Vol. 8 No. 2 July 2025 ISSN 2582-2594

www. akgct.org

ACADEMIC RESEARCH AND REVIEW LETTERS

(Multi-disciplinary Peer Reviewed Research Journal)

A Biannual Research Journal
Association of
Kerala Government
College Teachers

ACADEMIC RESEARCH AND REVIEW LETTERS

(A Peer Reviewed, Multi-disciplinary, Multilingual and Biannual Research Journal)

Vol. 8 No. 2 July 2025

A Biannual Research Journal

Association of Kerala Government College Teachers
AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thycaud
Thiruvananthapuram - 695014, Kerala.
Ph: 8848295637, E-mail: akgctresearchjournal@gmail.com
Web: www. akgct.org

ACADEMIC RESEARCH AND REVIEW LETTERS
A Peer Reviewed, Multi-disciplinary, Multilingual and Biannual Research Journal

Published in India by
Association of Kerala Government College Teachers,
Thiruvananthapuram

Email: akgctresearchjournal@gmail.com

VOL. 8 NO. 2 July 2025

ISSN: 2582 - 2594

Book design: SJ Communications

Price: Rs. 500.00

Disclaimer

All data, views, opinions etc that are published in this journal are the sole responsibility of the individual authors. Neither the publisher nor the editors are in anyway responsible for them. The author(s) is solely responsible for taking permission from earlier publications for inclusion in their papers. The journal shall not be responsible for any copyright infringements.

Editorial Correspondence
All correspondence to the journal should be made to
The Editor, ACADEMIC RESEARCH AND REVIEW LETTERS
AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thycaud
Thiruvananthapuram - 695 014, Kerala.
Ph: 8848295637, E-mail: akgctresearchjournal@gmail.com
Web: www.akgct.org

Printed at: KT Digital House, Mukkam, Kerala, India

Editorial Board

Chief Editor

Dr. Muhammed Rafeeq T.

Professor, Dept. of Islamic History, University College, Thiruvananthapuram

Editor

Dr. Muhamed Basheer K. K.

Associate Professor, Dept. of Malayalam, P.T.M. Govt. College, Perinthalmanna

Editorial

Dr. Ajaykumar A. P.

Assistant Professor, Dept. of Zoology, SNGS College, Pattambi

Dr. Sandhya S. Nair

Professor, Dept. of Political Science, University College, Thiruvananthapuram

Dr. Baiju S.

Associate Professor, Dept. of Mathematics, Govt. College Kariavattom, Thiruvananthapuram

Dr. P. K. Sujathan

Assistant Professor, Dept. of Economics, Govt. Victoria College, Palakkad

Dr. Sajikumar K. B.

Associate Professor, Dept. of Commerce, Govt. Arts and Science College, Chelakara, Thrissur.

Dr. Finosh G. Thankam

Assistant Professor
Tissue Engineering and Regenerative Medicine
Department of Translational Research
Western University of Health Sciences, Pomona, CA-91766

Dr. Sherin B. S.

Professor, Department of Comparative Literature and India Studies,
The English and Foreign Languages University, Hyderabad.

Statement about ownership and other particulars about

ACADEMIC RESEARCH AND REVIEW LETTERS

Form IV

1.	Place of publication	:	AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thiruvananthapuram District 695014, Kerala
2.	Periodicity of Publication	:	Half Yearly
3.	Printers Name	:	Dr. MUHAMMED RAFEEQ T.
	Nationality	:	Indian
	Address	:	AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thiruvananthapuram District 695014, Kerala
4.	Publishers Name	:	Dr. MUHAMMED RAFEEQ T.
	Nationality	:	Indian
	Address	:	AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thiruvananthapuram District 695014, Kerala
5.	Editor's Name	:	Dr. MUHAMMED RAFEEQ T.
	Nationality	:	Indian
	Address	:	AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thiruvananthapuram District 695014, Kerala
6.	Name and Address of the Individual who own the Periodical	:	Dr. MUHAMMED RAFEEQ T.
	Nationality	:	Indian
	Address	:	AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thiruvananthapuram District 695014, Kerala

I, Dr. Muhammed Rafeeq T. hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

10-07-2025

Sd/-
Dr. MUHAMMED RAFEEQ T
Publisher

Preface

This collection of scholarly articles presents a multidimensional inquiry into the socio-cultural, historical, and political fabric of Kerala, while also engaging with broader theoretical and interdisciplinary frameworks. The volume reflects a wide spectrum of critical concerns—ranging from grassroots empowerment and anti-caste movements to literary resistance, ecological thought, and neoliberal governance—each offering distinct insights that contribute to an enriched academic discourse.

The paper *"Social Empowerment of Owner-Members of Women Micro-Enterprises in the Malabar Region of Kerala State"* provides compelling empirical evidence that women's engagement in Kudumbashree-linked enterprises fosters social empowerment by enhancing mobility, self-confidence, and community visibility. Similarly, *"Historicity of Freedom Movement in Irinjalakuda"* captures localized contributions to India's national struggle, revealing underexplored narratives and pivotal events.

In *"Development of Environmental Consciousness in Contemporary Hindi Literature,"* the authors trace how literary interventions foreground ecological awareness, emphasizing the role of key writers in articulating env*ironmental critique. Thaikalam: A Creative Resistance* offers a powerful re-reading of the Ramayana, addressing intersecting axes of caste and gender through innovative linguistic strategies.

"Colonial Modernity and the Struggle against Untouchability in Central Kerala" unpacks historical anti-caste movements and their enduring impact on

social restructuring. Usha Priyamvada's literary voice is critically examined in *"Women's History in Usha Priyamvada's Novels,"* which traces evolving female identities and social agency across her narrative corpus.

Dr. Anilkumar N and Prof. (Dr.) Vinubhaskar's study offers a valuable contribution to chronobiology and sports science by highlighting the significant influence of chronotype on right-hand grip strength in collegiate female shuttle badminton players. Its methodical approach and use of validated tools strengthen the reliability of findings and open avenues for performance optimization based on individual biological rhythms.

"Kalpathy Issues and Beyond: Socio-Political Realignment in Malabar in the Post-1921 Period" investigates the shifting caste and religious configurations in the wake of the 1921 upheaval, while *"Private Spaces and Personal Spaces in Dalit Autobiographies"* interrogates the intersection of space, caste, and identity in Dalit lived experiences. Kumaranasan's editorials, explored in *"Politics of Editorials,"* are shown to reflect a sophisticated engagement with the social and political discourses of his time.

The paper *"Patterns and Influences of Migration for Higher Education Among Students in Kerala"* analyzes migration trends, revealing their socio-economic motivations and implications for educational policy. Dr. Augustine N. J.'s study adds a crucial empirical dimension to the discourse on youth sports, linking early specialization in athletics with higher dropout rates, and offering evidence-based policy recommendations.

Rajesh K.'s paper presents a compelling theoretical investigation into the psychological governance mechanisms in the neoliberal era, drawing on Byung-Chul Han's framework to analyze how power operates through self-discipline and optimization. His work advances critical political theory by interrogating the subtle dynamics of biopolitics and mental conformity.

Ratnakumari K.A. and Dr. Babu C.C. significantly enhance the understanding of caste-based economic inequality through their detailed analysis of intra-caste disparities in income and consumption among Scheduled Castes in Kerala. Their data-driven approach and policy-relevant conclusions

address gaps often neglected in conventional social welfare frameworks.

Dr. Suresh Kumar K. A. offers a nuanced comparison of multicultural integration paradigms—specifically the Melting Pot and Salad Bowl models—situated within India's complex socio-political context. His findings illuminate the tensions and transformative possibilities inherent in managing cultural plurality within democratic systems.

Tara Paul contributes a vibrant range of interdisciplinary scholarship—from feminist reinterpretations of ancient texts to critiques of caste, gender, and environmental politics. Her research not only amplifies underrepresented voices but also strengthens the dialogic intersections between literature, policy, and cultural studies.

Finally, Sanjaykumar's study provides a penetrating look into the political aesthetics of Malayalam theatre, underscoring its role in Kerala's progressive history. Through close readings of key plays and dramatists, he reveals how theatre has served as both a mirror and catalyst for social transformation.

Together, these papers form a valuable intellectual resource that bridges academic theory and regional praxis, while deepening our understanding of the complex dynamics shaping Kerala and beyond.

Sincerely

Dr. Muhamed Basheer K. K.
Editor

Dr. Muhammed Rafeeq T.
Chief Editor

ACADEMIC RESEARCH AND REVIEW LETTERS
Vol. 8 No. 2 JULY 2025

CONTENTS

CULTURAL STUDIES

1 **Digital Psychopolitics: Subjectivation in the Smart Age** 11
Dr. Tara Jane Paul

2 **Humanization of Technology: Understanding Andrew Feenberg's 'Technical Code'** 21
Dr. Saji Y

3 **The melting pot vs. the salad bowl: A comparative analysis in the context of Indian politics** 31
Dr. Suresh Kumar K.A.

4 **എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ രാഷ്ട്രീയം– കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നിരീക്ഷണം** 39
ഡോ. ബീന കെ.

5 **നാടകവും രാഷ്ട്രീയവും: കേരളീയ സാമൂഹ്യ–രാഷ്ട്രീയ നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയിൽ നാടകങ്ങൾ വഹിച്ച പങ്ക് – ഒരന്വേഷണം** 45
ഡോ. സഞ്ജയകുമാർ എസ്.

6 **The Evolving Status of Eunuchs in India: From Medieval Servitude to Modern Identity** 56
Renjith Viswanathan

7 **അധികാരവും അധീശത്വവും: ദൃശ്യതയിലെ അദൃശ്യവിനിമയങ്ങൾ** 66
മഞ്ജുലക്ഷ്മി കെ. കെ.

8 **Historicity of Freedom Movement in Irinjalakuda** 75
Bharath I.B.

SUBALTERN STUDIES

9 **ലേഖനം – സ്വകാര്യ ഇടങ്ങളും വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങളും ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ** 83
Siyar Manuraj, Dr. Babu C.C.

10 **Kalpathy Issues and Beyond: Socio-Political Realignment in Malabar in the post 1921 Period** 96
Dr. Sreevidhya Vattarambath

11 **Intra-Caste Economic Disparities Among Scheduled Caste Households in Kerala: An Analysis of Income and Expenditure Patterns** 108
Ratnakumari K.A., Dr. Babu C.C.

12 Colonial Modernity and the Struggle against Untouchability in Central Kerala 115
Dr. Remani K.K.

WOMEN STUDIES

13 Social-Empowerment of Owner-Members of Women Micro-Enterprises in Malabar Region of Kerala State 127
Dr. C.V. Shaji

14 തായ്കുലം: ഒരു സർഗാത്മക പ്രതിരോധം 141
ഡോ. എം.എസ്. മുരളി, റ്റോജി വർഗീസ് റ്റി.

15 Effect of Morningness - Eveningness Chronotypes on Grip Strength in College Women Shuttle Badminton Players 146
Dr. Anilkumar N., Prof. (Dr.) Vinu Bhaskar

16 The Politics of Purity: Denial of Female Identity and Sexuality 156
Dr. Meera Baby R.

17 उषा प्रियंवदा के उपन्यासों में स्त्री-इतिहास 165
डॉ संध्या ई. एन. (Dr. Sandhya E.N.)

SCIENCE

18 Synthesis and structural analysis of novel para-aminobenzoic acid derivative 178
R. Minitha, G. Sreekala, J.B. Bhagyasree, J. Prabha, M. Jasmin

INDIAN ECONOMY

19 Risk and Return Analysis of Equity-Based Mutual Funds in India 187
Sabu George, Dr. Sajikumar K.B., George Sabu

EDUCATIONAL STUDIES

20 Impact of Early Specialisation on Junior Track and Field Athletes 208
Dr. Augustine N J, Sujith Babu S, Arjun O N,

21 കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള കുടിയേറ്റത്തിന്റെ പാറ്റേണുകളും സ്വാധീനങ്ങളും: ഒരു വിശകലനം 217
ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ പി.

ENVIRONMENTAL STUDIES

22 समकालीन हिंदी साहित्य में पर्यावरण चेतना का विकास 232
रतीष वी. सी. (Rethish V.C.)

ISSN: 2582 - 2594

CULTURAL STUDIES

Digital Psychopolitics: Subjectivation in the Smart Age

Dr. Tara Jane Paul
Associate Professor,
Department of Philosophy,
University College,
Thiruvananthapuram 695034, India.
Email. tarasaji@gmail.com

Abstract

Contemporary philosophy is largely influenced by scholars analyzing the shifting nature of power in the modern age. Philosopher and cultural theorist Byung-Chul Han offers a critical analysis of neoliberalism's impact through his idea of "psychopolitics," which posits a new form of domination. This article examines Han's concept of psychopolitics, arguing that it represents the primary form of power in today's neoliberal societies. It contends that power has transitioned from Foucault's disciplinary biopolitics, which used external force, to a more subtle form that influences the mind. Within psychopolitical systems, individuals willingly pursue self-optimization and performance, leading to the paradoxical outcome of self-imposed exploitation and widespread burnout. This paper analyzes how digital technologies, particularly big data and social media, enable control. These technologies establish a digital panopticon in which individuals contribute to their own monitoring through voluntary self-disclosure and online engagement. This study demonstrates that the pursuit of achievement, when coupled with constant digital monitoring, can erode individual freedom and critical thinking, leading to an identity crisis driven by the continuous demand for productivity.

Keywords: Psychopolitics, Biopolitics, Psychopower, Dataism, Transparency, Surveillance, Emotional Capitalism, Subjectivation.

Introduction

The development of neoliberalism has been closely linked to notable advancements in technology, a reorganization of power structures, and the splintering of political systems. In response, Han introduces the concept of "psychopolitics" to describe this emerging form of governance. He uses this term to refer to the contemporary regime's methods of control, which are largely exercised through technology. To grasp psychopolitics, it is essential to first understand Foucault's idea of "biopolitics." Foucault contended that biopolitics which is the administration of life at a population level, became vital for capitalist societies. This is because capitalism, through its disciplinary mechanisms, socializes the body by emphasizing its productive potential. Consequently, biopolitics primarily concerns itself with the biological and physical dimensions of a population, essentially functioning as a politics of the body (Han, 2017b).

Han is particularly interested in the biases built into digital technologies, specifically the focus on being positive and being transparent. He argues that these two elements are the main drivers of what he calls neoliberal or digital psychopolitics. He remarks "Neoliberal psycho-politics attempts to elicit positive emotions and to exploit them. In the final analysis, it is freedom itself that is here being exploited. In this respect, neoliberal psycho-politics differs from the biopolitics of industrial modernity, which operates through disciplinary compulsion and command" (Han & Steuer, 2019, p.12). This is a new way of control that is different from and has come after the older system of "biopolitics," which was common in industrial societies. Biopower controlled people through rules and force. In contrast, psychopolitics uses our own freedom against us. It cleverly makes us willingly subordinate ourselves to the system, turning freedom into a form of self-imposed control. According to Han, digital communication and technology are fundamental to how neoliberal psychopolitics maintains its power. He argues that the inherent biases towards positivity and transparency in these technologies provide a method for understanding how these new power structures and the systems they uphold operate. These characteristics enable digital media to divide and shape individuals through self-optimization, total surveillance, and the almost religious belief in data.

Han's theory starts with the idea that there is a problem with our sense of self. This problem is about how technologies grab and shape our identities in ways that support the larger economic and social system. The main goal of capitalist societies is to link together the economy, technology, and social trends in a way that creates our very sense of self. In this view, the study of the economy becomes the same

ISSN: 2582 - 2594

as the study of how our identities are formed. For thinkers like Foucault, Lyotard, Deleuze and Guattari, the only important questions that can help us move beyond current capitalist systems are political questions about how our identities are created (Knepper et al., 2024). Han builds upon the ideas of these thinkers by saying that media technologies play a key role in how we become who we are. He believes that media is central to the different ways and systems that shape our identities.

Psychopower

In Han's perspective, biopower and biopolitical control are inadequate heuristics for understanding the technology of power under neoliberalism, much less for diagnosing its various psychopathologies (Knepper et al., 2024). Han thinks Foucault's inability to discern domination beyond discipline is his major shortcoming. He states "Foucault evidently did not appreciate that biopolitics and population - which represent genuine categories of disciplinary society - are unsuited to describing the neoliberal regime. Consequently, he failed to do what the circumstances actually called for: to make the turn to psychopolitics" (Han, 2017b, p. 23).

Han (2017b) observes that "Biopolitics is incapable of enabling subtle interventions in the psyche. In contrast, digital psychopolitics manages to intervene in psychic processes in a prospective fashion" (p.23). He insists that Foucault did not see that the neoliberal regime utterly claims the technology of the self for its own purposes: "Biopolitics is the governmental technology of disciplinary power. However, this approach proves altogether unsuited to the neoliberal regime, which exploits the psyche above all" (Han, 2017b, p. 27). For Han, Foucault could not anticipate how neoliberal strategies of power would divest themselves from biopolitical disciplinary techniques. According to Han, neoliberalism functions by subtly influencing individual consciousness, a process central to subjectivation. This influence leads individuals to misinterpret external mechanisms of control as expressions of personal autonomy (Knepper et al., 2024). Han observes: "Now, a further paradigm shift is underway. The digital panopticon engineers not a disciplinary society along biopolitical lines but a transparency society along psychopolitical ones. Psychopower is taking the place of biopower. With the help of digital surveillance, psychopolitics is in the position to read and control thoughts" (Han, 2017a, p. 78).

According to Han, the historical prominence of biopolitics, which emphasizes control over biological life, is diminishing. In its place, digital psychopolitics is

emerging as the primary mode of governance, leveraging digital means to influence and regulate psychological states (Han, 2017a). For Han "Neoliberal psychopolitics is a technology of domination that stabilizes and perpetuates the prevailing system by means of psychological programming and steering" (Han, 2017b, p.79). This power involves direct influence on mental states, shaping thoughts, desires, and emotions, and may extend to accessing and manipulating pre-reflective unconscious processes. Liberal biopower, for example, traditionally adopted an ergonomic and physical approach to training individuals, focusing on the differential conditioning of bodies and their communicative capacities. This involved disciplining individuals to perform specific roles, such as those of workers in industrial sectors like the chemical or textile industries. In contrast, psychopolitics operates from an affective-cognitive perspective, directly influencing the subject's mind. Rather than modulating physical gestures, abilities, and performance, as was characteristic of industrial labor, psychopolitics aims for the systematic techno-social engineering of human thoughts, needs, and desires. Consequently, it bypasses localized disciplinary institutions, such as the factory, and instead relies on digitally governed automated media, ranging from social media news feeds and autoplay functions to smart vehicles and the Internet of Things (Knepper et al., 2024). Han sees psychopolitics as capitalism intensifying its reach, permeating the very core of our being (2017b).

Han argues that psychopolitics uses smart power, which is very different from Foucault's idea of disciplinary power. Foucault's power often works through rules and force, telling people what they "shouldn't" do. But Han's smart power uses positive reinforcement and temptation, making people feel like they "can" do things, even as it subtly guides their behaviour. This makes it more dangerous because it gets people to control themselves by playing on their desires and their sense of freedom, instead of telling them what to do (Han, 2017b). It does not impose silence but constantly encourages subjects to share, communicate, participate, and express their desires and preferences. Han views: "This friendly power cosies up to the psyche aiming to please and fulfill desires, thereby making subjects dependent rather than merely compliant" (Han, 2017b, p. 14-15). In a contemporary context, Han believes that we have superseded a biopolitics into a more psychopolitics. Han develops several interconnected concepts to elaborate his theory of psychopolitics and its effects on contemporary subjectivity. Digital technologies are not merely instruments of the psychopolitical regime; they constitute its fundamental operational framework. Han's analysis highlights how Big Data, pervasive surveillance, and social media platforms collectively form a "digital panopticon," enabling extensive psychological monitoring.

Psychopolitics of Big data

Digital technology, particularly Big Data, is identified as a key enabler of psychopolitics. He views it not just as a repository of information but as an active agent in shaping subjectivity. Han points out: "If nothing else, Big Data has given rise to a highly efficient form of control…Digital surveillance proves so efficient because it is aperspectival. It does not suffer from the perspectival limitations characterizing analogue optical systems. Digital optics enables surveillance from any and every angle. It eliminates all blind spots. In contrast to analogue and perspectival optics, it can peer into the human soul itself" (Han, 2017b, p. 56). Big Data enables the construction of individual and collective psychograms, potentially revealing and exploiting the unconscious. Han asserts that Big Data provides knowledge of social communication, facilitating intervention at a pre-reflexive psychological level. This allows for subtle and pervasive control over individual thoughts and behaviours.

Han contends that Big Data signifies the obsolescence of free will. The digital panopticon thus functions as a mechanism for anticipating and subtly directing future actions. Both corporate and political entities can leverage these tools to predict and manipulate behavior for commercial or regulatory objectives (Han, 2017b).

Han critiques 'Dataism' as an ideology that fetishizes data collection. He comments that the knowledge generated by Big Data is far from neutral or objective. He raises critical epistemological questions about the nature of data-driven "truth" and its inherent political and economic biases. He cautions against the acceptance of Big Data as absolute truth, emphasizing that mere data collection and analysis cannot provide genuine self-knowledge (Han, 2017b). Self-knowledge comes from personal reflection and narrative, not just numbers. He sees the rise of Big Data as a step towards a "digital totalitarianism" that threatens individual autonomy.

Transparency&Participatory Surveillance

Han is critical of the contemporary emphasis on "transparency," often promoted in the digital sphere. The contemporary emphasis on transparency, often lauded as a democratic virtue, functions as a powerful mechanism of psychopolitical control: "The society of transparency is not a society of trust, but a society of control" (Han, 2015, p. 47). The proliferation of digital media compels universal exposure, a phenomenon Han terms transparency. This pervasive transparency, often willingly adopted, diminishes privacy and individuality. Han posits that trust thrives in an environment of partial knowledge, where individuals engage and act despite uncertainty. Transparency, by eliminating this inherent "not-knowing," eradicates

the necessity for trust, thereby undermining its very foundation. Consequently, transparency does not foster trust; rather, it dismantles it. The societal demand for transparency indicates a pre-existing deficit of trust, as a truly trusting society would not necessitate such pervasive visibility (Han, 2015, p.48).

Han contends the internet's promise as a realm of unlimited freedom has proven illusory. The current trend shows a shift from unbounded liberty and communication towards pervasive control and surveillance, with social media increasingly functioning as digital panopticons that monitor and exploit the social sphere. This digital panopticon involves networked inhabitants actively communicating and observing each other. They collaborate in its operations. The digital control society thrives by exploiting voluntary self-disclosure and self-exposure. Unlike traditional surveillance it relies on individuals' inner desire to share data rather than forceful extraction, making the digital panopticon highly effective (Han, 2017b).

Emotional Capitalism

Han identifies "emotional capitalism" as a component of psychopolitics, distinguishing it from traditional forms of capitalism that exploit physical labour. This contemporary system focuses on the commodification of emotions, feelings, and psychological states for economic profit. He argues that neoliberalism leverages emotions—defined as instantaneous, performative, and situational, in contrast to more enduring, narrative-based feelings—to stimulate consumption and productivity. Han remarks: "Neoliberal psychopolitics seizes on emotion to influence actions on this pre reflexive level. By way of emotion, it manages to cut and operate deep inside. As such, emotion affords a highly efficient medium for psychopolitically steering the integral person, the person as a whole" (Han, 2017b, p.48).

Techniques like gamification transform work and life into emotionally engaging activities, increasing investment and performance beyond rational calculation. Emotional capitalism increases productivity by integrating elements of play and games into the work environment, thereby diminishing the separation between professional and personal spheres. It transforms work itself into a game. When work offers rewards, people are more motivated, perform better, and produce more than in workplaces that only focus on tasks (Han, 2017b). As subjectivity becomes weakened and exposed through easily influenced emotions, it becomes a key target for psychopolitical control.

 ISSN: 2582 - 2594

Shaping of the Digital Unconscious

Han posits that social media platforms are central to digital domination, serving as key instruments within his framework of psychopolitics. These platforms function as environments crucial for subjectivation, actively shaping individual desires, promoting adherence to social norms, and monitoring emotional responses. Social media platforms cultivate and direct individual desires through targeted content and personalized experiences. They incentivize conformity by fostering a reliance on metrics such as likes, followers, and comments as measures of self-worth. In his view: "Power operates more effectively when it delegates surveillance to discrete individuals. Like is the digital Amen. When we click Like, we are bowing down to the order of domination" (Han, 2017a). Han argues that digital communication is significantly harming community by destroying the public sphere and increasing human isolation. Digital interaction is driven by narcissism rather than neighborly love. He portrays digital technology as a "narcissistic ego machine" that hinders genuine connection (Han, 2017b).

Technology as subjectivation apparatus

The subjectivation apparatus in the context of psychopolitics refers to the ensemble of technologies, discourses, and institutions that shape individuals' inner lives, desires, thoughts, and feelings in the service of power. It aids in understanding how power operates in contemporary society, particularly within the framework of neoliberalism and the digital age. Han views digital devices, particularly the ubiquitous smartphone, as powerful subjectivation- apparatuses: "Smartphones represent digital devotion - indeed, they are the devotional objects of the Digital, period. As a subjectivation-apparatus, the smartphone works like a rosary - which, because of its ready availability, represents a hand held device too. Both the smartphone and the rosary serve the purpose of self-monitoring and control. Power operates more effectively when it delegates surveillance to discrete individuals" (Han, 2017b, p.12). He views the smartphone as not just an effective surveillance apparatus but also as a mobile confessional. They are not neutral tools but actively shape the user's psyche and behaviour. Han argues that psychopolitics leverages digital technology to create a system akin to a self-monitoring prison. This system subtly manipulates individuals' desires and constructs psychological profiles, thereby transforming them into predictable consumers. Within neoliberalism, the exercise of power is subtle; it does not directly coerce individuals. Instead, it fosters a process of self-optimization and interiorization of power relations, which individuals then interpret as freedom. Consequently, concepts such as self-

optimization and submission, freedom and exploitation, become indistinguishable (Han, 2017b).

Violence of Positivity

Han asserts that the violence of positivity is as detrimental as the violence of negativity. He argues that neoliberal psychopolitics, facilitated by the consciousness industry, degrades the human psyche, which he characterizes as fundamentally distinct from a "machine of positivity." The neoliberal subject is relentlessly driven by the imperative of self-optimization, manifesting as a perpetual compulsion for increased achievement. In this context, Han concludes that healing paradoxically signifies destruction (Han, 2017b). The operation of power within a neoliberal framework diverges from traditional models of prohibition or repression. Instead, it functions through enablement, promotion, and projection. Consumption is not constrained but actively maximized. This system does not cultivate scarcity; rather, it generates a surplus, often characterized by an overwhelming sense of positivity. Individuals are consistently encouraged to engage in both communication and consumption. Consequently, the principle of negativity is superseded by a pervasive principle of positivity. Needs are thus stimulated rather than repressed, and coercive forms of confession are replaced by voluntary disclosure (Han, 2017b).

The neoliberal emphasis on self-optimization primarily facilitates seamless integration and performance within existing systems. This framework advocates for the therapeutic eradication of inhibitions, weaknesses, and errors to enhance individual efficiency and productivity. Consequently, all aspects of human endeavour become quantifiable, measurable, and subject to market forces. The impetus for self-optimization does not stem from a pursuit of individual well-being but rather from systemic pressures rooted in the quantitative assessment of market success (Han, 2017b).

Psychopolitics has sparked considerable discussion and debate in contemporary philosophy and social theory. Although its timely insights are broadly recognized, the work has also drawn notable criticism. Scholars influenced by post-Foucauldian thought—such as those examining the micro-physics of power or Judith Butler's concepts of performativity and resistance—often implicitly critique Han's ideas. These scholars propose that Han may not fully account for the ways in which individuals can engage with established power dynamics. Similarly, researchers who prioritize the unpredictability of everyday social interactions, rather than broad theoretical narratives, also present a challenge to Han's perspective.

ISSN: 2582 - 2594

Critics argue that Han presents an overly deterministic picture of individuals as being passively conditioned and controlled by neoliberal forces and digital technologies. In a way, it oversimplifies the notion of power dynamics in present-day society. By conceptualizing self-optimization as internalized exploitation, the analysis may neglect individual agency and the potential for resistance within these systems. Critics argue that Han neglects the vital role of material and economic inequalities, prioritizing psychological control. They contend that psychological manipulation cannot be understood apart from these material realities. These criticisms aim to improve and challenge Han's ideas for a better understanding of modern power dynamics.

Conclusion

Psychopolitics represents a subtle yet pervasive form of control, shifting from overt disciplinary structures to an internalized system of self-optimization and performance. Byung-Chul Han argues that power today controls individuals not through force, but by shaping their thoughts and feelings. This system pushes people to constantly achieve and promote themselves, making them feel free even as it leads to stress and a sense of being exploited. Technology does not just help psychopolitics. In fact, it actively creates the kind of individuals who are vulnerable to its influence. The endless demands from digital platforms for interaction, communication, sharing, and performance cultivate minds that seek external approval and are always busy. Thus, digital media is a key part of the psychopolitical system that quietly controls inner lives. This leads to a society where individuals constantly monitor themselves, try to improve themselves, and ultimately exploit themselves, all while believing they are free and connected. Psychopolitics shows that individuals are controlled not just by outside forces, but also by an inner drive to always improve and succeed. This drive turns the individual into both the exploiter and the exploited, creating a harmful form of self-oppression. Han suggests that the modern idea of freedom -where there is constant striving and a pressure to be positive - is actually a new way of being controlled. This "freedom," which promises that anything is possible, often leads to burnout and feelings of failure when individuals cannot keep up with the relentless pace.

Byung-Chul Han argues that modern society's emphasis on productivity and positivity, far from being liberating, functions as a subtle form of cultural control. He suggests that this pressure for constant achievement and self-optimization is so deeply internalized that individuals often perceive it as freedom. Han urges a critical

examination of whether this drive for self-improvement genuinely empowers us, or if it constitutes a more deceptive means of influencing our thoughts and thereby determining our lives. Essentially, Han prompts a reevaluation of the freedom purportedly offered by neoliberalism, revealing its concealed mechanisms of control. He urges us to reflect profoundly on the meaning of genuine freedom in a society that continually pushes for continuous performance and accomplishment.

References

Han, B.-C. (2015). The transparency society. Stanford University Press.

Han, B.-C. (2016). The burnout society. Stanford University Press.

Han, B.-C. (2017a). In the swarm: Digital prospects (E. Butler, Trans.). The MIT Press.

Han, B.-C. (2017b). Psychopolitics: Neoliberalism and new technologies of power (E. Butler, Trans.). Verso Books. (Original work published 2014).

Han, B.-C. (2018). Topology of violence (A. DeMarco, Trans.). The MIT Press.

Han, B.-C., & Steuer, D. (2019). The disappearance of rituals: A topology of the present. Polity Press.

Han, B.-C., & Steuer, D. (2021). The palliative society: Pain today. Polity Press.

Knepper, S., Stoneman, E., & Wyllie, R. (2024). Byung-Chul Han: A critical introduction. Polity Press.

ISSN: 2582 - 2594

CULTURAL STUDIES

Humanization of Technology: Understanding Andrew Feenberg's 'Technical Code'

Dr. Saji Y
Associate Professor,
Department of Philosophy,
University College,
Thiruvananthapuram
E-mail: ask4saji@gmail.com

Abstract

This article examines Andrew Feenberg's concept of "technical code" as a foundational concept for understanding the humanization of technology. A prominent contemporary philosopher of technology, Feenberg is known for his work within the Critical Theory of Technology. Feenberg states that technologies are not neutral instruments but rather embed social values and interests during their design and development. This technical code, far from being exclusively technical, reflects power dynamics, cultural norms, and the choices of specific social groups. The values integrated within technology determine its application and consequences, reinforcing prevailing social structures. The article explores Feenberg's critical theory of technology, emphasizing that democratic intervention offers a path to humanize technology. The article investigates the connection between technical code and social change to elucidate approaches for developing technologies that truly address human needs and support more equitable and sustainable societal development.

Keywords: Technological Determinism, Technical Code, Instrumentalization, Deworlding/Reworlding, Boundary of Technique, Bias in Coding, Hegemonic Technological Rationality.

Introduction

During the pre-modern age, technical development was rooted in the practical experience inherent to craft traditions. These traditions were characterized by their holistic nature, integrating components such as religious tenets, applied knowledge, aesthetic values, and defined social functions. Technical evolution proceeded in alignment with local beliefs and customs, which served to preserve experiential forms of learning. Craft practices typically combined an understanding of the natural world with an awareness of technology's potential for societal disruption. This approach generally supported stable, self-sustaining societies across long durations, despite intermittent environmental challenges. Conversely, contemporary technological advancement tends to estrange individuals from their lived, everyday experiences. This estrangement is largely because capitalist production centralizes authority over technology design in the hands of a restricted dominant class and their associated technical workforce. Such centralization not only allows for exploitation but also curtails the judicious utilization of technology. By frequently disregarding historical antecedents, modern technological progress accelerates the pace of change, thus fostering ongoing social instability (Feenberg, 2010).

The ethical controversies surrounding technology often revolve around a supposed conflict between technical efficiency and societal values. However, Feenberg affirms that this opposition is often artificial. Many of today's technical methodologies and standards originated in informally articulated values that were later integrated into established technical codes. Because values have always been part of how technology is built, it is necessary to recognize this when addressing practical arguments against ethical proposals. The introduction of new technologies often leads to societal conflicts regarding their safety, design, and regulation.

Andrew Feenberg's notion of the 'Technical Code' is central to his critique of technological determinism and instrumentalism, which are two dominant perspectives in the philosophy of technology. Technological determinism suggests that technology autonomously drives social structure and cultural values in a unidirectional manner(2010). Feenberg argues against this view, asserting that while technology undoubtedly influences society, it is also profoundly shaped by social forces and human agency. Instrumentalism sees technology as a neutral tool whose impact depends entirely on how users intend and apply it (Feenberg, 1999, p. 1). For Feenberg technology is not impartial, rather, its fundamental design includes values and biases. It is socially constructed and embodies the values, culture, and ideologies of its creators and the society in which it is developed. He challenges

ISSN: 2582 - 2594

the idea that technology is merely a neutral set of tools. Instead, he contends that technology inherently embodies significant cultural and ideological influences. (Feenberg, 1999).

Feenberg cites the historical example of "bursting boilers" in early 19th-century steamboats. This demonstrates that disputes over the social control of technology are not a new issue. The steamboat era, much like automobiles or airlines today, saw significant debate over how to manage inherent risks. Despite early awareness of the dangers and a high death toll, effective regulation for steamboat boilers took a long time to implement. He argues that the "proper" design of a boiler was not purely a technical decision but a social judgment about safety. While market forces played a role, political pressure ultimately led to mandates for features like thicker walls and safety valves. This implies that what a technology "is" becomes defined through social and political struggle, not just technical necessity (Feenberg, 2010). He states: "What I call the "technical code" of the object mediates the process. That code responds to the cultural horizon of the society at the level of technical design. Quite down-to-earth technical parameters such as the choice and processing of materials are socially specified by the code" (Feenberg, 2010, p.22). Technology is not purely technical, its design is shaped by society's values, forming a "technical code." This code, once set, makes socially-driven choices look like unavoidable technical necessities, creating an illusion of technical necessity. Technological development and design are not purely deterministic or solely driven by technical considerations. Instead, they are deeply intertwined with social values, political processes, and cultural norms, which ultimately shape what a technology "is" and how it functions.

Deworlding and Reworlding

The 'Technical Code' operates at different levels and in various aspects. Feenberg's instrumentalization theory, with its primary and secondary distinctions, provides a framework to understand this. Primary Instrumentalization is the first level which describes the fundamental way we engage with the material world through technology. Drawing on Heidegger's terminology, Feenberg describes it as a process of "de-worlding," where we abstract objects from their natural context, reduce them to their useful functions, and subject them to technical control. Think about how the internet takes information, images, sounds, and social interactions and transforms them into digital data that can be manipulated and transmitted (Feenberg, Brey, & Misa, 2004).

The second level of instrumentalization, referred to as secondary instrumentalization or realization, involves a complementary process of "re-worlding" or "disclosure". Here, the simplified objects and subjects from the primary level are reintegrated into a new natural and social environment. This stage is where design and implementation come into play, heavily influenced by prevailing social and cultural values. This is where society actively shapes and gives meaning to the technologies that have been initially formed through primary instrumentalization.

The technical choices made during this phase are not merely about efficiency but reflect broader societal priorities and power dynamics (Feenberg, Brey, & Misa, 2004). At this secondary level, the 'Technical Code' gains influence. This influence reflects the interests and ideologies of the social groups involved in designing and developing the technology. This is where social goals are "coded" into the technical specifications, guiding the selection of one technical design over another based on ethical, aesthetic, and broader social considerations. This means that technological advancements and designs often reinforce the power and control of those who possess technical knowledge and control its deployment.

The boundary of technique

The concept of the "boundary of technique" is strongly linked to Feenberg's idea of the technical code. This code refers to the rules, norms, and assumptions built into a technology during its design and development. This code is not neutral. It reflects the dominant social interests and values of the society in which it has created. The Technical Code significantly shapes technological design. This is because social values and assumptions are embedded within the technology itself. Therefore, design features are not just technical solutions; they also embody underlying cultural values, priorities, and norms. Feenberg states: "Technology rests not only on scientific rationality but also on design that mediates between scientific knowledge and its technical applications by forming a "technical code"—the latter can therefore incorporate life-affirming values to replace the current "formal bias" of technology that favours domination and control" (Arnold & Michel, 2017, p. 52). For Feenberg, the boundary of technique is not just about understanding where technology applies. Instead, it is a way to see that even when technology is used correctly, its design and how it works are filled with social and political biases from powerful groups.

Social desirability

Feenberg developed the concept of technical code to explain how social and technical requirements are linked. A technical code represents how an interest or

 ISSN: 2582 - 2594

ideology is built into a practical solution to a problem. While technologists may explicitly create some codes, Feenberg's concept is a broader analytical tool, applicable even when not formally stated. More precisely, a technical code serves as a criterion that selects among feasible technical designs based on a social goal, integrating that goal directly into the final design (Feenberg, 2010). In this context, "feasible" denotes technical viability. Goals are "coded" through a process of categorization that ethically evaluates items as permissible or prohibited, assesses them aesthetically as superior or inferior, or ranks them according to prevailing social preferences. "Socially desirable" is defined not by a universal standard but by goods widely valued within a given society, such as health or economic gain. In Feenberg's view, "Technical codes are formulated by the social theorist in ideal-typical terms, that is, as a simple rule or criterion. A prime example in the history of industrialization is the imperative requirement to deskill labour through mechanization rather than preserving or enhancing skills" (Feenberg, 2010, p. 68). Where such codes are reinforced by individuals' perceived self-interestand law, their political import usually passes unnoticed. This is what it means to call a certain way of life culturally secured and a corresponding power hegemonic.

Hegemonic technology

According to Feenberg, all societies contain "technical elements,"distinct technological components that are combined in specific arrangements to create recognizable and usable artifacts. This process, consistent across a society's technical practices, reflects its prevailing understanding of what technology is and how it should be implemented. He states: "Performing technology in this way is a scripted activity in which people and objects come together to produce both individual technology designs and, at the same time, to reproduce the prevailing idea of what technology is. The technical code is the script" (Feenberg, 2010, p. 117). The technical rules governing design are not objective; they embody the influence of specific social groups, and the designs produced then strengthen that influence. Even though design discussions use common language, certain interpretations of these rules gain significance and are perceived as more valid. This leads to the selection of designs that fit within the framework defined by these dominant interpretations, a process Feenberg identifies as "hegemonic technological rationality" in modern capitalism.

Feenberg argues that the technical code – the underlying principles, rules, and assumptions that guide technological design is not a neutral, objective set of guidelines. Instead, it is deeply shaped by the social context in which it emerges.

This technical code reflects the interests of dominant social groups that is when technology is designed, it incorporates the values, priorities, and power structures of those who hold power in society. The resulting technological designs, then serve to reinforce the dominance of these particular social interests:"Much of the terminology of political discourse tends to be shared among the parties to a debate, but some articulations of them appear more coherent and truthful than others, so some designs will be favoured within the framework set by the dominant articulations of the technical code. These designs are selected by what Feenberg calls 'hegemonic technological rationality', which is manifest in articulations of the code specific to modern capitalist societies" (Feenberg, 2010, p. 117-118). This refers to the idea that a particular form of rationality – one that prioritizes efficiency, control, and quantifiable outcomes – becomes dominant in modern capitalist societies. The technical code is the mechanism through which these power dynamics are embedded into the very fabric of the technological world, making it appear rational and natural when it is, in fact, a reflection of unequal social interests. Technology is infused with values from its very creation through its technical code. Changing technology therefore requires a deep dive into its political foundations, understanding that real reform means fundamental shifts in design that are not merely technical but are profound "events" of societal re-valuation.

Bias in Coding

Technical systems often carry biases derived from the values of those who create them. The critical theory of technology aims to reveal these hidden biases. However, pinpointing technical bias is challenging because the unfair social results of technical choices often appear to be natural outcomes of 'progress'. When technical rules are supported by individuals' perceived self-interest and by laws, their political importance is usually overlooked. This situation illustrates how a way of life becomes culturally secured and its accompanying power becomes hegemonic (Feenberg, 1999).

The notion of democratic capitalism as a neutral system, allowing individuals to define their own good, strengthens existing dominant powers. Revealing the inherent biases within this system requires a specific type of argument, primarily advanced by certain philosophers of technology. These scholars dispute the separation between technical logic and societal biases, contending that social factors are intrinsically woven into technological choices. Illustrative examples highlight this perspective. Marcuse, for instance, argued that technology's claimed neutrality allows it to be used by dominant social groups. Similarly, Borgmann criticized the

close connection between liberalism and the “device paradigm” in societies that prioritize private consumption (Arnold & Michel, 2017).

Formal bias is a concept from the critical theory of technology. It helps us see how a technical system, even if it is designed well and works perfectly, can still cause unfairness or discrimination in a real-world social situation. This idea also helps explain things like institutional racism. Its main goal is to help us analyze activities that appear fair in theory but cause discriminatory outcomes in practice (Feenberg, 2010).

Beyond Fixity

The technical code is not a fixed entity but rather exists within a space of potential contestation and revision. Just like in democracy, where different groups fight to shape the rules, the technical code is also influenced by various competing players trying to control how it is made. Consequently, any specific configuration of technical elements inherently integrates both technical requirements and underlying societal values, with the resulting output serving to strengthen prevailing social interests.

Constructivism primarily identifies the seemingly neutral act of labelling by socially significant groups as the mechanism through which technologies are shaped by the attribution of meanings aligned with specific user practices. Feenberg on the other hand adopts a broader and more politically oriented perspective. Feenberg argues that debates about how specific technologies are made can lead to questioning what technology itself means or to fundamental changes in how our society is structured. Traditional critical social theory, particularly the Frankfurt School viewed technology as inherently tied to the problems of modernity, embodying a dangerous focus on efficiency or instrumentalism that undermined genuine meaning and empowered technocratic experts. They believed technology was fundamentally unreformable, leading them to prioritize defending non-technological sources of meaning as essential for human existence. Feenberg’s idea of technology enabling profound social change was therefore a significant departure from this established perspective. Feenberg’s concept of the technical code focuses on two main points: how values are built into technologies during their design, and how the overall meaning of technology comes to serve the interests of powerful social groups (Arnold & Michel, 2017).

The technical code can be understood as a technically sound solution that incorporates specific social interests. This code is evident in all technological

designs influenced by societal concerns. Consequently, these designs not only reflect the technical code but also serve to strengthen existing social power structures (Feenberg, 2002). Technical rules aim for good solutions, but since social interests shape these rules, the resulting technology ends up supporting the current powerful groups.

The Code of Control

The idea of "code" combines three key concepts. First, it primarily refers to the rules guiding technical decisions to maintain a system's independence. This highlights how design practices become routine, leading to technologies that uphold and strengthen current power structures(Arnold & Michel, 2017). Second, artifacts are shaped toa certain end, but they also communicate their function to other actors and enroll them in relevant activities. Feenberg writes that "organizations must encode their technical environment, not merely associating technology with certain signifiers, but installing these signifiers in its very structure. Finally, the technical code also functions as a discourse in the way Foucault described. This means the technical code acts as a "regime of truth," shaping how technical systems are built and understood to align with a system of control. In this sense, the technical code goes beyond just local design settings. It becomes embedded in how people perceive and interact with technology, influencing broad areas of society(Arnold & Michel, 2017).

Feenberg claims modern societies have large, connected networks of many different parts. The technical code works within these networks in key ways: it controls how technologies are described and made, how people see and understand technology, and how technology fits into society's culture. Feenberg points out that at each of these stages, the technical code faces resistance from forces that can change how it works. A technical code bridges a social demand and a technical solution. It appears in both discussions and actual products. For instance, the desire for car safety leads to safety features like seat belts and airbags, which are how safety is functionally achieved. Feenberg (2010) remarks: "Thus, technology and society are not alien realms as are facts and values in the treatises of philosophers. Rather they communicate constantly through the realization of values in design and the impact of design on values"(p. 68).

The concept has also drawn scholarly criticism from various perspectives. Critics raise questions regarding its conceptual boundaries, its practical efficacy in achieving radical change, and its potential to separate technology from the lived

ISSN: 2582 - 2594

human experience. One major line of critique deriving from postphenomenology and other traditions that emphasize the lived experience of technology, questions whether Feenberg's concept maintains too sharp a distinction between technology and the lifeworld. Verbeek, Dutch philosopher of Technology argues that by emphasizing primary and secondary instrumentalization, Feenberg risks reinforcing a modernist split between humanity and technology, potentially overlooking how technologies actively shape our perceptions, actions, and even our very being in the world. The criticism here is that the technical code might absolutely treat technology as an external object upon which values are inscribed, rather than recognizing it as an integral part of human experience and world-making. Some scholars suggest that his concept of "technical code" could benefit from a more empirically based approach. Critics argue that while Feenberg's ideas are good at showing how technology is shaped by society, they might make the process of how technical rules are created and changed seem too simple. They argue that the real-world process is much more complicated.

Conclusion

To summarize, the 'Technical Code,' as articulated by Andrew Feenberg, forms a foundational concept for comprehending the relation between technology and society. Andrew Feenberg contends the notion of technology as a neutral tool. Technology is not just a set of objective instruments. It is not value-neutral, rather, its inherent design incorporates societal values and power dynamics through what he terms the technical code. This code, which guides design and development, reflects the priorities of dominant social groups, often leading to technological designs that reinforce existing power structures.

Feenberg illustrates how technology first abstracts elements from their context and then reintegrates them into new social environments, where values are "coded" into their very structure. This process reveals that what is considered socially desirable is, in fact, a result of social and political choices, as seen in historical examples like the steamboat boiler controversies. This code, he suggests, determines which technological designs are pursued, underscoring that the path of technology is one of choice, not predetermination. The 'Technical Code' is operative throughout the life-cycle of technology, representing a key arena where power is exercised and where democratic challenges to that power can emerge. Feenberg's scholarship sheds light on the social and political dimensions of technology, urging a critical examination of how it can be guided by democratic principles. Analyzing

technical code is a political act important for identifying hidden biases and power structures, which in turn empowers citizens to engage democratically in shaping the technologies impacting their lives.

Feenberg's work ultimately pushes us to recognize technology as a field of choice and responsibility, rather than an uncontrollable force. In an age characterized by rapid technological evolution and its significant societal impacts, his concept of the technical code equips us to strive for a technological future that is more just, humane, and sustainable. This entails a deliberate effort to create technologies that are sensitive to human values, promote fairness, and respect ecological limits, paving the way for more enriching ways of living with technology. Ultimately, Feenberg asserts that understanding the nature of the technical code is essential. Since technology is a product of social construction, its design and function can be transformed through democratic engagement and a re-evaluation of societal values. This perspective suggests that authentic technological reform transcends mere technical adjustments, necessitating a societal re-evaluation aimed at developing technologies that serve human and social interests, rather than solely reinforcing existing control mechanisms.

References

Arnold, D. P., & Michel, A. (Eds.). (2017). Critical theory and the thought of Andrew Feenberg. Palgrave Macmillan.

Feenberg, A. (1991). Critical theory of technology. Oxford University Press.

Feenberg, A. (1995). Alternative modernity: The technical turn in philosophy and social theory. University of California Press.

Feenberg, A. (1999). Questioning technology. Routledge.

Feenberg, A. (2002). Transforming technology: A critical theory revisited. Oxford University Press.

Feenberg, A. (2010). Between reason and experience: Essays in technology and modernity. The MIT Press.

Feenberg, A. (2017). Techno system: The social life of reason. Harvard University Press.

Feenberg, A., & Friesen, N. (Eds.). (2012). Reinventing the Internet: Critical case studies. SensePublishers Rotterdam.

Feenberg, A., Brey, P., & Misa, T. J. (Eds.). (2004). Modernity and technology. The MIT Press.

Feenberg, A., Callon, M., & Wynne, B. (2010). Between reason and experience: Essays in technology and modernity. MIT Press.

ISSN: 2582 - 2594

CULTURAL STUDIES

The melting pot vs. the salad bowl: A comparative analysis in the context of Indian politics

Dr. Suresh Kumar K. A.,
Asst. Professor,
Dept. of Botany,
Govt. College, Chittur, Palakkad.
E-mail: sureshtvmala74@gmail.com

Abstract

Theoretical foundations and practical implications of the Melting Pot and Salad Bowl models reveal their contrasting approaches to multiculturalism in the Indian political context. The Melting Pot emphasizes the assimilation of diverse cultures into a singular national identity, while the Salad Bowl values cultural pluralism and the harmonious coexistence of different communities. By evaluating India's constitutional ethos, federal structure, and changing political landscape, the argument is put forth that the Salad Bowl model more effectively embodies and preserves the nation's democratic and cultural diversity.

Keywords: Multiculturalism, Cultural pluralism, Melting pot, Salad bowl theory.

India, with its immense cultural, linguistic, and religious diversity, presents a unique political and social laboratory where multiple identities coexist, conflict, and converge. As the world debates between two primary models of multiculturalism — the Melting Pot Theory and the Salad Bowl Theory — India offers a particularly interesting case study. While the Melting Pot Theory emphasizes the assimilation of minority cultures into a dominant culture, resulting in a homogeneous national identity, the Salad Bowl Theory promotes cultural pluralism, where individual identities coexist without losing their uniqueness. The following analysis contrasts both theories and examines their implications and manifestations in the current Indian political scenario.

The melting pot theory: The Melting Pot Theory originated primarily from the American context, where immigrants were encouraged to assimilate into a dominant cultural framework, implying that all cultural and ethnic differences are melted down into a new, singular national identity. The theory gained early prominence in 1782 when J. Hector St. John de Crevecoeur described America as a place where individuals from diverse nations merge into a new race, bringing with them Eastern industrial skills to shape a prosperous future. In 1845, Ralph Waldo Emerson expanded on this idea by calling America a utopia born from cultural and racial fusion. Later, in 1875, Titus Munson Coan described Americanization as a smelting process where distinct traits, including religion and race, fuse into a unified identity. The theory gained widespread popularity in 1908 through Israel Zangwill's play The Melting Pot, which portrayed the assimilation of different ethnicities. Scholars like Wagener explain this as minority groups adopting the norms of the dominant culture, narrowing cultural and linguistic differences. Over time, this integration blends pre-existing identities with new influences, forming a continuously evolving, shared American lifestyle The key features of this theory include:

- Cultural assimilation (Cultural amalgamation): Minorities adopt the dominant culture's values and practices.
- Homogeneity: A unified national culture is formed, often at the expense of minority cultures.
- National integration: Political unity is seen as best served through cultural similarity.

At the heart of the Melting Pot theory lies the notion of cultural amalgamation, where cultural elements from various communities intermingle to form a new, hybrid culture. This synthesis is not a simple addition of parts but a transformative process where the resulting cultural identity is unique—though still carrying influences from its diverse origins. However, the balance in this fusion is often skewed. Dominant cultural practices, languages, and values typically exert greater influence, often overshadowing minority contributions. As a result, the hybrid culture may more closely resemble the dominant framework rather than a truly equal blend. This hierarchical integration reflects deeper power dynamics within multicultural societies, where the terms of assimilation are often dictated by historical, political, and economic forces.

To address the limitations of the Melting Pot metaphor, the concept of acculturation provides a more flexible framework for understanding cultural exchange. Acculturation refers to the process through which individuals or

ISSN: 2582 - 2594

communities adopt certain elements of another culture—typically the dominant one—while preserving core aspects of their original identity. Unlike the totalizing vision of the Melting Pot, acculturation allows for partial and selective cultural integration, acknowledging the dynamic, reciprocal, and often contested nature of identity formation. In this model, cultural interaction is a two-way process involving negotiation, adaptation, and even resistance, rather than wholesale absorption.

The salad bowl theory: Beginning in the 1960s, the Salad Bowl theory emerged as a new perspective on American multiculturalism, offering an alternative to the Melting Pot ideal. Unlike the Melting Pot, which promotes assimilation and the blending of cultures into a single dominant identity, the Salad Bowl metaphor emphasizes the preservation of individual cultural identities. Each ethnic group is seen as a distinct ingredient, contributing to the richness of society without losing its unique characteristics. This model values diversity and recognizes the significance of minority cultures, rather than subsuming them under a dominant cultural narrative. By allowing different cultures to coexist while maintaining their individuality, the Salad Bowl approach challenges the pressure to conform to a uniform identity. It acknowledges that true representation cannot be achieved through cultural homogenization, as such blending often disproportionately reflects the dominant group, leaving minority influences diminished or invisible within the broader societal framework. Its primary characteristics are:

- Cultural pluralism: Recognition and preservation of distinct cultural identities.
- Multicultural harmony: Emphasis on mutual respect and coexistence.
- Inclusivity: All groups participate equally in the national narrative without the pressure to assimilate.

India: A historical context: India has always been a land of diversity. With 22 scheduled languages, over 2000 distinct ethnic groups, and a range of religions including Hinduism, Islam, Christianity, Sikhism, Buddhism, and Jainism, the Indian identity has never been monolithic. The Indian Constitution, adopted in 1950, reflects a commitment to pluralism, secularism, and democratic governance. However, how this diversity should be politically managed has been a matter of ongoing debate. The two theories—Melting Pot and Salad Bowl—present contrasting approaches to managing this diversity.

Melting pot and salad bowl theories in Indian politics

India's socio-political fabric, deeply rooted in diversity, presents a fascinating canvas to analyze integration theories like the "Melting Pot" and the "Salad Bowl."

The Melting Pot metaphor envisions a singular national identity formed by blending various cultures into one homogenous whole, whereas the Salad Bowl acknowledges and celebrates cultural plurality, allowing individual identities to coexist within a unified structure. In the Indian political context, these two models have found varying degrees of expression and resistance. Historically, India's ethos has leaned toward pluralism, reflected in its constitutional emphasis on secularism, federalism, and linguistic diversity. However, contemporary political developments, particularly the rise of the Bharatiya Janata Party (BJP) and its brand of cultural nationalism, signal a shift toward a Melting Pot model. Simultaneously, opposition parties and regional forces continue to champion the Salad Bowl approach, advocating for cultural autonomy and decentralization. This dual trajectory has created a dynamic tension between homogenization and pluralism, making the Indian experience uniquely complex. The interplay between these models is evident not only in ideological debates but also in legislative agendas, electoral strategies, language policies, and identity politics. Thus, a comparative analysis of these models in the Indian context requires examining both ideological undercurrents and concrete political actions by national and regional parties.

The Bharatiya Janata Party (BJP) represents the most prominent political force aligning with the Melting Pot ideology. Its core narrative emphasizes a singular Indian identity rooted in Hindu cultural traditions, which it posits as the foundation of Indian civilization. The BJP's promotion of Hindutva, a cultural nationalist ideology advanced by the Rashtriya Swayamsevak Sangh (RSS), seeks to define Indian-ness primarily through Hindu symbols, customs, and language. This cultural consolidation finds political expression in initiatives like the push for a Uniform Civil Code (UCC), which aims to standardize personal laws across religious communities. While framed as promoting gender equality and legal uniformity, critics argue that the UCC is a veiled attempt to impose majoritarian cultural norms, especially on Muslims, Christians, and other minorities. Similarly, the promotion of Hindi as a national language, often at the expense of regional languages, reflects the homogenizing impulse of the Melting Pot model. In education and public discourse, there is an increasing Sanskritization and glorification of ancient Hindu texts, reinforcing a narrative of cultural unity that sidelines alternative histories. The BJP's electoral campaigns often invoke a unified national culture, sometimes using polarizing rhetoric to marginalize dissenting identities. These actions collectively illustrate an ideological inclination to assimilate India's diverse social groups into a singular Hindu-centric national identity, exemplifying the Melting Pot approach in practice.

 ISSN: 2582 - 2594

Challenges to the melting pot: Despite the BJP's assertive promotion of cultural nationalism, the Melting Pot model encounters substantial resistance from various quarters. Religious minorities such as Muslims, Christians, and Sikhs often perceive the drive toward cultural homogenization as a threat to their distinct identities. Incidents of communal violence, cow vigilantism, and anti-conversion laws have heightened these fears, fostering a sense of alienation. The imposition of Hindi as a lingua franca has been strongly opposed, particularly in states like Tamil Nadu, where the Dravidian movement has long championed linguistic and cultural autonomy. The Dravida Munnetra Kazhagam (DMK), ruling Tamil Nadu, has vocally resisted attempts to impose Hindi or dilute regional identity, framing such actions as neo-colonial and anti-democratic. In Punjab, Sikh religious institutions and political parties like the Shiromani Akali Dal (SAD) have also opposed centralizing tendencies. Moreover, tribal regions in the Northeast and Central India have pushed back against efforts to assimilate indigenous practices under mainstream Hindu narratives. The cultural distinctiveness of these regions—ranging from festivals to customary laws—serves as a potent counter-narrative to the melting pot ideology. These resistances underscore the difficulty of enforcing a singular identity in a country as diverse as India. They also highlight the sociopolitical risks associated with forced assimilation, including communal tensions, political alienation, and in some cases, secessionist movements.

Federalism and the rise of salad bowl politics: In contrast to the Melting Pot model, the Salad Bowl theory finds robust expression in India's federal and constitutional framework, which preserves and promotes diversity. The Indian Constitution guarantees linguistic and cultural rights, allowing states significant autonomy to preserve local traditions. Regional parties like the DMK in Tamil Nadu, the Trinamool Congress (TMC) in West Bengal, and the Aam Aadmi Party (AAP) in Delhi and Punjab have emerged as powerful defenders of local identities. These parties often resist centralization and advocate for policies tailored to their constituencies. For instance, the TMC emphasizes Bengali culture and language, while the DMK upholds Dravidian heritage and opposes Hindi imposition. In addition, the Indian National Congress, though a national party, often adopts a Salad Bowl approach by forming alliances with regional parties and acknowledging regional aspirations. The resurgence of opposition alliances, such as the Indian National Developmental Inclusive Alliance (I.N.D.I.A.), underscores the political necessity of embracing diversity. This alliance, comprising regional heavyweights, highlights the importance of cultural and ideological pluralism in crafting a viable alternative to majoritarian narratives. These political dynamics demonstrate that in

India, multiculturalism is not just a social reality but a strategic political imperative. The diversity of India's electorate requires inclusive politics, making the Salad Bowl approach both pragmatic and democratically enriching.

Cultural pluralism in practice: India's lived reality strongly resonates with the Salad Bowl model, where diverse cultural components coexist without being forced into uniformity. This is evident in the preservation and celebration of regional languages through state education boards, literature, and media. The inclusion of local authors and regional history in school curricula reaffirms cultural identities. National recognition of festivals like Eid, Christmas, Diwali, and Baisakhi reflects an inclusive ethos that respects all traditions. Even in legal frameworks, India operates under a pluralistic system where different religious communities maintain distinct personal laws—a practice protected under Article 25 of the Constitution. While the BJP's push for a UCC challenges this pluralism, current legal structures still reflect a Salad Bowl approach. Moreover, grassroots governance through Panchayati Raj and urban local bodies caters to the unique socio-cultural needs of local communities, reinforcing decentralized decision-making. In tribal areas, traditional systems of governance are often allowed to operate within the formal administrative structure, exemplifying legal pluralism. These examples indicate that Indian governance, despite centralizing pressures, continues to support diverse cultural expressions. This cultural pluralism not only strengthens India's democratic foundations but also enhances social cohesion by validating the identities of various communities.

Democratic vitality through diversity: The Indian political landscape illustrates that the Salad Bowl model offers a more sustainable and democratic framework than the Melting Pot. While the latter seeks unity through assimilation, often at the cost of marginalizing minority voices, the former fosters unity through respect for difference. India's historical experiences, constitutional design, and democratic values are better aligned with the pluralistic ethos of the Salad Bowl. Political developments such as the rise of opposition coalitions, the persistence of regional parties, and the ongoing defense of linguistic and cultural autonomy suggest that pluralism is deeply embedded in the national consciousness. Furthermore, the Salad Bowl approach reduces the alienation that can arise from forced assimilation, promoting inclusivity and participatory governance. In a nation where identities—religious, linguistic, regional, and ethnic—play a central role in social and political life, acknowledging and integrating these differences is crucial for national cohesion. Globally, India's multicultural democracy under the Salad Bowl paradigm presents a compelling model of coexistence amidst diversity. It shows that stability and unity need not come from uniformity, but can thrive in a system that values and

ISSN: 2582 - 2594

legitimizes difference. As India continues to evolve, the challenge will be to resist homogenizing impulses and uphold the pluralistic values that have long defined its democracy.

A way forward for India: India's socio-political landscape resists easy categorization. Although traces of the Melting Pot concept can be observed in contemporary political narratives, the nation's constitutional ethos, federal system, and rich, lived pluralism lean decisively toward the Salad Bowl model. This reflects what some academics term "interculturalism" — a framework where cultural distinctiveness thrives alongside mutual engagement, respect, and shared civic principles. The real test lies in achieving cohesion without imposing sameness. At a time when multicultural values face growing threats from populist and majoritarian forces worldwide, India's future hinges on its capacity to view diversity not as a hurdle to overcome but as a vital asset to nurture.

India's democratic resilience and cultural vitality lie in its ability to uphold pluralism as a foundational principle of its political life. While the Melting Pot model may appeal to those advocating a uniform national identity, such homogenization often comes at the cost of erasing the rich mosaic of India's civilizational heritage. The Salad Bowl theory, by contrast, offers a more inclusive and pragmatic vision—one that accepts diversity not as a challenge to national unity, but as its very strength. Indian politics, despite the centralizing tendencies of certain dominant parties, continues to be shaped by regional assertions, linguistic pride, religious plurality, and grassroots movements that demand representation and autonomy. This indicates a deep-rooted democratic culture that values coexistence over conformity. Moreover, the federal structure, constitutional safeguards, and vibrant civil society act as buffers against the erosion of pluralism. As India moves forward, the imperative is not to dilute its diversity for the sake of a singular narrative, but to harmonize its differences within a democratic framework that ensures justice, equality, and dignity for all. In doing so, India can offer the world a living example of how a deeply diverse society can remain united without succumbing to uniformity. The real strength of the Indian republic lies not in sameness, but in its capacity to bind varied identities through shared democratic ideals. The challenge now is to deepen this pluralistic ethos, reaffirm intercultural harmony, and resist any impulse that seeks to flatten the rich terrain of Indian identity into a singular mold.

References

Advani, A. and Reich, B. (2015). Melting pot or salad bowl: The formation of heterogeneous communities. IFS Working Paper W15/30, Institute for Fiscal Studies. doi:10.1920/wp.ifs.2015.1530

Alba, R. and Nee, V. (1997). Rethinking Assimilation Theory for a New Era of Immigration. International Migration Review 31, 826-874.

Banting, K. G. and Kymlicka, W. (2003). Do Multiculturalism Policies Erode the Welfare State. Oxford/London: Oxford University Press. 49-91.

Berray, M. (2019). A Critical Literary Review of the Melting Pot and Salad Bowl Assimilation and Integration Theories. Journal of Ethnic and Cultural Studies 6(1):142. Florida State University. DOI: https://doi.org/10.29333/ejecs/217

Berry, J. W. (1997). Immigration, acculturation, and adaptation. Applied Psychology, 46(1), 5–68. doi:10.1111/j.1464-0597.1997.tb01087.x DOI: https://doi.org/10.1111/j.1464-0597.1997.tb01087.x

Berry, J. W. (2001). A psychology of immigration. Journal of Social Issues, 57(3), 615-631. doi:10.1111/0022-4537.00231 DOI: https://doi.org/10.1111/0022-4537.00231

Bertsch, A. (2013). The melting pot vs. the salad bowl: A call to explore regional cross-cultural differences and similarities within the U.S.A. Journal of Organizational Culture, Communications and Conflict, 17(1), 131-148.

Berumen, F. C. (2019). Resisting assimilation to the melting pot. Journal of Culture and Values in Education, 2(1), 81-95.

Brown, S. K. and Bean, F. D. (2006). Assimilation models, old and new: Explaining a long-term process. Migration Policy Institute.

Calderon, B. F. (2019). Resisting Assimilation to the Melting Pot:. Journal of Culture and Values in Education, 2(1), 81-95. Retrieved from http://cultureandvalues.org/index.php/JCV/article/view/25 DOI: https://doi.org/10.46303/jcve.02.01.7

Chicago: The University of Chicago Press

Gloor, L. B. (2006). From the melting pot to the tossed salad metaphor: Why coercive assimilation lacks the flavors Americans crave. Hohonu: A Journal of Academic Writing, 4, 29-32.

Kymlicka, W. (1995). Multicultural citizenship: A liberal theory of minority rights. Oxford: Clarendon Press. DOI: https://doi.org/10.1093/0198290918.001.0001

Miller, D. (2005). Citizenship and national identity. Maldon, MA: Polity Press.

Park, R. E. and Burgess, E. W. (1921). Introduction to the Science of Sociology.

Swaidan, Z. (2018). Acculturation strategies of Asian-Americans. Competition Forum, 16(2), 39–45.

Thornton, P. H., Ocasio, W. and Lounsbury, M. (2012). The institutional logics perspective: A new approach to culture, structure, and process. Oxford, England: Oxford University Pres

Wagener, A. (2009). In the melting pot: Integration, assimilation, and uniform societies. Institute of Social Policy Working Paper, University of Hannover, Germany.

Zangwill, I. (1921). The Melting Pot. New York: American Jewish Book Company.

 ISSN: 2582 - 2594

CULTURAL STUDIES

എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ രാഷ്ട്രീയം- കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള നിരീക്ഷണം

ഡോ. ബീന കെ.
അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
ഗവ. കോളേജ്, ആറ്റിങ്ങൽ
E-mail: beenaanil9@gmail.com

സംഗ്രഹം

കുമാരനാശാന്റെ ഗദ്യസംഭാവനകളിൽ പ്രഥമഗണനീയമാണ് വിവേകോദയം, പ്രതിഭ തുടങ്ങിയ മാസികകൾക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിലെ കേരളസമൂഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ സാംസ്കാരിക സാമൂഹിക ചരിത്രത്തിന്റെ വിലപ്പെട്ട രേഖകളാണ് അവ. ആശാന്റെ കാവ്യലോകത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ആശയപ്രപഞ്ചവും വിഷയ വൈവിധ്യവും അവയ്ക്കുണ്ട്. ആശാന്റെ ബഹുമുഖ വ്യക്തിത്വം അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഈ ഗദ്യരചനകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ രാഷ്ട്രീയം വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് പ്രബന്ധം.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ രാഷ്ട്രീയം, മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ, നവോത്ഥാനകാലപോരാട്ടങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക ചലനങ്ങൾ

ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ വീക്ഷണരേഖയാണ് അതിന്റെ പത്രാധിപക്കുറിപ്പ്. സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള ജാലകങ്ങളാണ് പഴയ പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ. പത്രാധിപരുടെ വീക്ഷണമനുസരിച്ച് പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളുടെ സ്വഭാവത്തിൽ വ്യത്യസ്തതകളുണ്ടാകാം. അവ വിമർശനാത്മകമോ വിവാദപരമോ ആഹ്വാനപരമോ വ്യാഖ്യാനാത്മകമോ വ്യക്തിനിഷ്ഠമോ ആകാം. ലീഡർ, ലീഡിംഗ് ആർട്ടിക്കിൾ, ഒപ്പീനിയൻ എന്നൊക്കെ വിദേശ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന എഡിറ്റോറിയലുകൾക്ക് വിഷയപരാമർശം, വിഷയത്തിന്റെ സമഗ്രപ്രതിപാദനം, വിശകലനം, നിഗമനം, ഉപസംഹാരം എന്ന ഘടനയാണുള്ളത്.

രാഷ്ട്രീയം, സംസ്കാരം, കല, സമൂഹം, വാണിജ്യം, വ്യാപാരം, കായികം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ വിഷയമേഖലകളാണ്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലപത്രങ്ങൾക്കോ മറ്റ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾക്കോ എഡിറ്റർസ്ഥാനം രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നില്ല. രാജ്യസമാചാരവും പശ്ചിമോദയവും ജർമ്മൻമിഷണറിയായിരുന്ന ജോർജ്ജ്ഫ്രെഡറിക് മുള്ളറുടെ പത്രാധിപത്യത്തിലാണ് രൂപപ്പെട്ടത്.

ഒരു പ്രത്യേകവിഷയത്തെക്കുറിച്ചോ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചോ വായനക്കാരെ ബോധവാൻമാരാക്കുക എന്നതാണ് എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ അടിസ്ഥാനലക്ഷ്യം. ഒരു മികച്ച എഡിറ്റോറിയൽ നല്ല വീക്ഷണത്തോടെ ഒരഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കണം. രചയിതാവിന്റെ വീക്ഷണത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന തെളിവുകൾ നിർണ്ണായകമാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠമായും നിർഭയമായും, പക്ഷപാതരഹിതമായും അത് സത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തണം. വ്യാഖ്യാനാത്മക എഡിറ്റോറിയലുകൾ നിലവിലെ ഒരു പ്രധാന സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് വിവരങ്ങൾ മാത്രം നൽകുന്നു. ഫീച്ചർലേഖനങ്ങൾ പോലെയുള്ളവയിൽ അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾക്ക് സ്ഥാനമില്ല. വിമർശനാത്മക എഡിറ്റോറിയലുകൾ പത്രാധിപരുടെ കണ്ണിലൂടെ ഒരു വാർത്ത അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കോളങ്ങളും കേന്ദ്രീകൃത ലേഖനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അവ വായനക്കാരെ സ്വാധീനിക്കുകയും സംഭവങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുകയും പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിനോദപരമായലേഖനങ്ങളും അഭിനന്ദനലേഖനങ്ങളുമൊക്കെ എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ട്.

സത്യത്തിന്റെ നിർഭയമായ വെളിപ്പെടുത്തലുകളായിരുന്നു കുമാരനാശാന്റെ എഡിറ്റോറിയലുകൾ. ആശാന്റെ സാമുദായിക, രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക വീക്ഷണങ്ങളെ വ്യക്തമായി അവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനികകേരളം കണ്ട മഹാകവിയ്ക്ക് സമൂഹവുമായുള്ള ശക്തമായ ബന്ധമാണ് അവയിൽ കാണാനാകുന്നത്. കാവ്യജീവിതം പോലെ തന്നെ ക്രിയാത്മകവും സംഭവബഹുലവുമായ സാമൂഹികജീവിതവും പൊതുജീവിതവും നിലപാടുകളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും ആശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ ഉൾച്ചേർന്ന് കിടക്കുന്നു. വിവേകോദയം, പ്രതിഭ മാസികകളിൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയം ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഡിറ്റോറിയലുകളുടെ രാഷ്ട്രീയം വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

1904 മുതൽ പതിനഞ്ച് വർഷം കുമാരനാശാന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട മാസികയാണ് വിവേകോദയം. സമചിത്തതയും വിവേകവും സഹിഷ്ണുതയും മുഖമുദ്രകളാക്കിയിരുന്ന പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളാണ് ആശാൻ എഴുതിയിരുന്നത്. പ്രഭാഷകൻ, നിയമസഭാസാമാജികൻ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകൻ, കവി എന്നീ നിലകൾക്കപ്പുറം ഉന്നതാശയനായ പത്രാധിപർ കൂടിയായിരുന്നു ആശാൻ. എസ്.എൻ.ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ മുഖപത്രമായ വിവേകോദയത്തിന്റെ ആദ്യ പത്രാധിപർ എം.ഗോവിന്ദനായിരുന്നു. പിന്നീട് പതിനഞ്ച് വർഷം ആശാന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിലാണ് വിവേകോദയം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. 1903 ൽ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ട എസ്.എൻ.ഡി.പി യോഗത്തിന്റെ ആദ്യ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീനാരായണഗുരുവും കാര്യദർശി കുമാരനാശാനുമായിരുന്നു. സാമുദായിക സമത്വത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള ആദ്യസംഘടിതയത്നമായിരുന്നു അത്. ഗുരുവിന്റെ ആദർശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുക, അവശസമുദായങ്ങളെ സാമൂഹികവും ആത്മീയവുമായ പുരോഗതിയിലേക്ക് നയിക്കുക, സന്യാസിമഠങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപ

നങ്ങളും നിർമ്മിക്കുക എന്നിവയായിരുന്ന യോഗത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ. യോഗത്തി ന്റെ മുഖപത്രമായ വിവേകോദയവും ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. ആശാൻ പത്രാധിപസ്ഥാനം 1919 ൽ ഒഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഏറെക്കാലം നിഷ്ക്രിയാ വസ്ഥയി ലായിരുന്ന വിവേകോദയംമാസിക സി.ആർ. കേശവൻവൈദ്യരാണ് പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചത്. 1958ൽ തോന്നയ്ക്കലിൽ സ്ഥാപിതമായ കുമാരനാശാൻനാഷണൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് കൾച്ചർ (KANIC) ആണ് ഇപ്പോൾ വിവേകോദയം ത്രൈമാസികയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. വിവേ കോദയത്തിന്റെ പ്രവർത്തനലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി പ്രഥമലക്കത്തിൽ കുമാരനാശാൻ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 'യോഗസംബന്ധമായ വരവ് ചെലവ് കണക്കുകൾ, യോഗത്തിൽ അപ്പോ ഴപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന നിയമങ്ങൾ, നടപടികൾ മുതലായ സംഗതികൾ എല്ലാ യോഗാംഗങ്ങളും യോഗത്തോട് മമതയുള്ളവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിലേക്കായി യോഗത്തിന്റേയും അവരുടേയും മദ്ധ്യേ ഒരു ദൂതസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതാകുന്ന വിവേകോദയത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശ്യം എന്നാൽ സമുദായത്തിന്റെ യോഗക്ഷേമങ്ങൾക്ക് പൊതുവിൽ ഗുണപ്രദങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ വിവേക പൂർവ്വം ഉപദേശിക്കുകയും ദോഷകരങ്ങളായവയെ ന്യായമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും ആചാ രപരിഷ്കരണാദികളിൽ ദൂരസ്ഥരായ സമുദായാംഗങ്ങൾക്ക് തമ്മിൽ ഏകമതാനുവർത്തിത്വം, പരസ്പരസഹായസഹകരണം, ഇവയെപ്പറ്റി സാമാന്യമായും സവിശേഷമായും ഉപന്യസിക്കു കയും ഐകമത്യം, സമുദായസ്നേഹം, ഭക്തി, സദാചാരം, ഇവയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായി സമുദായത്തെ വേണ്ട പോലെ ഗുണദോഷിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിന് യോഗത്തിന്റെ ശക്തി മത്തായ ഒരു വാഗിന്ദ്രിയമായിരിക്കുക എന്നുള്ളതും ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ അതുപോലെ തന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒന്നാകുന്നു.[1]

ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനയോഗത്തിന്റെ രൂപവത്കരണത്തിന് പരോക്ഷമായ പ്രചോദനം നൽകിയത് സ്വാമിവിവേകാനന്ദനായിരുന്നു. അതിനാലാകണം മാസികയ്ക്ക് വി വേകോദയം എന്ന പേര് നൽകിയത്. ഭാരതീയരുടെ ഉത്ക്കർഷത്തിന് സ്വാമിവിവേകാനന്ദൻ ആദർശവാക്യമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന 'ഉത്തിഷ്ഠത ജാഗ്രത, പ്രാപ്യവരാൻ നിബോധിത' എന്ന കഠോപനിഷത് വാക്യമാണ് വിവേകോദയവും ആദർശമായി സ്വീകരിച്ചത്. വിവേകോദയ ത്തിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും ലക്കങ്ങളിലായി സ്വാമിവിവേകാനന്ദന്റെ നാല്പതോളം വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിവേകോദയത്തിന്റെ ഒന്നാംവർഷത്തിലെ ആറുലക്കങ്ങൾ കുമാരനാശാൻ ദേശീയ സാംസ്കാരിക ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് വിവേകോദയം ഏകദശോത്തരശതാബ്ദിപ്പതിപ്പായി പുനഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അരുവിപ്പുറം ശ്രീനാരായണധർമ്മ പരിപാലനയോഗം വകയായ ഒരു ദ്വിമാസാന്ത പുസ്തകം എന്നാണ് എം ഗോവിന്ദൻ എഡിറ്ററായ ആദ്യലക്കത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തി യിരിക്കുന്നത്. സമകാലികസംഭവങ്ങൾ, സർക്കാരിനെതിരായ വിമർശനങ്ങൾ, ഈഴവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ, തൊഴിൽ അവസരങ്ങൾ എന്നിവ എഡിറ്റോറിയലുകളിലെ വിഷയങ്ങളായിരുന്നു. സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലെ വിമർശനങ്ങൾക്കും ആശാൻ വിവേകോദയത്തിൽ ഇടം കണ്ടെത്തി. വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, പന്തളംകേരളവർമ്മ എന്നിവരുടെ മഹാകാവ്യങ്ങൾക്കുള്ള വിമർശനാ ത്മകനിരൂപണം വിവേകോദയത്തിലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. മൗലികമായ ഉപന്യാസങ്ങളും വിവർത്തനകൃതികളും നിരൂപണങ്ങളും മാസികയിൽ ഇടം നേടി.

1919 ൽ വിവേകോദയത്തിന്റെ പത്രാധിപസ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞതിന് ശേഷം ചെറായിയിൽ പ്രതിഭ എന്ന മാസിക ആശാന്റെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ 1920-21 കാലയളവിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനലക്ഷ്യം വിവേകോദയത്തിന് സമാനമായിരുന്നു. 11 മാസം മാത്രമേ പ്രതിഭമാസിക പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുള്ളൂ. കവിയെന്ന നിലയിൽ നിത്യസ്മരണീയനായിത്തീർന്ന കുമാരനാശാൻ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ മേഖലകളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടിരുന്നതിന്റെ നിദാനങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം വിവേകോദയത്തിനെഴുതിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ. പൊതുജീവിതത്തിലെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ നിർഭയമായും സുതാര്യമായും ശുഭപ്രതീക്ഷയോടെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ആശാന്റെ ഗദ്യലേഖനങ്ങൾ കാവ്യാത്മകമായി എഴുതപ്പെട്ടവയല്ല. പൊതുകാര്യപ്രസക്തനായ, സാമൂഹ്യബോധത്താൽ പ്രേരിതനായ ഒരു പൗരനെന്ന നിലയിലുള്ള യുക്തിഭദ്രമായ അഭിപ്രായങ്ങളും ശക്തമായ ആശയാവതരണങ്ങളുമാണ് അവയിൽ കാണാനാവുക. കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എന്ന കൃതിയുടെ അവതാരികയിൽ ആശാനെക്കുറിച്ച് "പ്രത്യേക വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചെഴുതിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സമുദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയല്ല. സാമൂഹ്യജീവിയായ വ്യക്തി, നല്ലതലയെടുപ്പുള്ള വ്യക്തി" എന്ന് എം.കെ.സാനു രേഖപ്പെടുത്തുന്നു[2].

മനുഷ്യരായി കഴിഞ്ഞുകൂടാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത, അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന ജനതയുടെ അവകാശങ്ങൾ അനുവദിച്ച് കിട്ടാനുള്ള യുക്തികളും പരിഹാരങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കുകയെന്നതും ആശാൻ തന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിലൂടെ നടത്തിയിരുന്നു. ഉന്നതാശയങ്ങളെ ഒരു മിതവാദിയുടെ സൗമ്യസ്വരത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ആശാന് കഴിഞ്ഞു. സത്യം, സമത്വം, സ്നേഹം എന്നിവയാൽ ഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗമാക്കി മാറ്റാമെന്നു വിശ്വസിച്ച ആശാന് ലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗം സത്ധർമ്മത്തിന്റേതായിരുന്നു. അതിൽ ഉറച്ചുനിന്നാണ് അദ്ദേഹം സാമൂഹിക വിമർശനം നടത്തുന്നതും. 1917 ൽ ഗാന്ധിജിയുടെ വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യം പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് മുഖപ്രസംഗമെഴുതി. ഗാന്ധിജിയുടെ ഉപദേശങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളാനും പ്രവർത്തനങ്ങളെ മാതൃകയാക്കാനും മുഖപ്രസംഗങ്ങളിലൂടേയും കുറിപ്പുകളിലൂടേയും ആശാൻ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ആശാന്റെ ബഹുമുഖവ്യക്തിത്വം അനാവരണം ചെയ്യുമ്പോൾ ലൗകികനും സമുദായ നേതാവുമായ കുമാരനാശാനാണ് ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്ന് എം.കെ.സാനു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.[3]

വിപ്ലവത്തെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും പിൻതിരിപ്പൻ മനോഭാവം ആശാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭരണാധികാരികളുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളോടു കൂടിത്തന്നെ സാമൂഹികപുരോഗതി കൈവരിക്കാമെന്ന ചിന്തയാണ് ആശാനുണ്ടായിരുന്നത്. വിവേകോദയത്തിൽ ആശാൻ എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങളും ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളും ഭരണാധികാരികളെ സ്വകർത്തവ്യനിർവ്വഹണത്തിന് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു എന്ന് ടി.കെ.രവീന്ദ്രൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.[4]

വിവേകോദയത്തിൽ ആശാന്റെ സാമുദായിക കവിതകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. പത്രാധിപർ എന്ന നിലയിൽ ആശാന്റെ പ്രാഗത്ഭ്യത്തെ പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ ഇപ്രകാരം വിലയിരുത്തുന്നു. "സാഹിത്യയത്നങ്ങൾക്കായി കവിയെ നിർബന്ധിക്കുന്ന ഒരു നിയോഗം സമുദായ നേതാവിന്റെ നിലയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. വിവേകോദയത്തിന്റെ പത്രാ

 ISSN: 2582 - 2594

ധിപത്യം, എത്ര പ്രഗത്ഭമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ആ ചുമതല നിറവേറ്റിയിരുന്നതെന്ന് പഴയ വിവേകോദയം ഫയലുകൾ ഓടിച്ചുനോക്കിയാൽ ബോദ്ധ്യമാകും. സമുദായത്തിന്റെ സംഘടനാരംഗത്തെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വെളിച്ചം വീശിക്കൊണ്ട്, ലോകവിജ്ഞാന രംഗത്തേക്ക് അനേകം ജാലകങ്ങൾ പത്രാധിപർ അതിൽ തുറന്ന് വച്ചിരുന്നു. ലോകസാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാതുറകളുമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സമ്പർക്കത്തിന് തെളിവാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്ന് പരിഭാഷ ചെയ്ത് വിവേകോദയത്തിൽ സുലഭമായി വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ലേഖനഭാഗങ്ങൾ. പത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം തയ്യാറാക്കാനും അദ്ദേഹം സമയം മെനക്കെടുത്തിയിരുന്നുവെന്ന് സ്പഷ്ടം. പത്രാധിപരുടെ പേരിനോട് താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഒരു പത്രമാണ് വിവേകോദയം"[5].

സ്വന്തം സമുദായത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാതെ വാദിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അന്നത്തെ സവർണ്ണസമുദായങ്ങളുടെ നേർക്ക് അനന്യമായ ആദരവ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്രക്കുറിപ്പുകൾ നിദാനങ്ങളാണ്. മനുഷ്യരെല്ലാം ഒരു ജാതിയാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച ഗുരുവിൽ നിന്നുൾക്കൊണ്ട ജീവിതവീക്ഷണമായിരുന്നു അത്. വിവേകോദയത്തിന് ആശാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ അധികവും സാമുദായികവും വിദ്യാഭ്യാസപരവും രാഷ്ട്രീയപരവുമായിരുന്നു. സാമൂഹ്യപരിവർത്തനം ലക്ഷ്യമാക്കിയും ധാരാളം എഡിറ്റോറിയലുകൾ ഉണ്ടായി. സാംസ്കാരിക ചലനങ്ങളേയും വ്യവസായത്തേയും സംബന്ധിച്ചും പ്രസക്തങ്ങളായ എഡിറ്റോറിയലുകൾ ഉണ്ട്. സാമുദായികപരിഷ്കരണം ലക്ഷ്യമാക്കിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങളാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ.

സമകാലികരാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ കുമാരനാശാനുണ്ടായിരുന്ന ആഭിമുഖ്യം പ്രതിഭാ മാസികയിൽ രാജഗോപാലാചാരിയെ അനുമോദിച്ച് കൊണ്ടെഴുതിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ വ്യക്തമാണ്. "സർ.പി.രാജഗോപാലാചാരി ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പുലയൻ മുതലായ സാധുവർഗ്ഗക്കാർക്ക് തിരുവിതാംകൂർ പ്രജാസഭയിൽ പ്രാതിനിധ്യം അനുവദിക്കുന്ന കാര്യം ഇന്നും ആലോചനയിൽ വരുമായിരുന്നുവോ എന്നുകൂടി സംശയമാണ്."[6] ജനപ്രതിനിധി സഭ, ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭ, ദിവാൻമാരായിരുന്ന വി പി മാധവരായർ, പി. രാജഗോപാലാചാരി എന്നിവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രജാസഭയിലെ സാമുദായിക പ്രാതിനിധ്യം, തിരുവിതാംകൂറിലെ രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങൾ, തിരുവിതാംകൂർ നിയമനിർമ്മാണസഭ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് വിവേകോദയത്തിൽ എഴുതിയ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹിക ചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള ജാലകങ്ങളാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങൾക്കായി നീക്കിവച്ചിരുന്ന മുപ്പതോളം മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ മിക്കവയും ഈഴവരെ സർക്കാർസ്കൂളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക, അതിനായുള്ള ഫണ്ട് കണ്ടെത്തുക, ആയുർവ്വേദപാഠശാലയിൽ പ്രവേശനം അനുവദിക്കുക, ഭാഷാപാഠശാലകൾ തുറക്കുക, സംസ്കൃതപാഠശാലയിൽ പ്രവേശനം അനുവദിക്കുക എന്നീ ആവശ്യങ്ങൾക്കായുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളവയാണ്.

ഡോ. പല്പു, സി. കൃഷ്ണൻ, പി വേലായുധൻ, മന്നത്തു കൃഷ്ണൻ നായർ, കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, സി ശങ്കരൻ നായർ, എസ് പത്മനാഭ പണിക്കർ തുടങ്ങി 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനവും 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദങ്ങളിലുമായി ജീവിച്ചിരുന്ന നിരവധി മഹത്‌വ്യക്തികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ ആശാൻ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുമാരനാശാന്റെ മതദർശനം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ധാരാളം മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. ആശാൻ വേദാന്തമതസ്വരൂപം വെളിപ്പെടുത്തുകയും മതപരിവർത്തനത്തെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സാംസ്കാരിക ചലനങ്ങളെ പറ്റി തത്സമയം സമുദായാംഗങ്ങളെ ബോധവാൻമാരാക്കാൻ ആശാൻ തന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളെ യുക്തിപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചു. തദ്ദേശീയ വ്യവസായങ്ങളെ വളർത്താനും കൈത്തൊഴിലുകൾ പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്താൽ വികസിപ്പിച്ച് സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക പുരോഗതി കൈവരിക്കാനും മുഖപ്രസംഗങ്ങളിലൂടെ ആശാൻ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. 'ഈഴവഗസറ്റ്' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിവേകോദയത്തിലെ ലേഖനങ്ങളും മുഖപ്രസംഗങ്ങളും അത്ഭുതകരമായ വിഷയവൈവിധ്യം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദങ്ങളിൽ കേരളസമൂഹത്തിലുണ്ടായ പരിണാമങ്ങളെ കൃത്യമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ചരിത്രരേഖകളാണ്. കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഭാഗമായ പോരാട്ടം തന്നെയായിരുന്നു പത്രാധിപരായിരുന്ന ആശാനും വിവേകോദയത്തിലൂടെ നിറവേറ്റിയത്. ആശാന്റെ ബഹുമുഖവ്യക്തിത്വം തിരിച്ചറിയപ്പെടുന്നതിനുള്ള ആധികാരികരേഖകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ.

കുറിപ്പുകൾ

1. വിവേകോദയം, പുസ്തകം 1, നമ്പർ 1, പുറം 3
2. ജി. പ്രിയദർശനൻ, കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ, അവതാരിക
3. എം.കെ. സാനു, മൃത്യുഞ്ജയം കാവ്യജീവിതം, പുറം 235
4. ഡോ.എം എം ബഷീർ, കുമാരനാശാന്റെ രചനാശില്പം, പുറം 293
5. പി കെ ബാലകൃഷ്ണൻ, കാവ്യകല കുമാരനാശാനിലൂടെ, പുറം 68
6. ജി.പ്രിയദർശനൻ, കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ, പുറം 173

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. പ്രിയദർശനൻ, ജി., 2012, കുമാരനാശാന്റെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ
2. ബഷീർ, എം.എം. ഡോ, 2017, കുമാരനാശാന്റെ രചനാശില്പം ഹസ്തലിഖിതങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ഒരു പഠനം, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവ്വകലാശാല, തിരൂർ
3. ബാലകൃഷ്ണൻ, പി കെ., 2006, കാവ്യകല കുമാരനാശാനിലൂടെ, ഡി.സി ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം
4. സാനു, എം.കെ., 2004, മൃത്യുഞ്ജയം കാവ്യജീവിതം, ഡി സി ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം.

ആനുകാലികങ്ങൾ

1. വിവേകോദയം ഏകദശോത്തരശതാബ്ദിപ്പതിപ്പ്, 2015, കുമാരനാശാൻ ദേശീയ സാംസ്കാരിക ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തോന്നയ്ക്കൽ, തിരുവനന്തപുരം.

English

1. Ravindran, T.K, 1972, Asan and Social Revolution in Kerala, A Study of his Assembly Speeches, Trivandrum, Kerala Historical Society.

CULTURAL STUDIES

നാടകവും രാഷ്ട്രീയവും
കേരളീയ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ നവോത്ഥാന പ്രക്രിയയിൽ നാടകങ്ങൾ വഹിച്ച പങ്ക് - ഒരന്വേഷണം

ഡോ. സഞ്ജയകുമാർ എസ്.
അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
ഗവ. ആട്സ് ആൻറ് സയൻസ് കോളേജ്,
നിലമ്പൂർ
E-mail: maraku.sanju@gmail.com

സംഗ്രഹം

കേരള സമൂഹ പരിവർത്തനത്തിൽ മലയാള നാടകങ്ങൾ വഹിച്ച പങ്ക് ചെറുതല്ല. സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്ന അസമത്വങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കുമെതിരെ ശക്തമായ പോരാട്ടങ്ങൾ നയിച്ച പരിഷ്കർത്താക്കളായിരുന്നു. നാടക കർത്താക്കൾ സാമുദായിക നാടകങ്ങൾ മുതൽ സോദ്ദേശ്യ രാഷ്ട്രീയ പ്രചരണ നാടകങ്ങൾ വരെ ഇക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. കെ. ദാമോദരന്റെ പാട്ടബാക്കി, ചെറുകാടിന്റെ നമ്മളൊന്ന്, ഇടശ്ശേരിയുടെ കൂട്ടുകൃഷി, തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ നിങ്ങളെന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റാക്കി, ഇ. കെ അയമുവിന്റെ ജ്ജ് നല്ല മനസ്സാവാൻ നോക്ക് എന്നീ നാടകങ്ങളെ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിലും കർഷക രാഷ്ട്രീയ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കും നട്ടുനായകത്വം വഹിച്ച ഈ നാടകങ്ങൾ അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ നേർക്കണ്ണാടികളാണ്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: നവോത്ഥാനം, മാനവികത, പ്രതിബദ്ധത, സോദ്ദേശ്യം പരിവർത്തനം, അവതരണം

കേരളീയ നവോത്ഥാനം ഏകമുഖമായ ഒരു മാറ്റമല്ല, അത് പല തലങ്ങളിൽ സംഭവിച്ച ഒരു വിമോചനം തന്നെയായിരുന്നു. കേരളീയ സമൂഹനിർമ്മിതിയിൽ ശ്രീനാരായണ ദർശനങ്ങളും അവ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് മുന്നോട്ടുവച്ച കാഴ്ചപ്പാടുകളും ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് ഒരു സാമുദായിക വിപ്ലവത്തിന് വഴിയൊരുക്കി. മതം, ജാതി എന്നിവയ്ക്കപ്പുറംനിന്ന് മനുഷ്യനെ കാണുന്നതിന് നവോത്ഥാനമൂല്യങ്ങളായ മാനവികത, ജനാധിപത്യം, മതനിരപേക്ഷത, യുക്തിവാദം, സോഷ്യലിസം എന്നിവ സഹായിച്ചു. എല്ലാ സമുദായങ്ങളിലും വിപ്ലവകരമായ

പരിഷ്ക്കരണങ്ങൾ നടന്നു. സാഹിത്യവും കലകളും ഈ പരിഷ്ക്കരണത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളായി സമൂഹ പരിഷ്കർത്താക്കൾ കണ്ടു. "സാംസ്കാരികമായി മനുഷ്യനെ സ്വാധീനിക്കുവാനുള്ള കഴിവ് സാഹിത്യത്തിന് എല്ലാക്കാലത്തുമുള്ളതാണ്. ഈ കഴിവിനെ മനുഷ്യജീവിത നവീകരണത്തിനു വേണ്ടി ആധുനിക കാലഘട്ടത്തിൽ ബോധപൂർവം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതിൽ നിന്നാണ് പുരോഗമന സാഹിത്യം ആവിർഭവിച്ചത്. അതിനാൽ പുരോഗമന സാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യലക്ഷണം സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധതയാണ്."[1]

നാടകത്തെ ഏറ്റവും ശക്തമായ മാധ്യമമായി ആ കാലത്തെ പ്രതിബദ്ധരായ എഴുത്തുകാർ കണ്ടു. പത്ര-മാസികകളുടെ വളർച്ച സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ആക്കം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. "1930 മുതൽ 40 വരെയുള്ള നമ്മുടെ നാടക സാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായി വന്ന രണ്ടു പ്രവണതകളെപ്പറ്റിക്കൂടി ഇവിടെ പ്രത്യേകമായി പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നാടകം ഗൗരവപൂർവം കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട ഒരു ശാഖയാണെന്ന് അപൂർവം കുറച്ചു പേർക്കെങ്കിലും തോന്നിത്തുടങ്ങിയ കാലഘട്ടമാണിത്. അന്യ സാഹിത്യ സമ്പർക്കം അവരെ അതിന് ഏറെ സഹായിച്ചിരിക്കാം, അതൊന്ന്. അതുപോലെ സാമൂഹികമായ അനാചാരങ്ങൾക്കെതിരെ ആരംഭം കുറിച്ച തീവ്ര വിപ്ലവ പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് നാടകത്തെ ഒരു ഉപാധിയാക്കാമെന്ന് പ്രയോഗവശാൽത്തന്നെ അറിയുവാൻ കേരളത്തിനു സാധിച്ചതും ഈ കാലഘട്ടത്തിലത്രെ."[2]

1930-40 കാലഘട്ടം മലയാള നാടക ചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാന ഘട്ടമാണ് പഴകിദ്രവിച്ച സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾക്ക് നേരെ ആഞ്ഞടിയ്ക്കാനും അവയെ പിഴുതെറിയാനും നാടകത്തെ ആയുധമാക്കി. നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലെ ഇഴുകിപ്പിടിച്ച അനാചാരങ്ങളെ രൂക്ഷമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മൂന്നു നാടകങ്ങൾ ആ കാലത്തുണ്ടായി. ഇവയെ സോദ്ദേശ്യ നാടകങ്ങളെന്നു പറയാം. നമ്പൂതിരിയെ മനുഷ്യനാക്കുന്നതിനുള്ള യത്നങ്ങളായിരുന്നു. വി. ടി ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്കും എം. ആർ. ബിയുടെ മറക്കുടയ്ക്കുള്ളിലെ മഹാനരകവും എം. പി ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ ഋതുമതിയും അന്ന് നമ്പൂതിരി സ്ത്രീകൾ ആ സമുദായത്തിൽ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കടുത്ത അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അസമത്വത്തിനെതിരെയുള്ള ശക്തമായ പ്രതിഷേധങ്ങളായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിന്റെ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പൊട്ടിത്തെറി ഉണ്ടാക്കിയ ആറ്റംബോംബാണ് ഈ നാടകമെന്നാണ് കെ. കേളപ്പൻ പറഞ്ഞത്. "ഗ്രാമ്യഭാഷയുടെ കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന പ്രയോഗം കൊണ്ടും അനേകം ഭാവതലങ്ങളെ നാടകീയ സൂക്ഷ്മതയോടെ സന്നിവേശം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടും സാമൂഹികരേഖ എന്നതുപോലെ ഒരു പുതിയ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്ന നിലയിലും അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക് ഗൗരവപൂർണമായ പുനർവായന ആവശ്യപ്പെടുന്നു"[3] എന്ന് മുഖക്കുറിയിൽ ഡോ. കെ അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു." സ്ത്രീകളെ അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക് മോചിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ സമുദായപരിഷ്ക്കരണത്തിന് പൂർണത കൈവരൂ എന്ന ബോധ്യത്തിന്റെ ചരിത്ര സാക്ഷ്യങ്ങളാണ് ഈ നാടകങ്ങൾ.

തങ്ങളുടെ നാടകങ്ങൾ സമുദായത്തിലെ പുതുതലമുറ പെൺകുട്ടികൾക്ക് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. തങ്ങൾക്ക് നിത്യപരിചയമായ, ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്ന നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലെ നിഷിദ്ധങ്ങളായ ആചാരമര്യാദകളും മനുഷ്യത്വഹീനമായ അന്തഃപുര ജീവിതവും സമൂലപരിവർത്തന വിധേയമാക്കുന്നതിനുള്ള വിപ്ലവാഖ്യാനമാണ് ഈ കൃതികളിൽ പ്രകമ്പനം കൊള്ളുന്നത്. "നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിന്റെയെന്നല്ല, മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ തന്നെ ആണിക്കല്ലായ സ്ത്രീയുടെ അടിമത്തവും അസ്വാതന്ത്ര്യവും പുതിയൊരു സമൂഹരചനയെ

ISSN: 2582 - 2594

സ്വപ്നം കാണാനുള്ള ധൈര്യംപോലും കെടുത്തിക്കളയുന്നു. അക്കാരണത്താലാവും വി.ടിയുടെയും എം.ആർ - ബിയുടേയും പ്രേംജി യുടെയും നാടകങ്ങളിൽ സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യം അടിസ്ഥാനപ്രശ്നമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത് "[4]. ഇത്തരത്തിൽ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കത്തിലെ മുഖ്യവിഷയമായ സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസവും ആചാരലംഘനങ്ങളുമൊക്കെ വിഷയമാക്കിയ ഈ നാടകങ്ങൾ സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിന്റെ പുതിയ യുഗത്തിനു തുടക്കം കുറിക്കുകയായിരുന്നു.

വി.ടിയും കൂട്ടരും തങ്ങളുടെ നാടകങ്ങളിലൂടെ ശരവ്യമാക്കിയത് സാമുദായികമായ വൈകൃതങ്ങളെയായിരുന്നുവെങ്കിൽ കെ. ദാമോദരന്റെ പാട്ടബാക്കി ആർത്ഥികാസമത്വത്തിനു നേരെയാണ് വിരൽചൂണ്ടിയത്. 1937-ൽ പൊന്നാനിയിൽ ചേർന്ന കർഷക സമ്മേളനത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ദാമോദരൻ ഈ നാടകമെഴുതിയത്. വൈലത്തൂർ വച്ചു നടന്ന സമ്മേളനത്തിൽ തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ ദൃശ്യരൂപത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ മുമ്പാകെ അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള കർഷകസംഘം പ്രവർത്തകരുടെ ആഗ്രഹം കെ. ദാമോദരനിലൂടെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. കൂട്ടായ ചർച്ചയിലൂടെയാണ് ഈ നാടകം രൂപം കൊണ്ടത്.

ഓരോ പ്രാവശ്യം കളികഴിഞ്ഞ് പുതിയ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളുണ്ടായി. എന്നും അങ്ങനെ കളിച്ച് കളിച്ച് നാടകം തന്റേതല്ലാതായി തീർന്നു എന്ന് നാടകകൃത്ത് തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "കഥാഘടനയുടെ ലാളിത്യവും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ സത്യാവസ്ഥയും പാട്ടബാക്കിയെ മലയാളത്തിന്റെ ഏറ്റവും വിജയകരമായ രാഷ്ട്രീയ നാടകമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. മലബാറിലെ കർഷക പ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്ത ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണ് പാട്ടബാക്കി പ്രചാരണമെന്ന നിലയ്ക്ക്, ഏറ്റവും വിജയകരമായ മലയാള രാഷ്ട്രീയ നാടകമെന്നു ചോദിച്ചാൽ പാട്ടബാക്കി എന്ന് ഞാൻ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ച പറയും"[5] എന്ന സി. ജെ തോമസിന്റെ പ്രസ്താവന ഈ നാടകം രാഷ്ട്രീയമായി അക്കാലത്ത് എത്രമാത്രം പ്രസക്തമാണ് എന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

"കുഞ്ഞിമാളൂ, ദാരിദ്ര്യമാണ് മനുഷ്യനെക്കൊണ്ട് മോഷണം നടത്തിക്കുന്നത്. മോഷണവും വ്യഭിചാരവും ഇല്ലാതാവണമെങ്കിൽ ദാരിദ്ര്യം നശിക്കണം. ദാരിദ്ര്യം നശിക്കണമെങ്കിലോ ഇന്നത്തെ ഭരണ സമ്പ്രദായം മാറണം." നാടകാവസാനത്തിൽ പ്രധാന കഥാപാത്രമായ കിട്ടുണ്ണി സഹോദരിയോട് പറയുന്ന ഈ വാക്കുകളാണ് നാടകത്തിന്റെ കാതൽ. "സംഘർഷത്തിന്റെ കലയായ നാടകത്തിൽ വർഗ സംഘർഷത്തിന്റെ പ്രമേയവും പാകമാകുമെന്നുള്ളതിന്റെ മലയാളത്തിലെ പ്രഥമ മാതൃകയാണ് പാട്ടബാക്കി."[6]

സാമൂഹ്യാസമത്വത്തിന്റെ അതിരിനപ്പുറം മൂലകാരണമായ സാമ്പത്തികാസമത്വത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണ് പാട്ടബാക്കിയിൽ ദാമോദരൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. പില്ക്കാലത്ത് മലയാളത്തിലുണ്ടായ രാഷ്ട്രീയ നാടകങ്ങളുടെ ചിട്ടയിലും ക്രമത്തിലും നിന്ന് അത്യന്തം വിഭിന്നമായി നിൽക്കുന്ന ഒരു നാടകമാണ് പാട്ടബാക്കി. "രാഷ്ട്രീയനാടകമെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ പലരും അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാമൂഹ്യ സംവിധാന ക്രമത്തിന്റെ വൈകൃതത്തെപ്പറ്റി ഉദ്ഘോഷണം നടത്തുന്നതിന് പകരം നാടകത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്ന മുഹൂർത്തവും അത്തരം ഒരു സന്ദർഭത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ ചിത്തവൃത്തിയും നാടകത്തെ നാടകമാക്കി നിലനിർത്തുന്നതിന് വളരെയേറെ സഹായിച്ചിരിക്കുന്നു"[7] എന്ന് മലയാള നാടക സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ ജി ശങ്കരപ്പിള്ള പാട്ടബാക്കിയെ വിലയിരുത്തുന്നു. കേരളത്തിലെ

പുരോഗമന സാഹിത്യ ചരിത്രത്തിലെ പ്രതിബദ്ധവും സോദ്ദേശ്യവുമായ രചനയെന്ന നിലയിലും ഈ നാടകം ശ്രദ്ധേയമായി. സാഹിത്യകാരന്റെ വർഗ്ഗപരമായ നിലപാടുകൾകൊണ്ടും ചരിത്രപരമായ ഭൗതിവാദപരമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൊണ്ടും ഈ നാടകം വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു. ഇക്കാലം കേരളീയരിൽ ഇടതുപക്ഷാഭിമുഖ്യം തളിരിട്ട കാലം കൂടിയായിരുന്നു. "കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ വ്യാപനത്തിനു നാടകവും നാടകത്തിന്റെ സ്വീകാര്യതയ്ക്ക് പാർട്ടിയും കാര്യമായ പങ്കുവഹിച്ചുവെന്നത് വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല."[8]

ഇടശ്ശേരിയുടെ കൂട്ടുകൃഷി (1949) സാമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിന്റെ അനിവാര്യത ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായൊരു നാടകമാണ്. നവോത്ഥാന സംരംഭങ്ങളും കർഷക സമരങ്ങളും ഉഴുതുമറിച്ച കേരളീയസമൂഹത്തിന്റെ കരുത്തും കാന്തിയുമാണ് കൂട്ടുകൃഷിയിൽ തിളച്ചുമറിയുന്നത്. ഒരു ജാതി ഒരു മതം ഒരു ദൈവം എന്ന ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ആശയങ്ങളും കൃഷിഭൂമി കർഷകന് എന്ന കർഷകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും വേർതിരിച്ചറിയാനാവാത്തവിധം ഈ നാടകത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്നു. 1921-ലെ മലബാർ കലാപത്തിന്റെ നേരനുഭവത്തിന്റേയും 1947-ലെ ഇന്ത്യാ-പാക് വിഭജനത്തിന്റെയും അലകളുടെയും ഇടയിൽ നിന്നാണ് ഇടശ്ശേരി കൂട്ടുകൃഷി എഴുതിയത്. ജീവിക്കണമെങ്കിൽ ഇന്നും നാം സമരം ചെയ്യണമെന്ന കരുത്താർന്ന ജീവിതത്തിന്റെ കനലുകളാണ് നാടകത്തിലുടനീളം ജ്വലിക്കുന്നത്. ജന്മിത്തവും വർഗീയതയും മനുഷ്യജീവിതത്തെ വേട്ടയാടുംവിധം സൂക്ഷ്മവും സമഗ്രമായും അവതരിപ്പിക്കാൻ ഇടശ്ശേരിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ മതങ്ങളിലും ജാതികളിലും പെട്ട ജന്മിമാർ സ്വന്തം സാമ്പത്തിക താത്പര്യങ്ങളും രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങളും സംരക്ഷിക്കാൻ ഒന്നിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് കൃഷിക്കാരും തൊഴിലാളികളുമടങ്ങുന്ന പാവപ്പെട്ടവർ പരസ്പരം ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റേയും പേരിൽ വെട്ടിയും കൊന്ന് ചോരപ്പുഴകളൊഴുക്കുന്നതെന്നാണ് കരൾ പിളർക്കുംവിധം ഇടശ്ശേരി വിളിച്ചു പറയുന്നത്. ജന്മിയായ ശ്രീധരൻ നായരും കുടിയാനായ അബൂബക്കറും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ മറന്ന് യോജിച്ച് കൃഷി നടത്താനൊരുങ്ങുന്നു. വരമ്പുകൾ വെട്ടിമാറ്റി വെള്ളം പങ്കുവച്ച് ഒപ്പം ചേരാൻ കീഴ്ജാതിക്കാരനായ വേലുവും തയ്യാറായി. ജാതിയുടേയും വൈരാഗ്യത്തിന്റേയും തീ കത്തിച്ച് അവർക്കിടയിൽ കലഹമുണ്ടാക്കാൻ നിക്ഷിപ്ത താൽപര്യങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന പോക്കരും നമ്പ്യാരും ശ്രമം നടത്തിയെങ്കിലും പരാജയപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല കൂട്ടുകൃഷിക്കായുള്ള ഒരുമയ്ക്കിടെ ശ്രീധരൻ നായരുടെ സഹോദരൻ സുകുമാരനും അബൂബക്കറുടെ മകൾ അയിഷയും അനുരാഗത്തിലാകുന്നു. ഈ നിഗൂഢമായ പ്രണയം ചർച്ചാ വിഷയമാവുകയും അതും ശുഭപരിസമാപ്തിയിലെത്തുമെന്ന് മറ്റുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് ഇതിവൃത്തച്ചുരുക്കം[9]

'നാടകം രൂപപ്പെടുന്നത് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയും ക്രിയകളിലൂടെയുമാണ്. ' അബൂബക്കർ, ബാപ്പു, ആയിഷ, വേലു, ലക്ഷ്മിയമ്മ, ശ്രീധരൻ നായർ, സുകുമാരൻ, പാർവ്വതി, പോക്കർ, നമ്പ്യാര്, പറങ്ങോടൻ നായർ, വാരിയർ, ചക്കി, നീലി, ഉമ്മ, കുറുമ്പ, ആമീൻ തുടങ്ങി നാടകത്തിലെ വലുതും ചെറുതുമായ ഓരോ കഥാപാത്രത്തിന്റെയും സാന്നിധ്യവും സംഭാഷണവും മൗനവുമടക്കം സർവതിനേയും നാടക ശരീരത്തോട് ഔചിത്യപൂർവം കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ ഇടശ്ശേരിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൂട്ടുകൃഷിക്ക് എൻ. വി കൃഷ്ണവാരിയരെഴുതിയ അവതാരിക കൂട്ടുകൃഷിയുടെ പ്രാധാന്യവും പ്രസക്തിയും ബോധ്യപ്പെടുത്താനേറെ സഹായകമാണ്. "കൂട്ടുകൃഷി തുടിക്കുന്ന നാടൻ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു മുറിച്ചെടുത്ത ഒരു കഷണമാണ്. ഇബ്സൻ പറഞ്ഞ പോലെ ഇടശ്ശേരിക്കും താൻ അറിഞ്ഞിട്ടൊ കേട്ടിട്ടോ ഉള്ള ചില വ്യക്തി

ISSN: 2582 - 2594

കളെയും അനുഭവിച്ചിട്ടോ കേട്ടിട്ടോ ഉള്ള ചില വസ്തുതകളേയും അരങ്ങത്തു കൊണ്ടുവന്ന് അവയെല്ലാം മുകളിൽ കവിതയുടേതായ ഒരന്തരീക്ഷം വീശുകയും അവയിലെല്ലാം ഒരാത്മാവിനെ ഉണർത്തുകയും മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. "ഗ്രാമീണമായ ഒരു സദസ്സിനെ മുന്നിൽക്കണ്ടുകൊണ്ട് ഗ്രാമീണമായ ഒരു സാമൂഹിക പ്രശ്നത്തെ നാട്ടിൻ പുറത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ അതിന്റെ തുടിപ്പുകൾ മുഴുവൻ ഉൾക്കൊണ്ടു രചിക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തത്. ഒരു നാടൻ പാട്ടിന്റെ വ്യാ മുഗ്ദ മനോഹരമായ ലാളിത്യവും സൗന്ദര്യവും അതിനുണ്ടായിരുന്നു. ആ നാടകരചന - അതിന്റെ അവതരണം- 1950കൾക്കുശേഷം പ്രഖ്യാപിതമായിത്തീർന്ന മലബാർ കേന്ദ്ര കലാസമിതി പ്രവർത്തനത്തിന്റെ നാന്ദി ശ്ലോകമായി പരിണമിച്ചു."[10] ഈ നാടകത്തിലെ അവസാന രംഗത്തിലെ ഈ സംഭാഷണങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക

ശ്രീധരൻ: ഈശ്വരാ അങ്ങയുടെ ഉഭയം. ഞങ്ങളിട്ടിരുന്ന എടവരമ്പൊക്കെ ഞങ്ങൾ തന്നെ കൊത്തിയിട്ടു. ആ വരമ്പുകളാണ് കണ്ടത്തിൽ നീരൊഴുക്കില്ലാതാക്കിയത്. ഞങ്ങൾക്കിന്നത് മനസ്സിലായി ബാപ്പു: ശ്രീധരൻ നായരേ നിങ്ങൾ മതത്തിന്റെ എടവരമ്പു കൊത്തി നന്നായി കൊറച്ചൊക്കെ നീരൊഴുക്കം അവിടെയും ഉണ്ടാകും

പിന്നെയും ശ്രീധരൻ: നമുക്ക് കാക്കാം ക്ഷമയോടും ഒരുമയോടുംകൂടി നമുക്ക് കാക്കാം ഇന്നീ കൂട്ടുകൃഷിയിലുണ്ടായ സമൃദ്ധിപോലെ അടുത്ത പുകിലിൽ നാം സമൃദ്ധമായ ഒരു പുതിയ തലമുറയെ വിളയിക്കും. (സുകുമാരനും ആയിഷയും നെടുവീർപ്പിടുന്നു. അവരെ മറ്റുള്ളവർ ഒന്നിച്ചു നോക്കുന്നു. അവർ രണ്ടാളും തല താഴ്ത്തുന്നു.)

അബൂബക്കർ: (ആ യുവാവിനേയും മകളെയും മാറിമാറി നോക്കി ഭക്തിപൂർവം) പടച്ചവനേ ഇനി ഇതിനെന്താ വഴി? ഇനി ഇതിനെന്താ വഴി - നാടകം കണ്ടുമടങ്ങുന്ന ഓരോരുത്തരുടെയും തലയിൽ കുറെയേറെ നേരത്തേയ്ക്ക് ഈ മണി മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കൂട്ടുകൃഷി എന്ന നാടകം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന നവോത്ഥാന മൂല്യങ്ങളിലൂടെയാണ് നാടക ചരിത്രത്തിൽ ഈ കൃതി ഓർക്കപ്പെടുക.

സവിശേഷമായൊരു ചരിത്രമുഹൂർത്തത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് നമ്മളൊന്ന്. നമ്മളൊന്ന് എഴുതാനുണ്ടായ സാഹചര്യം ചെറുകാട് ജീവിതപ്പാതയിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. "ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി ദേശാഭിമാനി ഫണ്ടുപിരിക്കുവാൻ ആഹ്വാനം നൽകിയത്. മലബാറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ദേശാഭിമാനി മേളകൾ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. മേളകളിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഒരു നാടകം വേണമെന്ന് പുലാമന്തോൾ സഖാക്കൾക്ക് മോഹമുണ്ടായി. ഞാൻ ഒരു നാടകമെഴുതണമെന്ന് അവർ നിർബന്ധിച്ചു. ഞാൻ എഴുതാൻ ഏല്ക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രമിച്ചു നോക്കി ഒന്നുരണ്ടെണ്ണമെഴുതി പരാജയപ്പെട്ടു."[11] പതിമൂന്ന് രംഗങ്ങളുള്ള ഒരു നാടകമാണിത്. ഒരു ജന്മിയും അയാളുടെ കാര്യസ്ഥനും ജന്മിയുടെ പാട്ടക്കുടിയാൻ അവറാൻ. അയാളുടെ മക്കൾ - ഒരാണും രണ്ടു പെണ്ണും ജന്മിയുടെ പരിചാരകൻ പങ്ങൻ നായരും അയാളുടെ ഭാര്യയും മകനും. ഇത്രയും പേരാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. പങ്ങൻ നായർ തന്റെ അയൽവാസി അവറാന്റെ കൈവശമുള്ള പാട്ടഭൂമി ജന്മിയോട് ഏഷണി കൂട്ടി സ്വന്തം പേരിലാക്കുന്നു. അവറാന്റെ മകൻ മുഹമ്മദും പങ്ങൻ നായരുടെ മകൻ ശങ്കുണ്ണിയും കർഷക സംഘം പ്രവർത്തകരാണ് ഇതിനിടയ്ക്ക് പഞ്ചായത്ത് തെരഞ്ഞെടുപ്പു വരുന്നു. ജന്മി നമ്പൂതിരിപ്പാടും അവറാനുമാണ് സ്ഥാനാർത്ഥികൾ. തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അവറാൻ ജയിക്കുന്നു. പങ്ങൻ നായരും മകനും തനിക്കെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചു എന്നു ധരിച്ച ജന്മി പങ്ങൻ നായരിൽ നിന്നു

ഭൂമി ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കുന്നു. പക്ഷെ മുഹമ്മദും ശങ്കുണ്ണിയും ഒഴിപ്പിക്കലിനെ എതിർക്കുന്നു. അവർ ജന്മിയേയും കാര്യസ്ഥനേയും എതിരിടാൻ പങ്ങൻ നായരേയും കാളി അമ്മയേയും സജ്ജരാക്കുന്നു. ജന്മിയുടെ കാര്യസ്ഥൻ ഭൂമിയിൽ കന്നുപൂട്ടാൻ വന്നപ്പോൾ എല്ലാവരും കൂടി സംഘടിതമായി ചെറുത്തുനില്ക്കുന്നു. വർഗസമരത്തിൽ അവറാനും പങ്ങൻ നായരും കൂടി ചേരുന്നു. കാര്യസ്ഥനും സംഘവും പിൻവാങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ കർഷകന്റെ അവകാശം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു. ജന്മിത്വത്തെ എതിർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്മളൊന്ന് എന്നവർ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതോടെ നാടകം അവസാനിക്കുന്നു.

നമ്മളൊന്നിലേത് ഒരു സങ്കൽപ്പകഥയൊന്നുമല്ല. അവറാനും പങ്ങൻ നായരുമൊക്കെ യഥാർത്ഥ കഥാപാത്രങ്ങളായിരുന്നു എന്നല്ല അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അതുപോലെ കുറെ അവറാന്മാരും പങ്ങൻ നായർമാരും നമ്പൂതിരിപ്പാടന്മാരും ഒക്കെ ജീവിച്ചിരുന്ന സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് മുറിച്ചെടുത്ത ഒരു നടുമുറിയാണ് രംഗത്ത് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. നാടകത്തെ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ട് എഴുത്തുകാരന്റെ പ്രതിബദ്ധതയാണ് ചെറുകാട് നമ്മളൊന്നിന്റെ രചനയിലൂടെ നിർവഹിച്ചത്.

കേരളത്തിന്റെ പുരോഗമന സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ പേരാണ് കേരള പീപ്പിൾസ് ആട്സ് ക്ലബ്ബ് അഥവാ കെ.പി.എ.സി. 1952-ലാണ് നിങ്ങളെന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റാക്കി എന്ന നാടകം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ നാടകം ഒരു നാടകം മാത്രമായിരുന്നില്ല അത് ചരിത്രസൃഷ്ടിയായ കലാരൂപവുമാണ്. 1948-കളിൽ ആരംഭിച്ച് ഏതാണ്ട് അൻപതുകളുടെ ആദ്യപകുതി വരെ നീണ്ടു നിന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു വേട്ടയുടെയും ജന്മിത്വ ചൂഷണത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ വിശേഷിച്ച് മധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ ഉടലെടുത്ത കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെയും ഇടത്തരം കൃഷിക്കാരുടെയും പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചെറുത്തുനില്പിന്റേയും ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിന്റെയും വീരഗാഥയാണ് നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി എന്ന നാടകം. ശൂരനാട് സംഭവത്തിൽ പ്രതി ചേർക്കപ്പെട്ട് ഒളിവിലായിരുന്ന കാലത്ത് സോമൻ എന്ന തൂലികാനാമത്തിലാണ് ഈ നാടകം എഴുതിയത്. “ശൂരനാട്ടു കേസിന്റെ നടത്തിപ്പിനു പണം പിരിക്കാൻ അച്ചടിച്ചു വിൽക്കാനാണ് ആദ്യം പ്ലാനിട്ടതെങ്കിലും കെ.പി.എ.സി അത് നാടാകെ അവതരിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയായിരുന്നു. 1952 ഡിസംബർ ആറിന് ചവറ തട്ടാശ്ശേരി സുദർശന തീയേറ്ററിൽ കഥാകൃത്ത് ഡി. എം പൊറ്റെക്കാട് ആണ് നാടകത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നിർവഹിച്ചത്.”[12] ഈ നാടകത്തിന്റെ രംഗാവതരണത്തിലെ മുഖ്യ സഹായിയും ഗാനരചയിതാവുമായ പ്രിയ കവി ഒ.എൻ.വി ആ സംഭവത്തെ ഇങ്ങനെ അയവിറക്കുന്നു. “നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കിയുടെ കർത്താവായ തോപ്പിൽ ഭാസി തടവറയിൽ കഴിയുമ്പോഴാണ് എന്റെ ഗ്രാമത്തിലെ- ചവറയിലെ- ഒരു നാടൻ ഓലക്കൊട്ടകയിൽ ആ നാടകം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അത്രയൊന്നും പ്രതീക്ഷയില്ലാത്ത തെല്ലൊരുദാസീന ഭാവത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന സദസ്സിനു മുന്നിൽ നാടകം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ നിയമപാലകർ അനുവദിക്കുമോ എന്ന ആശങ്ക നിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരന്റെ പരമു പിള്ളയും ജനാർദ്ദന കുറിപ്പിന്റെ ജന്മി കേശവൻ നായരും ഒ. മാധവന്റെ പപ്പുവും പിന്നെ സന്ധ്യാനാമം ചൊല്ലുന്ന കുസൃതിപ്പെൺകിടാവും മണ്ണിന്റെ മുത്തായ മാലയും പാടുന്ന സുമയും എല്ലാം ചേർന്ന് ആ നാടകം ഒരു വീരഗാഥയായി ഒഴുകിപ്പരന്നതും അതിന്റെ പരിണാമരമണീയമായ മുഹൂർത്തത്തിൽ പരമു പിള്ള “എനിക്കൊന്നുയർത്തിപ്പിടിക്കണം” എന്നു പറഞ്ഞ് ആ കൊടിയിൽ (ചെങ്കൊടി) കടന്നുപിടിച്ചപ്പോൾ സദസ്യർ മറ്റെന്തോ ആയി

പ്പോയതും ഇന്നലത്തെപ്പോലെ ഞാനോർക്കുന്നു. ആ നാടക സന്ധ്യ ഇന്നും എന്റെ മനസ്സിൽ അലിയാതെ നിലനില്ക്കുന്നു."[13]

പതിന്നാലു രംഗങ്ങളും പതിനൊന്നു കഥാപാത്രങ്ങളും ഉള്ള ഒരു നാടകമാണ് നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കി. തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇടത്തരം നായർത്തറവാട്ടുകളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പരമുപിള്ള, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ കല്യാണിയമ്മ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു നേതാവും കർഷക സംഘം സംഘാടകനുമായ ഗോപാലൻ കൂലിവേലക്കാരനായ പപ്പു, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടി നേതാവായ മാത്യു, കർഷകത്തൊഴിലാളിയായ കറുമ്പൻ, കറുമ്പന്റെ മകൾ മാല, വലിയ വീട്ടിൽ കേശവൻ നായർ എന്ന ജന്മി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവകനായ വേലുശ്ശാർ, തന്റെ അച്ഛന്റെ എല്ലാ ദുഷ്ചെയ്തികളോടും എതിർപ്പുകാട്ടുന്ന കേശവൻ നായരുടെ മകൾ സുമം എന്നിവരാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കിയതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ.

ആദ്യരംഗത്ത് തന്റെ ജീവിതദൈന്യങ്ങളിൽ പെട്ടുഴന്ന് തകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തറവാടിന്റെ ഉമ്മറത്തിരിക്കുന്ന കാരണവരായ പരമു പിള്ള. നാടകാന്ത്യത്തിൽ (പതിന്നാലാം രംഗം) അധ്വാനിക്കുന്ന ജനകോടികളുടെ രക്ഷയായ ചെങ്കൊടി ആവേശത്തോടെ ഏറ്റു വാങ്ങുന്നു.

"ആ കൊടിയിങ്ങു താ മോളേ ഇതൊന്നെനിക്കു പിടിക്കണം" (രണ്ടു കൈകളും മാലയോടു കൊടി വാങ്ങി പിടിച്ചുകൊണ്ട്) ഇതൊന്നെനിക്കു പിടിക്കണം ഇതൊന്നെനിക്കു പൊക്കിപ്പിടിക്കണം എന്ന് ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കാനാവട്ടെ പുറത്ത് ആർത്തിരമ്പുന്ന ഒരു ജനസഞ്ചയവും.

ഈ നാടകത്തിലെ പതിന്നാല് രംഗങ്ങളിലൂടെ മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ ജന്മി-കുടിയാൻ ഏറ്റുമുട്ടലും ജന്മിത്വത്തിന്റെ തകർച്ചയും ഇടത്തരക്കാരുടെ അധ്വാനപക്ഷത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും വിപ്ലവത്തിനനുകൂലമായ മനംമാറ്റവും കർഷക-കർഷകത്തൊഴിലാളി പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റവുമൊക്കെ സൂക്ഷ്മമായി ആവിഷ്കരിക്കാൻ തോപ്പിൽ ഭാസിയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. "മലയാളക്കരയിൽ ആദ്യമായി ചെങ്കൊടിയേന്തിയ നാടകമാണ് നിങ്ങളെന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കിയെങ്കിൽ രക്തസാക്ഷികൾക്കു സമർപ്പിച്ച പ്രഥമ ഗ്രന്ഥവും ഇതുതന്നെയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏതായാലും തന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കൊപ്പം ജീവിക്കുകയും അവർക്കൊപ്പം പോരാട്ടത്തിലേർപ്പെടുകയും ഒളിവിൽ പോവുകയും അന്തർ സംഘർഷങ്ങളുടെ ആ നാളുകളിൽ രചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത മറ്റൊരു നാടകവും മലയാള നാടക ചരിത്രത്തിലില്ല."[14] നമ്മുടെ ചരിത്രത്തേയും സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക ധാരകളെയും കലാപരമായി സമന്വയിപ്പിച്ച് പരിവർത്തനത്തിന്റെ ദിശ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയ നാടകകൃത്തായിരുന്നു അദ്ദേഹം. നാടകത്തിലെ നായകനായ പരമുപിള്ള ധനാഢ്യമായൊരു ഭൂതകാല സ്മരണയുടെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് വർത്തമാനകാലത്തെ വിലയിരുത്തുന്നത്. പരസ്പരം പൊരുത്തപ്പെടാത്ത ഭൂതകാലസമ്പന്നതയും വർത്തമാനകാല ദാരിദ്ര്യവും പരമു പിള്ളയെ നിസ്സഹായനാക്കുന്നുവെങ്കിലും അയാൾ വഴങ്ങുന്നില്ല, വിപ്ലവകാരിയും കർഷകനേതാവുമായ മകൻ ഗോപാലനെ അനുസരിപ്പിക്കാൻ പണിപ്പെടുന്നു. ജന്മിയായ കേശവൻ നായരുടെ ചൂഷണവും പീഡനവും വകവെക്കാതെ മകൾ സുമം ഗോപാലനെ പ്രേമിക്കുന്നു. ഗോപാലൻ കൂടി ജന്മിയുടെ അക്രമത്തിന് വിധേയനായപ്പോൾ തന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും വിമോചനത്തിനായി പരമു പിള്ള ചെങ്കൊടിയേന്തുന്നു. ഈ ബാഹ്യഘടനയെ അതിശക്തവും ആഴമുള്ളതുമായ പുരോഗമനേച്ഛകൊണ്ട് ബലപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചെറുത്തുനില്പിന്റെ ജന്മിത്തത്തിന്റെ ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചു കുതിച്ചുചാടുന്നതിന്റെ വീരഗാഥയാണീ നാടകം[15] മറ്റൊരു നാടകത്തിനും ലഭിക്കാത്ത സ്വീകരണവും എതിർപ്പും നിങ്ങളെന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റാക്കി പിറവി മുതൽ നേടിയിട്ടുണ്ട്.

“നാടിന്റെ ചരിത്രത്തെ ഉഴുതുമറിച്ച ഇതുപോലൊരു നാടക ശില്പം ഇതിനു മുൻപോ പിൻപോ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇനിയും ഉണ്ടാകുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല”[16]

ജ്ജ് നല്ലൊരു മനുസനാകാൻ നോക്ക് (1954)എന്ന ഒറ്റ നാടകം കൊണ്ട് തന്നെ മലയാള നാടക ചരിത്രത്തിൽ ഇടം നേടിയ നാടകകൃത്താണ് ഇ. കെ അയമു. മലബാറിന്റെ ജീവിത സംസ്കൃതിയെ ശക്തമായി ആവിഷ്കരിച്ച നാടകമായിരുന്നു ഇത്. മതനിരപേക്ഷ മനുഷ്യ മനഃസാക്ഷിയുടെ തീക്ഷ്ണഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ഒരൊറ്റ നാടകം കൊണ്ടു തന്നെ അദ്ദേഹം മലയാള നാടക ചരിത്രത്തിൽ ഇടം നേടി. മൂലധനം സൃഷ്ടിക്കുന്ന വ്യാമോഹത്തിനും മതമൗലികവാദ പ്രവണതയ്ക്കുമെതിരെ ആഞ്ഞടിച്ച ഈ ശക്തമായ നാടകം ഉണർത്തിവിട്ട പുതുഭാവുകത്വം പിൽക്കാല നാടകങ്ങളെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചു.

മുസ്ലിം സമുദായത്തിലെ ജീർണ്ണതകളെയും പണക്കാരുടെ താത്പര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് തുള്ളുന്ന പൗരോഹിത്യത്തെയും നിശിതവിമർശനത്തിനു വിധേയമാക്കുന്ന ഈ നാടകം. ഇ.കെ അയമുവിന്റെയും ഡോ. ഉസ്മാന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ രൂപംകൊണ്ട നിലമ്പൂർ യുവജന കലാസമിതിയാണ് ഈ നാടകം അവതരിപ്പിച്ചത്. തൊള്ളായിരത്തി അമ്പതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ നിലമ്പൂർ ആയിഷയെന്ന മുസ്ലിം യുവതി നാടകാഭിനയരംഗത്തേക്ക് വരാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടത് ഒരു വിപ്ലവം തന്നെയായിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികരെ അത് വല്ലാതെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. കലാരംഗത്തേക്ക് വന്നതിന്റെ പേരിൽ കേരളത്തിൽ ഒരു കലാകാരിക്കും അതിനു മുമ്പോ പിമ്പോ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിൽപ്പെട്ട എതിർപ്പുകളും ആക്രമണങ്ങളുമാണ് നിലമ്പൂർ ആയിഷക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്നത്. വലിയ പ്രതിഷേധങ്ങളും വധശ്രമം വരെയുണ്ടായി. പക്ഷെ അവർ ധീരമായി കലാരംഗത്ത് നിന്നു. ഇപ്പോഴും തുടരുന്നു.

ജ്ജ് മനുസനാവാൻ നോക്ക് എന്ന നാടകം മുസ്ലിം സമുദായപരിഷ്കരണവും സാമൂഹ്യ നവോത്ഥാനവും ലക്ഷ്യം വച്ചു കൊണ്ടെഴുതിയ സോദ്ദേശ്യ നാടകമായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം മലബാറിലെ ജന്മി-കുടിയാൻ വ്യവസ്ഥക്കെതിരെയുള്ള ചെറുത്തുനില്പും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിക്കെതിരെയും കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി പ്രവർത്തകർക്കെതിരെയും നടന്ന യാഥാസ്ഥിതിക പിന്തിരിപ്പൻ ശക്തികളെ തുറന്നുകാട്ടാനും ഈ നാടകത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പണക്കാരായ മുസ്ലിം പ്രമാണിമാർ പാവപ്പെട്ട കർഷകരെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതും ഈ നാടകത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. മൊയ്തുവെന്ന മുസ്ലിം കർഷകൻ പ്രമാണിയായ ഹാജിയാരുടെ പാട്ടക്കുടിയാനാണ്. പിതാവായിട്ടു ഹാജിയാരുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കാടും മലയും കലർന്ന ഭൂമി ചോര നീരാക്കി കൃഷി ഭൂമിയാക്കിയാണ് അവിടെ വിളവിറക്കിയത്. അയാൾക്ക് രണ്ട് മക്കളാണ്. ആലിക്കുട്ടിയും മുഹമ്മദും. മൂത്ത മകൻ ആലിക്കുട്ടി മുസ്ലിം പരിഷ്കരണവാദപ്രസ്ഥാനവുമായി ചേർന്ന് തീവ്രനിലപാടുമായിപ്പോകുന്നു. അയാൾ മൗലവിയുടേയും അബ്ദുൾ റഹിമാൻ മുതലാളിയുടെയും സ്വാധീനത്തിൽപ്പെട്ടു. കമ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധതയാണ് അവരുടെ കൈമുതൽ. ജമീലയെന്ന നാട്ടിൻ പുറത്തുകാരിയായ, ശുദ്ധഗതിക്കാരിയാണ് ആലിക്കുട്ടിയുടെ ഭാര്യ.

ഇളയ മകൻ മുഹമ്മദ് ചുറുചുറുക്കുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനുമാണ്. തികഞ്ഞ ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനും ജനദ്രോഹിയുമായ ഒരു ജന്മിയുമാണ് ഹാജിയാർ. ആയിഷയെന്ന ഹാജിയാരുടെ ഭാര്യ പുറം ലോകവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാതെ ഇരുണ്ട അടുക്കളയിൽ കഴിയുന്ന പാവം സ്ത്രീയാണ്, ഹാജിയാരുടെ ഏക പുത്രൻ വിദ്യാർത്ഥിയും പുരോഗമനേച്ഛുവുമായ മോയിൻകുട്ടിയാണ്, മുഹമ്മദിന്റെ സംസർഗം കൊണ്ട് വർത്തമാനകാല വ്യവസ്ഥകളുടെ ജീർണ്ണതകളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. തലച്ചോറും നട്ടെല്ലും നാട്ടുവാഴിത്തത്തിനു

 ISSN: 2582 - 2594

പണയം വച്ച കഴിയുന്ന ഒരു നിശബ്ദ ജീവിയാണ് മുസലിയാർ. പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ താൻ പ്രമാണിത്തംകൊണ്ട് കാപട്യം നിറഞ്ഞ ഒരു വിരുദ്ധനം നീചനമാണ് മൗലവി. വിരലുകൾ അഞ്ചും അഞ്ചു വലിപ്പത്തിലായതു കൊണ്ട് സമത്വമൊരിക്കലും ഈ ലോകത്തുണ്ടാവില്ല എന്ന യാൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. പുരോഗമനത്തിന്റെ മൂടുപടം ധരിച്ച ഒരു നവീന ചൂഷകനമായഅബ്ദുറഹിമാൻ മുതലാളി, ബീഡിക്കമ്പനി നടത്തി ധനികനായി. മുതലാളിയുടെ പഠിപ്പും വിവേകവുമുള്ള ഏകപുത്രിയായ സാബിറയുമാണ് ഈ നാടകത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളായിട്ടുള്ളത്. കിഴക്കനേറ നാട്ടിൽ നടക്കുന്ന ജന്മിത്ത വിരുദ്ധ പോരാട്ടങ്ങളും മുസ്ലിം സമുദായത്തിലെ യാഥാസ്ഥിതിക പൗരോഹിത്യത്തിനെതിരെയുള്ള സമരങ്ങളുമൊക്കെ ഈ നാടകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലമാകുന്നണ്ട്. കമ്മ്യൂണിസം നാട്ടിൽ വരില്ല അതിന് തന്നെപ്പോലുള്ളവർ സമ്മതിക്കില്ല എന്ന വീമ്പിളക്കുന്ന മൗലവിയും പച്ചപ്പരിഷ്ക്കാരിയെന്നും പുതുമടിശ്ശീലക്കാരനായ മുതലാളിയും ജന്മിയായ ഹാജിയാരും കമ്മ്യൂണിസത്തേയും എതിർക്കുന്നതിൽ ഒറ്റക്കെട്ടാണ്. മുഹമ്മദാണ് നാട്ടിൽ പുരോഗമനം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതെന്നും അത് മതവിരുദ്ധമാണെന്നും സഹോദരനായ ആലിക്കുട്ടിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ആലിക്കുട്ടിയെ വഹാബിയാക്കുകയും മൊയ്തുവിന്റെ കുടുംബത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നിപ്പിച്ച നിർത്തുവാനും ഇവർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഹാജിയാരുടെ മകനായ മൊയിൻകുട്ടിയെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്നത് മുഹമ്മദാണെന്ന ഹാജിയാരെ ധരിപ്പിക്കുന്ന മൗലവി, നാട്ടിൽ പാട്ടഭൂമി കേസുകളെല്ലാം കൊടുപ്പിക്കുന്നതിൽ മുഹമ്മദിനു പങ്ക് ഉണ്ടെന്ന പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. മൊയ്തുവിൽ നിന്ന് പാട്ടഭൂമി തിരികെ വാങ്ങണമെന്നും മൗലവി ഹാജിയാരോടു പറയുന്നു. എന്നാൽ മൊയ്തുവിനോട് ഇത് പറയാൻവരുന്ന ഹാജിയാരെ മുഹമ്മദ് നേരിടുന്നു. മാറിയ കാലത്ത് കൃഷിഭൂമി കർഷകനാണ് എന്ന വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ പദ്ധതി പൊളിഞ്ഞതു മനസ്സിലാക്കിയ മൗലവി മുഹമ്മദിനെയും ആലിക്കുട്ടിയുടെ ഭാര്യ ജമീലയേയും ചേർത്ത് അവിഹിതബന്ധത്തിന്റെ കഥ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വിവരം നേരത്തേ മനസ്സിലാക്കുന്ന മുതലാളിയുടെ മകൾ സാബിറ വിവരം കത്ത് മുഖേന മുഹമ്മദിനെ അറിയിക്കുന്നു. അപ്പോഴേക്കും മുഹമ്മദ് ആലിക്കുട്ടിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. തെറ്റിദ്ധരിച്ച ആലിക്കുട്ടി അനുജനെ മർദ്ദിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇത് തടഞ്ഞ വാപ്പയായ മൊയ്തുവും മോയിൻകുട്ടിയും നടന്ന സത്യാവസ്ഥ അറിയിക്കുന്നു.

ഈ സമയം ആലിക്കുട്ടിയെ അന്വേഷിച്ച വന്ന മൗലവിയെ കയ്യോടെ പിടിക്കുന്നു. കള്ളി വെളിച്ചത്തായപ്പോൾ ആലിക്കുട്ടിയും മൗലവിക്കെതിരെ തിരിയുന്നു. അപ്പോൾ മൊയ്തു പറയുന്ന വാക്കുകളാണ് ജ്ജ് നല്ല മന്സനാകാൻ നോക്ക് എന്ന്, നാടകത്തിലെ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ ചുരുക്കമിതാണ്.

മനുഷ്യത്വവും മാനവികതയും രൂപപ്പെട്ട നവോത്ഥാന കാലത്തിന്റെ വൈഖരിയാണ് നല്ല മനുഷ്യനാവുക, മതനിരപേക്ഷതയുടെ വക്താവായിത്തീരുകയെന്നത്. വർത്തമാനകാലത്തും ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ ചിന്തയാണ് ഇ.കെ അയമു ഈ നാടകത്തിലൂടെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്. നാടകങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ച തന്റെ അനാചാരങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പും നിസ്വവർഗ പക്ഷപാതിത്വവും ജീവിതത്തിലും പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ശ്രമിച്ചിരുന്ന ആളായിരുന്നു ഇ.കെ അയമു. നാൽപത്തിയൊന്നാം വയസ്സിൽ അകാലത്തിൽ മരിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ നാടകലോകത്തിന് കൂടുതൽ സംഭാവന ആ പ്രതിഭയിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചേനെ.[17]

കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയ

ചില നാടകങ്ങളെ മാത്രമാണ് ഇവിടെ ചർച്ചയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിയത്. ഇവ കൂടാതെ തകഴിയുടെ തോറ്റില്ല (1940), പൊൻകുന്നം വർക്കിയുടെ ജേതാക്കൾ (1946), കേശവദേവിന്റെ മുന്നോട്ട് (1947), കെ.ടി. മുഹമ്മദിന്റെ കറവറ്റ പശു (1950), ഇത് ഭൂമിയാണ് (1954) തുടങ്ങി അനേകം നാടകങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഈ നാടകങ്ങളെ ജനകീയമാക്കിയത്തിന്റെ പിന്നിൽ പ്രമേയതലത്തിൽ അവ പുലർത്തിയ സമകാലികതതന്നെയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനം. കേരളത്തിലെ കർഷക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചാഘട്ടത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ നാടകങ്ങൾ വർഗ്ഗസംഘർഷങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്തു. മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം നാടകത്തിലെ പ്രമേയങ്ങളോട് പ്രേക്ഷകർ / ജനങ്ങൾ വൈകാരികമായി പ്രതികരിച്ചു, ഇതുകൂടാതെ നിങ്ങളെന്നെ കമ്യൂണിസ്റ്റാക്കിയെന്ന നാടകം മലയാള നാടകവേദിക്കു നൽകിയ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന നാടകം എന്ന കലാരൂപത്തെ ജനകീയമാക്കിയെന്നതാണ്.

മലയാളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ നാടകങ്ങൾ എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ സി. ജെ തോമസ് പറയുന്നതുപോലെ "പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ മലയാള ഭാഷയിലെ രാഷ്ട്രീയ നാടകങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തെപ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ രാഷ്ട്രീയ ചിന്താഗതികളിലെ തെറ്റും ശരിയും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും എല്ലാം അവയിൽ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെ പ്രകടമായിക്കാണാം."[18] നാടകത്തെ സമൂഹപരിഷ്കരണത്തിന്റെ മാധ്യമമായും നാടകപ്രവർത്തനത്തെ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റേയും ഭാഗമായി കണ്ടിരുന്ന ഒരു തലമുറയുടെ ജീവിത സത്യവും സൗന്ദര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയപ്പോൾ പിറന്ന കലാസൃഷ്ടികളാണ് മലയാളത്തിലെ മികച്ച രാഷ്ട്രീയ നാടകങ്ങളെല്ലാം എന്ന നിഗമനത്തിലേക്കെത്താം.

കുറിപ്പുകൾ

1. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പി.കെ, പുരോഗമന സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം നിഴലും വെളിച്ചവും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2000, പുറം 35, 36
2. ശങ്കരപ്പിള്ള. ജി., മലയാള നാടക സാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 1987, പുറം. 63
3. ഭട്ടതിരിപ്പാട് വി.ടി, അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക്, ഡി.സി ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2008, പുറം 8
4. ഡോ. വാസുദേവൻ പിള്ള വയലാ, മലയാള നാടക സാഹിത്യ ചരിത്രം 2005, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2006, പുറം 51
5. സേതുമാധവൻ ആനപ്പായ, ചെറുകാടിന്റെ തട്ടകം, പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 2002, പുറം 21
6. ഡോ. ഗ്രാമപ്രകാശ് എൻ.ആർ, പ്രത്യയശാസ്ത്രവും നാടകവും, ചിന്താ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2013, പുറം. 142
7. ശങ്കരപ്പിള്ള ജി, മലയാള നാടക സാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 1987, പുറം 65
8. ഡോ. തോമസ് കുട്ടി എൽ., മലയാള നാടകരംഗം പ്രമാണവും പ്രയോഗവും, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക, കോഴിക്കോട്, 2018, പുറം 47
9. ഡോ. ഗ്രാമപ്രകാശ് എൻ.ആർ, നാടകം പാഠവും പ്രയോഗവും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2009, പുറം 88, 89

 ISSN: 2582 - 2594

10. ശങ്കരപ്പിള്ള ജി., മലയാള നാടക സാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 1987, പുറം 98, 99
11. സേതുമാധവൻ ആനപ്പായ, ചെറുകാടിന്റെ തട്ടകം, പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 2002, പുറം. 29
12. ബാലകൃഷ്ണൻ കെ, കമ്യൂണിസ്റ്റ് കേരളം, മാതൃഭൂമി ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022, പുറം 166, 167
13. മുരളി പിരപ്പൻകോട്, നാടക പഠനങ്ങൾ (എഡി: പ്രൊഫ. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ) പി. കെ പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ഗ്രന്ഥാവലി, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013, പുറം. 132
14. ഡോ. മോഹൻ ദാസ് വള്ളിക്കാവ്, കെ.പി.എ.സിയുടെ ചരിത്രം, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹ കരണസംഘം, കോട്ടയം, 2016, പുറം. 61
15. ഡോ. വാസുദേവൻ പിള്ള വയലാ, മലയാള നാടക സാഹിത്യ ചരിത്രം 2005, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2006, പുറം 73
16. മുരളി പിരപ്പൻകോട്, നാടക പഠനങ്ങൾ (എഡിറ്റർ: ഡോ. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ) പി. കെ പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ഗ്രന്ഥാവലി, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013, പുറം 135
17. ബഷീർ ചുങ്കത്തറ, മലപ്പുറത്തിന്റെ നാടക പ്രസ്ഥാനം, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക, 2023, കോഴിക്കോട്, പുറം 121
18. തോമസ് സി.ജെ, ഉയരുന്ന യവനിക, മാളൂബൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2007, പുറം 65.

ആധാര ഗ്രന്ഥസൂചി:

1. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പി. കെ, പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം നിഴലും വെളിച്ചവും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2000.
2. ഡോ. ഗ്രാമപ്രകാശ് എൻ. ആർ, നാടകം പാഠവും പ്രയോഗവും, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2009
3. തോമസ് സി. ജെ, ഉയരുന്ന യവനിക, മാളൂബൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2007.
4. ഡോ. തോമസ് കുട്ടി എൽ., മലയാള നാടകരംഗം പ്രമാണവും പ്രയോഗവും, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക, കോഴിക്കോട്, 2018
5. ബഷീർ ചുങ്കത്തറ, മലപ്പുറത്തിന്റെ നാടക പ്രസ്ഥാനം, ഇൻസൈറ്റ് പബ്ലിക്ക, 2023, കോഴിക്കോട്,
6. ബാലകൃഷ്ണൻ കെ, കമ്യൂണിസ്റ്റ് കേരളം, മാതൃഭൂമിബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022
7. ഭട്ടതിരിപ്പാട് വി. ടി, അടുക്കളയിൽ നിന്ന് അരങ്ങത്തേക്ക്, ഡി. സി ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2008
8. മുരളി പിരപ്പൻകോട്, നാടകപഠനങ്ങൾ (എഡി: പ്രൊഫ. പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ) പി. കെ പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ഗ്രന്ഥാവലി, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013
9. ഡോ. മോഹൻ ദാസ് വള്ളിക്കാവ്, കെ.പി.എ.സിയുടെ ചരിത്രം, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹ കരണസംഘം, കോട്ടയം, 2016
10. ഡോ. വാസുദേവൻ പിള്ള വയലാ, മലയാള നാടക സാഹിത്യചരിത്രം 2005, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2006
11. ശങ്കരപ്പിള്ള ജി., മലയാള നാടക സാഹിത്യ ചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 1987
12. സേതുമാധവൻ ആനപ്പായ, ചെറുകാടിന്റെ തട്ടകം, പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 2002

CULTURAL STUDIES

The Evolving Status of Eunuchs in India: From Medieval Servitude to Modern Identity

Renjith Viswanathan
M.A. History
K.K.T.M Govt. College, Pullut,
Thrissur
E-Mail: renjithv325@gmail.com

ABSTRACT

The research work will examine the emergence and role played by eunuchs in the medieval period of India particularly in the Mughal Empire with contrary to what can be seen toady in Indian society. Eunuchs were either natural impotent men or castrated impotent men. It is today well known that the institution had existed in a number of societies ancient to Islamic societies, to as early as societies in Rome and Greece. India too received white eunuchs from the West, as we know from the 9th century Persian chronicler. Malabar along with Bengal continued to supply eunuchs to the Islamic courts. In Vijayanagar kingdom, there had been considerable presence of eunuchs; the ruler also sent gifts of eunuchs to the Islamic courts. Eunuchs played an important role in all Islamic empires. It was not possible for a emperor to have a harem without the presence of eunuchs as protectors and guardians. It has been observed that interaction of Rajpuths with Mughal Empire in the medieval period had contributed to not only in the sphere of Political development but also in social sphere. Thousands of adolescent men and boys were emasculated to serve as eunuchs in Muslim cities as domestic help, mainly in the harem. This practice was prominent in Bengal particularly in the district of Sylhet. This event is also recorded in the 'Jahangirnama' under a section titled the 'The Eunuchs of Bengal'.

ISSN: 2582 - 2594

Importance and values of eunuchs have been decreased over time due to Victorian morality and its impact in colonial legislation. But in today's time where there is an increase in violence and threats faced by women, it should be considered the faith placed by the Bihar government in transgenders is largely reflective of a time when they were not just trusted as guards of imperial harems and chambers, but were also privy to intimate details of the court and the household. From this we can find out that they need the same kind of trust and regard as was historically given to them.

Keywords: Mughal servants; Mughal India; servants; eunuchs; history; class; gender; Mughal empire; elite households.

Introduction

In the present world of socio-political turbulence, mankind is endeavoring to uplift the human condition from a global perspective. In India, there are unnoticed yet important subjects which demand our attention. Our attitudes towards these problems are attitudes of disregard, ignorance and cold indifference. One such problem is problems of a particular section of the society whose life is devoid of dignity and they are the objects of our ridicule and jokes. We call them 'eunuchs'. Their life is almost completely unknown to us. They are the outcasts of the mainstream society. They also have the right to live with dignity and respect. In fact eunuchs do not enjoy those human rights which all human beings deserve irrespective of caste and creed.

Hetero-patriarchal society divides the human world into males and females. By male it means biological males with masculine characteristics and by female it means those who are biologically females with feminine characteristics.

But when we look back into the medieval period in the world perspective and particularly in Indian perspective regarding the Sultanate period and Mughal period, we can see that eunuchs enjoyed high social status and luxury life when compared to the contemporary period. The aim of this paper is to locate and reconstruct the important role played by Eunuchs in medieval India, its importance to contemporary period with reference of policies of Bihar government. This article will also demonstrate the changes that took place in eunuchs life in the colonial period because of the victorian morality.

The paper is divided into four parts with the first three parts dealing with definition and etymology; role of eunuchs in Mughal establishment; gradual change in role played by Eunuchs in modern period due to the negative influence of victorian morality, and the last part analyzing the importance of these groups and contextualizing the information on gender and social aspects in contemporary period.

Definition and Etymology

Natural classification of human species into male and female is based on sex. In other words, we may say that for all values of x, if x is a human being then x is either a male or a female. Sometimes children are born of human parents who are neither male nor female. These human beings are generally called 'hermaphrodites'. These 'hermaphrodites' belong to a natural kind. But there are human beings who are born male but turn out to be neither male nor female owing to human intervention –they are actually castrated males. These castrated males are generally called 'eunuchs'.

Let us look into the origin of the word 'eunuch'. Presently it is used in the English language, but it has its origins in Latin and Greek. 'Eunoukhos' can be specified as the root-word of eunuch. From 1150 to 1500 the British commonly used it. The word consists of two words 'Eune' and 'Okh'. 'Eune' means 'chamber' while 'Okh' stands for 'hold'. Thus 'Eunoukhos' signifies a man who is in charge of a chamber or room. As per the dictionary it means 'bed chamber attendant'.[1] These persons are castrated males, especially those who were employed in a harem (seraglio) or worked as court officials. This definition is clearly stated in the Concise Oxford Dictionary of current English.

Non-Castrated men might create problems in dealing with the women in the harem. Chances of getting sexually involved with women in the harem could not be totally ruled out. Hence genital mutilation was the only solution to employing men in the harem.[2] It is to be noted here that there are some hermaphrodites in the community of eunuchs. Hermaphrodites are neither male nor female. They are usually categorized as members of the third sex. But these persons are not abundantly found, their percentage is meagre in the group of eunuchs.[3]

According to Moni Nag, ''The primary meaning of the Urdu term 'hijra' is hermaphrodite and its commonly used English translation is eunuch.'[4] The dictionary meaning of the term 'eunuch' is gradually fading. The word has lost its etymological significance and is used in a different sense with different connotations. The members of this cult-based community have different regional names. In Uttar

Pradesh they are known as chhakka. In Orissa people call them maya. In Rajasthan and Punjab they are called banjara and khushre respectively. In Tamil Nadu they are very commonly known as 'ali' while in Karnataka they are designated as 'kabjra'. Apart from the southern part, the word hijra is widely used and understood through out India. In West Bengal, Bihar, Assam and even in Uttar Pradesh also hijra is the popular term for eunuch.[5] From this discussion it is evident that there is no single regional word for the term 'eunuch'.

Role of Eunuchs in Mughal Period

Eunuchs were enslaved as children and castrated before being given or sold into the service of the Mughal elite. Given Mughal bans on this practice within the imperial territories, while some eunuchs were castrated and sold illegally. This eunuch makers (khwaja-gars)were captured and punished. Eunuchs would have originated from the borderlands of the empire.[6]

However, this seemed not to have had any significant effect on the conditions on ground. Eunuchs seem to have been supplied from Bengal even during Shah Jahan's period, as can be deduced from the reference to the eunuchs possessed by Abdullah Khan Firuz Jung.[7] Eunuchs may have shared this starting point, entering elite households as castrated, enslaved boys, but their life trajectories could vary quite significantly, with some eunuchs ultimately entering the nobility and achieving high rank, while others remained in lower-status posts. As has been widely argued in the larger comparative literature, eunuchs relative social marginality, alongside their inability to reproduce, served as the basis for the belief in their particular reliability and trustworthiness.

The constant supply and trade of eunuchs can be rationalized in the context of demand for various forms of services and duties. As far as the duties of the eunuchs are concerned, the role of maintaining and organizing the harem,[8] was only one part of the important duties given to them. They performed many significant intelligence and information services. Eunuchs played the role of trusted servants of their masters and used to convey messages and information of celebratory as well as of confidential nature. In fact, eunuchs in the service of the harem were the sole source of information to the outside world regarding the harem. All the intrigues and gossips of the harem travelled through the means of this servile class.[9] The information circulated by eunuchs was of confidential nature as well. Thus, we observe that when Aurangzeb fell ill around 1662, it was only through eunuchs trusted by Roshan Ara, the sister of Aurangzeb, that information of the condition of his health was circulated.[10]

The administrative duties carried by eunuchs were important in nature. The nature of the duty was crusial and similar to the ones undertaken by important nobles, for example, Abdullah Khan, an amir (noble) of Jahangir's reign, sent his Khwajasara Wafadar to govern Gujarat, which was a location of great strategic significance.[11] Itibar Khan Khwajasara, one of the close confidants of Jahangir, defended the city of Agra against Shah Jahan, when Shah Jahan marched on it during his rebellion.[12] Khwajasaras are reported to have provided counsel to the nobles as well.[13] There are several reports about Itibar Khan, a confidential servant of Babur, who was given the responsibility of the safety of royal ladies who were travelling from Iran to India; the said eunuch was also made the governor of Delhi during the reign of Akbar.[14]

Zakhiratul Khwanin authored by Farid Bhakkari contains information about nobles and rank holders for Akbar, Jahangir and part of Shah Jahan's reign, also informs of Khwajasara Khwaja Agah who was apointed as faujdar of Agra multiple times.[15] Badauni in his work gives account about one Khwaja Doulat Nazir Ghaif Shadid, who was a Khwajasara and was appointed by Akbar to call for day and night prayers from which we can see that they were also given duties of religious nature.[16]

Further, there were principal eunuchs who were in charge over the rest of the serving eunuchs. This section which was in the governing position was responsible for directing and looking after everything that went on inside the harem. The khwajasaras belonging to this section were given the title of nazir.. These nazirs enjoyed immense respect in social gatherings and were held in high esteem by the king. They could hold the responsibility of treasury, property, lands and income of queens, princesses and other ladies. Manucci, an important observer of Mughal India, notes that they had the authority to search everything with great care and detail.[17]

However, one might notice variations in duties of eunuchs. Eunuchs were indispensable elements of the military establishment, they were rarely seen as soldiers under the Ottomans and the Mughals. The eunuchs did hold important commands under the Mughals but there were no exclusive offices reserved for them.

Role of Eunuchs in Modern India

From the colonial period we can see the shift in the status of Eunuchs. Initial interactions with Eunuchs during the British East India Company's rule highlight English colonists' anti-Eunuchs sentiment. While Europeans in India had

ISSN: 2582 - 2594

represented Eunuchs as an immoral people from the late eighteenth century, it was not until the 1850s that Eunuchs became the subject of a problem among British colonizers in India. This panic was prompted by several criminal cases which came before the courts of the North-Western Provinces (NWP) in the 1850s and 1860s.

Steps toward institutional anti-Eunuchs legislation arose in northern India after the Indian Rebellion of 1857 forced the Crown to officially seize control of the colony. The court cases that criminalized Eunuchs in the 1860s highlight the colonial anxiety in response to the 1857. In March of 1860, the NWP court charged five Eunuchs with kidnapping and castrating a nine-year-old Indian boy named Gupoo in the case Government v. Munsa and 4 others. According to the verdict, which imprisoned the five Eunuchs for ten to fourteen years.[18] This one instance committed by a small group of Eunuchs spread false stereotypes about the whole community across Indian society which became a source of colonial anxiety and addressed the Hijra threat with oppressive, anti-Eunuch legislation.

British colonial government passed IPC which was first legislative attempt to control the Eunuchs, came through restricting homosexual behavior under S377 of the IPC. Colonists passed S377, punishing those who engaged in "carnal intercourse against the order of nature" with imprisonment.[19] Despite S377's vague and convoluted language, the act, in effect, made homosexuality illegal. Eunuchs defied hetero-normative standards, they fundamentally threatened British sovereignty.[20] S377's failure to effectively control the Eunuch threat inspired even more precise laws. Aiming for gradual extermination of the Eunuch community, colonists established a clearer plan for addressing the Eunuchs threat through the Criminal Tribes Act (CTA) of 1871. The CTA encouraged police officers to collect "registers of the names and residences of all eunuchs," enforce a "penalty on registered eunuch appearing in female clothes; or dancing in public," and one "on registered eunuchs keeping boys under sixteen."[21]Labeling and categorizing the Eunuch community allowed colonists to keep track of the Eunuchs to regulate and ultimately exterminate them.[22] This surveillance allowed the government to intervene in inheritance practices, which prevented the continuation of a Eunuch bloodline since a lack of generational money and property hindered the community's survival.[23] The population of "registered eunuchs" in the NWP declined from 1,400 in the 1870s to only 207 in 1908.[24] In 1897 this law was amended to with the sub-title 'An Act for the Registration of Criminal Tribes and Eunuchs'. With this amendment all the criminal tribes along with the eunuchs were compelled to register their names and places of residences which the local government enforced.

Eunuchs who appear in public streets wearing female dress and ornaments and were suspected of kidnapping or castrating children or of committing offenses and could be arrested without war rant and punished with imprisonment of up to two years or with a fine or both.[25]The activities of eunuchs such as singing and dancing were criminalized and even the cross-dressing was regarded as an offence.

British colonists viewed homosexual populations as a threat to colonial authority and to their hetero-normative social norms, they created homophobic institutions and ideas to gradually eliminate the Eunuch community, molding a post colonial Indian culture of homophobia.

It is a fact that there are transgenders in the society just as there are male and female genders in the society. Therefore, we have to accommodate Eunuchs in our society. The human rights issue as addressed by the hetero-patriarchal society is wrongly formulated. Fundamental rights of the Constitution of India is distinguished from Human rights. Fundamental rights are those rights which are given to all peoples of India by the Constitution of India whereas Human rights are not given by anybody to anyone, they are rights which a human being possesses as soon as one is born. Fundamental rights provides no room for the special needs of eunuchs living on the margins of our society. Whatever benefits a person has in respect of human rights in the mainstream society does not percolate into the society of eunuchs and transgenders. Different international declarations such as The Universal Declaration of Human Rights (1948), The International Covenant on Civil and Political Rights (1966), Convention Against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (1984), The Protection of Human Rights in the Context of HIV & AIDS, etc. have not clearly stated the human rights of transgenders and eunuchs. So these people are simply denied of their right to be recognized as human beings.

People all over the world are slowly becoming sensitive about gender issue and trying to address the question of human and civil rights from a gender-perspective and that resulted to the International Bill of Gender Rights (IBGR) adopted on June 17, 1995 in Houston, Texas, the USA. The International Bill of Gender Rights (IBGR) enunciated 10 such rights and made it clear that these rights universal rights which can be claimed and exercised by every human being. The fifth right according to the International Bill of Gender Rights (IBGR) is ‘control and change’ his own body. The transgenders regard their biological sex as an object and always try to change it. Eunuchs also try to emasculate their male genitalia and wish to reconstruct their bodies in a different way, but according to IPC (The Indian Penal

ISSN: 2582 - 2594

Code, Article 326), citizens of India are not supposed to mutilate their body, so the members of eunuch community are not permitted to get themselves castrated. Because of this most of the eunuchs undergo the emasculation operation under ruthless conditions and in an unscientific method and in doing so their lives are at risk. No governmental medical treatment or therapy is provided to them in this respect.

These are many shocking incidents in India which show how human rights are violated against transgenders and eunuchs. We can see that eunuchs and transgenders are debarred from exercising their human rights which made there life miserable and a life without self-respect and dignity. Even some of the fundamental rights prescribed by the Indian Constitution are denied to this group of people. It is true that some eunuchs are involving in anti-social activities, but it does not mean that all eunuchs are involved in anti social activities. Therefore the fact that some eunuchs and transgenders are involved in anti-social activities does not justify that the community of eunuchs and transgender people as a whole should receive unfair and unethical treatment.

Conclusion

In this paper, it is tried to discuss the Difference in Role Played by Eunuchs in Medieval and Modern India. In the precolonial period Eunuchs enjoyed high status and privilege. In course of time there was a rapid decline in the status enjoyed by them in the colonial period which can be traced back to the victorian morality. The impose of victorian morality which was present in Britain had great impact in the life of Eunuchs in India. British officials who came to India viewed Eunuchs as disgusting which was fueled by homophobia. British officials in India took steps forward to create legislation like S377 of IPC and Criminal Tribes Act (CTA) of 1871 to suppress the Eunuchs in India which was effective as there was a steady decline in number of eunuchs in just four decades. It is clear that for years the social life of eunuchs had been totally ravished under the pressure of governmental rules and mainstream humiliation. Living in such an disgusting socio-political period the eunuchs get extremely depressed and suffer terribly from inferiority complex.

Even after India gained independence on August 15, 1947, when presented with the task of creating government and institutions to regulate society, IPC from the British colonial era was kept, making it the nation's official set of criminal laws. S377 remained enforceable in India decades after its independence from Britain which oppressed the Eunuchs in the colonial era. In 2018 Supreme Court of

India reformed the British-instated S377 of IPC which permanently decriminalized homosexuality under Navtej Singh Johar versus Union of India.[26] Even though this reform is momentous for Eunuchs in India, the amount of time it took to overturn the law displays the impact colonists had on the norms of gender and sexuality in Indian society. Even after the British crown left India, no longer able to dictate Indian legislation, lawmakers chose to continue British values, exhibiting lingering intellectual colonialism.

The concept of human rights reduces their rights to the male / female binary and does not make room for the persons who are transgender in mentality or Eunuchs. As a result they are excluded from those who are supposed to enjoy human rights. The fight for the equality of the Eunuchs are not over as they have not attained the importance and value they once had in the society. Which is evident from the programs and policies adopted by Nitish Kumar Government in Bihar for rehabilitating the Eunuchs. Precolonial Indians accepted the Eunuch community, but many Indians today fail to see and understand this history untouched by hetero-normative British ideology so it is time to revalue the precolonial cultural norms that the British forced us to forget.

Reference

1 M.D. Vyas, Y. Shingala, *The Life Style of Eunuchs*, Anmol Pulications, New Delhi, 1987, pp.23-4.

2 E. Newby, *On the Shores of the Mediterranean*, Picador, London, 1984, pp.206-223.

3 Moni Nag. *Sexual Behaviour and AIDS in India*, Vikas Publication House Pvt. Ltd., New Delhi, 1996, p.83.

4 *Ibid.*, p.83.

5 A. Majumder, N. Basu, *Bharater Hijre Samaj*, Deep Prakashan, Bangla, p.161.

6 Jahangir, *Tūzuk-i Jahangiri*, (trans.) Alexander Rogers,1909, London, pp.150–151.

7 S.F. Bhakkari, *Zakhirat-ul-Khwanin*, 3 vols, (Ed.) M. Haque, Pakistan Historical Society, Karachi, 1970, p.57.

8 K. S Lal, *Muslim Slave System in Medieval India,* Aditya Prakashan, Delhi, 1994, p.112.

9 Abul Fazl, *Ain-I-Akbari*, 1 vol., (trans.) H. Blochmann, Asiatic Society of Bengal, Calcutta, 1873, p.202.

10 N. Manucci, *Mogul India or Storia do Mogor*,4 vols, (trans.) W. Irvine, John Murray, London, 1907, p.56.

11 S.F. Bhakkari, *Op.cit*, p.57

ISSN: 2582 - 2594

12 Samsam ud Daula Shah Nawaz Khan, *The Maathir-Ul-Umara : Biographies of the Muhammadan and Hindu Officers of the Timurid Sovereigns of India from 1500 to About 1780 A.D,* (trans.) H. Beveridge, Asiatic Society, Calcutta, 1952, p.705.

13 S.F. Bhakkari, *Op.cit*, p.26.

14 Samsam ud Daula Shah Nawaz Khan, *Op.cit*, p.705.

15 S.F. Bhakkari, *Op.cit*, pp.53-54.

16 A. Q. Badauni, *Muntakhabu-t-tawarikh,*(trans.) G. S. A. Ranking, Atlantic Publishers and Distributors, Delhi, 1990, p.232.

17 Manucci, *Op.cit*, p.351.

18 Government v. Munsa and 4 others, DNA NWP 10 in Index to the Decision of the Nizamut Adawlut, North-Western Provinces, vol. 9 (Agra: Secundra Orphan Press, 1860).

19 The Indian Penal Code, Act XLV of 1860 (Madras: Srinivasa, Varadachari & Co, 1893).

20 Jessica Hinchy, *Governing Gender and Sexuality in Colonial India: The Hijra, c. 1850-1900*. Cambridge: Cambridge University Press, 2020, p.50.

21 The Criminal Tribes' Act, 1871 (Act XXVII of 1871), as Modified up to the 1st February, 1897

22 Jessica Hinchy, "The Eunuch Archive: Colonial Records of Non-Normative Gender and Sexuality in India," Culture, Theory and Critique 58, no. 2, 2017, p.8.

23 Jessica Hinchy, *Governing Gender and Sexuality in Colonial India: The Hijra, c. 1850-1900*, *Op.cit*, p.194.

24 *Ibid.*, p.246.

25 Human Rights Violations Against the Transgender Community: A Study of Kothi and Hijra Sex-works in Bangalore, Report by People's Union for Civil Liberties, Karnataka, India, September 2003, p.45.

26 Ira Trivedi, "The Indian in the Closet: New Delhi's Wrong Turn on Gay Rights", Foreign Affairs 93, no. 2, 2014, p.24.

CULTURAL STUDIES

അധികാരവും അധീശത്വവും: ദൃശ്യതയിലെ അദൃശ്യവിനിമയങ്ങൾ

മഞ്ജുലക്ഷ്മി കെ.കെ.
ഗവേഷക, സാഹിത്യപഠനസ്കൂൾ
തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാളസർവകലാശാല
E-mail: manjuaam94@gmail.com

സംഗ്രഹം:

ഓരോ കാലത്തെയും സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-രാഷ്ട്രീയ അന്തരീക്ഷത്തിനുള്ളിൽനിന്നാണ് സിനിമകൾ അധികാരം അധീശത്വം എന്നിവ നിർമ്മിക്കുന്നത്. ജാതി, മതം, ലിംഗം, വർഗ്ഗം, നിറം തുടങ്ങിയ സാമൂഹികാധികാരഘടകങ്ങൾ സിനിമയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇതിനുപുറമെ സിനിമയെ നിർണയിക്കുന്ന സാമ്പത്തികശക്തി സൃഷ്ടിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ കടന്നുകയറുകയും പരോക്ഷമായി അധികാരപ്രയോഗം സാധ്യമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സിനിമയടങ്ങുന്നകാഴ്ചാമാധ്യമങ്ങൾ അധികാരവ്യവസ്ഥ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ബോധത്തെ സമൂഹത്തിലേക്ക് വിനിമയംചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇത് അധികാരവ്യവസ്ഥയോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഒരുപൊതുബോധം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനുകാരണമാകുന്നു. കച്ചവട സിനിമകൾ പ്രധാനമായും പരോക്ഷമായുള്ള ഈ അധികാരവിനിമയത്തിന്റെ പങ്കാളികളാണ്. കാലാനുസൃതമായി അധികാരരൂപങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുന്നമാറ്റങ്ങളാണ് സിനിമയിലെ അധികാരരൂപത്തെ നിർണയിക്കുന്നതെന്നുമനസ്സിലാക്കാം. പ്രസ്തുത വസ്തുതയെ വിവിധകാലങ്ങളിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായ കച്ചവടസിനിമകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സൂക്ഷ്മാവലോകനംചെയ്യാനാണ് പ്രബന്ധംശ്രമിക്കുന്നത്. ഇതിനായി ഫൂക്കോയുടെ ജൈവാധികാരം, ഗ്രാംഷിയുടെ അധീശത്വം എന്നീ സങ്കല്പനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: അധികാരം, ജൈവാധികാരം, അധീശത്വം, സിനിമ, പൊതുബോധം.

ഒരു മനുഷ്യൻ നേടാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഏറ്റവുമുയർന്ന പ്രവൃത്തിപഥം അധികാരത്തിന്റേതായിരിക്കും എന്ന് സ്റ്റ്യൂവർട്ട് മിൽ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. സഹജീവികളിൽ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനും അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാനുമുള്ള താൽപ്പര്യം ജന്തുസഹജമായ ഒന്നാണ്. മൃഗങ്ങളിലും

 ISSN: 2582 - 2594

മറ്റുജീവജാലങ്ങളിലും ബാഹ്യരൂപത്തിനും ശക്തിയ്ക്കും അധിഷ്ഠിതമായി ഇവനിലനില്ക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർക്കിടയിൽ സവിശേഷരീതിയിലുള്ള അധികാരബന്ധങ്ങളായാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. സമൂഹത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയോ/കൂട്ടമോ തുടർച്ചയായി അധികാരം കൈയ്യാളുന്നില്ല. നിശ്ചിതകാലയളവിൽ ഒരു പ്രത്യേക പ്രവർത്തനം നടത്താനുള്ള കഴിവിലോ അവകാശത്തിലോ അധിഷ്ഠിതമായി അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഗ്രാംഷി, നീഷേ, മാക്സ് വെബർ തുടങ്ങിയചിന്തകർ വ്യത്യസ്ത രീതിയിലുള്ള അധികാരപ്രയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. ശക്തി, പ്രേരണ, നിയന്ത്രണം, സ്വാധീനം ഇവയെല്ലാം അധികാരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നഘടകങ്ങളാണ്. ഗ്രാംഷിയൻ പരികല്പനയായ അധീശത്വം[1] മനുഷ്യർക്കിടയിലെ അധികാരരൂപങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കുന്നുണ്ട്. രാഷ്ട്രസമൂഹം ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെയും പൗരസമൂഹം അധീശത്തിലൂടെയും അധികാരം നിലനിർത്തുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. മതം, ജാതി, ലിംഗം, വർണ്ണം, സമ്പത്ത് എന്നിവ അധീശത്വത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്.

സമൂഹത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന അധികാരരൂപം സമൂഹവുമായി നിരന്തരസമ്പർക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന സാഹിത്യവും സിനിമയും അടങ്ങുന്ന എല്ലാവ്യവഹാരങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷത്തിലും പരോക്ഷത്തിലും പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. കല ഒരേസമയം വ്യക്തിയുടെ സൃഷ്ടിയും സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്തുമാണ്. ഓരോകലാരൂപവും അതിന്റെ സ്വഭാവംകൊണ്ടും രൂപംകൊണ്ടും ഉള്ളടക്കംകൊണ്ടും അതതുകാലഘട്ടത്തിനടിസ്ഥാനമായി നിലകൊള്ളുന്നവയാണ്. സമൂഹവുമായുള്ള കൊടുക്കൽവാങ്ങലുകൾ സിനിമയുടെകാര്യത്തിലും സ്വാഭാവിക പ്രക്രിയയാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുബോധത്തെ സമർത്ഥമായി നിർമ്മിച്ചെടുക്കുകയും പുനർനിർമ്മിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന സിനിമകൾ അതാതുകാലഘട്ടത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങളും അജണ്ടകളുമാണ് കാഴ്ച്ചയുടെമാധ്യസ്ഥതയിലൂടെ സാധ്യമാക്കുന്നത്. വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കാഴ്ചക്കാരിൽനിന്നും അകറ്റുകവഴി കമ്പോളത്തിന്റെഭാഗമായി രൂപംകൊള്ളുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെ ജനങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കാൻ സിനിമയിലെ അധീശവ്യവഹാരങ്ങൾക്കുസാധിക്കുന്നു. അധികാരവർഗ്ഗത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ നിലനിന്നുപോരുന്ന സാമൂഹികവ്യവസ്ഥയുടെ സുഗമമായ ഒഴുക്കിനെ ആദർശവൽക്കരിക്കുകയും ന്യായീകരിക്കുകയുംവഴി സമർത്ഥമായി നിർവഹിക്കാൻ സിനിമശ്രമിക്കുന്നു.

ഓരോകാലത്തും സിനിമ പുരക്ഷേപിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ ഈ സവിശേഷ അധികാരബന്ധത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. മലയാളസിനിമയുടെ ആദ്യകാലമാതൃകകളേറെയും ജാതീയവും ലിംഗപരവുമായ അധീശരൂപങ്ങൾ പ്രകടമാക്കിയവയായിരുന്നു. സിനിമയിലെ നായികാ-നായകസങ്കല്പം, ശരീരം, സൗന്ദര്യം എന്നിവ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതും നിർവചിക്കുന്നതും ജാതിബോധംരൂപപ്പെടുത്തിയ പൊതുസങ്കല്പങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കുന്ന നായികയെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ മലയാളിയ്ക്കുസാധിക്കുന്നതുപോലും രണ്ടായിരത്തിപ്പത്തുകൾക്കുശേഷമാണ്. എല്ലാകാലത്തും നിലനിന്നിരുന്ന സമാന്തരസിനിമയുടെയും കച്ചവടസിനിമയുടേതുമായ രണ്ടുധാരകൾ, സമൂഹപൊതുബോധത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന മൂല്യങ്ങളെയും ധാരണകളെയും സമീപിച്ചത് വ്യത്യസ്തധ്രുവങ്ങളിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ്. ശരി/തെറ്റ്, നന്മ/തിന്മ എന്നീ സങ്കല്പങ്ങൾ നിർണയിക്കുന്നതിലും നിർവഹിക്കുന്നതിലും അധികാരത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മരൂപങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

അധികാരവും പൊതുബോധവും

പൊതുബോധം[2] മനുഷ്യരുടെ സാധാരണജീവിതത്തിൽനിന്നും പരുവപ്പെടുന്നവയാണ്. എല്ലാസമൂഹത്തിനും അവരുടേതായ പൊതുബോധം നിലനില്ക്കുന്നതായി ഗ്രാംഷി നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. പൂർവകാലജീവിതത്തിൽനിന്നും രൂപപ്പെടുന്നതും ചുറ്റുപാടുമായുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിന്റെഭാഗമായി പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നതുമായപൊതുബോധം നിരന്തരം നവീകരണത്തിനുവിധേയമാകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ വളർന്നുവരുന്ന സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക അന്തരീക്ഷത്തിൽ അവരുടെ അനുഭവമണ്ഡലം ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ വ്യക്തികളായും സമൂഹങ്ങളായും പരുവപ്പെടുന്നതിന്റെഫലമായി ഒട്ടനവധി ബോധവിചാരങ്ങൾരൂപപ്പെടുന്നു. കാലങ്ങളായി സമൂഹത്തിൽനിലനിന്നുവരുന്ന ആരൂഢവൽകൃതബോധങ്ങൾ അധികാരത്തെയും പരിചരിച്ചുപോന്നു. ഇവിടെയാണ് അധികാരവും പൊതുബോധവും തമ്മിലുള്ളപാരസ്പര്യം പ്രശ്നവല്ക്കരിക്കേണ്ടത്. ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽനിലനില്ക്കുന്ന പൊതുബോധങ്ങൾക്കുപുറമെ സവിശേഷ കാലയളവിൽ സംഘടിതമാധ്യമങ്ങളും പൊതുബോധം നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ട്. സിനിമയെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. സമൂഹത്തിൽ വ്യക്തി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കർത്തവ്യം, പെരുമാറ്റസംഹിത തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളും വേഷം, രൂപം എന്നിവയിലെ ഉചിതം അനുചിതം എന്ന ധാരണകളെയും സിനിമ സമർത്ഥമായിനിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ട്. അവ ഒരു പൊതുബോധമായി സമൂഹവുമായിസംവദിക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ നിലനില്ക്കുന്ന അജണ്ടകൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും അവയെ പ്രതിരോധിക്കേണ്ടതും അനിവാര്യമാണ്.

വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ വിശകലനംചെയ്യുന്നതിലും നിഗമനത്തിൽ എത്തുന്നതിലും സിനിമ നിർമ്മിക്കുന്ന പൊതുബോധം കൃത്യമായസ്വാധീനംചെലുത്തുന്നു. പരോക്ഷമായ അധികാരപ്രയോഗങ്ങളും ജൈവാധികാരത്തിന്റെസാധ്യതകളും സിനിമയിലുൾച്ചേരുന്നുണ്ട്. ലിംഗം, വർഗ്ഗം, മതം, ജാതി, തൊഴിൽ, സ്ഥലം, രൂപം ഇവയെല്ലാം അധികാരപരിധിയിലുൾപ്പെടുന്നഘടകങ്ങളാണ്. ഇവയോരോന്നും സിനിമയിൽ നിർണയിക്കപ്പെടുന്നതും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതും എങ്ങനെയാണെന്ന് വിമർശനാത്മകമായി അന്വേഷിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

ഫീൽഗുഡ് സിനിമ: ആണധികാരത്തിന്റെ പ്രകടരൂപം

മലയാളസിനിമകളെ വ്യത്യസ്തമാനുഷികവിഭാഗങ്ങളായി മനസ്സിലാക്കാനുള്ള താല്പര്യം തൊണ്ണൂറുകളിൽത്തന്നെ പ്രകടമാണ്. 'ഫീൽഗുഡ് സിനിമ' എന്നലേബൽ സിനിമയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്നതും ഇത്തരത്തിൽ സവിശേഷമായ ചിലപൊതുസ്വഭാവങ്ങൾ കാണിക്കുന്ന സിനിമകളെ ഒരുമിച്ചുപരിഗണിക്കുന്നതിന്റെ ഭാഗമായാണ്. പ്രക്ഷുബ്ധമായ അന്തരീക്ഷമോ വിഷയങ്ങളോ സംസാരിക്കാത്ത ലളിതമായപശ്ചാത്തലത്തെസ്വീകരിച്ച് ഏതെങ്കിലും സാമൂഹികസ്ഥാപനത്തെ കേന്ദ്രമായിസ്വീകരിച്ച് കഥപറയുന്നരീതിയാണ് പൊതുവേ ഫീൽ ഗുഡ് സിനിമകൾ അവലംബിക്കുന്നത്. കുടുംബപ്രേക്ഷകരെ മുൻനിർത്തുന്ന ഒരു കാഴ്ചാസമൂഹത്തെയാണ് പ്രധാനമായും ഈസിനിമകൾ ലക്ഷ്യംവെക്കുന്നത്. നിഷ്കളങ്കമായി കഥപറയുന്നുവെന്ന തോന്നൽ ജനിപ്പിക്കുന്ന ഇവ പരോക്ഷമായി വാർപ്പുമാതൃകകളെ പിൻപറ്റാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്.

ലിംഗപരമായ വേർതിരിവും വ്യക്തിശരീരത്തിനുമേൽ നേടുന്ന അധീശത്വവും പ്രകടമാക്കിയിരുന്ന സിനിമാമാതൃകകളിൽനിന്നും വിഭിന്നമല്ല ഫീൽഗുഡ് സിനിമകൾ എന്നുമനസ്സിലാക്കാം. പ്രത്യക്ഷമായി ആഖ്യാനംചെയ്തുവന്നിരുന്ന അധീശവ്യവഹാരങ്ങളെ ഇവിടെ പരോക്ഷമായി പുരസ്കരിക്കാനാണ് സിനിമശ്രമിക്കുന്നത്. സത്യൻ അന്തിക്കാട് സംവിധാനം നിർവഹിച്ച ഇന്നത്തെചിന്താവിഷയം (2008) ഈമാതൃക മുൻനിർത്തുന്ന സിനിമകളിൽ ഒന്നാണ്. തെരേസ (സുകന്യ), പ്രമീള (മോഹിനി), രഹ്ന(മുത്തുമണി) എന്നീ സ്ത്രീകളിലൂടെയാണ് സിനിമ പുരോഗമിക്കുന്നത്. വിദ്യാസമ്പന്നരും സാമ്പത്തിക സ്ഥിരതയുള്ളവരും വ്യത്യസ്തമേഖലകളിൽ തൊഴിലെടുക്കുന്നവരുമായ മൂവരേയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നഘടകം ഇവർ ഭർത്താക്കന്മാരിൽനിന്നും വേർപിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുന്നു എന്നതാണ്. സ്വതന്ത്രമായ സ്ത്രീജീവിതത്തെ അനാവരണംചെയ്ത ഒന്നാംഭാഗത്തിനുശേഷം അവർ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന ചില പൊതുപ്രശ്നങ്ങളിലേക്ക് സിനിമ ശ്രദ്ധതിരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ ഒറ്റയ്ക്കുജീവിക്കുമ്പോഴും പുരുഷന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനുപുറത്തു കടക്കുമ്പോഴും നേരിടേണ്ടിവരുന്ന പ്രയാസങ്ങൾ എന്ന നിലയിലാണ് ഈ രണ്ടാം ഭാഗത്തെ ഫോർഗ്രൌണ്ട് ചെയ്യുന്നത്. ജീവിതസംഘർഷത്തിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കുന്നതിന്റെ മാർഗ്ഗം ഇവരുടെ പുരുഷസുഹൃത്തിന്റെ ഇടപെടലിലൂടെയാണ് സിനിമ ദൃശ്യമാക്കുന്നത്. ജി.കെ. (മോഹൻലാൽ) എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ പുരുഷന്റെ അധികാരപരിധിയിലേക്ക് മൂവരും എത്തിപ്പെടുന്നു. നന്മ/തിന്മകളെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നതിനും നിർണയിക്കുന്നതിനും സിനിമ ചിലമാതൃകകൾ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ജി. കെ.യുടെ സുഹൃത്ത് ഇമ്മാനുവലിന്റെ (ഇന്നസെന്റ്) കടന്നുവരവ് ഇതിനൊരുദാഹരണമാണ്. ഭർത്താവിന്റെ (പുരുഷാധികാരം) കീഴിൽ ജീവിക്കുന്ന തൊഴിൽരഹിതയായ ഇമ്മാനുവലിന്റെ ഭാര്യയെ സിനിമദൃശ്യമാക്കുന്നുണ്ട്. അവർ യാതൊരുവിധ സാമൂഹികപ്രശ്നങ്ങളും നേരിടുന്നില്ല. ഭർത്താവുംകുട്ടികളുമടങ്ങുന്ന വ്യവസ്ഥാപിതകുടുംബത്തിന്റെ ഭാഗമാണവർ. സ്ത്രീ അവളുടെ ഓരോ ജീവിതഘട്ടത്തിലും പുരുഷനാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടവളാണെന്നും ഈ സംരക്ഷണം ഇല്ലാതാവുമ്പോൾ രൂപപ്പെടുന്നപ്രശ്നങ്ങൾ സ്വഭാവികമാണെന്നുമുള്ള ധാരണയെയുറപ്പിക്കുന്ന ദൃശ്യബിംബങ്ങൾ സിനിമ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. അധികാര ശ്രേണിയിൽ പുരുഷൻ കയ്യാളുന്ന ആധിപത്യമാണ് ഇവിടെ സിനിമ പരോക്ഷമായി സ്ഥാപിക്കുന്നത്. സ്ത്രീ നേരിടുന്നപ്രശ്നങ്ങളും അത് ഒരുപുരുഷനിലൂടെ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതും സ്വാഭാവികമായകാഴ്ചയാകുമ്പോൾ ഈസ്വാഭാവികതയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് കേരളീയപൊതുബോധത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന പുരുഷബോധത്തിലധിഷ്ഠിതമായ അധീശത്വമാണെന്ന മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ ഇവിടെ അധികാരം നേരിട്ട് ഇടപെടുന്നതിനുപകരം സ്നേഹത്തിന്റെയും കരുതലിന്റെയും രൂപം സ്വീകരിക്കുകയാണ്. പരുഷമായനിലയിൽ മാത്രമല്ല മൃദുലവികാരങ്ങളിലൂടെയും അധികാരം അതിന്റെ ശക്തി സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ മറ്റൊരുമാനം കണ്ടെത്താൻകഴിയുന്ന സിനിമയാണ് ജീത്തുജോസഫിന്റെ 'മൈ ബോസ്' (2012). മനുവർമ്മ (ദിലീപ്) പ്രിയനായർ (മംമ്ത) എന്നീ ഐ.ടി ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ ജീവിതത്തെയധികരിച്ചാണ് സിനിമ ആരംഭിക്കുന്നത്. പുരുഷൻ കൈയ്യാളിപ്പോരുന്ന ഇടങ്ങളിൽ സ്ത്രീ പ്രയോഗിക്കുന്ന സർവ്വാധികാരവും അതിൽ പ്രകോപിതരാവുന്ന പുരുഷസമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായ മനുവും അലിയും അടങ്ങുന്നതാണ് സിനിമയുടെ ആദ്യഭാഗം. പ്രിയയുടെ ഓരോ ഇടപെടലും അവരെ മുഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ബാത്റൂമിൽപ്പോയി പ്രിയയെ സങ്കല്പിച്ച് തെറി

വിളിക്കുന്നതിലൂടെയാണ് തങ്ങളുടെ അസ്വസ്ഥതയ്ക്ക് അവർ ശമനംകണ്ടെത്തുന്നത്. എന്നാൽ തൊഴിലിടത്തെ അധികാരവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നും ഗാർഹികപരിസരത്തിലേക്കുള്ള സിനിമയുടെ മാറ്റം പുരുഷനിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തുന്ന അധികാരമാറ്റത്തെ പ്രകടമാക്കുന്നു. ശാരീരികവും മാനസികവുമായി പ്രിയയെ തളർത്തുന്ന പ്രവൃത്തികളിൽ മനു സ്വയം അഭിരമിക്കുന്നുണ്ട്. അവളുടെ വീഴ്ചകളെ തന്റെ വിജയമായി അയാൾ കാണുന്നു. ബോൾഡായി ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരുസ്ത്രീയിലേക്ക് പരോക്ഷമായി വ്യവസ്ഥാപിതമൂല്യങ്ങൾ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്ന സിനിമ അവളുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ നിഷ്കാസനംചെയ്യുന്നു. സ്വന്തം ജോലി രാജിവെച്ച് പുരുഷന്റെ കീഴിൽ അടിമപ്പെടുന്ന 'ഉത്തമ'സ്ത്രീ എന്നസങ്കല്പം സിനിമയുടെ ശുഭപര്യവസായിയാകുമ്പോൾ തന്റെ വ്യക്തിത്വം സന്ധിചെയ്യുന്ന പ്രിയ കാഴ്ചക്കാരുടെയുള്ളിലും മാതൃകാസ്ത്രീരൂപമായി മാറുകയാണ്. ഇവിടെ അധികാരം ആരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ് എന്നതിനെയധികരിച്ച് സിനിമയുടെ സമീപനരീതി വ്യത്യസ്തമാകുന്നു. സ്ത്രീ അധികാര സ്ഥാനത്തേക്കുകടക്കുമ്പോൾ അത് അസ്വാഭാവികമാകുന്നതും പുരുഷനിൽ സ്വാഭാവികമാകുന്നതും സിനിമപുരക്ഷേപിക്കുന്ന ആണധികാരയുക്തിയാണെന്ന് നിരീക്ഷിക്കാം.

കാഴ്ച്ചസാധ്യമാക്കുന്ന സ്വാഭാവിക അസ്വാഭാവിക നോട്ടങ്ങൾ

കാഴ്ച്ചകളിൽ ചിലത് പ്രധാനവല്ക്കരിച്ചും ചിലത് അപ്രധാനമായി മാറ്റിനിർത്തിയും ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങൾ ഉചിതവും അനുചിതവും എന്നഭേദത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇത് സങ്കുചിതമായ ചിലതാല്പര്യങ്ങളും അജണ്ടകളുമാണ് മുൻനിർത്തുന്നത്. കാലങ്ങളായി നിലനിന്നുപോരുന്നതും പ്രശ്നവൽക്കരിക്കേണ്ടതുമായ ഗോത്രാധിപത്യയുക്തി സ്വാഭാവികതയുടെ വേഷപ്പകർച്ചയിൽ ദൃശ്യമാകുമ്പോൾ അത് കാഴ്ച്ചക്കാരിലേക്ക് സംവേദനംചെയ്യുന്ന ആശയം അതാതുകാലത്തെ അധികാരവർഗ്ഗം മുൻനിർത്തുന്ന താല്പര്യങ്ങളാണ്. അധികാരശ്രേണിയുടെ വിവിധതലങ്ങളിൽ ദമനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതും നിശ്ശബ്ദരാക്കപ്പെടുന്നതുമായ വിഭാഗം അധികാരനിഷേധത്തെ സ്വാഭാവികമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്ന വ്യാജബോധത്തെ ശരിവെക്കുന്ന രീതിയിൽ സിനിമകാഴ്ചകൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.

തൊണ്ണൂറുകളിൽ മലയാളസിനിമയുടെ കേന്ദ്രമായ "കുടുംബസിനിമ" ലേബലിൽവന്ന മാതൃകകൾ അതിന്റെ സൂക്ഷ്മതലത്തിൽ സാധ്യമാക്കിയത് മധ്യവർഗ്ഗഫ്യൂഡൽ സവർണയുക്തിയും പുരുഷാധിപത്യയുക്തിയുമാണ്. എന്നാൽ സ്വാഭാവികതയിലൂടെ ഇവ ദൃശ്യമാവുമ്പോൾ ശരി/തെറ്റ്, നന്മ/തിന്മ എന്നീദ്വന്ദങ്ങൾ ഇവിടെ വേർതിരിക്കാൻ കഴിയാത്തവിധം ലയനംചെയ്യപ്പെടുന്നു. സിനിമയിൽ അധികാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ജനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമേഖലകളെ ചിലപ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സംഘടിപ്പിക്കുക എന്ന പൊതുസാമ്പ്രദായത്തിനകത്തുനിന്നുകൊണ്ടാണ്. ഈ പൊതുസാമ്പ്രദായികത കണ്ടെടുക്കുകയും വേർതിരിച്ചറിയുകയുംചെയ്യുന്നതിലൂടെമാത്രമേ പ്രസ്തുതബോധ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പുറത്തുകടക്കുക സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

ലാൽജോസ് സംവിധാനം നിർവഹിച്ച 'എൽസമ്മ എന്ന ആൺകുട്ടി', 'മീശമാധവൻ' തുടങ്ങിയ സിനിമകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന യുക്തി പൂർവമാതൃകകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. മീശമാധവനിൽ (2002) സലീംകുമാർ കൈകാര്യംചെയ്ത അഭിഭാഷകന്റെ കഥാപാത്രവും "ലുക്ക് ഇല്ലാന്നേ ഉള്ളൂ ഭയങ്കര ബുദ്ധ്യാ" എന്ന ഡയലോഗും ഇന്നും ഹാസ്യം നഷ്ടപ്പെടാതെ

 ISSN: 2582 - 2594

ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. മീമുകളിലും സോഷ്യൽമീഡിയയിലും അവനിരന്തരം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നതായിക്കാണാം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നർമ്മമായിത്തോന്നാമെങ്കിലും അതിനുള്ളിൽ തെളിയുന്നധ്വനി ഗൗരവമായ വിചിന്തനത്തിനു വഴിതുറക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ വ്യക്തിയ്ക്കും ഉചിതവും അനുചിതവുമായ വേഷങ്ങളെ/രൂപങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതാര്? അതിനടിസ്ഥാനമെന്ത്? ആരാണ് ഒരു വേഷത്തിൽ ഫിറ്റാവുന്നത്? അവ നിർണയിക്കുന്ന മാനദണ്ഡമെന്ത്? ഹാസ്യം ആരിൽ ആരോപിതമാകുന്നു? അത് സ്വാഭാവികമാണോ രാഷ്ട്രീയപരമാണോ? തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെചോദ്യങ്ങളിലേക്കു നയിക്കുന്നുണ്ട് സലീംകുമാറിന്റെ കഥാപാത്രം. പ്രവർത്തനമേഖലയുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ടും വേഷംകൊണ്ടും സാധാരണയിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ മാറിനില്ക്കുന്ന ഒരു ജോലിയാണ് അഭിഭാഷകന്റേത്. ഭരണകൂടം മനുഷ്യരെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിർത്തുന്ന അധികാരരൂപങ്ങളിലൊന്നാണത്. അൽത്തൂസർ വിശദീകരിക്കുന്ന 'റിപ്രസീവ് സ്റ്റേറ്റ് അപ്പാരറ്റസ്' (Repressive state apparatus) എന്ന ആശയവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ഇതു മനസ്സിലാക്കാം. അധികാരത്തിന്റെ ഒരു ദൃശ്യചിഹ്നമായി അഭിഭാഷകരുടെ വേഷത്തെ കാണാം. സലീംകുമാറിനെപ്പോലെ (സൗന്ദര്യത്തെ നിർണയിക്കുന്ന വാർപ്പുമാതൃകകളിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ രൂപം) ഒരുനടൻ അഭിഭാഷകവേഷം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവിടെ അയാളുടെ രൂപനല്ല (ഫിറ്റല്ല) എന്നബോധം കൃത്യമായി സിനിമ പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്. ഈഘടകമാണ് സിനിമ ഹാസ്യവല്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. വസ്ത്രധാരണത്തിലൂടെ ശാസനയും (Discipline) നിയന്ത്രണവും നടപ്പാക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന ഫൂക്കോയുടെ ആശയം ഇവിടെപ്രസക്തമാണ്. അഭിഭാഷകൻ തന്റെ ശരീരത്തെയും നിലപാടുകളെയും നിയമസാധുതയുടെ രൂപത്തിലേക്ക് ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ ആരാണ് ഈ വസ്ത്രം ധരിക്കാൻ യോഗ്യരാകുന്നതെന്ന ചോദ്യത്തിൽ അധികാരപരിധിയിൽ ആരുൾപ്പെടുന്നുവെന്നമറുവശം തെളിയുന്നു. മമ്മൂട്ടിയും മോഹൻലാലും സുരേഷ്ഗോപിയുമടങ്ങുന്നവർ ഇതേരൂപത്തിൽ ഉചിതരാവുന്നതും ഹാസ്യം കണ്ടെത്താൻകഴിയാത്തതും സൗന്ദര്യത്തേയും രൂപത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സമൂഹമനസ്സിൽ ലീനമായ സവർണഅധീശയുക്തിയാണെന്നു നിരീക്ഷിക്കാം. ഇതിന്റെ മറ്റൊരു പരിപ്രേക്ഷ്യമാണ് സമകാലികസന്ദർഭത്തിൽ ട്രോളുകളുടെ രൂപത്തിൽ വീണ്ടും കടന്നുവരുന്നത്.

ശീർഷകത്തിൽത്തന്നെ വ്യവസ്ഥാപിതബോധ്യത്തെ ഉള്ളടക്കംചെയ്ത സിനിമയാണ് 'എൽസമ്മ എന്ന ആൺകുട്ടി' (2010). സധൈര്യം ജീവിതത്തെക്കാണുന്ന അമ്മയും മൂന്ന് സഹോദരിമാരുമടങ്ങുന്ന കുടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന എൽസമ്മ എന്ന തന്റേടിയായ കഥാപാത്രത്തിലൂടെയാണ് സിനിമസഞ്ചരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ എൽസമ്മ എന്ന 'പെൺകുട്ടി'യ്ക്ക് ഇങ്ങനെയൊരുജീവിതം സാധ്യമല്ലെന്നും സമൂഹത്തിൽ കരുത്തോടെ ജീവിക്കാൻ ആണിന്റെരൂപം ആവശ്യമാണെന്നുമുള്ള പ്രാകൃതചിന്തയുടെ പരിധിയ്ക്കുപുറത്തേയ്ക്ക് സഞ്ചരിക്കാൻ സിനിമയ്ക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. മുണ്ടും ഷർട്ടും ധരിച്ച് തൊഴിലിൽ മുഴുകുന്ന എൽസമ്മ ഒരുപെണ്ണെന്ന തന്റെ സ്വത്വത്തെ പാടിയാക്കൽ ബോധ്യത്തിനുമുന്നിൽ സന്ധിചെയ്ത് മറ്റൊന്നിനെ സ്വീകരിക്കുകയാണ്. വളരെ സ്വാഭാവികമായി പ്രസ്തുതകാഴ്ചയെ സിനിമ പരിചരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ലിംഗാധിപത്യത്തിന്റെ പരിധിയിലുൾപ്പെടുത്തി വായിക്കപ്പെടേണ്ട പാഠമായി ഇതു മാറുന്നുണ്ട്. എൽസമ്മയുടെ സഹോദരി സ്ത്രൈണസങ്കല്പത്തിനനുയോജ്യയായി സിനിമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ബാഹ്യസൗന്ദര്യത്തിൽ അഭിരമിക്കുന്ന അവളെ ബലഹീനയായും അബലയു

മായാണ് സിനിമയവതരിപ്പിക്കുന്നത്. തന്റേടിയായ ഒരുസ്ത്രീ സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ അവളുടേതായ ജൈവികസവിശേഷതകളും രൂപപരവും ഭാവപരവുമായ നൈസർഗ്ഗികതയും റദ്ദുചെയ്യുകയാണ് സിനിമ. സമൂഹത്തിൽ ഒന്നാംപദവി പുരുഷനിൽ ആരോപിച്ച കൊടുക്കുകയും പുരുഷനായിരിക്കുക, അവന്റെ ചേഷ്ഠാവിശേഷം ഉൾക്കൊള്ളുക തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തികളെ സിനിമന്യായീകരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ പരിമിതികളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് സമൂഹമാണെന്നചിന്തയിൽ നിന്നുംമാറി അത് സ്ത്രീയുടെ ആന്തരികചോദനകളോട് ചേർത്തുവെക്കാനാണ് സിനിമയുടെ ശ്രമം. അധികാരത്തിന്റെ ഭൗതികപ്രതീകമായി ഇവിടെ ശരീരംമാറുന്നുണ്ട്. പുരുഷശരീരം ബല ത്തിന്റെയും ആധിപത്യത്തിന്റെയും അടയാളമായികണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. പ്രവർത്തനക്ഷമമായ അധികാര ഉപാധിയായി സിനിമയടങ്ങുന്നമാധ്യമങ്ങൾ പുരുഷശരീരത്തെസ്ഥാപിക്കുകയും ഇതിനുവിപരീതമായി സ്ത്രീശരീരം സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും പ്രജനനത്തിന്റെയും പ്രായോഗികതയു ടെയും പ്രതീകമായിപ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുംചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം പരമ്പരാഗതഅധികാരചിന്തകളെ നിരന്തരം പ്രതിരോധിക്കാൻശ്രമിക്കുമ്പോഴും സിനിമയടങ്ങുന്നബഹുജനമാധ്യമങ്ങൾ പരോ ക്ഷമായി ഇവ പുരക്ഷേപിക്കുകയാണ്.

മാറുന്ന അധികാരരൂപങ്ങൾ

ആഗോളവൽക്കരണം അധീശത്വം ഉറപ്പാക്കുന്ന മേഖലകളെക്കുറിച്ച് ഫെഡറിക് ജെയിംസൺ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികം, സാംസ്കാരികം, രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹികം, സാങ്കേതികം എന്നിങ്ങനെ അവയെ വ്യത്യസ്തവർഗ്ഗങ്ങളായി അദ്ദേഹം തരംതിരിക്കുന്നു. സമകാലിക സാമൂഹികസന്ദർഭത്തിൽ സാങ്കേതികരംഗം അധികാരകേന്ദ്രമാകുന്നരീതി സം ജാതമാണ്. സിനിമ സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു പരിച്ഛേദമായിരിക്കെ, അവയിൽ മാറുന്ന അധികാ രരൂപങ്ങളും ദൃശ്യമാകുന്നുണ്ട്. പുത്തൻ സാങ്കേതികവ്യവഹാരങ്ങൾ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചെ ടുക്കുന്നത് ചിലരെപുറത്താക്കിയും മാറ്റിനിർത്തിയുമാണ്. കോർപറേറ്റുകളുടെ ചൂഷണയുക്തി പ്രലോഭനത്തിന്റെഭാഷ്യത്തിലൂടെ സകലമേഖലകളിലേക്കുംകടന്നുവരുന്നു. ബ്രാഹ്മണിക്കൽ ഹെജിമണിയിൽ സംസ്കൃതം കൈയ്യാളിയിരുന്നതും, കൊളോണിയൽ പിരീഡിൽ ഇംഗ്ലീഷ് കൈയ്യാളിയിരുന്നതുമായ അധീശത്വം ആഗോളീകരണ സന്ദർഭത്തിൽ സാങ്കേതികവിദ്യ കൈയ്യടക്കംചെയ്യുന്നു. പരമ്പരാഗത അധികാരഘടനകളിൽനിന്നും മാറി ഇലക്ട്രോണിക് ഉപകരണങ്ങളും ഡാറ്റാസംവിധാനങ്ങളും കൃത്രിമബുദ്ധിയും അധികാരത്തിന്റെ പ്രധാനമാന ദണ്ഡമായിമാറുന്നു. ടെക്നോളജി കൈവശമുള്ളവർ ആശയങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുകയും അതുവഴി അധികാരത്തിന്റെ പരിഷ്കൃതരൂപത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുകയുംചെയ്യുന്നു. അതിനുപുറത്തുനില്ക്കുന്നവർ നിസ്സാരമായി പുറന്തള്ളപ്പെടുന്നു.

ചാപ്പാകുരിശ് (സമീർതാഹിർ, 2011) എന്ന സിനിമ സാങ്കേതികവിദ്യ എങ്ങനെ കേന്ദ്ര സ്ഥാനത്തേക്കു കടന്നുവരുന്നുവെന്നും സാങ്കേതികജ്ഞാനത്തിന് പുറത്തും അകത്തും നില്ക്കു ന്നമനുഷ്യരെ അതെങ്ങനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നുവെന്നും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. സാങ്കേതികതയുടെ വക്താവായ 'ടെക്കി' എന്നുപേരിട്ടുവിളിക്കുന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ് അർജ്ജുൻ (ഫഹദ് ഫാസിൽ) അയാൾക്ക് തന്റെ സ്വകാര്യനിമിഷം ചിത്രീകരിച്ച ഐഫോൺ നഷ്ടപ്പെടുന്നതാണ് സിനിമാസന്ദർഭം. ടെക്നോളജിയിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യരുടെ പ്രതിനിധിയായ അൻസാരി (വിനീത് ശ്രീനിവാസൻ) യാദൃച്ഛികമായി ഈ ഇടത്തേക്കു കടന്നുവരികയാണ്.

 ISSN: 2582 - 2594

കഥയുടെ രണ്ടാംപകുതിയിൽ ഇവരുടെ ജീവിതത്തെനിയന്ത്രിക്കുന്നതും അവരുടെ ഓരോചലനത്തേയും നിർണയിക്കുന്നതും ഐഫോൺ ആണെന്നുകാണാം. ഇവിടെ അധികാരകേന്ദ്രത്തിലേക്ക് ഫോണിന്റെ രൂപത്തിൽ പുത്തൻസാങ്കേതികവിദ്യ കടന്നുവരുന്നു. അധികാരം വ്യക്തിയ്ക്കോ സ്ഥാപനത്തിനോമാത്രം അധിഷ്ഠിതമായി നില്ക്കുന്നതല്ല. ഫൂക്കോ നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ബന്ധങ്ങളുടെ ഒരുശൃംഖലയായി (Power as a network of relations) അതിനെ മനസ്സിലാക്കാം. ആശയം, ശാസ്ത്രം, ജ്ഞാനം എന്നിവയിലൂടെയും അവ പ്രവഹിക്കുന്നു. ടെക്നോളജി മനുഷ്യന്റെ പെരുമാറ്റവും സമൂഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയെയും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിലൂടെ അധികാരവ്യവസ്ഥയുടെ രൂപത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുന്നു.

എം.സി. ജോസഫിന്റെ വികൃതി (2019) യിൽ കാണുന്നതും പുത്തൻസാങ്കേതിക വ്യവഹാരങ്ങളുടെ ലോകത്ത് ഇരയായിമാറുന്ന എൽദോ (സുരാജ്) എന്ന മനുഷ്യനെയാണ്. ഇത് ആർട്ടിഫിഷ്യൽഇന്റലിജൻസിന്റെ കാലമാണ്. മനുഷ്യൻ നിഷ്ക്രിയനായിമാറുന്നകാലം സംജാതമാകുന്നുവെന്നുസാരം. കാലാനുസൃതയുക്തിയുടെഭാഗമായി അധികാരം പല രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സമകാലികകാലത്തെ അധികാരരൂപങ്ങൾ അതുകൊണ്ടുതന്നെസങ്കീർണ്ണമാണ്. ഈഘട്ടത്തിൽ അധികാരം നേടിയെടുക്കാനുള്ള മാധ്യമമായും അധികാരകേന്ദ്രമായും സിനിമ ഒരേസമയംമാറുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കണ്ടെടുക്കാൻ പറ്റുന്ന രൂപങ്ങളിൽനിന്നുമാറി അധികാരം അതിന്റെ രഹസ്യസ്വഭാവം അഥവാ ഗൂഢസ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈസാഹചര്യത്തിൽ സൂക്ഷ്മാവബോധത്തിലൂടെ മാത്രമേ അധികാരത്തെചെറുക്കുക സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ.

കുറിപ്പുകൾ

1. ഗ്രാംഷിയൻ ചിന്താപദ്ധതിയാണ് അധീശത്വം അഥവാ ഹെജിമണി. വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈആശയത്തെ ഉപയോഗിക്കാം. ഇവിടെ ഒരുവ്യക്തിയോ കൂട്ടമോ, ബോധമോ ചെലുത്തുന്ന നിയന്ത്രണം എന്ന അർഥമാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.
2. മനുഷ്യന്റെ സാധാരണജീവിതത്തിൽ നിന്ന് രൂപപ്പെടുന്നതും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന്റെഭാഗമായി ചുറ്റുപാടുകളിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കുന്നതുമായ ബോധവിചാരം. ഇത് അനേകകാലംകൊണ്ട് പരുവപ്പെട്ട സാമൂഹികശീലങ്ങളായും ഇവയെമനസ്സിലാക്കാം.

സഹായക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഗോവിന്ദൻ പിള്ള, ഇ. എം. എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാട്., 2006, ഗ്രാംഷിയൻ വിചാരവിപ്ലവം, ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻ, തിരുവനന്തപുരം.
2. ജയകുമാർ കെ. പി, 2014, ജാതിവ്യവസ്ഥയും മലയാളസിനിമയും, ഒലീവ് ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
3. ജോസ് കെ. മാനുവൽ, 2015, മാറുന്ന മലയാളസിനിമ: ഭാഷ, സംസ്കാരം, സമൂഹം, നാഷണൽ ബുക്ക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം.
4. പോക്കർ പി. കെ., 2003, അധിനിവേശവും ചെറുത്തുനിൽപ്പും, ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം.
5. മധു ടി. വി., 2015, മാർക്സ് വായനകൾ, റാസ്ബറി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
6. സീന ഇ. കെ., 2014, പ്രതിരോധ സംസ്കാരവും സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

7. ഹരികൃഷ്ണൻ, 2024, പൊതുബോധം: സങ്കല്പനവും നിർവചനവും, വിജ്ഞാനകൈരളി വാല്യം 24 ലക്കം 10, തിരുവനന്തപുരം.

സിനിമകൾ

1. ജോസഫ് എം. സി., 2019, വികൃതി, സെഞ്ച്വറി റിലീസ്.
2. ലാൽ ജോസ്, 2010, എൽസമ്മ എന്ന ആൺകുട്ടി, രജപുത്ര ലാൽ റിലീസ്.
3. ലാൽ ജോസ്, 2002, മീശമാധവൻ, വർണചിത്ര.
4. സത്യൻ അന്തിക്കാട്, 2008, ഇന്നത്തെ ചിന്താവിഷയം,സെൻട്രൽ പിക്ചേഴ്സ്.
5. സമീർ താഹിർ, 2011, ചാപ്പാ കുരിശ്, സെൻട്രൽ പിക്ചേഴ്സ്.

ISSN: 2582 - 2594

CULTURAL STUDIES

Historicity of Freedom Movement in Irinjalakuda

Bharath I.B.
UG Student
PG Department of History
K K T M Govt. College, Pullut
Kodungallur, Thrissur
Affiliated to University of Calicut
E-mail: bharathibofficial@gmail.com

Abstract

The freedom movement was undoubtedly one of the biggest mass movements in modern society has ever seen. It was a movement which galvanized millions of people of all classes and ideologies in to political action and brought to its knees a mighty colonial empire. Freedom movement played a pivotal role in the historical process through which the Indian people got formed in to a nation or a people. The Freedom movement as an aspiration and movement of various sections of Indian people to counter act the evil effects of the British rule to secure political freedom from British tutelage and to reshape Indian society on the basis of progress and prosperity. The history of Kerala's freedom struggle is very important because the voice of national consciousness and need for political freedom and social reformation echoed in Kerala much earlier than it reached other regions of the country. The freedom movement in Irinjalakuda, located in Kerala's Thrissur district, Irinjalakuda's contribution to the Indian freedom movement, while part of the larger narrative of resistance against British colonialism, stands out due to the participation of its local leaders and people. This small town played a notable role in the national struggle against British colonial rule, and its history reflects the spirit of resistance that spread across Kerala.

Keywords: Ayyankavu strike, Irinjalakuda, Bench throw, freedom movements

Introduction

The Freedom movement as an aspiration and movement of various sections of Indian people to counter act the evil effects of the British rule to secure political freedom from British tutelage and to reshape Indian society on the basis of progress and prosperity[1]. one of the major objectives and functions of the movement was to promote the growing unity of the Indian people through a common struggle against colonialism[2].

The freedom struggle in Kerala was a significant part of India's larger movement for independence from British colonial rule. The struggle here involved a mix of peasant revolts, socio-religious reform movements, and mass political uprisings that were instrumental in fostering a sense of unity and resistance among the people of Kerala. The efforts of leaders, reformers, and the people of Kerala contributed significantly to India's broader struggle for independence.

Irinjalakuda, located in Kerala's Thrissur district, was active in India's struggle for independence and contributed significantly through local involvement in protests, support for nationalist movements, and social reforms. The Indian National Congress had a strong influence in Irinjalakuda, which soon became a hub for nationalist gatherings and meetings. Local Congress leaders organized public meetings and rallies to mobilize the people against British colonial rule. Public meetings, processions, and speeches against British rule became common in Irinjalakuda as local leaders encouraged people to participate in the national struggle.

Early History of Cochin

Kerala was never a unified political entity throughout her history except during the Perumals rule. The rule of the Perumals of the Mahodayapuram came to an end by the 12th century. There after political fragmentation took place in Kerala which paved way for the emergence of several Swaroopams[3]. When foreigners landed, Kerala was under the grip of local Naduvazhis who were never united. Kerala was fragmented as Travancore, Cochin and Malabar. This accounts for the absence of a common struggle against colonialism. The nature and intensity of the struggle for independence differed each other in these three territorial units of Kerala. The princely states of Thiruvithamkore and Kochi had their own struggles and agitation for responsible government and freedom. In Malabar, the struggle for political liberty was quicker which overshadowed the socio- economic movements.

Kochi was known as Perupadappu Swaroopam in the earlier times. First king of Cochin was the son of a sister of the last of the Perumal and was therefore

ISSN: 2582 - 2594

his direct heir under the Marumakkathayam law of succession. Nothing however is definitely known about the early history of Cochin, and it will probably have to remain forever involved in obscurity[4]. The port at Kodungallur became useless after the great flood of 1341, that changed the geography of the area of Kochi and island of Vypin become important. When the trading activities were shifted from Mahodayapuram to Kochi. Cochin royal house came in to political prominence only in the beginning of the 16th century that was after the arrival of the Portuguese[5]. But it had its origin as an independent principality immediately after the fall of the Kulasekhara Empire.

The period of the Mysorean invasion was one of stress and strain for the English East India Company's possessions in Kerala. Later the Company entered in to fresh treaties with the rulers of Cochin and Travancore. By the treaty concluded with the Company in 1791 the Cochin Raja became a vassal of the English and had to pay an annual tribute[6]. The company agreed to help the Raja in recovering the territories captured from Cochin by Tipu but he was to exercise control over them under the supreme direction of the Company. Raja was also assured that he would be placed under the control of the Madras government. Cochin State thus passed under the political control of the English. The establishment of British power in India was a prolonged process of piecemeal conquest and consolidation and the colonization of the economy and society. This process produced discontent and resistance at every stage.

The history of Cochin as a progressive state commenced with the reign of Sakthan Thampuran (1790-1805). The period immediately following the death of Sakthan Thampuran was one of political turmoil and hence little progress could be achieved in the field of administration. The failure of the revolt of the Paliyath Achan in 1809 led to the installation of his rival Kunjikrishna Menon of Nadavaramba as chief minister of the state, with the approval of British. Menon mismanaged the affairs of the state and brought it to the verge of financial bankruptcy. In 1812 he was sacked and col. Munro, the British resident was appointed as Diwan of Cochin in order to reorganize the administration of the state on modern lines[8]. From the time of Munro's appointment Cochin was served by a long line of able Diwans.

The princely state of Cochin has their own struggles and agitations of a political character from the very beginning of the British period. The agitation which took place in the early period had for their aim the establishment of good government and those of the later period, the achievement of political rights like the association of the people at the various levels of administration. In Cochin the desire for good government asserted itself even in the early days of British rule. A notable instance

of an organized political movement started in 1834[9]. The administration of Edamana SakaraMenon, the Diwan was so corrupt and inefficient that a deputation consisting of representatives of the Brahmin, Nair and Christian communities visited the Governor of Madras at Ootty and presented a charge sheet against the Diwan. The Governor responded favorably and dismissed Sankara Menon from the post of the Diwan.

Congress Activities in Kochi

The National Movement in British India under the leadership of the Indian National Congress had its echoes in Cochin. A committee of the Indian National Congress was functioning in Thrissur, even as early as 1919. The Kerala provincial Congress Committee formally started functioning in 1921. Among the active workers of the Congress in its early days were Muthedath Narayana Menon, E. Ikkanda warrier and Kurur Neelakantan Nambutiripad. Several congress men from the state took part in the Non-Co-operation and Civil Disobedience movement of the twenties and courted arrest.[10]

The visits of Mahatma Gandhi (1925) and Jawaharlal Nehru (1927) to Cochin State served to generate mass enthusiasm in favor of the congress. The civil Disobedience movement started in 1930 in British India found its echoes in Cochin too. A large number of congress workers participated in the struggle and courted arrest. There was the reorganized boycott of British goods, toddy shops and educational institutions.[11]

The Economic depression of 1932-1933 adversely affected the people of Kochi but the rulers exploited the situation and they gained benefits out of it. Most of the farmers lived on the verge of starvation. During this period peasants organized under their leaders and started peasant insurrection. The main centers were Kodungallur, Mukundapuram, Mapranam and Madayikonam. Participants of these uprisings were the Peasants, Small farmers and Dalit laborers. Their demand was to extend the duration of the reimburse of debts and they believed that responsible government should be established at center to avoid this. So they started a protest march at Northern side of Kochi and peasants from the different parts of the country participated in it. They marched as procession to Diwan's residence. The government used forces to disburse the March. In the meanwhile the government decided to take steps for the relief of peasants. With the royal proclamation the government extended the duration of the reimburse of debts[12].

However, it was the electricity agitation of 1936 that had accelerated the struggle for responsible government in Kochi. The electricity agitation took palace in Thrissur (1936) while P. K. Shanmukham Chetty was the Diwan of Kochi. It was

the decision of the Diwan to entrust the work of distribution of electricity in Thrissur to a private company that resulted in the agitation[13]. The people of Thrissur wanted the government to entrust the work to accompany of their own (Thrissur Electrify Corporation). The Diwans action sparked off a popular agitation in Thrissur. It was led by such leaders as A R Menon, E Ikkanda Warrier and C R Iyyuni. The government tried to suppress it with an iron hand. The agitation ultimately fizzed out. It was an agitation confined to the Thrissur town only and produced no reaction outside. The significance of the revolt is that it assumed the character of a people's revolt which brought the people of diverse castes on a common platform. It accelerated the struggle for responsible government in Kochi by paving the way for the formation of the Kochi State Congress (1938).

The Cochin Praja Mandal (1941)

the Cochin Praja Mandal was a political organization founded in 1941 in the princely state of Cochin (now part of Kerala, India) to promote democratic reforms and advocate for the rights of the people under the princely rule. Leaders from the state of Cochin who were inspired by the ideals of the Indian National Congress established the Cochin Praja Mandal. This organization sought to address issues of social justice, transparency, and accountability in the Cochin administration and to end the autocratic rule of the princely state. The Cochin Praja Mandal raised political awareness among the people of Cochin and organized rallies, public meetings, and protests. This mobilization led to the eventual implementation of some democratic reforms in Cochin's administration, such as the establishment of a legislative council with limited powers.

The administration of Kochi knew that the struggle for responsible government in Travancore was gathering momentum and to avoid such a popular struggle in Kochi, the government introduced certain administrative reforms in 1938. This was based on the administrative reforms introduced by the British in India in 1919. The system of Diarchy introduced with the appointment of Sivarama Menon as the minister did not satisfy the progressive sections of the population of Cochin[14]. They launched a new organization called Cochin State Praja Mandal on 24th January 1941, with the aim of starting wider popular struggle for the attainment responsible government in Kochi[15]. The then President of the Prajamandal was S. Neelakanda Ayyar and V.R. Krishnan Ezhuthachan as the Secretary. The government of Cochin with A.F.W. Dixon as Diwan adopted a negative attitude towards the Prajamadalam and banned its first annual conference which was decided to be held in 1942 at Irinjalakuda. But in spite of police vigilance the conference take place. When the Second World War was begun, British government declared India as a belligerent of

Britain without consulting the national leaders of the Indian people. The congress offered its help to the British Empire in the war if Britain would declare that it would give independence to India after the war. However, this offer of the congress was turned down by the government. The congress party then decided not to cooperate with the war efforts of the British. So the government decided to interrupt the annual meeting of the Prajamadalam as they thought that it will adversely affect the war activities of the government. A. F.W. Dixon invite the leaders of the Prajamadalam to inform the decision of the government.

Ayyankavu strike

Ayyankavu struggle wrote the name of Irinjalakuda in the pages of freedom struggle of our country. The fire of independence struggle began to burn in Irinjalakuda during 1942. The persons who are suspected as Prajamadalam volunteers were imprisoned in Viyyur central prison. The volunteers around Cochin were also imprisoned. At that time Irinjalakuda was under the full security of police. The persons who promised not to indulge in devastating activities were begun to be released from the prisons. Some of them were released from the prison with the notion that the strike was cheated. E.Gopalakrishna Menon, M.D. Kochumani, M. S. Menon and P. K. Chathan master signed the paper given by the police with a promise that they will do nothing wrong but they strongly decided in their mind that they will sacrifice their life to protect the dignity of the country[16]. They sweared in their mind that at any cost they will celebrate the first anniversary of Prajamandalam in Ayyankavu ground according to their previous plan. The place where now Christ College is situating was a forested area. The volunteers who accompanied them were municipal employees and lower division pupils.

They reached in the Ayyankavu ground swindling the Nair army and red caped ones who were the guards of Diwan administration and authoritarian order of the debarment of Prajamandalam. They reached in the center of Ayyankavu ground and shouted slogans like Bharath Matha ki jai, Mahatma Gandhi ki jai, prajandalam first anniversary ki Jai and In-Qui- lab-Zindhabad[17]. The armies of the King, Diwan and the police agents were stunned. They looked at them for a movement and then jumped at them and beated them. They were taken to the Tana police station and they were tortured in the police station. But they were not tired. Without losing their spirit for every beat they reacted with the slogan of In-Qui- lab-Zindhabad. All the newspapers published this news with striking headlines. In India the name of irinjalakuda raised into the political pedestal.

A. F. W. Dixon, the Diwan who always vaunted that at any cost he will never allow them to celebrate the Prajamandalam annual anniversary, would not sleep

ISSN: 2582 - 2594

at that night till releasing the prisoners and withdrawing ban. The proud children of the country successfully released from the Irinjalakuda prison on 27th morning. They were very tired and the people gave them a hearty welcome with full spirit. Thus Ayyankavu ground became a milestone in Kerala and also in Indian political history. After some days the security police of Ayyankavu ground shouted we want freedom to live and they started strike.

Bench throw in August

The Quit India Movement, initiated by Mahatma Gandhi in 1942, spread across the country as a call for the end of British rule. Although its effects were significant impact in smaller regions, including Irinjalakuda in Kerala. In Irinjalakuda, local leaders and activists contributed to the movement, with several youth groups joining the call for nonviolent resistance. Schools, colleges, and local institutions became centres for mobilizing people to take part in protests, boycotts, and other forms of civil disobedience. The local police and British officials tried to suppress these efforts through arrests and crackdowns, but the people of Irinjalakuda remained resilient. Lathi charge, stone throw and shooting are familiar to us. But in Irinjalakuda was a different experience. Here the government school students threw benches from the second floor of the school towards the police who were standing with guns[18]. Marath Sivaraman, Kandamkulathi Kunjavara, Thiruti Gopi, Narayanan kutti and Krishna Das were the leaders who gave leadership to this strike at that time. Marath died in prison torturing. Students who participated in this strike were suspended. Some pupil stopped their study. Some of them self-relegated. The government arrested the suspected leader of the strike Mr. Puthur Achutha Menon according to the Preventive Detention Act. It is one of the unforgettable events in Quit India strike. The Quit India Movement thus played a vital role in fostering a sense of unity and national consciousness in Irinjalakuda.

Conclusion

The historicity of the freedom movement in Irinjalakuda stands as a testament to the town's profound commitment to India's struggle for independence. Though often overshadowed by larger national narratives, Irinjalakuda played a pivotal role in shaping regional resistance against British colonial rule. From hosting fiery speeches and underground meetings to organizing satyagrahas and boycotts, the town became a vibrant center of political awakening and collective action. The contributions of local leaders, educational institutions, and the active participation of ordinary citizens underscore Irinjalakuda's integral place in the broader freedom movement. Remembering and documenting this legacy not only honors those who

fought for liberty but also reinforces the enduring spirit of resistance and patriotism that continues to define Irinjalakuda today. The story of freedom struggle in Irinjalakuda was a legend of bravery, torment and sacrifice. The freedom movement and the process of mass mobilization was an expression of the immense creativity of the people of Kerala. The advance of the freedom movement in British India and the accompanying increase in political consciousness about democracy, responsible government and civil liberties had an inevitable impact on the people of the Cochin state. And I wish that the memories of these struggles must be an inspiration to this generation and also to the coming generation.

References

1. A R Desai, (1994) *Social Background of Indian Nationalism,* Popular Prakasan Pvt Ltd, Bombay, p.7
2. Bipan Chandra Mridula Mukarji et.al, (1989) *Indias Struggle for Independence*, Penguin books, India, p.24
3. A Sreedhara Menon,(2008) *Kerala Charithram*, D C Books, Kottayam, p.17
4. C Achutha Menon, (1995) *The Cochin State Manual*, Govt of kerala, Thiruvananthapuram, p.51
5. P K Gopala Krishnan, (2008) *Keralathinte Samskarika Charithram*, 7th Edition, Kerala Bhasha Institute, Thiruvananthapuram, p.396
6. Puthezhathu Rama Menon, (1989) *Sakthan Thampuran,* 3rd edition, Mathrubumi publications, Calicut, p.138
7. Prof S Achutha Variyar, (2010) *Kerala Samskaram,* 4th Edition, Kerala Basha Institute, Thiruvananthapuram, p.176
8. A Sreedhara Menon, (2008) *Political History of Modern Kerala,* 1st DCB Edition DC Books, Kottayam, p.49
9. Ibid, p.50
10. Ibid, p.51
11. Prof P.K.K. Menon, (1972) *The history of Freedom movement in Kerala vol. ii(1885-1938),* S.G.P at the Government press, Thiruvananthapuram, p.383
12. V. R. Krishnan Ezhuthachan, (1997) *Athmakatha-V. R. Ezuthachan,* Kairali offset press Thrissur, p.59
13. Group of authors, (1999) *Manghadikkunilekku Oru Theertha Yatra Charithra Smaranika*, Science Forum Christ College Irinjalakuda, Irinjalakuda, p.23
14. Ibid, p.24
15. Ibid, p.25

ISSN: 2582 - 2594

SUBALTERN STUDIES

ലേഖനം – സ്വകാര്യ ഇടങ്ങളും വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങളും ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ

SIYAR MANURAJ
Associate Professor of Economics
K.K.T.M. Government College
Kodungallur, Kerala
E-mail: simanuraj@gmail.com

Dr. BABU C.C.
Deputy Director of Thrissur, Collegiate Education (Retd).
V.R. Puram, Chalakkudi
E-mail: drbabucc@gmail.com

സംഗ്രഹം

ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ എങ്ങനെയാണ് പട്ടികജാതിമനുഷ്യരുടെ പാർപ്പിടങ്ങളെയും അവയ്ക്ക് ചുറ്റുമുള്ള ആവാസവ്യവസ്ഥയെയും വ്യവഹരിക്കുന്നത് എന്നും പട്ടികജാതിജീവിതത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥയെ നിലനിർത്തുന്ന അധികാരവിഭവപുനർവിതരണം ഇന്നും തുടരുന്നത് എന്നും ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ ഇടങ്ങൾ (Material and Cultural Spaces) എന്ന ആശയത്തെ മുൻനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ലേഖനമാണിത്. ഒരിടത്തിന്റെ ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ സ്ഥാനം എങ്ങനെയാണ് ആളുകളുടെ സ്വകാര്യ ഇടത്തെയും (Private Space) വ്യക്തിഗത ഇടത്തെയും (Personal Space) നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്നതിനെ സൈദ്ധാന്തികമായി വിശദീകരിക്കാനാണ് ഈ ലേഖനം ശ്രമിക്കുന്നത്. ദലിത് അത്മകഥകളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ ജാതികോളനികളിലെ മനുഷ്യരുടെ സാംസ്കാരികസാമ്പത്തികഅന്യവൽക്കരണത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പട്ടികജാതിപാർപ്പിടങ്ങളിലെ സ്വകാര്യ ഇടങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ താത്വികമായി വിശദീകരിക്കുന്ന ലേഖനമാണിത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: ഇടം, സ്വകാര്യ ഇടം, വ്യക്തിഗത ഇടം, ഭൗതിക ഇടം, സാംസ്കാരിക ഇടം.

ആമുഖം

ഇടം (Space) എന്നത് ശൂന്യതയായി വ്യവഹരിച്ച കാലത്തിൽനിന്നും നമ്മൾ വളരെയധികം മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭൗതികമായ ഇടങ്ങൾ (Material Spaces) നിരന്തരം നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും പുനർനിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നവ ആണെന്ന മാർക്സിയൻചിന്ത കൂടുതൽ വിശകലനാത്മകമായി ചർച്ചചെയ്തവരാണ് ഡേവിഡ് ഹാർവിയും[1] ഹെൻറി ലെഫബ്വേയും[2]. ഇടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതൊരു ചർച്ചയിലും മുന്നോട്ടുവരുന്ന രണ്ടു പ്രധാനസങ്കൽപ്പനങ്ങൾ ഇടങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥത (Ownership) ആർക്കാണ്, ഓരോ ഇടവും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം (Location) എവിടെയാണ് എന്നിവയാണ്. പട്ടികജാതിക്കാർ എഴുതിയ ആത്മകഥകളിൽ എങ്ങനെയാണ് അവർ താമസിക്കുന്ന ഇടങ്ങളെയും അവയ്ക്ക് ചുറ്റുമുള്ള പട്ടികജാതി ആവാസവ്യവസ്ഥയെയും വ്യവഹരിക്കുന്നത്, അത്തരം വ്യവഹാരത്തിൽ എങ്ങനെയാണ് ഇന്ത്യയിലെ ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ അധികാരവിഭവവിതരണം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഈ ലേഖനം പരിശോധിക്കുന്നത്. പ്രസിദ്ധമലയാളിസാമ്പത്തികശാസ്ത്രജ്ഞനും ഈ അടുത്ത് മരണപ്പെട്ടതുമായ എം. കുഞ്ഞാമന്റെ[3] "എതിര്", ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകിയുടെ[4] "ജ്ഠൂൻ", ശരൺകുമാർ ലിംബാലെയുടെ[5] "അക്കർമാശി", സുശീലാ ടാക്ഭൗരെയുടെ[6] "ശികഞ്ജ്ജ" എന്നീ ആത്മകഥകളാണ് ഇതിനായി ആധാരമാക്കുന്നത്.

ഇടവും അതിന്റെ ഭൗതികവും ചരിത്രപരവുമായ സ്ഥാനവും

സ്ഥലം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഇടം എന്നതിനകത്ത് ആ സ്ഥലം എവിടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നത് മുഖ്യപ്രമേയമായി വരുന്നു. ഇവിടെയാണ് ഇടത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ സ്ഥാനം (Historical and cultural Location) കടന്നുവരുന്നത്. ആളുകൾ താമസിക്കുന്ന വീടുകൾ ഇടങ്ങൾ ആണ്. എന്നാൽ വീടുകൾ എവിടെയാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നത് കേവലം സാമ്പത്തികവിഭവങ്ങളുടെ വിനിയോഗത്തിലും വിതരണത്തിലും മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഒരാശയമല്ല. ഇടത്തിന്റെ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുന്നതിൽ ചരിത്രത്തിനും സാംസ്കാരികവ്യവഹാരങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയ-അധികാരപ്രയോഗങ്ങൾക്കും സാമ്പത്തികക്രയവിക്രയശേഷികൾക്കും പങ്കുണ്ട്. ഇടങ്ങൾ മനുഷ്യരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നതും നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതും പുനർനിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നതും ആണ്. ആ നിലയ്ക്ക് ഇന്ത്യയിലെ ആദിമ-അഹിന്ദുജനതകൾ ഉണ്ടാക്കിയ സൈന്ധവനഗരങ്ങൾ, ഇടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെയും വളരുന്നതിന്റെയും ഒടുവിൽ നശിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെയും ഉള്ളറകളിലേക്ക് കടക്കാനുള്ള ചരിത്രപരമായ വഴികൾ തുറക്കുന്നവയാണ്. ഭൗമ ഇടം എന്നത് സ്ഥിരമായ ഒന്നല്ല. അത് പ്രകൃതിയുടെ ഇടപെടൽകൊണ്ടും മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടൽകൊണ്ടും നിരന്തരം മാറ്റങ്ങൾക്കു വിധേയമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കോടാനുകോടി മനുഷ്യർ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇടങ്ങൾ ഒറ്റനിമിഷം കൊണ്ട് പ്രകൃതി നശിപ്പിക്കുന്ന എത്രയോ സംഭവങ്ങൾ നമ്മൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ സാമ്പത്തിക വികസനത്തിനായി ഉണ്ടാക്കിയ ഡാമുകൾ, കനാലുകൾ, റോഡുകൾ, റെയിൽവേ ലൈനുകൾ, വൈദ്യുതിനിലയങ്ങൾ, വന്യമൃഗപാർക്കുകൾ ഒക്കെ കോടാനുകോടി മനുഷ്യരുടെ പാർപ്പിടവും കൃഷിയിടങ്ങളും നശിപ്പിച്ചത് നമ്മൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. അതായത് ഇടങ്ങൾ എന്നത് മനുഷ്യരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നതിലും പരിപാലിക്കപ്പെടുന്നതിലും നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിലും കൃത്യമായ രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യസാമ്പത്തികസാംസ്കാരിക അധികാരവിനിമയങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്നർത്ഥം.

മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്ന, പരസ്പരവിനിമയത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഭൗതിക ഇടങ്ങൾ ചുമ്മാ ഉണ്ടായി വരുന്നതല്ല അവ കൃത്യമായി ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നവ ആണെന്നുള്ളതാണ് നമ്മൾ തിരിച്ചറിയേണ്ട, ഇടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ വസ്തുത. പട്ടികജാതിക്കാർ താമസിക്കുന്ന ഇടങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് ഇന്ത്യയിൽ രൂപപ്പെട്ടതെന്നും, ആ വീടുകളും അതിൽ താമസിക്കുന്ന ആളുകളും പൊതുസമൂഹവുമായി എങ്ങനെയാണ് ബന്ധിതർ ആയിനിൽക്കുന്നത് എന്നും പട്ടികജാതിഎഴുത്തുകാരുടെ ആത്മകഥകളിൽനിന്നും വായിച്ചെടുക്കാനാണ് നമ്മൾ ശ്രമിക്കുന്നത്.

അസ്പൃശ്യവീടുകൾ മനുസ്മൃതിയുടെ വീക്ഷണത്തിൽ

വീട് എന്നതിനകത്ത് വീട് എന്ന് നമ്മൾ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഭൗതികമായ ഒരു കെട്ടിടവും ആ കെട്ടിടം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഭൂമിയും, ആ ഭൂമിക്ക് പുറത്തുള്ള അയൽപക്കവും നമ്മുടെ വീടിനെ പൊതുസമൂഹം എങ്ങനെയാണ് സാംസ്കാരികമായി നിർവചിക്കുന്നത് എന്നതും ഒപ്പം ആ വീടിനകത്തുള്ളവർ പരസ്പരവും, അവർ വീടിന് വെളിയിൽ ഉള്ളവരുമായി നിരന്തരം നടത്തുന്ന പലവിധ വിനിമയങ്ങളും കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നു. പാർപ്പിടം എന്നത് തിന്നാനും കുടിക്കാനും ഉറങ്ങാനും മാത്രമുള്ള ഒരു കെട്ടിടം മാത്രമല്ല. വീടെന്നത് അതിനകത്ത് താമസിക്കുന്ന ആളുകളുടെ സാമൂഹ്യ അസ്തിത്വം കൂടി നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരാളുടെ വീടിരിക്കുന്ന സ്ഥലം (Location of the house) നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ജാതിശ്രേണിയിൽ അയാൾ എവിടെയാണ് ഉള്ളതെന്നത് മുഖ്യമായ ഒരു ഘടകമാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അകത്തെ തൊട്ടുകൂടായ്മയെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നവയായിരുന്നു ഒരു കാലത്ത് സനാതനധർമ്മവ്യവസ്ഥയുടെ ആരാധനാലയങ്ങൾ. ദൈവത്തിന്റെ അരികിൽ എത്രത്തോളം ഓരോരുത്തർക്കും എത്താനുള്ള അവകാശം ഉണ്ടെന്നത് ജാതിശ്രേണിക്കകത്തെ സാമൂഹ്യപദവിയുടെ പ്രതിഫലനം ആയിരുന്നു. സനാതനധർമ്മ ആരാധനാലയങ്ങളിൽനിന്നും എത്രയോ മാറി മാത്രം ജീവിക്കാനും സഞ്ചരിക്കാനും കഴിയുമായിരുന്ന ആളുകൾ ആയിരുന്നു ഇന്നത്തെ പട്ടികജാതിവിഭാഗങ്ങളുടെ പൂർവ്വികർ.

മനുസ്മൃതിയുടെ[7] പത്താം അദ്ധ്യായത്തിലെ ചില പരാമർശങ്ങൾ ആധുനികകാലത്ത് എഴുതിയ ദലിത് ആത്മകഥകളിലേക്ക് നേരിട്ടുതന്നെ പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയുന്ന നൂറ്റാണ്ടുകൾ ഉപയോഗിച്ചുപഴകിയ വഴികൾ തുറക്കുന്നു. സ്മൃതി പറയുന്നു ചണ്ഡാലന്മാർക്കും ശ്വപചന്മാർക്കും ഗ്രാമത്തിനു പുറത്തായിരിക്കണം പാർപ്പിടം. ആലിൻചുവട്, ചുടുകാട്, കാട്, തോട്ടം എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇവർ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുമാറ് തങ്ങളുടെ ജോലികൾചെയ്ത് ജീവിക്കണം. നായും കഴുതയും ആണ് അവരുടെ സ്വത്ത്. അവർക്ക് ഉടുക്കാൻ ശവത്തിന്മേൽ ഇട്ട തുണികൾ; ആഹാരം പൊട്ടിയ പാത്രങ്ങളിൽ; ആഭരണം ഇരുമ്പ് കൊണ്ടുള്ളവ. അവരെപ്പോഴും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കണം. വേട്ടയാടിയും മറ്റും അവർ സഞ്ചരിക്കണം. തങ്ങൾക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ട ജോലികൾ അവർ ചെയ്യണം. തങ്ങൾക്ക് പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ജോലികളിലോ ഇടങ്ങളിലോ അവർ പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ല. അസ്പൃശ്യജാതികൾ എവിടെ ജീവിക്കണം, എങ്ങനെ ജീവിക്കണം, എങ്ങനെ സഞ്ചരിക്കണം എന്നതൊക്കെ കൃത്യമായ ജാതിനിയമങ്ങൾക്ക് അനുസരിച്ചാണ് ഇന്ത്യയിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്നാണ് മനുസ്മൃതി നമ്മളോട് പറയുന്നത്. വധിക്കൽവരെ നീണ്ടിരുന്ന ശിക്ഷാവിധികളുടെ പിൻബലത്തിലാണ് ആളുകളെ അധികാരിവർഗ്ഗം തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട രീതിയിൽ ജീവിക്കാൻവിട്ടത്. 'ഗ്രാമങ്ങൾക്ക് വെളിയിലെ വിഭവരഹിതപുറമ്പോക്കുകളിൽ

ഞങ്ങൾ പറയുന്ന ജോലികളും ചെയ്ത് ജീവിച്ചോണം' എന്നതാണ് ഇന്ത്യൻജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് അസ്പൃശ്യമനുഷ്യരോട് പറയാൻ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

അസ്പൃശ്യമനുഷ്യർ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇടങ്ങളിൽ അവർക്ക് പരിപൂർണ്ണഉടമസ്ഥത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സ്ഥലങ്ങൾ കൈമാറ്റംചെയ്യാൻ കഴിയുന്നവ ആയിരുന്നില്ല. വിഭവരഹിത ഇടങ്ങൾ ആയതിനാൽ സാമ്പത്തികമായി മുന്നേറാൻ കഴിയുന്ന മൂലധനമായി പരിവർത്തിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല അവരുടെ വീടുകൾ. വിനിമയംചെയ്യാൻ പറ്റുന്ന ഒരു സ്വകാര്യസ്വത്ത് വർണ്ണവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് വെളിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന അസ്പൃശ്യമനുഷ്യർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അമർത്യസെൻ[8] പറയുന്നതുപോലെ തങ്ങൾക്കുള്ള വിഭവങ്ങൾ ഇഷ്ടാനുസരണം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി തങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിതം നയിക്കാൻ അസ്പൃശ്യമനുഷ്യർക്ക് സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. സെന്നിന്റെ ആശയത്തെ മറ്റൊരു വീക്ഷണത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനായി രണ്ടു പുതിയ സൈദ്ധാന്തികസംവർഗ്ഗങ്ങൾ (Theoretical Categories) ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുകയാണ്. സ്വകാര്യ ഇടം (Private Space) വ്യക്തിഗത ഇടം (Personal Space) എന്നിവയാണ് ആ രണ്ടു സംവർഗ്ഗങ്ങൾ. ഈ രണ്ടു സങ്കൽപ്പനങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് നമുക്ക് തുടരാം.

സ്വകാര്യ ഇടവും (Private Space)വ്യക്തിഗത ഇടവും(Personal Space).

വീടെന്ന ആശയത്തിലൂടെ നമുക്ക് സ്വകാര്യ ഇടം എന്ന ആശയത്തെ വിശദീകരിക്കാം. വീടെന്നത് ഭൗതികമായ ഒരു വസ്തുവാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് കല്ലും മണ്ണും കമ്പിയും സിമന്റും ഒക്കെക്കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ഭൗതികവസ്തുവാണ് അല്ലെങ്കിൽ കെട്ടിടമാണ് വീടെന്നത്. ആ നിലയ്ക്ക് വീടെന്നത് കൈമാറ്റംചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കമ്പോളവസ്തുവാണ്. വീട് എന്നത് കേവലമായ ഒരു ഭൗതികവസ്തുവല്ല. ഒരു കെട്ടിടത്തെ വീടാക്കി (Home) മാറ്റുന്നത് ആ വീടിനകത്ത് താമസിക്കുന്നവർ പരസ്പരവും അവർക്ക് പുറത്തുള്ള ആളുകളുമായുള്ള സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾകൂടിയാണ്. ഭൗതികമായ ഒരു കെട്ടിടം എന്നതിനപ്പുറമുള്ള ഒരു അസ്തിത്വം വീടുകൾക്ക് ഉണ്ട്. പൂർണ്ണ ഉടമസ്ഥതാവകാശത്തോടെ വിൽക്കാനും വാങ്ങാനും വാടകയ്ക്കു കൊടുക്കാനും പൊളിച്ചുമാറ്റാനും ഒക്കെയുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഒരാൾക്ക് തന്റെ വീടിന്റെമേൽ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആണ് ആ വീടൊരു സ്വകാര്യസ്വത്ത് (Private Property) ആകുന്നത്. ആ സ്വകാര്യസ്വത്തിനകത്ത് ഒരാൾക്ക് സ്വതന്ത്രമായി, ആരുടേയും അന്യായമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുമ്പോളാണ് ആ വീട്ടിൽ ഒരാൾക്ക് വ്യക്തിഗതമായ ഇടം ഉണ്ടെന്നു പറയാൻകഴിയുന്നത്. ഒരു വീടെന്ന സ്വകാര്യ ഇടത്തിൽ അതിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് എത്രത്തോളം സ്വതന്ത്രവ്യക്തികൾ ആയി ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്നു എന്നതാണ് വ്യക്തിഗത ഇടം എന്നതിന്റെ ഒരു തലം. നമ്മൾ ആരും വീടിനകത്ത് മാത്രമായല്ല ജീവിക്കുന്നത്. നമ്മൾ നിരന്തരം വീടിന് പുറത്തുള്ള ലോകവുമായും അതിലെ ആളുകളുമായും പലതരത്തിലുള്ള വിനിമയങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ ആണ്. നിലവിലുള്ള നിയമവ്യവസ്ഥയ്ക്കകത്ത് നിന്നുകൊണ്ട് ഒരാൾക്ക് അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിതം പൊതു ഇടങ്ങളിൽ എത്രത്തോളം നിർവഹിക്കാൻ കഴിയുന്നു എന്നൊരു തലം കൂടി വ്യക്തിഗത ഇടം (Personal Space) എന്ന സങ്കൽപ്പനത്തിൽ ഉണ്ട്. വ്യക്തിഗത ഇടം എന്നത് വീടിനകത്ത് മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയ ഒന്നല്ല. അത് ഒരാളുടെ വീടിന്റെ നാലുചുവരുകൾക്കു വെളിയിലുള്ള ഇടങ്ങളിലേക്കുകൂടി വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നു.

 ISSN: 2582 - 2594

സ്വകാര്യസ്വത്ത് എന്നത് സ്വകാര്യ ഇടമെന്ന ആശയത്തേക്കാൾ സങ്കുചിതമായ ഒന്നാണ് എന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. ഒരു കുടുംബത്തെ (Home) ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കെട്ടിടം എന്ന നിലയിൽ, കേവലാർത്ഥത്തിൽ ഒരാൾക്ക് ഉടമസ്ഥതയുള്ള ഒരു കെട്ടിടം എന്ന നിലയിൽ, വീടൊരു സ്വകാര്യസ്വത്ത് ആയി നിൽക്കുമ്പോൾതന്നെ അതിനകത്ത് താമസിക്കുന്ന ആളുകൾക്കിടയിൽ അധികാരവും വിഭവങ്ങളും ഭൗതിക ഇടങ്ങളുടെ വിനിയോഗവും എങ്ങനെ വിതരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്ന മുഖ്യമായ ഒരു സംഗതി കൂടി വീടെന്ന സങ്കൽപ്പനത്തിൽ ഉണ്ട്. സ്വകാര്യസ്വത്ത് എന്ന് മാത്രം പ്രയോഗിച്ചാൽ രണ്ടാമത് പറഞ്ഞ അർത്ഥതലം വെളിപ്പെടുകയില്ല. ഭൗതിക അവസ്ഥകൾക്ക് അപ്പുറം വീട് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന വൈകാരികവും ആത്മീയവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ വിനിമയങ്ങളെ കൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ സ്വകാര്യസ്വത്തെന്ന പ്രയോഗത്തെക്കൾ അർത്ഥപൂർണ്ണം ആകുന്നത് സ്വകാര്യ ഇടം എന്ന് പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആണ് എന്ന് ഞങ്ങൾ കരുതുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ആണ് വീട് എന്നത് അതിന്റെ ഭൗതിക അസ്തിത്വത്തെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ട് അതിനകത്ത് താമസിക്കുന്നവരുടെ സാമൂഹ്യ അസ്തിത്വത്തെത്തന്നെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഒരിടമായി മാറുന്നത്. ഈ വിശാലമായ അർത്ഥതലത്തിലാണ് വീടൊരു സ്വകാര്യസ്വത്ത് എന്നതിനപ്പുറം സ്വകാര്യ ഇടം ആയി മാറുന്നത്. രാജ്യത്തെ പൊതുവായ നിയമവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ വിവേചനങ്ങൾ കൂടാതെ ഒരാൾക്കു ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവും ആത്മീയവുമായ അവസരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ ഒരാൾക്ക് കഴിയുമ്പോൾ ആണ് അയാൾക്ക് വ്യക്തിഗത ഇടം ഉണ്ടെന്ന് നമുക്ക് പറയാൻ കഴിയുക. സ്വകാര്യ ഇടം എന്നത് വ്യക്തിഗത ഇടം വികസിക്കാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതം ആയ കാര്യമാണ്. ഒരു കമ്പോളവ്യവസ്ഥയിൽ സ്വകാര്യ ഇടം കുറയുന്തോറും വ്യക്തിഗത ഇടവും ചുരുങ്ങിവരും. ഇനി നമുക്ക് ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ എങ്ങനെയാണ് സ്വകാര്യ ഇടവും വ്യക്തിഗത ഇടവും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത് എന്നുനോക്കാം.

സ്വകാര്യ ഇടവും വ്യക്തിഗത ഇടവും ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ

സുശീലാ ടാക്ഭൗരെയുടെ "ശികഞ്ജ്"യെന്ന ആത്മകഥയുടെ തുടക്കത്തിൽതന്നെ താൻ കുട്ടിക്കാലത്ത് താമസിച്ച ഇടത്തെ അവർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. "ബനാപുര റെയിൽവേ സ്റ്റേഷന്റെ ഒരു വശത്ത് സമ്പന്നഹിന്ദുക്കളും മറുവശത്ത് പിന്നാക്കജാതിക്കാരായ റെയിൽവേതൊഴിലാളികളും താമസിച്ചു. അയിത്തക്കാരും തോട്ടിപ്പണിക്കാരുമായ ദലിതരുടെ വീടുകൾ ഹിന്ദു മഹാജന്മാരുടെ വീടുകളിൽനിന്നും ദൂരെയായിരുന്നു. ഓടുമേഞ്ഞ ദലിത് വീടുകൾ ഗ്രാമത്തിനു പുറത്തായിരുന്നു". അവർ തുടരുന്നു "ക്ലാസ്സിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെയും വണികരുടെയും കുട്ടികളെ മുന്നിലിരുത്തും. പിന്നാക്ക ജാതിക്കാരെ അവർക്ക് പുറകിലിരുത്തും. തൊട്ടുകൂടാത്തവരെ ഏറ്റവും പുറകിലും. ക്ലാസ്സിലെ തരംതിരിവിൽ ഞങ്ങളുടെ ജാതിയും നിറവുമെല്ലാം തിരിച്ചറിയാം". ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകി അദ്ധേഹത്തിന്റെ ജ്ഠൂൻ എന്ന ആത്മകഥയുടെ ആദ്യ ഖണ്ഡികയിൽ തന്നെ തന്റെ വീടിനെ ഇങ്ങനെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. "ചന്ദ്രബാൻ ടാഗയുടെ പശുത്തൊഴുത്തിനു ചാരിയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ വീട്. അതിനടുത്തായി നെയ്ത്തുകാരായ മുസ്ലീമുകളുടെ കുടുംബങ്ങളും താമസിച്ചുവന്നു. ചന്ദ്രബാൻ ടാഗയുടെ തൊഴുത്തിന് മുൻപിലായി ഒരു ചെറിയ കുളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദലിതരായ ചുഹ്റകളുടെ പാർപ്പിടവും ഹിന്ദു ഗ്രാമങ്ങളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു നിർത്തിയത് ഈ കുളമാണ്...............അസ്പൃശ്യത വ്യാപകമായിരുന്നു. പൂച്ചകളെയും പട്ടികളെയും

എരുമകളെയും തൊടുന്നതിന് കുഴപ്പമില്ല. എന്നാൽ ഒരു ചൂഹ്റയെ സ്പർശിക്കനിടയായാൽ അശുദ്ധമായിപ്പോയി. ചൂഹ്റകളെ മനുഷ്യർ ആയല്ല കണ്ടിരുന്നത്. അവർ ഉപയോഗിക്കാനുള്ള വസ്തുക്കൾ മാത്രമായിരുന്നു. അവരുടെ പ്രയോജനം ജോലി തീരുംവരെ മാത്രം. അവരെ ഉപയോഗിക്കുക, ശേഷം എറിഞ്ഞുകളയുക". ഹിന്ദു ഗ്രാമങ്ങൾക്ക് വെളിയിലുള്ള "മഹർവാഡയെ" പറ്റി ശരൺകുമാർ ലിംബാലെയും അക്കർമാശി എന്ന ആത്മകഥയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. "ചവറു കൂനകളും തകരപ്പാളികൾകൊണ്ട് മേഞ്ഞ കുടിലുകളും തെണ്ടിപ്പട്ടികളും പന്നികളുമെല്ലാമായിരുന്ന ഞങ്ങളുടെ സന്തത സഹചാരികൾ. ഞങ്ങൾ ജഗന്നാഥ ചൌധരിയുടെ ചവറുകൂനകളിലാണ് ഏറെ നേരവും ചിലവഴിച്ചത്". മൂരിയിറച്ചി തിന്നുന്ന നായിന്റെ മോൻ എന്നാണ് ഗ്രാമവാസികൾ മഹർവാഡയിലെ ആളുകളെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത്. തന്തയില്ലാത്തവൻ എന്ന് സ്വന്തക്കാരും നാട്ടുകാരും ലിംബാലെയെ വിളിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം വീടില്ലാത്തവൻ മാത്രമല്ല ആകുന്നത് സ്വന്തം ശരീരത്തിന് തന്നെ അസ്തിത്വം ഇല്ലാത്ത നിലയിലേക്കാണ് മാറുന്നത്.

സുശീലാ ടാക്ഭൗരെയും ഓംപ്രകാശും ലിംബാലെയും ജീവിതം തുടങ്ങിയത് ക്ലാസ്സിക് ജാതിവ്യവസ്ഥ അതിന്റെ ഏറ്റവും വന്യമായ സ്വഭാവം പുലർത്തിയ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ആയിരുന്നു. എന്നാൽ കുഞ്ഞാമൻ ജനിച്ചുവീണത് നവോത്ഥാനം ഉഴുതുമറിച്ച മണ്ണിലേക്ക് ആയിരുന്നു. 'എതിരി'ൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. "നാലുകെട്ടും പത്തായപ്പുരയും അനവധി ജോലിക്കാരുമൊക്കെയുള്ള വലിയ ജന്മിയായിരുന്നു ഞങ്ങളുടേത്. അച്ഛനും ജന്മിയുമായുള്ള ബന്ധം കുട്ടിക്കാലത്ത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അച്ഛന്റെ അടുത്തൊന്നും ജന്മി വരില്ല. ഞങ്ങളുടെ കാഴ്ച്ചയിൽപോലും പെടാത്ത വിധം ഏറെ ദൂരെയായിരുന്നു അവരെല്ലാം. വൈക്കോൽ ചാളകളിൽ ഞങ്ങൾ അസ്പൃശ്യരും ഏറെക്കുറെ അദൃശ്യരായും കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ എന്നല്ല അടിയൻ എന്നാണ് പറയുക. ശരീരത്തിന് നിവർന്നു നില്ക്കാൻ കഴിയുന്ന സമയം ഏറെ തുച്ഛമായിരുന്നു. പാടത്തും ചാളയിലും അത് വിധേയത്വത്തോടെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങികഴിഞ്ഞു." പാടത്തും ചാളയിലും "ഞങ്ങൾ" അടങ്ങിയൊതുങ്ങികഴിഞ്ഞു എന്നല്ല കുഞ്ഞാമൻ എഴുതിയത്. ഞങ്ങൾ എന്നതിന് പകരം "അത്" എന്ന പദത്തിലൂടെയാണ് അസ്പൃശ്യ മനുഷ്യരെ അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചത്. ജൂഠനിൽ ദലിത് മനുഷ്യരെ സവർണ്ണർ വസ്തുക്കൾ ആയി കാണുന്നു എന്ന് പറഞ്ഞ ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകിയോട് ചേർന്ന് നിൽക്കുകയാണ് "അത്" എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെ കുഞ്ഞാമനും ചെയ്യുന്നത്. ദാരിദ്ര്യം, ഭയം, അപകർഷതാബോധം ആത്മവിശ്വാസമില്ലായ്മ, ധൈര്യമില്ലായ്മ ഒക്കെയാണ് തന്റെ സമൂഹം അദ്ദേഹത്തിന് കൊടുത്തത് എന്നെഴുതുമ്പോൾ അദ്ദേഹവും വടക്കേഇന്ത്യൻ ജാതിഗ്രാമങ്ങൾക്കിടയിലും സാംസ്കാരികമായി വിടവില്ല എന്ന് കാണാം. കോളേജിൽ എത്തുമ്പോൾ എന്റെ കൈവശം ഒറ്റപ്പാലം തഹസീൽദാർ തന്നെ ജാതിസർട്ടിഫിക്കറ്റ് മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത് എന്നത് ഉപജീവനകൂലിക്കും താഴെമാത്രം പറ്റിക്കൊണ്ട് ജീവിക്കേണ്ടിവന്ന ഒരു സമൂഹത്തെ, ഹിന്ദുഗ്രാമങ്ങൾക്ക് വെളിയിൽ ജീവിക്കേണ്ടിവന്ന സമൂഹത്തെ തന്നെയാണ് കുഞാമനും വരച്ചുവയ്ക്കുന്നത്. ഭൂപരിഷ്കരണശേഷം കേരളത്തിലെ പട്ടികജാതികളെ 26198[9] ജാതികോളനികളിലായി പുനർവിന്യസിച്ചപ്പോൾ കേരളവും ജാതിയും പാർപ്പിടവും തമ്മിലുള്ള പൊക്കിൾക്കൊടിബന്ധം മുറിക്കാതെ മുന്നോട്ടുപോകുകയായിരുന്നു.

ഇ.എം.ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ[10] ആത്മകഥയുടെ തുടക്കത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടിനകത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. നാലുകെട്ടിനകത്ത്

 ISSN: 2582 - 2594

ശ്രീകോവിലകം എന്നൊരു പ്രത്യേകപൂജാമുറിയുണ്ട്. ശ്രീകോവിലകത്ത് പൂജചെയ്യാൻമാത്രം പൂജാരിമാരെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്ക് മാത്രമായും മറ്റൊരു ശ്രീകോവിലകം വീടിനകത്ത് ഉള്ളതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. നാലുകെട്ടിനു പുറത്തുള്ള പൂമുഖത്തും ഒരു ഭഗവതിപ്രതിഷ്ഠ ഉള്ളതായി അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. മറ്റൊരു ഭഗവതിയെ നാലുകെട്ടിന് വെളിയിൽ ഒരു ഇരുനില കെട്ടിടത്തിൽ ആണ് കുടിവെച്ചിട്ടുള്ളത്. അസ്പൃശ്യമനുഷ്യർ അവരും അവരുടെ കുടുംബത്തിൽ ഉള്ളവരും അവരുടെ പന്നി, പട്ടി തുടങ്ങിയ മൃഗങ്ങളുമായി ഒറ്റമുറിവീടുകളിൽ കഴിയുന്ന കഥ ദലിത് ആത്മകഥകൾ പറയുമ്പോൾ മിക്ക സവർണ്ണവീടുകളിലും ധാരാളം ഭൂമിയും വലിയ വീടും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് അവരുടെ ആത്മകഥകളിൽ നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ദലിത് വീടുകളുടെ ഉള്ളിലുള്ള പരിമിതമായ സ്വകാര്യ ഇടമെന്നത് ചരിത്രപരവും ഘടനാപരവുമായ സാമ്പത്തിക അസമത്വത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം ആണെന്നാണ്.

ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞപ്പോൾ ആരും കാണാതെ താനും കൂട്ടുകാരും ഗ്രാമത്തിലെ കിണറ്റിൽ ഇറങ്ങി വെള്ളം കുടിച്ച കാര്യം ലിംബാലെ ആത്മകഥയിൽ ഒരിടത്ത് എഴുതുന്നുണ്ട്. “വെള്ളം പോലും സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ അധീനതയിൽ ആയിരുന്നു. കിണറ്റിലിറങ്ങി കൈക്കുമ്പിളിൽ ഞാൻ വെള്ളമെടുത്തപ്പോൾ കിണറ്റിൽ വലയങ്ങൾ ഉണ്ടായി. ഭാഗ്യത്തിന് ഞങ്ങൾ വെള്ളം കുടിച്ചത് ആരും കണ്ടില്ല. കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്ക് നല്ല തല്ല് കിട്ടുമായിരുന്നു. വെള്ളവും ആഹാരവും വീടും വസ്ത്രങ്ങളും ശ്മശാനങ്ങളും ചായക്കടകളും ദൈവവും മതവും മനുഷ്യർ പോലും ഞങ്ങൾ തൊടുമ്പോൾ അശുദ്ധമാകാൻ തക്കവണ്ണം എന്ത് പ്രത്യേകതയാണോ ആവോ ഞങ്ങളുടെ സ്പർശത്തിനുള്ളത്”. ഗ്രാമത്തിനു വെളിയിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നതിനേക്കാൾ മുഖ്യമായത് ദലിത് വീടുകൾ നിലനിന്ന സ്ഥലങ്ങൾ വിഭവരഹിത ഇടങ്ങൾ ആയിരുന്നു എന്നതാണ്. സ്വത്തുക്കളോ സമ്പാദ്യമോ ഉണ്ടാക്കാൻ ഒരിക്കലും കഴിയാത്ത തരത്തിലായിരുന്നു ഹിന്ദു ഗ്രാമങ്ങൾ ദലിത്ഗ്രാമങ്ങളെ നിലനിർത്തിയിരുന്നത്. ഹിന്ദുഗ്രാമങ്ങൾക്ക് വിധേയർ ആയി ജീവിക്കുക എന്നത് ദലിത്ജനതകൾക്ക് അതിജീവനത്തിന് ആവശ്യമായിരുന്നു. വിഭവരഹിതരായി ജീവിക്കുക എന്നതിനർത്ഥം ഒന്നേയുള്ളൂ. സ്വന്തം അധ്വാനം മാത്രമേ അവർക്ക് ജീവിതത്തിൽ മുന്നോട്ടുപോകാൻ ഉണ്ടാവൂ എന്നാണത്. വിഭവരഹിതർ ആയ ആളുകൾക്ക് വലിയതോതിൽ സമ്പാദ്യം ഉണ്ടാക്കുക അസാധ്യം അല്ലെങ്കിൽപ്പോലും അതിന് പരിമിതികൾ ഉണ്ട്. സമ്പാദ്യംകൊണ്ട് നേടാൻ കഴിയുന്ന വായ്പ്പകൾ ദലിത്ജനതയുടെ കാര്യത്തിൽ ഏതാണ്ട് അസാധ്യം തന്നെയാണ് എന്നുസൂചിപ്പിക്കുന്ന നിരവധി സംഭവങ്ങൾ ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. പൊതുമേഖലാബാങ്കുകളുടെ വായ്പകളിലേക്ക് എത്താൻ ദലിത്ജനതയ്ക്ക് തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നത് അവരുടെ കയ്യിൽ ജാമ്യംകൊടുക്കാൻ യോഗ്യമായ ഭൂമിയോ മറ്റിതര സ്വത്തുക്കളോ ഇല്ലെന്നതാണ്. ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അവർക്ക് പലപ്പോഴും സ്വകാര്യപണമിടപാടുകാരെ സമീപിക്കേണ്ടി വരും. ഓംപ്രകാശ് വാൽമീകി എഴുതുന്നു “ഭാംഗി ബസ്തിയിലെ മുഴുവൻ ആളുകളും ഉയർന്ന പലിശയ്ക്ക് തേജാ ടാഗയിൽ നിന്നും പണം കടം വാങ്ങിയവർ ആണ്. ഒരായുഷ്കാലം മുഴുവൻ പലിശയടച്ചാലും മുതലിൽ ഒരു പൈസ പോലും കുറയില്ലായിരുന്നു. ഭാംഗി ബസ്തിയിലെ മുഴുവൻ ആളുകളും കടത്തിൽ മുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനാൽ തങ്ങൾക്കെതിരെയുള്ള അനീതികൾക്കെതിരെ വളരെയൊന്നും പ്രതിഷേധിക്കാൻ അവർക്കായില്ല. അവരെ സംബന്ധിച്ച് അന്തസ്സിനും അഭിമാനത്തിനും ഒരർത്ഥവുമുണ്ടായി

രുന്നില്ല. ഉയർന്നവരാൽ ഭീഷണിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നതും നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുന്നതും ബസ്തിയിലെ ജീവിതത്തിൽ നിത്യസംഭവങ്ങൾ ആയിരുന്നു". സ്വകാര്യ ഇടത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരമില്ലായ്മ എങ്ങനെയാണ് ആളുകളുടെ വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുന്നത് എന്നാണ് ഓംപ്രകാശ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഉപജീവനകൂലിക്കുംതാഴെമാത്രം പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്ന ഏതൊരു വ്യക്തിയേയും അടിമയാക്കാം എന്നത് ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളം വെളിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. ജീവൻ നിലനിൽക്കാൻ മാത്രമുള്ള നെല്ല് കൊടുത്തുകൊണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകൾ അവർണ്ണജാതികളെകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ ഫ്യൂഡൽജന്മികൾ തടിച്ചുകൊഴുത്തത് ഓർക്കുമല്ലോ. നെൽപാടങ്ങൾക്ക് അപ്പുറം മറ്റൊരു ജോലിസാധ്യതയില്ലാതിരുന്ന കാലത്ത് ബ്രിട്ടീഷുകാർ കിഴക്കൻ മലയോരപ്രദേശങ്ങളിൽ തോട്ടങ്ങൾ തുടങ്ങിയതും സമാന്തരമായി ഉണ്ടായ കീഴാളസമൂഹങ്ങളുടെ ക്രിസ്തുമതസ്വീകരണവും ഓർക്കുമല്ലോ. പുലയർ ദൈവംകൽപ്പിച്ച കൃഷിപ്പണി ചെയ്ത് തൃപ്തരായി കഴിയണമെന്നും ഗുമസ്തപ്പണിക്കും മറ്റ് ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കും ശ്രമിക്കരുത് എന്നും പുലയരുടെ ഒരു യോഗത്തിൽ അധ്യക്ഷം വഹിച്ചുകൊണ്ട് കൊച്ചി ആക്ടിംഗ് ദിവാൻ കസ്തൂരി രംഗയ്യർ പ്രസംഗിച്ചത് ചെറായി രാമദാസ്[11] ദാക്ഷായണി വേലായുധനെ പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ പുസ്തകത്തിൽതന്നെ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി അധ്യാപികയായി മാറിയ ദാക്ഷായണി ജോലി സംബന്ധമായി ചെന്ന സ്ഥലത്ത് പുലയി ആയതിനാൽ കിണറ്റിൽനിന്നും വെള്ളംകോരാൻ കഴിയാത്ത ദുരിതം മറികടന്നത് ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച സ്വന്തം അമ്മയെക്കൊണ്ട് വെള്ളം കോരിച്ചാണ്. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചാൽ പിന്നെ അവർക്ക് അയിത്തം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതേ പുസ്തകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്ത് ജോലിസ്ഥലത്തേക്ക് പോകുന്നതിനായി പാടവരമ്പത്തുകൂടി നടന്ന ദാക്ഷായണിയോട് എതിരെ വന്ന നായർസ്ത്രീ വഴിമാറാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ അതിന് തയ്യാറാകാതെ വന്നപ്പോൾ ഒടുവിൽ നായർസ്ത്രീ വരമ്പിൽനിന്നിറങ്ങി ചെളിയിലേക്കുനിന്ന് തന്റെ ശുദ്ധി സംരക്ഷിക്കുകയാണ് ചെയ്തത് എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പൊതുനിരത്തുകൾ എല്ലാവർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണ് എന്ന് വില്ലുവണ്ടി സമരത്തിലൂടെ പ്രഖ്യാപിച്ച അയ്യങ്കാളിയുടെ രാഷ്ട്രീയനിലപാടിനെ സ്വജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുകയായിരുന്നു ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ എന്ന് കാണാം. അതിനവരെ പ്രാപ്തരാക്കിയത് വിദ്യാഭ്യാസവും സാമ്പത്തികസുരക്ഷയും രാഷ്ട്രീയബോധവും ആയിരുന്നു. വ്യക്തിഗത ഇടം നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും തൊഴിലിനും സാമ്പത്തികസുരക്ഷയ്ക്കും ഉള്ള പ്രാധാന്യം എല്ലാ ദലിത് ആത്മകഥകളും എടുത്ത് പറയുന്നുണ്ട്. പഞ്ചമിയുടെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഊരുട്ടമ്പലം സ്കൂളിലേക്ക് തലയുയർത്തി കടന്നുചെന്ന അയ്യങ്കാളിയെയും നിങ്ങൾ പഠിക്കാൻ പോകരുതെന്ന പറഞ്ഞ ദിവാന്മാരെയും മറ്റുരൂപത്തിൽ മിക്ക ദലിത് ആത്മകഥകളിലും കാണാവുന്നതാണ്.

ഓം പ്രകാശ് വാല്മീകി സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന സമയത്ത് ദിവസവും സ്കൂൾമുറ്റവും മൈതാനവും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ത്തുവാരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഓംപ്രകാശിന്റെ അച്ഛൻ സ്കൂളിൽവന്ന് "ദ്രോണാചാര്യരുടെ ഏത് സന്തതിയാണ് എന്റെ മോനെ കൊണ്ട് തുത്ത് വാരിപ്പിക്കുന്നത്" എന്ന് ചോദിക്കുമ്പോൾ "മേലിൽ മകനെ സ്കൂളിലേക്ക് വിടരുത് " എന്ന് പ്രധാനാദ്ധ്യാപകൻ മറുപടി പറയുമ്പോൾ "നിങ്ങൾ ഒരധ്യാപകൻ ആയതുകൊണ്ട് ഞാനിപ്പോൾ പോകുന്നു. ഈ ചുഹ്റ പയ്യൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഈ സ്കൂളിൽതന്നെ പഠിക്കും. മാത്രവുമല്ല ഇവനെത്തുടന്ന് വേറെയും

ISSN: 2582 - 2594

ചുഹ്റ പിള്ളേർ ഇവിടെ പഠിക്കാൻ വരും" എന്ന് പറഞ്ഞ് ഓംപ്രകാശിനെയും കൂട്ടി സ്കൂളിനു പുറത്തോട്ടുപോകുന്നത് യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്കൂളിന് അകത്തോട്ട് കയറിയ അയ്യങ്കാളിയെ ആണ് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നത്. ഓംപ്രകാശിനുവേണ്ടി അച്ഛനാണ് സംസാരിക്കുന്നതെങ്കിൽ കുഞ്ഞാമനുവേണ്ടി കുഞ്ഞാമൻതന്നെ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു രംഗം എതിരിൽ അദ്ദേഹം വരച്ചിടുന്നുണ്ട്. ഗൈഡായ കെ.എൻ. രാജിന് മുൻപിൽ തന്റെ ഡോക്ടറൽ തീസിസ് സമർപ്പിച്ച സമയത്ത് "നിങ്ങൾ അധികാരഘടനയെ ആണ് വെല്ലുവിളിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾക്ക് എന്ത് ചെയ്യാൻ പറ്റും" എന്ന് രാജ് കുഞ്ഞാമനോട് ചോദിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുന്നത് "ഇങ്ങനെ ഉയരത്തിൽ നിന്നും സംസാരിക്കരുത്. നിങ്ങൾ പ്രായോഗികമായി വലിയ ആളുകൾ ആണ്. എന്നാൽ ഭരണഘടനാപരമായി നിയമവിധേയർ ആണ്. ഞങ്ങൾക്ക് വ്യവസ്ഥിതിയോട് എതിർപ്പുണ്ട്. അത് അവസരം കിട്ടുമ്പോൾ പ്രകടിപ്പിക്കും. ഭവിഷ്യത്ത് ഓർത്ത് പ്രകടിപ്പിക്കാതിരിക്കില്ല. താങ്കൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തെ ജഡ്ജിയുടെ മകനാണ്. താങ്കൾ ഇങ്ങനെ ഉയർന്നുവന്നത് അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നാണ്. ഞാനൊക്കെ ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ ഇരന്നിരന്ന് നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരുടെ അടികൊണ്ട് വന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ എനിക്ക് നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവരോട് എതിർപ്പുണ്ട്. എനിക്ക് ആ എതിർപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചേ കഴിയൂ. അതെന്റെ ധാർമ്മികവും സാമൂഹികവുമായ ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. താങ്കൾക്ക് അത് ഇഷ്ടമല്ലെങ്കിൽ ഓകെ എന്ന് പറയാനെ കഴിയൂ. താങ്കൾ എന്റെ സ്ഥാനത്ത് ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷ പാസാകില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ താങ്കളുടെ സ്ഥാനത്ത് ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു നോബൽ സമ്മാനജേതാവ് ആകുമായിരുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം നമ്മൾ തമ്മിലുണ്ട്" എന്നാണ്.

കേരളത്തിലെ പട്ടികജാതിമനുഷ്യരിൽ മഹാഭൂരിപക്ഷവും കോളനികളിലെ മൂന്നുസെന്റുകളിൽ കുടിവയ്ക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും കേരളാമോഡൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെയും പൊതുആരോഗ്യ സംവിധാനങ്ങളുടെ തണലിലും സംവരണത്തിന്റെ പിൻബലത്തിലും സാമൂഹ്യമായി അവരിൽ കുറേ ആളുകൾ മുന്നോട്ടുപോയി. അവർക്ക് മെച്ചപ്പെട്ട വീടുകളും അവരുടെ കുട്ടികൾക്ക് നല്ല ഭക്ഷണവും വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ചു. സംവരണം എങ്ങനെയാണ് പട്ടികജാതിമനുഷ്യരുടെ സ്വകാര്യ ഇടങ്ങളെയും വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങളെയും വികസിപ്പിച്ചത് എന്നതിന് കേരളം ഇന്ത്യക്കൊരു മാതൃകയാണ്. ജസ്റ്റീസ് കെ ചന്ദ്രുവിന്റെ[12] ആത്മകഥയിൽ ഒരിടത്ത് അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട് "മൃഗങ്ങളിൽ നിന്നും പരിണമിച്ച മനുഷ്യനെ വീണ്ടും മൃഗമാക്കുന്ന ഉപകരണമാണ് കൈവിലങ്ങ്" എന്ന്. കൈവിലങ്ങിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ജാതിവ്യവസ്ഥ എന്നെഴുതിയാൽ അത് കൂടുതൽ അർത്ഥപൂർണ്ണം ആകുമെന്ന് തോന്നുന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥ ചരിത്രപരമായി ഉണ്ടാക്കിയ വിഭവദാരിദ്ര്യത്തെയും സാമൂഹ്യപിന്നാക്കാവസ്ഥയെയും മറികടക്കാൻ കോളനികളിലെ മനുഷ്യർക്കു കഴിയാത്തത് അവർ അധ്വാനശീലർ അല്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ല മറിച്ച് ഘടനാപരമായ അസമത്വം (Structural Inequality) ഇന്നും കോളനികളിൽ തുടരുന്നു എന്നതിനാൽ ആണ്. ഘടനാപരമായ അസമത്വത്തെ അഭിസംബോധനചെയ്യാൻ കേരളാമോഡൽ വികസനം അപര്യാപ്തമാണ് എന്ന് കഴിഞ്ഞ 75 വർഷമായി സാമ്പത്തികമായി നിശ്ചലമായി കിടക്കുന്ന കോളനികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. കോളനിക്കകത്തെ പൊതു ഇടങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുമ്പോഴും സ്വകാര്യ ഇടങ്ങൾ വികസിക്കാതെ നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട്, വരുമാനം ഉണ്ടെങ്കിലും സമ്പാദ്യമോ സ്വത്തുക്കളോ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയാതെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ വിഷമവൃത്തത്തിൽ (Vicious Circle of

Poverty) കിടക്കുകയാണ് കേരളത്തിലെ ജാതികോളനികൾ. കേരളാമോഡൽ വികസനത്തിലൂടെ കേരളം നാൾക്കുനാൾ വളർന്നപ്പോൾ ജാതികോളനികൾ വളർച്ച മുരടിച്ച സാമ്പത്തിക ബോൺസായ്കൾ ആയി മാറി.

വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങളുടെ വികാസത്തിനകത്തെ ഒരു സാംസ്കാരികപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി തന്റെ ആത്മകഥയുടെ അവസാനത്തിൽ ലിംബാലെ പറയുന്നുണ്ട്. ഒരിക്കൽ നന്ദു എന്ന തന്റെ കുട്ടിക്കാലസുഹൃത്തിനെ ലിംബാലെ നഗരത്തിൽവെച്ച് കാണുകയാണ്. നന്ദു മഹർവാഡയിൽ ജീവിച്ച ആളാണ്. ഇപ്പോൾ ബാങ്കിൽ ജോലിയുണ്ട്. വിവാഹിതനാണ്. നന്നായി അലങ്കരിച്ച നല്ലൊരു വീടുണ്ട്. പണ്ട് ചാണകംപെറുക്കി ജീവിച്ച അവന്റെ അമ്മ ഇന്ന് പട്ടണത്തിലെ പരിഷ്കാരിസ്ത്രീകളുടെപോലെ വസ്ത്രം ധരിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹെബായ മകന്റെ അമ്മ മകനുയോജിച്ച രീതിയിൽത്തന്നെ ജീവിക്കുന്നു. ഏതാനും വർഷങ്ങളുടെ ഇടവേളയിൽ പഴയ മഹർവാഡയുടെ യാതൊരു അംശവും പേറാത്ത ആളുകളായി നന്ദുവും അമ്മയും മാറി. സവർണ്ണരായ ഏതൊരാളോടും കിടപിടിക്കുന്ന തരത്തിൽ മഹർ ജാതിക്കാരായ നന്ദുവും കുടുംബവും മാറി എന്ന് ശരൺകുമാർ ലിംബാലെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകി സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ദലിത് വികസനത്തിലെ മറ്റൊരു വർത്തമാനകാലസാംസ്കാരികപ്രതിസന്ധിയെ ആണ്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു "സാമൂഹികജീവിതത്തിലെ മുഖ്യഘടകമായി ജാതി ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഒരു ദലിത് ആണെന്ന് അറിയാത്ത കാലത്തോളം ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല. എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ ജാതി അവർ അറിയുന്നതോടെ എല്ലാം മാറിമറിയുന്നു. കുശുകുശുക്കൽ കത്തികൊണ്ടെന്നപോലെ നിങ്ങളുടെ സിരകളെ മുറിപ്പെടുത്തുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് എന്റെ ജാതി എന്റെ ഒരേയൊരു സ്വത്വമായി മാറുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ കണ്ണിൽ ഞാൻ ഒരു പട്ടികജാതിക്കാരൻ മാത്രമാണ്. വാതിലിന് പുറത്ത് നിൽക്കുന്നവൻ". വാതിലിന് പുറത്തുനിൽക്കുന്ന പട്ടികജാതിക്കാരൻ എന്ന് സ്വയം തന്നെ നിർവചിക്കുന്ന ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകിയോട് ചേർന്നുനിൽക്കുകയാണ് കുഞ്ഞാമനും. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസമേഖലയുടെ പുറമ്പോക്കിൽ കുടിൽകെട്ടി ജീവിക്കുന്ന ഒരു ചാത്തനാണ് ഞാൻ. എന്നെപ്പോലുള്ളവർ അവിടെ എന്നും ചാത്തനും പുലയനുമാണ്. ഇവിടെ ഞങ്ങൾക്ക് മുഖ്യധാരയിൽ നില്ക്കാൻ കഴിയില്ല". ദലിതന് മുഖ്യമന്ത്രി കസേരയിൽ ഇരിക്കണമെങ്കിൽ മൂട്ടയായി ജനിക്കണം എന്ന് കുഞ്ഞാമൻ പറയുമ്പോൾ അത് ദലിത് ധാർഷ്ട്യം ആയല്ല നമ്മൾ കാണേണ്ടത്, മറിച്ച് വർത്തമാനകേരളത്തിന്റെ ഒരു നേർചിത്രം വരയ്ക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നത് എന്ന് സമ്മതിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങളിൽ പട്ടികജാതിക്കാരെ പ്രത്യേകിച്ചും സാമൂഹ്യമായും രാഷ്ട്രീയമായും ബോധമുള്ള ആളുകളെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ആളുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു വാക്കാണ് കോളനിവാണം എന്നത്. ഈ പദത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി ദലിത് സാമൂഹ്യവിമർശകയായ മായ പ്രമോദ്[13] എഴുതുന്നു "എന്റെ ഓർമ്മയിൽ ഞാൻ ജനിച്ചതും 22 വയസുവരെ ജീവിച്ചതും കോളനിയിൽ ആണ്. വിദ്യാഭ്യാസകാലഘട്ടത്തിൽ ഞങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാൻ ഉപയോഗിച്ചത് ഞങ്ങളുടെ കോളനിയുടെ പേരുകളോ വസ്ത്രധാരണരീതികളോ ഒക്കെയായിരുന്നു. ചുവന്ന വസ്ത്രം ധരിച്ചാൽ അത് "പെലകളര്" ആയി മാറുകയും കറുപ്പ്, മഞ്ഞ, ചുവപ്പുകറികൾ തൊട്ടാൽ അവർ "പൂച്ചകൾ" ആയി മാറുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ....സമൂഹ മാധ്യമങ്ങളിൽ കാലങ്ങളായി

ISSN: 2582 - 2594

കണ്ടുവരുന്ന വംശീയ അധിക്ഷേപങ്ങളുടെ ഭീകരമായൊരു രൂപം തന്നെയാണ് കോളനിവാണം എന്ന പ്രയോഗം". കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആസൂത്രിതഹൗസിംഗ്കോളനികളിലൊന്ന് ഇന്നും അറിയപ്പെടുന്നത് ജവഹർ കോളനി എന്നാണ്. തിരുവനന്തപുരം നഗരമധ്യത്തിലുള്ള ആ കോളനിയിൽ കേരളത്തിലെ പല പ്രശസ്തരും വീടുവെച്ച് താമസിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവിടെ താമസിക്കുന്ന ആളുകളെ ആരെങ്കിലും കോളനിവാണങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുമോ. കേവലം കോളനി എന്ന പദം പോലുമല്ല ഇവിടെ മുഖ്യമായി വരുന്നത്, മറിച്ച് ഒരിടത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ആളുകളുടെ ജാതിയും സാമൂഹ്യപദവിയും ആണ്. ജാതികോളനിയിൽ താമസിക്കാത്ത ആളുകളേയും കോളനിവാണം എന്നുവിളിക്കാറുണ്ട് എന്ന് സാമൂഹ്യവിമർശകൻ ദിന വെയിൽ പലവട്ടം ടെലിവിഷൻവാർത്തകളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരാളുടെ ജാതി, നിറം, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം, താമസിക്കുന്ന ഇടം, ചെയ്യുന്ന തൊഴിൽ ഒക്കെ അയാളെ അപരവൽക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ ആയി ജാതിവ്യവസ്ഥ ഉപയോഗിക്കുന്നു. മൂരിയിറച്ചി ലോകം മുഴുക്കെ ആളുകൾ ആസ്വദിച്ച് കഴിക്കുന്ന ഒരു വിഭവമാണ്. എന്നാൽ മൂരിയിറച്ചി തിന്നുന്ന പന്നി എന്ന് അദ്ധ്യാപകൻ ശരൺകുമാർ ലിംബാലെയെ വിളിക്കുമ്പോൾ അത് കൃത്യമായി ലിംബാലെയെ ജാതീയമായി അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ്.

ജാതീയമായി ആളുകളെ എവിടെ എങ്ങനെ താമസിക്കണം എന്ന് കൃത്യമായി പറയുന്ന പുസ്തകമാണ് മനുസ്മൃതി. പട്ടികജാതിപാർപ്പിടങ്ങൾ വിഭവരഹിതപുറമ്പോക്കുകളിൽ തിങ്ങി നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ശവപ്പെട്ടിവീടുകളിൽ (Coffin Homes) ഇന്നും തുടരുന്നു എന്നു നമുക്കു കാണാം. ഏതാണ്ട് ഇരുപത്തിയൊന്ന് ലക്ഷത്തിന് മുകളിൽ ആളുകൾ കേരളത്തിൽ ഇന്നും കോളനികളിൽ ആണ് ജീവിക്കുന്നത്. മൊത്തം പട്ടികജാതിക്കാരുടെ എൺപത് ശതമാനവും കോളനികളിൽ ആണ് താമസിക്കുന്നത്. ഏതാണ്ട് അഞ്ചുലക്ഷത്തിയമ്പത്തിയെട്ടായിരം കുടുംബങ്ങൾ കോളനികളിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു വർഷം അയ്യായിരം കുടുംബങ്ങളെ പുനരധിവസിപ്പിച്ചാൽതന്നെ ഏതാണ്ട് നൂറുവർഷം വേണം കോളനികൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ. ജാതിക്ക് ചുറ്റും ഉണ്ടാക്കി പരിപാലിക്കുന്ന ഭാഷാപരവും സാംസ്കാരികവുമായ വ്യവഹാരങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് പട്ടികജാതിമനുഷ്യരെ ബാധിക്കുന്നത് എന്നുകൂടി മനസിലാക്കിയാലേ സ്വകാര്യസ്വത്ത് എന്നതിനപ്പുറം സ്വകാര്യ ഇടം എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ സാംഗത്യം നമുക്കു മനസിലാകൂ. സ്വകാര്യമായ ഒരിടം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ഉപാധിരഹിതമായ വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങൾ നമുക്ക് നേടാൻ കഴിയൂ. സ്വകാര്യ ഇടവും വ്യക്തിഗത ഇടവും പരസ്പരബന്ധിതമാണ്. ഒന്നിന്റെ അഭാവത്തിൽ മറ്റേതിന് നിലനിൽക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണ് കുട്ടിക്കാലത്ത് തന്റെ ജാതിക്കാർക്ക് സ്കൂളിൽ പോകാൻ കഴിയാതിരുന്നത് എന്ന് സുശീല അവരുടെ ആത്മകഥയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. "സ്കൂളിന് ഗ്രാമങ്ങളിൽ മിക്കവാറും സ്വന്തം കെട്ടിടം ഉണ്ടാവില്ല. വർഷങ്ങളോളം സ്കൂളുകൾ ഏതെങ്കിലും സവർണ്ണരുടെ വീടിന്റെ ചായ്പ്പിലോ മറ്റോ ആകും "താൽക്കാലികമായി" പ്രവർത്തിക്കുക. അത്തരം ഇടങ്ങളിലേക്ക് തന്റെ ജാതിക്കാർക്ക് ഒരിക്കലും പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല" എന്ന് സുശീല പറയുന്നു. സാക്ഷാൽ അംബേദ്കർതന്നെ ക്ലാസിന്റെ വെളിയിൽ കീറചാക്കിൽ ഇരുന്നാണ് പഠിച്ചത്. സ്കൂളിനു സ്വന്തമായി കെട്ടിടം ഉണ്ടാവുകയും അവിടെ ഏതൊരു കുട്ടിക്കുമൊപ്പം ഇരുന്നു പഠിക്കാനുള്ള അവകാശവും കേരളത്തിൽ നമുക്കുണ്ട്. ഓരോ ജാതിക്കാർക്കും പ്രത്യേകം ഡിവിഷനും അംഗനവാടികളും

ഒക്കെയുള്ള വടക്കേ ഇന്ത്യൻ ജാതിഗ്രാമങ്ങളുമായി കേരളത്തെ താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോഴാണ് വ്യക്തിഗത ഇടം എന്ന ആശയത്തെ നമുക്ക് കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്ന ത്. ജാതിയുടെ വന്യമായ പ്രയോഗങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ഇല്ലെങ്കിൽപോലും ഘടനാപരമായ അസമത്വവും ചൂഷണവും ഇന്നും കേരളത്തിലും തുടരുന്നുണ്ട് എന്നതാണ് സത്യം. അംബേ ദ്കർ ജാതിനിർമ്മൂലനം എന്ന് പറഞ്ഞത് ജാതിവ്യവസ്ഥയെ ഇല്ലാതാക്കുക എന്ന അർത്ഥ ത്തിൽ ആയിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഭരണഘടനയ്ക്കുകീഴിൽ രൂപപ്പെടുന്ന നിയമവാഴ്ചയിലൂടെ ഒരു ജാതിക്ക് മറ്റു ജാതികളെ ചൂഷണം ചെയ്യാനുള്ള സാദ്ധ്യതകൾ ഇല്ലാതാക്കുക എന്നായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുടെ അധ്വാനത്തെ കവരാനും അവരുടെ അവസരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കാനും അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കാനും പറ്റുന്ന തരത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴി യാത്ത തരത്തിൽ രാജ്യത്തെ നിയമവാഴ്ചയെ മാറ്റിത്തീർക്കുക എന്നതാണ് ജാതിനിർമൂലനം എന്നതിലൂടെ അംബേദ്കർ അർത്ഥമാക്കിയത്. അതിലേക്കുള്ള ആദ്യചുവടുകളിൽ ഒന്നാണ് പട്ടികജാതിപാർപ്പിടങ്ങളിലെ സ്വകാര്യ ഇടങ്ങൾ ഗുണപരമായി വികസിപ്പിക്കുക എന്നത്. കൊളോണിയൽ അധിനിവേശാധുനികത ദലിത് സമൂഹങ്ങളെ വലിയ സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുവെന്ന് ഡോക്ടർ രാകേഷ് ചെറുകോട്[14] പറയുന്നുവെങ്കിലും ആ സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാ ത്കരിക്കാനുള്ള സാമ്പത്തികശേഷി ഇന്നും കേരളത്തിലെ ജാതികോളനികളിലെ മനുഷ്യർക്ക് ആർജ്ജിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതാണ് വാസ്തവം. അകത്തിനകം വിശാലമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ വീടിനുള്ളിൽ "സ്വകാര്യത സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ" എന്ന് ചരിത്രകാരൻ കെ. എൻ. ഗണേഷ്[15] പറയുമ്പോൾ തുലാവർഷത്തിൽ മഴനനഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കോളനികളിലെ ഒറ്റമുറി വീടുകൾ കേരളാമോഡൽവികസനത്തിന്റെ സ്ഥിതിവിവരപുറമ്പോക്കിൽപോലും ചേർക്കാൻ പറ്റാത്തവ ആയിമാറുന്നു.

ഉപസംഹാരം

സ്ഥാനം (Location) എന്നത് ഭൂമിശാസ്ത്രപഠനത്തിലെ ഒരു പ്രധാനഭാഗമാണ്. സവിശേ ഷമായ ഒരിടത്തിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രരീതിശാസ്ത്രപിൻബലത്തിലൂടെയുള്ള സൂക്ഷ്മമായ ആവിഷ്കാ രം (Chorography) എത്രമേൽ സാംസ്കാരികമായികൂടി പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് എന്നത് ദലിത് ആത്മകഥകളിൽ അനാവൃതമാകുന്ന പാർപ്പിടവിവരണങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരാൾ ജനി ച്ചുജീവിക്കുന്ന ഇടവും അയാളുടെ ജാതിയും അയാൾ ചെല്ലുന്ന എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും അയാൾ എങ്ങനെ പെരുമാറണം എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കുന്നു എന്ന് എല്ലാ ദലിത് ആത്മകഥകളും ഒരുപോലെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസംനേടി ഒരു പ്രൊഫ സർ ആയിട്ടുപോലും സവർണ്ണൻ ആയ മേലധികാരിയോട് സ്വന്തം അവകാശങ്ങൾക്കുവേ ണ്ടി സുശീല ടാക്ഭൗരെ ശബ്ദമുയർത്തുമ്പോൾ അത് ജാതീയമായ അപകർഷതയിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മനോവൈകല്യമായാണ് പൊതുസമൂഹം കരുതുന്നത്. ഒരിടത്തിന്റെ ഭൗതികമായ സ്ഥാനം ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിൽ എത്രത്തോളം പ്രധാനമാണ് അത്രത്തോളം ഒരുപക്ഷേ അതിനെ ക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ് ജാതിവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ളിൽ ജാതികളുടെ സ്ഥാനം. ഓരോ ജാതികളുടെയും സാമൂഹ്യപദവിയും ശ്രേണിബദ്ധസ്ഥാനവും സവിശേഷമായ അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും അവകാശനിഷേധങ്ങളും കൃത്യമായി വിവരിക്കുന്ന മനുസ്മൃതി യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു Cultural Chorography ആണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ദലിത് പാർപ്പിടങ്ങളുടെ മനുസ്മൃതി നി

 ISSN: 2582 - 2594

ർമ്മിതസ്ഥാനത്തെ ഭൗതികമായി (Physical Location) ഇല്ലാതാക്കിയാൽ മാത്രമേ അവരുടെ വീടുകളുടെ സ്വകാര്യ ഇടം വികസിക്കുകയുള്ളൂ. അത്തരമൊരു കാര്യം സംഭവിക്കാതെ അവരുടെ വ്യക്തിഗത ഇടങ്ങൾ ഗുണപരമായി വികസിക്കുകയില്ല. പി.കെ. മാധവന്റെ[16] ആത്മകഥയുടെ ആദ്യഖണ്ഡിക ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്നു. "ഏറെ നാളുകൾക്ക് ശേഷം പിറന്ന നാട്ടിലേക്ക്. .... ഒൻപത് മണിയോടെ വളയൻ ചിറങ്ങരയിലുള്ള "തറവാട്ടിൽ" എത്തി. ജനിച്ചുവളർന്ന വീട്. കുഞ്ഞുനാളിൽ വൈക്കോൽമേഞ്ഞ കുടിൽ ആയിരുന്നു. ഓടിലേക്കും വാർക്കയിലേക്കും കാലത്തോടൊപ്പം വീടിന്റെ രൂപവും മാറി. കേരളം ആർജ്ജിച്ച വികസനത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നതാണ് മാധവന്റെ ആത്മകഥ. കേരളാമോഡലിന്റെ ഒരു വിജയകഥയാണ് മാധവൻ പറയുന്നത്. കേരളാമോഡലിന്റെ ഗുണഫലങ്ങൾ ജാതികോളനികളിലേക്കും എത്തുമെന്ന പ്രത്യാശിക്കുന്നതിൽ മാത്രം നമ്മൾ ഒതുങ്ങിയാൽ ഒന്നും സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നില്ല.

ഗ്രന്ഥസൂചിക

1. അമർത്യ സെൻ., Development As Freedom, ഓക്സ്ഫോർഡ് പ്രസ്സ്, ലണ്ടൻ, 1999.
2. ഇ. എം. എസ്., ആത്മകഥ, ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2021.
3. ഓംപ്രകാശ് വാല്മീകി., ജൂഠൻ, മാതൃഭൂമി ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2019.
4. കുഞ്ഞാമൻ എം., എതിര്, ഡി. സി. ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം, 2023.
5. ഗണേഷ് കെ.എൻ., മലയാളിയുടെ ദേശകാലങ്ങൾ, റാസ്ബറി ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2016.
6. ചന്ദ്രു കെ. ജസ്റ്റിസ്., ഞാൻ എന്ന ജസ്റ്റീസ്, ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം,2022.
7. മാധവൻ പി.കെ., മുണ്ടകൻ കൊയ്ത്തും മുളയരിപ്പായസവും ഒരു അടിയാളന്റെ ആത്മകഥ, ഡി.സി. ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം, 2024.
8. മായ പ്രമോദ്, കോളനിവാണമെന്ന വംശീയാക്രമണം, Dool News, ജൂൺ 3, 2020.
9. രാകേഷ് ചെറുകോട് ഡോ., പുറമ്പോക്കിന്റെ ആധാരങ്ങൾ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2024.
10. രാമദാസ് ചെറായി, കാല ശാസനകൾക്ക് കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ, പ്രണത ബുക്ക്സ്, കൊച്ചി, 2023.
11. ശരൺകുമാർ ലിംബാലെ., അക്കർമാശി, മാതൃഭൂമി ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2020.
12. സിദ്ധിനാഥാനന്ദ സ്വാമി., മനസ്മൃതി, ശ്രീരാമകൃഷ്ണമഠം, പുറനാട്ടുകര, തൃശ്ശൂർ, 1999.
13. സുശീല ടാക്ഭൗരെ., ശികഞ്ജ്, ഫേബിയൻ ബുക്ക്സ്, മാവേലിക്കര, 2024.

ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ

1 ഡേവിഡ് ഹാർവി., Social Justice and the city, എഡ്വേഡ് അർനോൾഡ്, പബ്ലിഷേഴ്സ്, ബ്രിട്ടൻ, 1973.
2. ഹെന്റി ലെഫബ്വേ,. The production of space, ബ്ലാക്ക്‌വെൽ പബ്ലിഷേഴ്സ്, ബ്രിട്ടൻ, 1991.

SUBALTERN STUDIES

Kalpathy Issues and Beyond: Socio-Political Realignment in Malabar in the post 1921 Period

Dr. Sreevidhya Vattarambath
Associate Professor of History
Government College
Malappuram
E-mail: anandhuadwaith@gmail.com

Abstract

One need not despair of ever knowing the truth of one's religion, because the fundamentals of Hinduism, as of every great religion, are unchangeable, and easily understood.

– M K Gandhi, Young India, October 6, 1921

This statement of Gandhiji indicates the existence of caste system in the Hindu religion. The issues of caste and jati created lot of problems in the Hindu religion in the post 1921 scenario in Malabar. The year 1921 was a troubled period in Malabar, which witnessed a struggle between haves and have notes. The Malabar struggles, which changed the course of the history not only of Malabar, but of whole Kerala. The 1921 rebellion made far-reaching changes in the life of the poor populace of region. The socio-economic and political scenario of the region has witnessed the entrance of new elements which transformed their life. The caste based social pattern has been questioned through different ways. After the Chauri Chaura incident and the dissolution of the non-cooperation movement, Indian National Congress concentrated on Khadi and anti-untouchability campaigns which created great impact on the social sphere of Malabar. This paper entitled Kalpathy Issues and Beyond: Socio-political realignment in Malabar in the Post 1921 period intends to

ISSN: 2582 - 2594

trace out the anti-untouchably campaigns of the Malabar and the conversion and reconversion issues and how it affects the secularist social sphere of the region. This study is particularly an analytical one which sharply analyses the sources especially the debates in newspapers in a qualitative manner and made appropriate findings.

Keywords: 1921 Malabar struggle - caste structure - movements against untouchability - conversion-reconversion - Kalpathy issues - Arya Samaj - Sudhi movement - Hindu Mahasabha-

Introduction

The social structure of India from the early period onwards was based on the caste, which become a melanoma to the social sphere of the nation. The people were bothered of their own religious identity and of others. Caste is one of the most overwhelming factors which shapes Indian society. Traditionally, people of India have been divided into distinct groups based on their birth and occupation. The Caste system includes a hierarchy of endogamous groups that individuals enter only by birth. The institution of caste as a hierarchy based on exploitation came in to being only when classes based on appropriation of surplus and on exploitation emerged.[1] Caste is hierarchical, hereditary and endogamous in nature.[2] Caste shapes the boundaries of individual members' rights in the inter-household and intra household relationships. The caste system recognizes an indefinite number of groups of different ranks, each one standing on the shoulders of the castes below it.[3] The great facts of life such as birth, death, marriage, feasts and other rituals move within the frame of caste.[4] Dipankar Gupta points out that caste consists of discrete castes which can never form a single hierarchy and therefore different hierarchies exist at the subjective level.[5] According to Mason Olcot, "the caste system is a hierarchy of endogamous groups that individuals enter by birth.[6] Louis Dumont had of the view that caste is a system of hierarchy based on the principle of purity and pollution. His work *Homo Hierarchicus: The Caste system and its Implications*[7] presents caste not as an economic or political structure, but as a religious and ideological system of hierarchy, rested in values of purity and pollution. In his view, every caste has a fixed place in their hierarchical order, determined by its ritual status.[8] He emphasized that caste is not a social institution, but an ideology based on collective values. He claimed that caste was unique to India because of its religious foundations and persistent social order. At the same time the Marxian

concept of caste is based upon the mode of production rather than a religious or cultural phenomenon. Instead, it is a social system rooted in economic exploitation and material conditions. Marx analyses caste in terms of class relations, production modes and property ownership.

The caste structure of India was based on different occupational groups. The caste system was the mark of superior economic organisation which the Brahmins instituted allowing the shift from one mode of production to another.[9] EMS Namboodiripad shared view that "the differences between one caste and another are a difference in the stage reached by them in the evolution of society".[10] These differences later created lot of problems in the social sphere of Kerala. Caste hierarchy was in its highest stage in Malabar in the early part of 20th century itself. Noted poet Kumaranasan wrote this social condition in his poetry *Duravastha* as

> "Thottukoodathavar Theendikkoodathavar
> Drushtiiyil Pettalum doshamullor
> Ingine ottallayo Ha!
> Jathikkomarangal[11]

This clears the picture of Kerala where the Hindu society was like a watertight compartment, which was divided into numerous castes and sub castes. The lower castes were considered as untouchables and they were denounced to enter not only the houses of higher castes, but also temples and even the public roads. This discrimination against untouchables was a common feature of Hindu society and it was denounced as a "bourgeois attempt to keep the masses disunited".[12] Even at the time of the 1921 Malabar Struggle, this bourgeois section didn't allow the untouchables to join them and provide a united action against the rebels. This social division later caused for various social transformation in Malabar. This was clearly visible in the working pattern of the Indian National Congress who mainly concentrated on constructive programmes and anti-untouchability campaigns. This meaningless caste hierarchy created a width in the Hindu community. Even though the leaders of Indian National Movement like Gandhiji and Ambedkar opposed the existence of caste system in Indian society, they differed in their approaches to the abolition of the caste system. The central focus of Gandhi's anti caste movement was the abolition of untouchability, but Ambedkar fought not only for the abolition of untouchability, but also for the dignity of the untouchables. For him, the root cause of their socio-economic backwardness lay in the graded inequality of the caste system.

ISSN: 2582 - 2594

The socio-political arena of Malabar in the post 1921 period was a chaotic one. The poor populace of the area faced lot of hardships due to the rebellion which took place as part of the non-co-operation and Khilafat Movement and also due to the brutalities of the British police and military. Political activities were in a stagnant condition. Regarding the condition of Malabar after the turmoil, K P Kesava Menon, the Congress leader opined that "for long time after the Rebellion, no public activity was possible in Malabar. Enmity towards Congress was evident everywhere. The authorities stated that the Congressmen had brought calamity into the country through participation in the Khilafat agitation. Some Hindu leaders[13] accused that the Congressmen of treason for joining with the Khilafatists. They even wanted all the Congressmen in Malabar to be imprisoned. The Muslims complained that those who had induced them to join with the Congress, abandoned them when oppression and firing by the troops started.[14] The Congress lost public support and encouragement once enjoyed. A mysterious silence and negative feeling engulfed the State. Large number of Congress workers and Congress committees were becoming inactive. It was in this situation that Indian National Congress, after the withdrawal of Non-co-operation Movement, started the constructive programmes and anti-untouchability campaigns.

The Hindu nationalist leaders of Malabar in the post 1921 period realised the fact that the caste and communal barriers existed here caused for the political turbulence in Malabar. They realised the fact that without the eradication of social evils among the Hindu society such as untouchability, no activities were possible in the region. They afterwards paid much attention to anti-untouchability campaigns and the propagation of Khadi. In those days, the so called 'untouchable' section of the Hindu society were not allowed to walk through the public roads, which were considered as the domain of Savarna section. Congress decided to react against this and the Vaikkom Satyagraha and the Kalpathy incidents were the most important activities undertaken by the nationalists to eradicate untouchability and unapproachability. Due to the ceaseless efforts of the nationalist leaders through anti untouchability campaigns, Vaikkom Sathyagraha achieved much attention all over India. A change of heart was noticeable in all over Kerala, particularly in Malabar. The Kalapathy incidents created dramatic transformation in the socio-political sphere of Malabar.

The Kalpathy issue

One of the most noticeable incidents in the anti-untouchability campaigns in Malabar was the Kalpathy issue which took place in 1924-25 period. This issue

was generally raised for the cause of getting right to the depressed classes to walk through the public streets in Kalpathy Agrahara[15] in Palghat. The lower caste Hindus denied the right to walk through the public roads in the Kalpathy Agraharas even at the time of Ratholsava (car festival). This festival is conducted as part of the annual festival in the Viswanathaswami temple at Kalpathy which was managed by the Valiyakonnikkalidam branch of the Palakkattusseri royal family. The upper castes from different parts had the right to participate in the festival. At the same time the lower sections of the Hindu society were not allowed to enter in the Agraharam roads at the time of the festival. When the anti-untouchability campaigns under Indian National Congress became strong, the Ezhavas of Palakkad, who were backed by support of nationalist leaders like C Krishnan, Sahodaran Ayyappan, Swami Satyavratan, Sadhu Sivaprasad, E Rama Menon etc. demanded for getting right to walk through public roads in Kalpathy Agraharam. This demand was denied by the caste Hindus. This issue created a platform of hot debate in the Malabar Legislative Council.[16] The Government received a memorial from the Brahmin inhabitants of the Agrahara situated within the Palghat Municipality praying that orders may be passed declaring that the gramam streets are not accessible to Thiyyas, Ezhavas and men of other lower castes whose approach will pollute a Brahmin, their streets, dwellings, tanks and temples.[17] The Government replied to the memorial that the streets in Kalpathy Agraharam are registered as Government puramboke. As a response to this memorial, the Government issued an order which stated that "the Government desired to reiterate that the public have the right of access and use in respect of all highways, but it is not for them finally to decide whether a particular street or road falls with the classification. In the present case the Government observes that the Palghat Municipality have maintained the road...[18] Through this order the Government gave full right to the Municipality to take necessary action regarding this issue. The Madras Government again issued an order on 9th January 1925 that "the Government have no power of interference unless the Agraharas are connected with business centres. The members of the depressed classes have no free access to the post offices located in the Agraharams[19]. In actual sense, through this order, the depressed classes were denied the right to enter in Agrahara roads. It failed to impart justice to the long suffering communities. At the same time, the Government denied these allegations, which caused for various kinds of resistance. The Adi Dravida Conferences held at various places like Vaniyambadi, Tiruppattur, Salem, Ootacamud and Coimbathur submitted copies of the resolutions to the Government in between January and April 1925 praying to cancel or withdraw the G O passed.[20] The struggle of the lower sections of the society against the denial

ISSN: 2582 - 2594

of their basic civil rights got support from various parts. This created platforms for hot debates and discussions and also gave a chance to various social groups to enter into the region and to interfere in the internal matters. Even though the eradication of untouchability was started by Indian National Congress as part of the national movement, there happened a diversion in this and later this issue was taken over by the religious propagandists and religious groups.

Interference of religious propagandists and the work of Arya Samaj

There happened many changes in socio-political sphere of Malabar in the post 1921 period due to the influence of various propagandists, the media and other religious groups. The social reformers of the region mainly intended to eradicate the obstacles under which the untouchability laboured. The most important role in this direction was done by Aryasamajists, who came to Malabar with the aim of propagating, popularising and reorganising the Hindu religion. They undertook the eradication of untouchability under their banner by overcoming the Congress, who undertook it as their main action in the post 1921-22 period. Under the initiative of its leaders like Vedabandhu, a branch of Arya Samaj was established at Palghat.[21] They undertook the conversion and reconversion process in the Hindu religion through Sudhi. They propagated the idea that if any untouchable joined in the Aryasamaj after undertaking Sudhi, they would be free from all caste restrictions and would have the freedom to walk through the prohibited areas. The idea propagated by Arya Samajists attracted many Ezhavas and other downtrodden sections to it. Many of them accepted Sudhi and joined in the Arya Samaj. The first Ezhava converted in this direction was Dharmapal.[22] But the savarna Hindus of the region were not ready to accept the converted Artyasamajists as equal to them and were denied their right to walk through the Kalpathy streets, especially at the time of Car Festival (Ratholsava). As a response to this issue, Mr. Thorne, the then Collector, replied that "whatever may be the condition of the common Ezhavas, the Arya Samaj Ezhavas have the right to walk through the Kalpathi streets."[23] By rejecting this opinion of the District Collector, the sub divisional Magistrate proclaimed an order which stated that these converted Ezhavas have no right to enter the Kalpathy streets, especially during the Ratholsava period. These two statements confused the people. In this stage, J A Thorne, the District Collector, wrote to the government of Madras on 4th November 1925 through the Chief Secretary that in his visit to the Kalpathy streets, he met many gentlemen who tried to walk through the streets.24 The Savarna groups of the region abused the Aryasamajists and the converted people that they had only one agenda that is entering in to the Agrahara. At the

same time, this orthodox section had no objection to the entering of the Christian or Muhammaden converts in the Agraharas as, in their view, they belong to recognised religions distinct from Hinduism. It was in this juncture that the downtrodden section of the Hindu religion thought of accepting other religions to enjoy all kinds of rights. Various Islamic and Christian organisations sent their representative to Malabar with the purpose of doing proselytization activities. In this stage, Rao Bahadur M Kunhiraman Nair, the Sub-divisional Magistrate, reported that there is a tendency on the part of other religionists like Christians and Muhammedans to induce the Brahmins to prohibit the Aryasamajists. Their motive is apparently to make the Aryasamajists less popular among the Ezhavas and indirectly to gain converts to their religions in preference to Aryasamajists.[25]

Along with the entrance of the Aryasamajists, a group of Muslim proselytisers from Pune and Christian Missionaries like Basel German Missionaries came into Malabar with the same purpose. Due to their efforts, large number of untouchables accepted either Islam or Christian religion. The Mau-nathul Islam Sabha at Ponnani took the leading role among the Muslims in such conversion process and they reported that from 1st January 1925 to 20th July 1925, about 323 non-Muslims were converted to Islam and about 3230 Rupees was spent for their needs.[26]

By knowing the news of large scale conversion of Hindus into Islam and Christianity, the Bombay Hindu Mahasabha sent their prominent leaders Anandapriyan and Chandramani Motilal to Malabar to do the needful to safeguard the Hindu religion. These two leaders met the savarna and avarna Hindu leaders to find out a solution to the large scale conversion of the Hindu downtrodden section to other religions. They appealed the avarnas to wait for some more time to solve their problems and gave an assurance that they will try hard to remove their problems within a short span of time.[27] With the purpose of establishing a branch of Hindu Mahasabha in Malabar, a public meeting was convened at Calicut Townhall under the leadership of Anandapriyan. In his address, he said that the aim of Hindu Mahasabha was not to contend Islam or Christianity, but to work for the regeneration and amelioration of Hindu community.[28] Most prominent leaders of Indian National Congress like Manjeri Ramayyar, Kurur Neelakantan Namboodiripad and K Kelappan actively participated in the meeting and made speeches on the present conditions of the Hindu community and also the need for its regeneration. In the meeting Anandapriyan stressed the point that the main enemy of Hindu Mahasabha was untouchability and its eradication was their main aim. Vedabandhu, the Aryasamaj leader was one of the important leaders participated

 ISSN: 2582 - 2594

in the meeting and it was under his initiative that a branch of Hindu Mahasabha was established at Palghat. From here onwards Hindu Mahasabha and Aryasamaj worked together with the purpose of checking conversion of Hindus into other religions and eradication of untouchability. Thus, once again the social sphere of Malabar was tensed with the proselytization activities of different religious groups and the attempts of other side to check this which created a platform for hot debates and discussions.

Debates and the formation a Hindu Organisation

The entrance of various religious groups, religious proselytes and the attitude of the nationalists towards this- all created an open platform of debate among the intellectuals and media. All of them made severe criticisms towards the downtrodden Hindus attempt to convert into other religions for getting rights. *Mathurbhumi,* the leading newspaper from Malabar came into the forefront of these debates and called out the Hindus of Malabar to wake up from their deep sleep to awaken their own religion from its weakness.[29] It shared its view that there is no need to any person, who belonged to any religion-Hindu, Christian or Islam- to accept other religions. Instead, they must work together for the upliftment of their own community, by engineering internal reforms within the religion. It had of the view that no one had the right to abuse others who are willingly accepted other religions. It condemned the persecutions of untouchables by the savarnas. *Mathrubhumi* wrote that "it is a shame to the whole community, and therefore, the Hindus should try to get rid of it and work for the regeneration of their own religion.

In response to the same issue, other newspapers also responded. Mitavati published an article of K Ayyappan under the caption 'Religion and Jati'. In this, he opined that the root of jati is Hindu and whenever Hindu religion exists, Jati will not be abolished. He reminded that before changing the religion, the avarnas should try to destroy the Hindu religion.[30] As a response to this, K Kelappan, the nationalist leader, said that Ayyappan saw only the artificial parts of the Hindu religion. He pointed out that the hatred against jati, which was there in the mind of Ayyappan, turned to be a hatred against Hindu religion and he saw only the evils of untouchability and jati existed in the society and he could not visualise the merits of the religion.[31] K Kelappan severely criticised the attempt of the downtrodden sections of the Hindu religion to convert in to other religions. In his view, Hindu religion includes all rites and theories, which is suitable to all religious believers. But it was different in other religion like Christianity where the believes of all persons are the same. The converts in the religions would be considered a separate

section, but there is no need of such separation in Hindu religion. He had of the view that no other religion proposed such a freedom of thought like Hindu religion. According to Kelappan, it is nonsense to tell anyone to change their religion.[32] At the same time, Congress and nationalist leaders faced severe criticisms especially from the part of media. The rift between *Mathrubhumi* and *Al Ameen* removed its veil and came out in this juncture. *Al- Ameen* raised strong criticisms against the changing attitude of the Congress leaders who showed their readiness to join with Hindu Mahasabha [33], while *Mathrubhumi* justified it. *Al-Ameen* asks: "though there existed Congress to work for the eradication of untouchability, is there any need for such a separate organisation to Hindus?" *Al-Ameen* was astonished by seeing the policies of Hindu Congress men, who were accepting such an organisation and working for it.[34]

When these debates and discussions were going on, attempts were made to form a Hindu organisation to unite the whole Hindus of Malabar under one banner and to check the conversions. This task was given to Anandapriyan and Chandramani Motilal, who were the leaders of Hindu Mahasabha. With this purpose, a public meeting was held at Calicut in the courtyard of Aryasamaj House and presided over by Sri. Pattathil Narayana Menon. Manjeri Ramayyar moved a resolution in the meeting demanding the formation of Kerala Provincial branch of Hindu Mahasabha and the commencing of a Great Hindu Conference.[35] A temporary committee was formed with this purpose. At the same time, many raised doubts about the aims and objectives of the Sabha.

P. Ramunni Menon, the Congress leader, expressed his anxiety on the deviation of a socialist organisation to a communal organisation in future. He expressed his view that surely such an organisation is necessary for the upliftment of Hindu community. But the interference of communal members in the political field is not an acceptable one. If it is so, it will surely affect the development of a nation, especially it is a branch of Hindu Mahasabha formed by Malavia, which had both political and social aims.[36] As a response to this, Hindu Mahasabha published their aims and objectives as-to impart unity among all members of the Hindu community, mutual cooperation, anti-untouchability campaigns, protection of Hindus etc.. It also gave an assurance that it had no aim to merge or co-operate with any particular community as political party and also declared that conversion or reconversion is not an aim of it and it is established not for this purpose".[37] Afterwards, the Sabha decided to convince a Kerala Hindu Provincial Conference at Thirunavaya, the land of Mamankam in which Madan Mohan Malavia was selected to preside the

conference and Moonje will be a specially invited guest. There arouse doubts in connection with the participation of a leaders of All India Hindu Mahasabha, which was purely a communal organisation. The most leading Congress leader from Malabar, K Madhavan Nair expressed his view that if it is an organisation which fully accepted all the principles and ideas of All India Hindu Mahasabha, he was not ready to be a member of it. He showed his readiness or cooperate with it, if they decided to organise it as an institution that was completely free form all political aims and would work for the upliftment of Hindu community by eradicating the evils existed in the society."[38] After knowing these kinds of anxieties raised by prominent leaders, the Sabha proclaimed that there is no need to accept the ideas of Hindu Mahasabha and those who have desire to regenerate the Hindu community from its destruction only should participate in the conference. This declaration of the leaders created changes in the mentalities of the nationalist leaders and the ordinary people alike and they decided to work for the success of the conference afterwards. *Mathrubhumi* newspaper and the leaders of the Indian National Congress appealed the people of Malabar to make the conference a real success. Congress faced lot of criticisms from various quarters especially for their change of attitude. By rejecting all these, *Mathrubhumi* and the nationalist leaders stood for the victory of the Conference which aimed to the formation of an organisation for Hindus. The Conference was conducted with great success, and it decided to organise Kerala Hindu Mahasabha with its branches. Afterwards, branches of Hindu Mahasabha were organised in different parts of the state. At Ponnani, a branch of the Sabha was formed with P.V Dorai Swami as President. U. Gopala Menon, the Congress leader and Vedabandhu, the Aryasamajist, participated in the meeting of the Sabha and made delicious speeches stressing the aims and objectives of the Sabha.[39]

Conclusion

All these made drastic changes in the socio-political sphere of Malabar in the post 1921 period. The most noticeable one was the change that happened in the attitude of the secular Congress leaders, who, in later days, gave more priority to the religious activities rather than political. They were not aware of the pathetic condition of the poor populace of the riot-stricken region. Instead, they worked for the upliftment of their own community which later caused for the rift with in the concise of the Congress itself. That is visible in the debate between two nationalist newspapers- The *Mathrubhumi* and *Al-Ameen*, which were published by Congress leaders itself. Through the columns of *Al-Ameen,* Muhammed Abdurahman, the nationalist Muslim Congress leader, severely criticised the changing attitude of

the Hindu Congress leaders. This caused for a great transformation in the political scenario of Malabar in 1930s. There happened a rift within the Congress itself. Here what is visible is that afterwards along with secular tendencies, the communal propensities also entered into the socio-political sphere of Malabar. In the name of religion, the anti-caste and secular tendencies joined together on the one side and the communal elements on the other side which affected badly the secularist social sphere of the region. Thus, the socio-political sphere of Malabar later filled with communal and nationalist elements on the one side and secular tendencies on the other side.

Endnotes

1 Sharik K Bhownik, 'Caste and Class in India' in *Economic and Political Weekly,* June 13-20,1992, Vol.27, Nov.24-25 (June 13-20,1992), p. 1246.

2 Amit Thorat and Omkar Joshi, 'The Continuing Practice of Untouchability in India -Patterns and Mitigating Influences', January 11, 2020, vol lV no 2, *Economic & Political Weekly,* p.36.

3 Mason Olcott, 'Caste System in India', *American Sociological Review,* Dec. 1944, Vol. 9, No. 6 (Dec., 1944), p.648.

4 Raghu Thakur (ed.), *Caste system*-Ram Manohar Lohia, Samta Trust: Bhopal, 2024, p.1.

5 Dipankar Gupta, 'Contentious Hierarchies and Discrete Castes', *Economic and Political Weekly* Vol. XIX, No.46-8, 17 Nov.24 & 2Dec,1984, p.2051.

6 Mason Olcot, *op.cit.*

7 Louis Dumont, *Homo Hierarchicus: The Caste System and its Implications,* University of Chicago Press, 1981.

8 *Ibid.*

9 Dilip M Menon,'Being a Brahmin the Marxist way: EMS Namoboodiripad and the pasts of Kerala' in Daud Ali(ed.), *Invoking the Past-the Users of History in South Asia,* Delhi,1999.

10 E M S Namboodiripad, *The Natinal Question in Kerala,* Bombay, 1952, p.32.

11 Kumaranasan, *Duravastha in Assante Padyakrithikal,* Kottayamm, 1998.

12 M B R Rao(ed.), 'Documents of the History of Communist Party', cited by Dilip M Menon, *op.cit.,* p.74.

13 Some Hindu leaders in the sense those Hindus who were against the attitude of Congress leadership who joined with Khilafatists and pro-government and anti-congressmen.

14 K.P Kesava Menon, *Kazhinjakalam,* Mathrubhumi Books: Calicut, 1957, p.128.

ISSN: 2582 - 2594

15 Agraharas are the traditional Brahmin settlements in South India. Kalpathy Agraharam is situates in Palaghat district in Kerala which lies on the banks of Kerala.

16 *Public (1925) /department,* G.O No 523, Dated 27.05.25. 25 Questions regarding the access of lower castes to streets in Kalpathy Agraharam, Malabar, Madras Records, Regional Archieves, Calicut.(hereafter RAC)

17 *Ibid.*

18 *Ibid.*

19 *Public (1925) Department, GO No.1245,* dated 21. 12.25, Madras Records, RAC.

20 Actions on resolutions regarding the G O in Kalpathy Agraharam, cited in *Ibid.*

21 *Mathrubhumi,* dated 22nd November 1924.

22 *Mathrubhumi,* dated 22nd October 1925.

23 *Mathrubhumi,* dated 7th November 1925.

24 *Public (1925) Department G O No.82,* dated 05.02.26, Madras Records, RAC.

25 *Confidential Report of Sub divisional Magistrate, Kunhiraman Nair to District Magistrate,* Calicut, cited in Ibid.

26 *Mathrubhumi,* dated 6th August 1925.

27 *Mathrubhumi,* dated 29th August 1925.

28 *Mathrubhumi,* dated 18th August 1925.

29 *Mathrubhumi,* dated 20th August 1925.

30 *Mathrubhumi,* dated 11th June 1925.

31 *Mathrubhumi,* dated 13th June 1925.

32 *Mathrubhumi,* dated 13th June 1925.

33 Though the copies of *Al-Ameen* are not available, the only source regarding this debate is the quoting from such articles of *Al-Ameen* in *Mathrubhumi*.

34 *Mathrubhumi*, dated 2nd May 1929.

35 *Mathrubhumi*, dated 26th February 1929.

36 *Mathrubhumi*, dated 26th February 1929.

37 *Mathrubhumi*, dated 12th March 1929.

38 *Mathrubhumiyude Charithram,* vol.I, Kozhikkode, p.210.

39 *Mathrubhumi,* dated 30th March 1929. Also see in Sreevidhya Vattarambath, ‘Aftermath of the Rebellion-A study on the Political and Social Trends in Malabar from 1921 to 1935’ unpublished PhD Thesis, Department of History, University of Calicut, 2007, p.221.

SUBALTERN STUDIES

Intra-Caste Economic Disparities Among Scheduled Caste Households in Kerala: An Analysis of Income and Expenditure Patterns

Ratnakumari K.A.
Associate Professor of Economics
P M Govt College Chalakudy
E-mail: ka.ratnakumari@gmail.com

Dr. Babu C.C.
Former Controller of Examinations University of Calicut
& Deputy Director of Collegiate Education
Thrissur (Rtd)
E-mail: drbabucc@gmail.com

Abstract

This paper analyzes intra-caste income and expenditure disparities between Kerala Scheduled Caste (SC) households based on data from 377 households. Statistical tests indicate stark differences in SC sub-groups across income, consumption, as well as food consumption. The empirical results point toward the importance of policy interventions addressed to these divergences as opposed to lump-sum interventions.

Keywords: Scheduled Caste, income, expenditure, food expenditure,

Introduction

The economic heterogeneity within Scheduled Caste (SC) communities in India has been a subject of growing academic inquiry. Previous studies have extensively examined the overall economic conditions of Scheduled Castes, highlighting disparities in income, consumption patterns, and access to resources

 ISSN: 2582 - 2594

when compared to other social groups (Deshpande, 2000; Thorat & Newman, 2007; Sreeraj & Vamsi, 2016). Scholars have also explored the economic vulnerabilities of SC households, emphasizing the impact of historical marginalization, occupational segregation, and limited access to social capital (Deshpande, 2011). However, much of the existing literature has treated Scheduled Castes as a monolithic entity, overlooking the substantial intra-caste variations in economic outcomes.

While studies have analyzed disparities in education, employment, and asset ownership within the Scheduled Caste population (Munshi, 2019; Zacharias and Vakulabharanam, 2011). C), relatively few have systematically investigated the intra-caste differences in household expenditure patterns. In particular, there remains a significant research gap in understanding how different SC sub-communities exhibit variations in income levels, consumption expenditure, and allocation of resources toward food and other necessities. This gap is critical, as the intra-caste economic differences can have significant policy implications, influencing the effectiveness of targeted welfare schemes.

This study seeks to contribute to the literature by analysing intra-caste expenditure differences among SC communities in Kerala. Utilizing cross-sectional data from randomly selected SC households, this study examines variations in family income, total consumption expenditure, and food expenditure across different SC sub-groups. By employing ANOVA tests, the study assesses whether these differences are statistically significant, thus shedding light on the economic diversity within the SC category. By addressing this underexplored aspect of economic disparity, this study contributes to a more comprehensive understanding of Scheduled Caste communities in Kerala. It provides empirical evidence to support public interventions for reducing intra-caste economic inequality, thereby enhancing the overall well-being and financial stability of marginalized groups.

Methodology

The study is based on a cross-sectional survey of 377 Scheduled Caste (SC) households randomly selected from different regions of Kerala—South, Central, and North. Specifically, Trivandrum (South), Palakkad (Central), and Malappuram (North) were chosen, with further stratification at the taluk and local body levels. One municipality and one gram panchayat were selected from each taluk using systematic random sampling, ensuring a representative sample of SC households. The study employed ANOVA tests to assess whether these differences are statistically significant, thus shedding light on the economic diversity in terms of income and expenditure within the SC category.

Results and Discussion

Average Differences in Family Income, Consumption Expenditure, and Food Expenditure by SC Community

Table 1 presents the average monthly family income, total consumption expenditure, and food expenditure across various Scheduled Caste (SC) communities in Kerala. The results indicate significant variations in economic standing among these communities.

The Kanakkan/Padanna/Padannan households report the highest average monthly income (₹24,714.29), whereas Panan households record the lowest (₹22,192.31), reflecting considerable financial disparities. In terms of consumption expenditure, Kavara households exhibit the highest spending (₹16,911.76), suggesting greater financial flexibility or higher living standards, while Kalladi households report the lowest consumption expenditure (₹14,931.37). Similarly, Mannan/Pathiyan/Perumannan/Velan households allocate the highest amount to food expenditure (₹3,866.67), whereas Kuravan/Sidhanar/Kuravar households report the lowest food expenditure (₹3,250.00), highlighting differences in dietary habits and financial constraints.

Community-specific variations reveal diverse economic behaviors. Pulayan/Cheramar/Pulaya/Pulayar/Cherama/Cheraman households, with an average income of ₹23,404.76 and consumption expenditure of ₹16,440.48, occupy a moderate economic position. Their food expenditure (₹3,788.10) is slightly above the overall average. Conversely, Cheruman households, which report a lower income (₹22,378.38) and consumption expenditure (₹15,486.49), may experience economic difficulties. Interestingly, Paraiyan/Parayan/Sambavar households, despite a lower income (₹22,484.85), prioritize food spending (₹3,848.48), which is above the overall average. Kavara households, with an average income of ₹23,029.41 and consumption expenditure of ₹16,911.76, demonstrate relative economic stability. However, Kalladi households, despite reporting a moderate income (₹22,901.96), have the lowest consumption expenditure (₹14,931.37), suggesting financial constraints or frugal spending habits. These findings underscore the significant economic diversity within the SC communities, illustrating the distinct financial behaviors and constraints faced by different groups within SC group.

 ISSN: 2582 - 2594

Table 1: Average differences in family income, consumption expenditure, and expenditure on food items by types of SC community

Type of SC community		Average Monthly income of the household	Average Monthly total consumption	Average Monthly food expenditure
Pulayan	Mean	23404.761	16440.47	3788.09
	N	42	42	42
	Std. Deviation	6317.067	4643.64	1103.69
Kanakkan	Mean	24714.28	16690.47	3571.42
	N	42	42	42
	Std. Deviation	9077.67	5307.55	991.25
Cheruman	Mean	22378.3	15486.48	3548.64
	N	74	74	74
	Std. Deviation	5103.58	4342.34	802.26
Mannan	Mean	24444.44	16777.77	3866.66
	N	45	45	45
	Std. Deviation	8220.14	5282.42	855.46
Paraiyan	Mean	22484.84	16333.33	3848.48
	N	33	33	33
	Std. Deviation	3993.12	5035.29	1078.80
Kuravan	Mean	23066.66	15866.66	3250.00
	N	30	30	30
	Std. Deviation	3912.25	4074.59	537.39
Panan	Mean	22192.30	16230.76	3388.46
	N	26	26	26
	Std. Deviation	2059.99	4607.01	561.65
Kavara	Mean	23029.41	16911.76	3691.17
	N	34	34	34
	Std. Deviation	4706.44	3687.55	816.63
Kalladi	Mean	22901.96	14931.37	3680.39
	N	51	51	51
	Std. Deviation	5678.92	4963.88	826.32
Total	Mean	23180.37	16090.185	3637.93
	N	377	377	377
	Std. Deviation	6005.25	4701.58	879.62

Source: Estimated from primary data

Statistical Analysis of Economic Differences Among SC Communities

Table 2 presents the ANOVA test results assessing the statistical significance of differences in family income, total consumption expenditure, and food expenditure across SC communities. The analysis indicates significant differences across all three categories.

The ANOVA test for family income reveals a statistically significant variation among SC communities (F = 2.255, p = 0.0266), suggesting that differences in average income levels are influenced by community-specific economic conditions. The between-group variation in income is notably higher than the within-group variation, emphasizing the role of community affiliation in determining financial standing.

Similarly, the ANOVA test for total consumption expenditure reports an F-statistic of 2.590 with a p-value of 0.0378, confirming significant differences in spending patterns across communities. The variation in average consumption expenditure across groups exceeds within-group variation, indicating that community identity significantly impacts household financial behavior. Food expenditure also exhibits statistically significant differences (F = 2.714, p = 0.024), suggesting that SC communities allocate resources toward food differently, possibly reflecting variations in dietary habits, economic constraints, or cultural preferences.

The ANOVA results confirm that the type of SC community significantly influences family income, consumption expenditure, and food expenditure. These findings highlight the economic heterogeneity within SC communities and underscore the necessity for effective policy interventions to address disparities and enhance welfare of the marginalised group.

Table 2: ANOVA Test results for Average differences in family income, consumption expenditure, and expenditure on food items by types of SC community

		F	Sig.
Family income * types of SC community	Between Groups	2.255	0266.
Consumption expenditure * types of SC community	Between Groups	2.590	0378.
Expenditure on food *types of SC community	Between Groups	2.714	024.

Source: Estimated from primary data

ISSN: 2582 - 2594

Conclusion

This study provides an in-depth analysis of intra-caste expenditure differences among Scheduled Caste (SC) communities in Kerala, highlighting the significant economic heterogeneity within this marginalized group. The findings reveal substantial variations in family income, total consumption expenditure, and food expenditure across different SC sub-communities, challenging the prevalent assumption that SC households form a homogeneous economic category.

The results indicate that certain communities, such as Kanakkan/Padanna/Padannan and Mannan/Pathiyan/Perumannan/Velan, report relatively higher income levels and expenditure patterns, while others, like Panan and Cheruman households, exhibit lower economic standing. The disparities in spending patterns, particularly in food expenditure, suggest that community-specific economic behaviors, financial constraints, and cultural preferences play a significant role in shaping household expenditure decisions. These variations underscore the need for more effective policy interventions that recognize and address the distinct economic realities of different SC sub-groups.

The statistical analysis using ANOVA confirms that the observed differences in family income, consumption expenditure, and food expenditure among SC communities are statistically significant. This reinforces the argument that targeted policy measures are necessary to bridge the economic gaps within SC communities. Uniform welfare policies may not effectively address the intra-caste economic inequalities; instead, customized programs tailored to the specific needs of economically disadvantaged SC sub-groups can enhance their financial stability and overall well-being.

From a policy perspective, these findings emphasize the importance of adopting a differentiated approach in the design and implementation of social welfare schemes for SC households. Government initiatives should consider intra-caste economic disparities and ensure that assistance reaches those sub-communities that are relatively more disadvantaged. Moreover, enhancing financial inclusion, access to education, and skill development programs can help reduce economic disparities and improve the socio-economic conditions of marginalized SC sub-communities. This study contributes to the broader discourse on economic disparities within marginalized communities by shedding light on the intra-caste variations in expenditure patterns among SC households in Kerala. Addressing these disparities through effective policy interventions and inclusive development strategies will be

crucial in ensuring equitable economic progress within the SC population. Future research can further explore the underlying factors driving these differences and assess the long-term impact of policy measures in reducing intra-caste economic inequalities.

References

Deshpande, A. (2000). Does caste still define disparity? A look at inequality in Kerala, India. *The American Economic Review, 90*(2), 322–325.

Deshpande, A. (2011). *The grammar of caste: Economic discrimination in contemporary India.* Oxford University Press.

Munshi, K. (2019). Caste and the Indian economy. *Journal of Economic Literature, 57*(4), 781–834.

Sreeraj, A. P., & Vakulabharanam, V. (2016). High growth and rising inequality in Kerala since the 1980s. *Oxford Development Studies, 44*(4), 367–383.

Thorat, S., & Newman, K. (2007). Caste and economic discrimination: Causes, consequences, and remedies. *Economic and Political Weekly, 42*(41), 4121–4124.

Zacharias, A., & Vakulabharanam, V. (2011). Caste stratification and wealth inequality in India. *World Development, 39*(10), 1820–1833. https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2011.04.026

 ISSN: 2582 - 2594

Colonial Modernity and the Struggle against Untouchability in Central Kerala

Dr. Remani K.K.
Associate Professor of History
K. K. T. M Government College
Pullut, Thrissur
E-mail: kkrremani@gmail.com

Abstract

Since the end of the 18th century, several events have been affecting the socio-religious life in Kerala. Society of Kerala witnessed the British colonialists initiating through-going changes in the ideological and altered in the living conditions of most social groups and classes. Modernity goes along with the formation of the nation states and the establishment of the social organizations that are referred to as capitalism, deepening of urbanization, and the transnational movements of human beings and materials. Untouchability was the greatest curse of Kerala society; Hindu society was featured by the predominance of the upper castes and the relatively subordinate positions of the lower castes. The principles of social freedom and equality found no place in Hindu social organization. The social evils of untouchability, inapproachability and unseeability continued to be a disgrace to the Hindu society. The result was that there was the complete segregation of the Hindus of one caste from their brethren belonging to the other castes in society. The important struggle for temple entry was the famous Vaikom, Paliyam and Guruvayur and *Kuttamkulam*.

Keywords: Downtrodden, Homo Hierarchies, Unseeability, Satyagraha

Introduction

Since the end of the 18th century, several events have been affecting the socio-religious life in Kerala. Society of Kerala witnessed the British colonialists initiating through-going changes in the ideological and altered in the living conditions of most

social groups and classes. The impact of the western culture on the traditional way of life and thought pattern of Kerala was an important factor. Social reformers were an attempt to liberate the suffers from the superstitions and caste discrimination and make them aware of their legal rights and privileges, (Remani K K, 2020).

Modernity goes along with the formation of the nation states and the establishment of the social organizations that are referred to as capitalism, deepening of urbanization, and the transnational movements of human beings and materials. And also refers to the socio-economic and intellectual transformation of early twentieth-century was embedded in regional and global relationships Some scholars have spoken of modernity in non-European societies that have undergone colonial experience-often referred to as colonial modernity.

Dipesh Chakrabarthy, (*Habitations of Modernity,* 2002), observes that: The term modernity involves industrialization, urbanization and political democracy on rural and autocratic societies, the changes in progress by contrasting the modern with the traditional. The notion of modernity S.L. Doshi, (Post Modern, *Perspectives on Indian Society,* 2010) articulates the fact that: Modernity will be equated with a rational, scientific and secular view of life. Modernity believes in rationality and the castes which are equipped with education, technology and resources, thus availing of all the benefits of modernity. Modernity has been identified with progress and all sections of society.

The downtrodden people of India have been fighting for the equality and worked for the civil rights and freedom of the lower castes people. He wanted to transform the basic structure of Indian society, by replacing caste based social oppression, economic exploitation and political domination by the upper castes (Eva Mariya Hardtmann, *Dalit Movement in India,* 2009). He revolted against the inequalities in Hindu social structure in terms of his anti-caste struggles and attacks on the oppressive and exploitative ancient institutions and practices.

Dr. B.R Ambedkar emphasized the aspects of the ideal society and social movements: An ideal society should be mobile, should be full of channels for conveying a change taking place in one part to other parts. Ideal of Hindu society without caste and untouchability has not been achieved so far. Religion and caste continue to play havoc in the minds of the masses in villages. He asserted that the Hindu was morally unconcerned about the untouchable. The untouchable does not belong to the society of the Hindus and the Hindus do not feel that he and the untouchable belong to one society. The reformers aim was to revolt against the untouchability and restructuring of society based on justice and equality

 ISSN: 2582 - 2594

(Padmanabhan, A., *Dalits at the Cross-Roads their Struggle-Past and Present,* 1996).

One of the significant pioneers of the anti –caste movements in India was Jothi Rao Phule. Phule, Panditha Iyothee Thas, Periyar Ramaswamy Naiker, and in Kerala Sree Narayanaguru, Ayyankkali, Poyikail Yohannan, K.P Karuppan, Sahodharan Ayyappan, K.P. Vallon and P.K. Chathan Master among the others, fought against the caste system. However, their ideological premise and strategies against the caste system varied from person to person. In Kerala the plight of absolute sufferers of inequality that constitute various dalit communities and other depressed communities continued unabated even in the middle of the 20th century not withstanding so much hailed social and religious movements.

Movements against Untouchability

Untouchability has received more attention from sociologists and social anthropologists rather than historians. The disciplines of sociology and social anthropology offer a detailed description of untouchability. In political science, economics and philosophy untouchability faces marginalization if not a complete overlooked.

One of the influential books on untouchability is Louis Dumont's (*Homo Hierarchies: The Caste System and its Implications,* 1980) He says that: 'Impurity of the untouchable is conceptually inseparable from the purity of Brahmin. Dumont focuses exclusively on the concept of purity and pollution as determinants of the entire hindu caste system. Untouchables are necessary for the purity of Brahmins. Untochability will not truly disappear until the purity of the Brahmins itself radically devalued'.

The view of Dr. B R Ambedkar is that the roots of untouchability lie in the deliberate policy of the Brahmins, who were full of contempt and hatred towards those who continued to eat beef and isolated themselves from brahminical traditions by embracing buddhism (P. K. Baskhi, *Dalit and Human Rights,* 2010) When brahminism became dominant in the 4th century A.D, untouchability has intensified. Ambedkar's ultimate objective was to annihilate caste system. He was of the view that untouchability is :'One of the heinous manifestations of the essence of caste should be fought through social struggles. For Ambedkar the solution lies not in morality, on the contrary, it is fundamentally political. However, for Gandhi, the solution lies not in political but in the moral. Gandhi chooses the moral route that does not centrally take on the essence of untouchability-that is caste. He does not

seek to attack the roots of the problem: instead, he chooses to prune its rough edges. In Gandhi, it is pruning rather than uprooting, while in Ambedkar the reverse is the case. In other words, Gandhi finds the solution of untouchability through moral changes of the mindset of the people while Ambedkar suggests the annihilation of caste, of which untouchability is one of the most abominable and humiliating practices.

A novel and different approach to the study of untouchability is enunciated in the book (Gopal Guru and Sundar Sarakkai, *'Cracked Mirror: An Indian Debate on Experience and Theory',* 2012), a noted scholarly work co-authored by Gopal Guru, a social theorist, and Sundar Sarakkai, a philosopher. This book is an exploration of the politics of experience and the ethics of theorizing. One of the interesting characteristics of this book is that it is a philosophical attempt to understand untouchability.

In the chapter titled Archaeology of Untouchability Gopal Guru employs archeological method to unravel untochability. He distinguishes the Brahmins as *deferential* or *ideal* untouchables and the dalit as *despicable* or *real* untouchables. The aim of archeological method is to unearth subtle form of untouchability which is more prevalent than ever before. He explains what archeological method is and why it is relevant for understanding untouchability.

Let me begin by arguing that archeology as a method of discovering the essence of caste becomes intelligible only in certain contexts. For example, archeology may become redundant in the rural context; where caste hierarchies play out openly through resorting to blatant untouchability practices, and hence caste does not require untouchability to adopt subtle forms for its own expression....... archeological method requires a spatially ambiguous context for its success. Archeological method becomes intelligible in the social context where every other person appears a stranger to every other person of social relations. The urban context makes it difficult for the pure untouchable to remain in touch with despicable untouchable. The public sphere provides space for archeological investigation. Put it differently public sphere is where archeological method is most effective because subtle forms of untouchability are most expressive but hidden in the public sphere.

Untouchability was the greatest curse of Kerala society; Hindu society was featured by the predominance of the upper castes and the relatively subordinate positions of the lower castes. The principles of social freedom and equality found no place in Hindu social organization. The social evils of untouchability, inapproachability and unseeability continued to be a disgrace to the Hindu society.

 ISSN: 2582 - 2594

The result was that there was the complete segregation of the Hindus of one caste from their brethren belonging to the other castes in society (A Sreedhara Menon, *Kerala History and its Makers,* 2008).

Gandhiji was the greatest fighter of their cause. He started a crusade against the curse of untouchability. His aim was to uproot the present practice of untouchability from the country (S C Ray Choudary, *Social Cultural and Economic History of India,* 1978). Gandhi organized a network of societies throughout the country to serve the cause of the untouchables called 'All India Anti Untouchablility League', which later came to be known as the Harijan Sevak Sangh. Their goals were to open out public wells, roads, schools and temples to the untouchables. Gandhian ideas influenced the Satyagraha movements in different parts of Kerala. A number of struggles took place against the inequities of the caste system during the colonial period, which helped the lower castes improve their social status. (Nambeeshan, T. P. *R Keralathile Harijanagalude Nila,* 1976). The important struggle for temple entry was the famous Vaikom, Paliyam and Guruvayur and Kuttamkulam.

Vaikom Satayagraha (1924-25).

Vaikom was selected as the center of inaugurating the anti-untouchability programme of the avarnas. With the satyagraha began on march 1924, a truly glorious fight to establish the dignity of man and his right of free movement had begun. The temple authorities of Vaikom exhibited notices prohibiting the entry of 'polluting castes' (S. Ramachandran Nair, *Freedom Struggle in Colonial Kerala,* 2004). The lower castes could not use the temple roads or even the paths leading to these roads. They had to take devious and lengthier routes from one point of the town of Vaikom to another. The leaders of the agitation contended that the roads around the temple were public and were used by Christians and Muslims. But the roads were closed to Ezhavas, Pulayas and Parayas. The satyagraha finally ended in successfully in 1925, thanks to the intervention of Mahatma Gandhi. Gandhi visited Travancore and held discussions with the Rani and state officials and he also met Sree Narayana Guru at Varkala. Finally on 23 November, 1925 all roads around Vaikom temple were thrown open to all Hindus, irrespective of caste. Vaikom Sathyagraha of 1924 gave people more confidence and enthusiasm to start similar sathyagraha in other places of Kerala.

Guruvayur Satyagraha [1931-1932]

Another major event was the Guruvayur Satyagraha which was under the leadership of Kerala Provincial Congress. The Satyagraha was started on 1st

November, 1931 to gain entry for all Hindus to the temple. Led by K. Kelappan and A.K. Gopalan, it attracted countrywide attention, people from all parts of India came to Guruvayur in support of the satyagrahis (A. Sreedhara Menon, *Kerala Samskaram* 2007).

The Vishnu shrine at Guruvayur in south Malabar is one of the most famous temples in Kerala. The temple was managed by the zamorin of Calicut and was closed to all non-caste Hindus. The upliftment of the depressed sections of the Hindu community had always formed an important aspect of work of the Indian National Congress in Malabar. The social disabilities from which the depressed classes like Pulayas, Parayas, Kannakkans and Nayadies suffered for centuries assumed vast proportions and the nationalist leaders Like Manjeri Rama Iyer and K. Kelappan had constantly sought to make the people realize the denial of elementary rights of citizenship to them amounted to a great social justice. Kelappan as well as other leaders felt that untouchability could be wiped out only if the depressed classes were permitted to enter the public temples.

On 9 July 1931, Kelappan submitted a representation to Gandhiji and the Congress Working Committee regarding the need for temple entry movement in Malabar. Finally on 2 August, 1931 the Kerala provincial congress committee passed a resolution on the question of temple entry. Meanwhile, the temple entry campaign was vigorously started in Ponnani Taluk, in 1931 the Kerala provincial congress committee decided to launch a Satyagraha to get the temple opened to all Hindus. The congress, under the leader of K. Kelappan organized a march from Cannanore in North Malabar to Guruvayur to mobilized public support for the sathyagraha, and volunteers and political workers from all over the country flocked to Guruvayur to participate in the struggle (*P.K.K. Menon, The History of Freedom Movement in Kerala,* 1972).

On 1 November, 1931, the Satyagraha was inaugurated under the leadership of K. Kelappan at Guruvayur. T. Suramanian Tirumumb, captain of the temple entry campaign was arrested at Guruvayur on 7November. Unnikrishnan, a Harijan boy of twelve who was observing satyagraha along with other volunteers was beaten by a person. (*K.K.N. Kuruppu,* 2001). From this time onwards gradually physical force came to be used against the satyagrahis. P. Krishnapillai, one of the founders of the communist movement in Kerala walked into the inner sanctum of the people reserved for Brahmans and tolled the bell which was an exclusive privilege of the Brahmans. There was an uproar among the conservative sections. As a result, the temple was closed for a month and the puja suspended. Though it continued for

ten months, the Satyagraha failed to make any impact on the zamorin or on the caste Hindus. Protesting against the immovable attitude of the temple authorities, Kelappan began a fast unto death at the temple gate from 21 September, 1932. (R. Vinodkumar, *Keraleeyam,* 2008). This quickly created solidarity throughout Kerala and outside. Later Gandhiji telegraphically asked Kellappan to end his fast, which he did on 2 October, 1932. A limited referendum was held among Hindus of Ponnani. About 70% of the people supported the temple entry for Avarnas, which facilitated the creation of a climate favorable for the eradication of untouchability, (A. Sreedthara Menon, *A Survey of Kerala History,* 2007).

The movement for temple entry resulted in the overwhelming victory of the reform movement in the history of Kerala when Sri Chitira Tirunnal Balarama Varma, the Maharaja of Travancore, issued his famous Temple Entry Proclamation on November 12,1936. This proclamation in Kerala society sowed warm hopes in the hearts of the downtrodden.

Temple Entry Proclamation 1936

On 12 November, 1936 the Maharaja of Travancore, Sri Chittira Tirunal Balarama Varma issued the famous temple entry proclamation, profoundly convinced of the truth and validity of our religion believing that it is based on divine guidance and on an all comprehending toleration, knowing that, in its practice, it has throughout the centuries adapted itself to the needs of changing times, solicitous that none of our Hindu subjects should by reason of birth or caste or community be denied the consolation and relief of the Hindu faith, we have decided, declare ordain and command that subject to such rules and conditions as may be laid down and imposed by us for preserving their proper atmosphere and maintaining their rituals and observances there should hence forth be to restriction placed on any Hindu by birth or religion on entering or worshipping at the temples controlled by us and our government. Temple entry proclamation gave a message of hope and good spirit to the down-trodden harijans and other backward classes, (*The Temple Entry Proclamation Memorial Souvenir,* 1942).

However, it took more than a decade for such a reform to be introduced in Cochin and Malabar. In 1946 and 1948 two important samaram were conducted in Cochin State. That is the Kuttamkulam Struggle and Paliyam Struggle.

Kuttamkulam Struggle [1946]

Kuttamkulam struggle for the 'right of using public roads or 'Vazhinadakkal Samaram', was a fierce protest against untouchability in the premises of the temple.

Temple entry struggle began on 6th July 1946, was held in Ayyankau ground in Irinjalakuda.

P.K. Chathan Master, leader of *Cochin Pulaya Maha Sabha* and his followers demanded for the right of the untouchables to walk along the public road to Kudalmanikyam temple (*Chathan Master Smaranika*), The district Magistrates of Cochin had issued an order on 1911, as follows: (1) The low castes people are not permitted to use roads open to the public of higher castes. (2) They are not permitted to enter or approach within a certain distance of many courts and public offices. (3) They are excluded from public service, (*Report on the Administration of Cochin,* 1919). The untouchables were prohibited to walk through Kuttamkulam road to west and prohibition was exhibited on a notice board, *(Theendal Palakas)* on the Kuttamkulam road to Kudalmanikyam temple. In 1929, this order was questioned by the members of the *Cochin Pulayar Mahajana Saha* in the Cochin Legislative Assembly. The president of Cochin Legislative Assembly clarified that there was no objection to the people of any castes passing through the high ways and other public road (*Report on the Administration of Cochin,* 1930). However, he added that certain minor restrictions remained as part of the custom in very few localities.

Panamppilly Govinda Menon, the leader of *Prajamandalam* council, remarked that the 1911 order had no legal validity and that even the government had no authority to order permanent restrictions. During the1930's as a result of the efforts taken by the S N D P, the lower castes were allowed access to public roads except some important ones relating to temples and palaces. Sahodaran Ayyappan was the president of the Cochin S N D P branch at that time and a resolution was passed in a meeting presided over by him in which stated 'this meeting vehemently opposes the move which restricts the freedom of movement of the lower castes during the festive occasions which ignore all the existing protests all over the country. Also we appeal to the government to put an end to this practice' (*History of Freedom Movement in Kerala,* 1938-1948, Vol.III).

Two major factors had led to the Kuttamkulam Samaram in 1946. One of them was the Cochin Pulayar Mahajana Sabha's annual convention which was held at Irinjalakuda. Pulaya girls came in large numbers to attend the convention and all of them had broken the established traditions and wore blouses to cover their upper body. The upper caste people did not like this and they openly abused them and a clash ensued between the lower castes and upper castes (S.K., Vasathan, *Namal Nadanna Vzhaikal,* 2006). Besides, the temple authorities were adamant that the lower castes people should not walk through the temple roads. The restrictions were

ISSN: 2582 - 2594

strictly implemented in the year 1946 during the time of Kudalmanikyam festival.

The communist party and Cochin Pulaya Mahasabha led by P. K. Chathan Master protested against the injustice and held a procession. The people who hailed from different social and political organizations of the state formed an action council to protest against the policy of Kudalmanikayam authorities. They wanted to get the road open to all people, irrespective of caste or religion. The popular pressure in support of the agitation compelled the government to interfere. Many meetings were held in Cochin under the leadership of the *Cochin Pulayar Mahajana Sabha* and the Cochin government had no options left but to pass a resolution in favour of temple entry.

Later the 'Temple Entry Authorization Proclamation of Cochin' was issued by Sree Kerala Varma, Maharaja of Cochin in an unusual gazette on 20th December 1947. But this act did not come into force at that time. It came into force only on the first day of Medam 1123 (April 14th 1948), (*The Cochin Government Gazetteer,* 1947). The provisions of the Act are as follows. "whereas it is our desire that the disabilities imposed by custom or usage on certain classes of Hindus against entry into Hindu temples in Cochin State should be removed; the practice of pollution or Theendal should be removed; public tanks used for bathing purposes should be thrown open; public wells should be thrown open." (*Report on the Administration of Cochin,* 1949).

Paliyam Struggle (1947)

Paliyam Struggle was organized as a struggle against untouchability at Paliyam in Chennamangalam. Paliath Achan was the minister of the Maharaja of Cochin and the avarna castes were denied entry along the road in front of his residence and temple. The hundred-day long struggle was organized by the Communist party and other community organizations like SNDP Yogam, Pulaya Maha Sabha etc. In the meantime, the temple entry proclamation of the Maharaja of Cochin was made on 20th December 1947 and thereby free access along the Paliyam road was established for all Hindus irrespective of any caste distinction, (K.V. Kunjhikrishnan, 'Paliyam Samaram: Paschathalavum Pradhanyavum', *Deshabimani Varika*, 2009)

One of the most important struggles connected with the campaign for the eradication of untouchability was the Paliyam Samaram. In 1947, Paliyam satyagraha was organized as a struggle against untouchability at Paliyam in Chennamangalam, their demand was not for the right to entry in to the temples in Cochin, but for the right of the untouchables to walk along the public road in

the Paliyam, (Balan Payyappili, *Paliyam Samaram,* 1988). The Paliyath swarupam being the headquarters of the traditional prime ministers of Cochin played a significant role in the political and administrative affairs of the state and the biggest land lords of the state. They opposed even the slightest social reforms and strictly clung to the principle of casteism and untouchability. They did not permit the non-caste Hindus and non-Hindus to walk along the Paliyam roads; nor did they permit the untouchables to enter their temples. They firmly believed that if the non-caste Hindus got entry into the temples, the temples would be polluted.

The people who hailed from different social and political organizations of the state formed an action council to organize a Satyagraha to force the Paliyam family to throw open the road to all people, irrespective of caste or religion, (Ravi Kuttikkad, 'Paliyam Samaram', (Mal.), *Mathruboomi Azhchapathippu,* 1982).

The Sathyagraha went on for hundred days during the period December-April 1948. The volunteers who took part in it were subjected to repressive measures like arrest, lathi-charge etc. One of the major incidents connected (the hundredth day) with satyagraha, was that a freedom fighter by name A.G. Velayudhan met with tragic death in a police lathi- charge. A.G. Velayudhan who played a very vital role in the organization of the factory and harbor workers courted martyrdom in March 1948. It is significant that a communist leader of the harbor workers of Cochin, comrade A.G. Velayudhan died at the hands of the police while leading a squad of working-class volunteers to the scene of the Satyagraha. The Satyagraha was suspended; meanwhile in April 1948 all temples in Cochin were thrown open to all Hindus, irrespective of caste(A. Sreethara Menon, *Political History of Modern Kerala,* 1987). At last, the temple entry proclamation promulgated by Sri Rama Varma, the Maharaja of Cochin on 20 December 1947 with the effect from 14th April 1948, put an end to the historic Paliyam Satyagraha. As a result, the avarnas and non- Hindus got the right to walk along the Paliyam road and it had helped to create a climate in favour of the eradication of untouchability.

Conclusion

The transition of the traditional society and the emergence of the modern age had its impact on Kerala society. The movements against untouchability were due to structural changes in the position of lower caste people. A modern outlook which came to light among the depressed class marked not only by changes in the material domain of life, but also the realm of self-awareness of social groups that led to the creation of new identities.

ISSN: 2582 - 2594

The government order that, the high streets of all towns were the property, 'not of any particular caste, but of the whole community, and that every man, be his caste or religion what it may, has a right to the full use of them'. The *theendal* or pollution from the near approach of an individual of a lower caste not to exist, and where persons of different castes have no great objection to live in houses adjacent to each other. Scale of distances within which persons of different castes may not approach each other without one of them polluting the other and they never live in houses situated within a certain distance of each other, (*Archives News Letter,* 1950).

References

1. Remani K K, (2020)Beyond the Margins: *A Study on the Emergence of Pulyalas in Central Kerala,* Unpublished Ph. D Thesis, Submitted to Calicut University, p.110.
2. Dipesh Chakrabarthy, (2002) *Habitations of Modernity,* Permanent Black, Delhi, p.XXII.
3. S.L. Doshi,(2010) *Post Modern, Perspectives on Indian Society*, Rawat Publications, New Delhi, p.202.
4. Eva Mariya Hardtmann, (2009), *Dalit Movement in India,* Oxford University Press, New Delhi, p.49.
5. Padmanabhan, (1996) A., *Dalits at the Cross-Roads their Struggle-Past and Present,* Publishers Poompugar Pathippagam, Madras, p.68.
6. Louis Dumont, (1980) *Homo Hierarchies: The Caste System and its Implications,* Oxford University Press, Delhi., p.53.
7. P. K. Baskhi, (2010) Dalit and Human Rights, New Delhi, p.110.
8. Gopal Guru and Sundar Sarakkai, (2012)The Cracked Mirror: *An Indian Debate on Experience and Theory,* Oxford University Press, New Delhi, p.215.
9. A. Sreedhara Menon, (2008), *Kerala History and its Makers,* D C Books, Kottayam, p.201.
10. S C Ray Choudary, (1978), *Social Cultural and Economic History of India,* Surjith Publications, Delhi. p.215.
11. Nambeeshan, T. P. R(1976) *Keralathile Harijanagalude Nila, Mathruboomi Azchapathippu,* October 3, p.26.
12. S. Ramachandran Nair, (2004), *Freedom Struggle in Colonial Kerala,* Thiruvananthapuram, p.95.
13. A. Sreedhara Menon, (2007) *Kerala Samskaram* [Mal], DC Books Kottayam p.214.
14. P.K.K. Menon, (1972) The *History of Freedom Movement in Kerala Vol.II* [1885-1938] Cultural Publications, Thiruvananthapuram.
15. K.K.N. Kuruppu, (2001) *Guruvayoor Sathyagraghavum Keraleeya Samoohavum, Deshabimani* Guruvayoor Supplement, pp.9-11.

16. R.Vinodkumar, *Keraleeyam* (2008) (Mal), D C Books, Kottayam, p.168.

17. The Temple Entry Proclamation Memorial Souvenir, 1942, p. 6

18. Chathan Master Smaranika, (Mal.), Irinjalakuda, 2010, p.11.

19. History of Freedom Movement in Kerala, 1938-1948, Vol.III, State Archives Department, Government of Kerala, 2006, p.255.

20. S.K., Vasathan, (2006) *Namal Nadanna Vzhaikal*,(Mal.), Malayala Gavashana Kendram, Thrissur, p.336.

21. The Cochin Government Gazetteer, (1947), Cochin Government Press, Ernakulam, 1947, p.80.

22. Report on the Administration of Cochin, (1949), Cochin Government Press, Ernakulam 1950, p.58

23. K.V. Kunjhikrishnan, (2009) *Paliyam Samaram: Pashathalavum. Prathanyavum, Deshabimani Varika,* July 12, pp.57-58.

24. Ravi Kuttikkad, (1982) 'Paliyam Samaram', (Mal.), Mathruboomi Azhchapathippu, April 4-10.

25. Balan Payyappili, (1988) *Paliyam Samaram,* (Mal)Chintha Publications, Thiruvanathapuram, pp.101-103

26. A. Sreethara Menon, (1987), *Political History of Modern Kerala,* Viswanathan Publications, Madras, p.53

27. Archives News Letter, (1950), Regional Archives Ernakulam, p.7.

ISSN: 2582 - 2594

WOMEN STUDIES

Social-Empowerment of Owner-Members of Women Micro-Enterprises in Malabar Region of Kerala State

Dr. C.V. Shaji
Associate Professor of Commerce,
S.A.R.B.T.M Govt. College, Koyilandy
E-mail: cvshajimadurima@gmail.com

Abstract

Women's Neighbourhood Groups (NHGs) under the Kudumbashree Mission in Kerala State are responsible for the formation of women's microenterprises. Government initiatives to eradicate poverty or promote self-employment have enabled them to operate. Women entrepreneurs are considered owners, members, and employees of these organisations. The goal of the current study is to evaluate the social empowerment of women who own micro-businesses.

The nature of the current study is both descriptive and inferential. The sample consisted of 150 women who run micro-entities. The primary data were collected by using a pre-tested interview schedule with closed-ended questions and Likert scales. The statistical techniques used in this study are percentage, mean, standard deviation, independent sample t-test, and analysis of variance. The study points out that the social empowerment of women entrepreneurs who own micro-units considerably enhanced their involvement in micro-business/enterprise activities. Based on the classification, the social empowerment of owner-members of women micro-entities is not significantly influenced by ownership or the type of activity. Locality, on the other hand, has a significant influence on the social empowerment of women who own microbusinesses. The establishment of women's microenterprises in Women's Neighbourhood Groups (NHGs) of the Kudumbashree Mission under Kerala State. Government initiatives to eliminate poverty or encourage self-employment have enabled them to operate. Women entrepreneurs are regarded as owners, members, and employees of these organisations. Assessing the social empowerment of women who own micro-businesses is the objective of the current study.

Keywords: Women Micro-enterprises, Neighbourhood Groups, Social Empowerment.

Introduction

The objective of the present study titled “Social Empowerment of Owner-Members of Women Micro-Enterprises in the Malabar Region of Kerala State”, reveals the extent to which social empowerment has helped owner-members of women-owned micro-enterprises under the auspicious Kudumbhashree Mission in Kerala. In the event that positive change in social empowerment is required, sufficient and adequate support is to be provided, and this kind of study assists the total development and entrepreneurial development of owner-member-employees of WMEs.

Workers at microenterprises who actively participated in Kudumbashree’s women-led campaign to end hunger were empowered as entrepreneurs. It is observed that the owner-members’ perspectives on every facet of social empowerment clearly changed in connection with once they were involved in the business operations concerns of MEs. Kudumbashree operates as a community movement made up of Kerala women’s neighbourhood groups. Kudumbashree, a successful method for fostering the empowerment of women, has gained widespread recognition and support throughout Kerala. This research conducts an analysis of the entrepreneurial development of members of such entities.

Micro Enterprises and Women Empowerment

Neighbourhood Groups (NHGs) are a component of Kudumbashree, the Kerala government’s official initiative to eradicate poverty. Its goal is to develop microenterprises so that they can engage in economic activity and ultimately empower women and people in general. In this case, women microbusiness owners have contributed pertinent information about their MEs, and the research and study have been conducted using the replies thus gathered. Based on a survey of the literature, the researcher has developed three primary factors (criteria) to evaluate women’s empowerment: political, social, and economic empowerment.

Through the establishment of Women Micro Enterprises (WMEs), the Kerala government’s official initiative, overseen by the Kerala Kudumbashree Mission, seeks to reduce poverty. With regard to its style of activity and participation in service, business, and production-cum-distribution processes, MEs have transformed the disadvantaged members of society who have poor socio-economic conditions and indicators into owners, members, employees, and managers. MEs have demonstrated their tenacity and capacity to liberate the impoverished and disenfranchised by giving them a job and a daily income, which has an impact on

ISSN: 2582 - 2594

their social and economic empowerment, entrepreneurial growth, and quality of life. Kudumbashree Mission is making great progress by making sure these components are relevant to both life and business. As part of this objective, NHGs transform into MEs that can support livelihoods, guaranteeing livelihood development and business development that boosts the local economy and improves social life quality. In summary, the growth of women-owned microbusinesses benefits many facets of social life.

Social Empowerment

Social empowerment means the process of the take-charge individuals or groups to take charge of their lives, make good decisions, and actively participate in society. Key aspects of social empowerment are autonomy, participation, access to resources, self-confidence, etc. Autonomy refers to having the freedom to make choices of decisions by owner-members of women micro-enterprises. Participation is the act of taking part in decision-making processes that affect one's life. Access to resources refers to having equal access to education, healthcare, work, and other possibilities. Building self-esteem and having faith are the important aspects of self-confidence.

Review of Literature and Conceptual Frame Work

Women's involvement in entrepreneurship has a significant impact on both the socially empowered status of the individual and the overall economic success of a country. Numerous national and state-level studies have been conducted on entrepreneurship among women in India.

Rai et al. (2019) pointed out in their study entitled "From depletion to regeneration: Addressing structural and physical violence in post-conflict economies." According to the research work, participation of women in economic and financial operations will improve their status and enable them to involve themselves in the core administrative process.

Praveena K, Deepa Babu K G, and Ardra Anilkumar (2024), titled "A study on women's empowerment through entrepreneurship: a study with reference to small Kudumbashree (self-help groups) units of Kerala, India." The study found that the elements of women's empowerment that contribute to, influence and lead to the entrepreneurship of women entrepreneurs through their business activities. The study focuses on small-unit entrepreneurs and found that self-satisfaction, facilitating conditions, and improvement in socioeconomic status motivate women to turn to entrepreneurship and that the empowerment they experience is driven by

personal, economic, and political improvement. The study emphasises the freedom women enjoy through entrepreneurship and the role of government support through Kudumbashree units (self-help groups).

Dewal, Keerti (2021), in their study, entitled “Entrepreneurship among Small Scale Entrepreneurs of Rajasthan – A Psychological Inquiry”, pointed out that “It goes without saying that because entrepreneurship is one of the most dynamic and unexpected careers, entrepreneurs’ effectiveness and general well-being occasionally suffer. Having the required personality qualities boosts the likelihood of making the proper decisions and conquering challenges since personality is basically a disposition to act.”

Ghumare Milind Ravindra (2022) states that the study titled “Entrepreneurs and work-life balance: A critical study in urban areas of Thane district” found that entrepreneurs may have the largest level of happiness and fulfillment in connection with every stage of their lives. In short, work-life balance promote to overall wellbeing of the entrepreneurs. Emotional balance, personal energy, life satisfaction and enjoyment all decrease with increasing the friction between work and life. As the tension between work-life and personal life increases, so does the potential to significantly lower absenteeism, raise employee self-satisfaction, and maintain adherence to regulatory requirements, especially in difficult economic times. Obtaining trade success considerate of entrepreneurial initiatives is most important, and establishing trade success also involves addressing external factors like finance, labour, and economic problems. This is so that trade growth and success in emerging nations may be attributed to the expansion of internal and external features or aspects. Thus, a complete understanding and development of innovative tools to determine the success of enterprises is essential, and such innovative instruments are 1. instruments for business progress in their modernisation and growth processes and 2. instruments for management to increase creative strategies to preserve and illustrate financial development.”

Puhazhendhi and Satyasai (2001) attempted to evaluate the success of SHG performance, particularly in connection with social and economic empowerment. Basis of the analysis of the primary data collected by using a standardised questionnaire from 560 samples in 223 SHGs operating in 11 states that represent different regions of the country. The investigation’s conclusions of the present study show that SHGs as an organisational structure may positively affect the social and economic empowerment of the rural areas.

ISSN: 2582 - 2594

Social Empowerment

The conceptual framework of social empowerment is the process of the take-charge individuals or groups to take control of their lives, make good decisions, and actively participate in society. Important components of social empowerment are autonomy, participation, access to resources, self-confidence, etc. In order to promote inclusion, equity and dignity, it encompasses improving the capacity of owner-members to make their own decisions, have an impact on decision-making processes, and make significant contributions to political, cultural, and economic life. Economic, political, legal, health, social inclusion, cultural, psychological, and educational empowerment are the elements that encompass social empowerment. The elements of the current study, which takes into consideration the socio-cultural context of owner-member women entrepreneurs of WMEs in Malabar, include general awareness, self-confidence, communication, mobility, social and familial recognition, engagement in social activities, and decision-making.

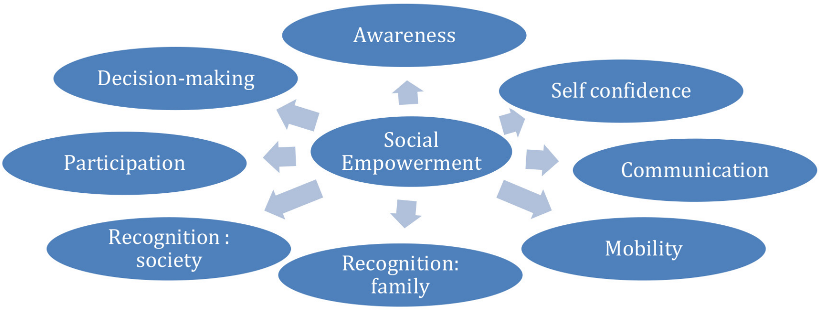

Objectives of the Study

1. To assess the social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State.

2. To compare the social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State before and after the entrepreneurship.

3. To find out the influence of locality, ownership and type of enterprise on the social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State.

Hypotheses

1. Social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State is significantly high after the entrepreneurship.

2. There is no significant difference in the social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State based on locality.

3. There is no significant difference in the social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State based on ownership.

4. There is no significant difference in the social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State based on activity.

Methods

Survey method was adopted to gather data from the owner members of Women Micro Enterprises of Malabar region. In the present study, the investigator developed and used a pre-tested interview schedule with closed-ended questions and Likert scales to collect the primary data. The aim of this study was to assess the Social Empowerment of owner members of Women Micro Enterprises in Malabar region of Kerala State.

Tool used for the study

In the Malabar region of Kerala State, the researcher created a method to evaluate the social empowerment of women microbusiness owners. The tool utilised was derived from a conceptual framework created especially for this investigation. Likert-type answer scales are used to measure general awareness, self-confidence, communication, mobility, social recognition, participation in social activities, and decision-making. It is divided into two sections: demographic profiles and social empowerment. Internal consistency of dependability was employed by the researcher to guarantee the reliability. To evaluate the reliability constant of the developed tool, Cronbach's alpha was computed. Cronbach's alpha coefficient of social empowerment is 0.789, which indicates that all items exhibit high levels of reliability.

Sample

The Malabar region consists of the districts of the northern area, which includes Kasaragod, Kannur, Wayanad, Kozhikode, Malappuram, and Palakkad.

ISSN: 2582 - 2594

The districts of Kozhikode and Palakkad were taken for the area to gather data for the present study. The population of the study consists of the women entrepreneurs of micro-entities in the districts of Kozhikode and Palakkad in the Malabar region. Within these two districts, 150 women entrepreneurs of 76 WMEs participated in the survey. Women micro-entrepreneurs from the districts of Kozhikode and Palakkad that were chosen for the current study are profiled in Table 1.

Table 1: Profile of the owner members of Women Micro Enterprises

Variable	Group	Number	Percentage
District	Kozhikode	75	50.00
	Palakkad	75	50.00
Locality of the enterprise	Rural	75	50.00
	Urban	75	50.00
Type of enterprise	Group	64	42.67
	Single	86	57.33
Type of Activity	Manufacturing	88	58.67
	Trade	30	20.00
	Service	32	21.33
Total		150	100.0

It is seen from Table 1 that of the total respondents, 50.00% of the women micro-enterprise owners belong to Kozhikode and Palakkad districts; similarly, 50.00% of the respondents fall in rural as well as urban areas. Considering the ownership of enterprise of the respondents, 42.67% of respondents belong to group activity, and 57.33% of entrepreneurs are representing single ownership. Based on the type of activity of the respondents, 58.67% of the respondents belong to manufacturing, 20.00% represent trade and 21.33% have service as their activity.

Scope of the study

Women micro-enterprises are formed by the Kudumbashree Mission's Women Neighbourhood Groups (NHGs) in Kerala State. They have been made possible by government programmes that fight against poverty or encourage self-employment. These groups recognise women entrepreneurs to be their owners, members, and staff. The current study aims to evaluate women who own microbusinesses in terms of their social empowerment. The scope of the present investigation is to

gauge the socially empowered status of Malabar area women microentrepreneurs. Comprehending the social empowerment of women microentrepreneurs aids them in expanding their capacity to produce and market their own goods and services in the age of competitive markets. It is anticipated that this study would be helpful to microentrepreneurs and entrepreneurial policymakers who intend to create and carry out entrepreneurial endeavours.

Data collection procedure

In order to gather information, the respondents were given the instrument to evaluate the socially empowered status of owner-members of women's microbusinesses in the Malabar area.

Statistical Techniques

Analysis of Variance (ANOVA), paired sample t-test, independent sample t-test, and percentage analysis were used to analyse the data.

Social Empowerment and its components

In the context of social empowerment, the role of MEs in building awareness, self-confidence, communication, mobility, family recognition, social recognition, level of participation, involvement and decision-making has been subjected to study by analysing the state before ME and after ME activities. The result of the comparison of the social empowerment and its components is presented in Table 2.

Table 2: Comparison of Social Empowerment and its components

Components	Before		After	
	Mean	SD	Mean	SD
General awareness	2.2067	49557.	4.0400	60067.
Self-Confidence	2.2400	70168.	4.1800	71485.
Communication	2.2533	52054.	4.2200	65405.
Mobility	2.2067	49557.	4.0333	85465.
Familial Recognition	2.3200	65865.	4.1333	70155.
Social Recognition	2.0067	91590.	4.0933	66903.
Participation in social activities	2.2600	60678.	4.0867	61236.
Decision-Making	2.2133	67144.	4.1800	60279.
Social Empowerment	17.7067	4.53258	32.9667	4.05734

Source: Primary Data

ISSN: 2582 - 2594

General awareness: The average score of general awareness of owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.20 with a standard deviation of 0.49, and it is increased to 4.04 with a standard deviation of 0.60.

Self-Confidence: In the case of self-confidence, the average score of owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.24 with a standard deviation of 0.70, and it is increased to 4.18 with a standard deviation of 0.71.

Communication: Considering the communication skill, the average score obtained for owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.25 with a standard deviation of 0.52, and it is increased to 4.22 with a standard deviation of 0.65.

Mobility: The average score achieved for mobility of owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.20 with a standard deviation of 0.49, and it is increased to 4.03 with a standard deviation of 0.85.

Family Recognition: Considering the familial recognition, the average score obtained for owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.32 with a standard deviation of 0.65, and it is increased to 4.13 with a standard deviation of 0.70.

Social Recognition: In the case of social recognition, the average score of owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.01 with a standard deviation of 0.91, and it is increased to 4.09 with a standard deviation of 0.66.

Participation in social activities: The average score obtained for the participation in social activities of owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.26 with a standard deviation of 0.60, and it is increased to 4.08 with a standard deviation of 0.61.

Decision-Making: The decision-making score obtained by owner-members of women microenterprises before engaging in entrepreneurial activity is 2.21 with a standard deviation of 0.67, and it is increased to 4.18 with a standard deviation of 0.60.

Social Empowerment: With regard to social empowerment, the mean score before MEs activities is 17.70 with a standard deviation of 4.53, and the mean score for the same after MEs activities increased to 32.96 with a standard deviation of

4.05. It is seen that there is a remarkable difference in social empowerment before (17.70) and after (32.96) the engaging entrepreneurial activity among owner-members of women microenterprises.

Comparison of Social Empowerment before and after participating MEs activities

H0: Social empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State is significantly high after the entrepreneurship.

A paired-sample t-test was applied to compare the social empowerment of owner-members of women's enterprises before and after participating in ME activities, and it is presented in Table 3.

Table 3: Comparison of Social Empowerment before and after participating MEs activities

Period	Mean	SD	t-value	p-value	Significance
Before	17.7067	4.53258	29.892	0.000	Significant
After	32.9667	4.05734			

With regard to the social empowerment, the mean score before MEs activities is 17.70 with a standard deviation of 4.53, and the mean score for the same after MEs activities increased to 32.96 with a standard deviation of 4.05. The calculated t-value is 29.892 and the p-value is 0.000, and it is significant at the 5% level of significance. It can be concluded that social empowerment of owner-members of women micro-entrepreneurs is significantly increased after the participation in entrepreneurial activities. Hence, the hypothesis stated that 'Social Empowerment of owner members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala State are significantly high after the entrepreneurship' is accepted.

Locale wise Analysis of Social Empowerment

On the basis of locale, the change experienced by owner members with regard to social empowerment after MEs activities is examined here. A comparison of social empowerment based on the locale of the women microenterprises is presented in Table 4.

H0: There *is no significant difference in the social empowerment of women microenterprises in the Malabar region based on locale.*

ISSN: 2582 - 2594

Table 4: Comparison of Social Empowerment based on locale

Category	Number	Mean	SD	t-Value (p-value)
Rural	75	32.2533	3.61339	2.180
Urban	75	33.6800	4.36559	(0.031)

Source: Primary Data.

In order to compare the social empowerment based on locale, an independent sample t-test was applied. In rural areas, the mean score of social empowerments is 32.25 with a standard deviation of 3.61, and in urban areas, it is 33.68 with a standard deviation of 4.36 and the p-value (0.031), which is less than 0.05. Hence, there exist significant differences in the social empowerment of owner-members of women microenterprises with regard to locale. Social empowerment of urban (33.68) respondents is significantly higher than rural (32.25) respondents. The hypothesis that 'There is no significant difference in the social empowerment of women microenterprises in the Malabar region based on locale' is rejected.

Owner wise Analysis of Social Empowerment

On the basis of ownership, the change experienced by owner members with regard to social empowerment after MEs activities is examined here. A comparison of social empowerment based on the ownership of the women's microenterprises is presented in Table 5.

H0: There *is no significant difference in the social empowerment of women microenterprises in the Malabar region based on ownership.*

Table 5: Comparison of Social Empowerment based on ownership

Ownership	Number	Mean	SD	t-Value (p-value)
Single	64	32.5938	3.92679	0.971
Group	86	33.2442	4.15278	(0.333)

Source: Primary Data.

To compare the social empowerment based on ownership, an independent sample t-test was applied. The average score of social empowerment of single-owner respondents is 32.59 with a standard deviation of 3.92, and that of group-owner respondents is 33.24 with a standard deviation of 4.15 and the p-value (0.333), which is greater than 0.05. Hence, there is no significant difference in the social empowerment of owner-members of women microenterprises with regard to ownership. The hypothesis stated that '*There is no significant difference in the social empowerment of women microenterprises in the Malabar region based on ownership*' is **accepted**.

Social Empowerment - Activity wise Analysis

A comparison of social empowerment based on the activity of the women microenterprises is presented in Table 6.

H0: There *is no significant difference in the social empowerment of women microenterprises in the Malabar region based on activity.*

Table 6: Comparison of Women Empowerment based on activity of Enterprises

Category	Number	Mean	SD	F-Value (p-value)
Manufacturing	88	32.7955	4.31026	0.209 (0.812)
Trade	30	33.1000	3.63271	
Service	32	33.3125	3.79675	

Source: Primary Data.

The mean scores of social empowerment-based activities such as manufacturing, trade and service are 32.79, 33.10 and 33.31, with standard deviations of 4.31, 3.63 and 23.79, respectively. Since the calculated p-value (F=0.209, p=0.812) is greater than 0.05, there is no significant difference in the social empowerment with regard to type of activity. The hypothesis stated that 'There is no significant difference in the social empowerment of women microenterprises in the Malabar region based on activity' is accepted.

 ISSN: 2582 - 2594

Findings

- From the study, it can be concluded that social empowerment of owner-members of women micro-entrepreneurs is significantly increased after the participation in entrepreneurial activities.
- There exists significant difference in the social empowerment of owner-members of women microenterprises with regard to locale.
- Social empowerment of urban (33.68) respondents is significantly higher than rural (32.25) respondents.
- There is no significant difference in the social empowerment of owner-members of women microenterprises with regard to ownership.
- Ownership and type of activity have no significant influence on the social empowerment of owner-members of women microenterprises. But locality has significant influence on the social empowerment of owner-members of women microenterprises.

Conclusion

The purpose of the present investigation is to assess the social empowerment of owner-members of women microenterprises in the Malabar region of Kerala state. Studies show that social empowerment of owner-members of women micro-entrepreneurs is significantly increased after participation in entrepreneurial activities. The analysis reveals that there is no significant difference in the social empowerment of owner-members of women microenterprises in the Malabar region based on ownership and type of activity. There exist significant differences in the social empowerment of owner-members of women microenterprises with regard to locale. Social empowerment of urban (33.68) respondents is significantly higher than rural (32.25) respondents. Ownership and type of activity have no significant influence on the social empowerment of owner-members of women microenterprises. But locality has significant influence on the social empowerment of owner-members of women microenterprises.

References

V. Puhazhendhi and K.J.S. Satyasai, Economic and social empowerment of rural poor through SHG's., Indian Journal of Agricultural Economics, vol. 56, no.3 (2001),362.

S R, Shehnaz and S, Suresh Kumar (2017): Women entrepreneurship enticed family prosperity - an empirical evaluation of performance of microenterprises under

Kudumbashree mission in Kerala, India. *International Journal of Entrepreneurship and Small Business*, Vol. 38, No. 2019 Vol.38 No.1/2 (24 September 2019): pp. 120-140.

P K, Manoj & Sebastian, Reni. (2020). Micro Enterprises and Women Empowerment: A Study With Reference to Kerala State in India. ResearchGate. 10. 165-173.

Praveena K, Deepa Babu K G, Ardra Anilkumar (2024). Empowerment of women through entrepreneurship: a study with reference to small Kudumbashree (self-help groups) units of Kerala, India. International Journal of Advances in Management and Economics. Vol. 13. Issue 05. 06-12.

Rai, S. M., True, J., & Tanyag, M. (2019), "From depletion to regeneration: Addressing structural and physical violence in post-conflict economies", Social Politics: International Studies in Gender, State & Society, Vol. 26 No. 4, pp. 561-585.

Ebrahim Kunju Sulaiman (2014). Women Empowerment Through Micro-Enterprises: An Empirical Analysis of Kudumbashree Units in Kerala. Journal of Rural and Industrial Development. 2(1).

Ameena Febin. T, Women Empowerment through Kudumbashree Unit: An Empirical Examination, International Journal of Science and Management Studies (IJSMS), v6(i2), 142-147.

Government of Kerala, (1999-2000), Kudumbashree Project: State Poverty Eradication Mission, Annual Report 1999-2000 (Local Self Government Department, Thiruvananthapuram, Kerala, India).

E. Websites

www.censusindia.com

www.keralagovt.com

www.kudumbashree.org.in

www.lsgkerala.gov.in

www.msme.gov.in

www.nabard.org

www.rbi.org.in

www.shodhganga.inflibnet.ac.in

www.slbckerala.com

www.wikipedia.org

ISSN: 2582 - 2594

WOMEN STUDIES

തായ്കുലം: ഒരു സർഗാത്മക പ്രതിരോധം

ഡോ. എം.എസ്. മുരളി
അസോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
മഹാരാജാസ് കോളേജ്
E-mail: murali.msmurali@gmail.com

റ്റോജി വർഗീസ് റ്റി.,
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
മാർ ഇവാനിയോസ് കോളെജ്
തിരുവനന്തപുരം-15
E-mail: toji.tvt@gmail.com

സംഗ്രഹം

സ്ത്രീപക്ഷവായനയിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന പ്രശസ്ത ആഖ്യാനങ്ങളിലെ പുരുഷകേന്ദ്രീകരണം, കീഴാളവിരോധം, സ്ത്രൈണചിത്രണത്തിലെ അഭാവങ്ങൾ എന്നിവയുടെ അടയാളപ്പെടുത്തലാണ് 'തായ്കുലം' നിർവ്വഹിക്കുന്ന ധർമ്മം. ലിംഗകല്പനയെ സംബന്ധിച്ച സുപ്രധാന നിരീക്ഷണങ്ങൾ പലതും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സ്ത്രീപക്ഷ - ദളിത് - പാരിസ്ഥിതി കരചനയാണ് തായ്കുലം. വിവേചനം നിലനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ അവശ്യം സംഭവിക്കേണ്ട പീഡിതവിഭാഗങ്ങളുടെ വിശാലമായ ഐക്യത്തെ ഈ കഥ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. സാറാ ജോസഫിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രബോധം ഭാഷയിലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളുടെ പുനരാഖ്യാനത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. തികച്ചും മൗലികവും മൂല്യവത്തുമായ ഒരു ഭാഷയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ സ്ത്രീയുടെയും കീഴാളജനതയുടെയും മാത്രമല്ല, കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ട നമ്മുടെ ഭാഷയുടെയും സ്വത്വപുനർനിർമ്മിതിയും പ്രതിരോധവുമായി 'തായ്കുലം' മാറുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: തായ്കുലം, സ്ത്രീപക്ഷരചന, സ്വത്വം.

'പെണ്ണായി ജനിച്ചതിൽ ഏറെ അഭിമാനിക്കുന്നു' എന്ന വിളംബരവുമായി കടന്നുവന്ന കഥാകാരിയാണ് സാറാജോസഫ്. ആൺകോയ്മയുടെ വർഗ്ഗതാത്പര്യങ്ങൾക്കപ്പുറം ഒരു എഴുത്തിടം ഉറപ്പിച്ച സാറാജോസഫിന്റെ കഥകൾ ജൈവശാസ്ത്രപരമായ വ്യത്യസ്തതകൾകൊണ്ട് സ്ത്രീ അനുഭവിക്കുന്ന അവഹേളനങ്ങൾക്കെതിരെയും സ്ത്രീസ്വത്വത്തെ മുരടിപ്പിക്കുകയും അവഗ

ണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷവർഗാധീശത്വത്തിനെതിരെയും ശക്തമായ പ്രതിരോധവുമായി നിലകൊള്ളുന്നു. പെണ്ണെഴുത്ത് എന്ന ആശയത്തെ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, സാറയുടെ രചനകൾ. അത് കേവലം പെണ്ണെഴുതുന്നതോ പെണ്ണിനുവേണ്ടി എഴുതുന്നതോ അല്ല, ദരിദ്രരോടും കീഴാളജാതിയോടും കറുത്തവരോടും സ്വന്തം മണ്ണിൽനിന്ന് ആട്ടിയോടിക്കപ്പെട്ട വരോടും ചേർന്നുനിന്നുകൊണ്ട് വേദനിക്കുന്ന സകലരുടെയും നിലവിളികളെ ആത്മാവിലേ ക്കാവാഹിക്കുന്ന അസ്തിത്വത്തിന്റെ തിരിച്ചറിവാണ്. ചരിത്രത്തിലിന്നോളം അദൃശ്യവത്കരി ക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീയെ ദൃശ്യതയിലേക്കു കൊണ്ടുവരാനുള്ള ശ്രമമാണത്. പാർശ്വവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങളെ മുഖ്യധാരയിലേയ്ക്കു നയിക്കുവാൻ പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ഇടയാ യതുപോലെ, പെണ്ണെഴുത്തിലൂടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി നിവർന്നുനിന്നു വാദിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ സ്വത്വബോധത്തെയാണ് സാറാജോസഫ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെടുകയും പിന്തള്ളപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീസമൂഹത്തിന്റെ പോരാട്ടങ്ങളെ ദളിതന്റെയും അധഃകൃതന്റെയും മുന്നേറ്റങ്ങളുമായി ഇഴചേർക്കാനുള്ള അനിതരസാധാരണമായ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ് ഈ കഥാകാരി യെ വ്യത്യസ്തയാക്കുന്നത്. സർഗവൃത്തിയുടെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളിൽപോലും പ്രത്യയശാസ്ത്രബോധം ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്നവയാണ് അവരുടെ ഓരോ രചനയും. സ്ത്രീപ്രശ്നങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന തിൽ ബോധപൂർവ്വവും കർശനവുമായ നിലപാടു സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് പൊള്ളുന്ന മനസ്സുകളുടെ ഉള്ളറകൾ കാട്ടുന്ന ഒട്ടേറെ കഥാപാത്രങ്ങളെ സാറാജോസഫ് സൃഷ്ടിച്ചു. പെണ്ണിനും പ്രകൃതിക്കും പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ട സകലതിനുംവേണ്ടിയുള്ള ശക്തമായ പ്രതിരോധമായ 'തായ്കുലം' എന്ന കഥയെ അപഗ്രഥനവിധേയമാക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

ശൂർപ്പണഖയെ നായികയാക്കി രചിച്ച തായ്കുലം സാറാജോസഫിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥകളിലൊന്നാണ്. രാമനോടു പ്രണയമഭ്യർത്ഥിച്ചതിന് മൂക്കും മുലയും ഛേദിക്കപ്പെട്ട ശൂർ പ്പണഖ പക നിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ പ്രതികാരത്തിനായി ഉഴറി നടക്കുകയും ഒടുവിൽ രാമൻ സീതയെ അഗ്നിപരീക്ഷണത്തിനു വിധേയമാക്കിയ കഥ കേട്ട് കാടു കുലുങ്ങുമാറുച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് തായ്ക്കുലത്തിന്റെ രത്നസാരം. സമാനതകളില്ലാത്തവി ധം ക്രൂരമായ അതിക്രമമാണ് രാമലക്ഷ്മണന്മാർ ശൂർപ്പണഖയോടു കാട്ടിയത്. ബഹുഭാര്യത്വം നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ പ്രണയാഭ്യർത്ഥന നടത്തിയതിന് മൂക്കും മുലയും ഛേദിച്ച് ഉടലും പെണ്മയും കെടുത്തിവിടുകയാണ് ലക്ഷ്മണൻ ചെയ്തത്. മുല മാതൃത്വത്തിന്റെയും സ്ത്രീ സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ്. 'അവര് ഇന്റെ മൊലപ്പാലിന്റെ വേര്കളാ അറുത്തിട്ടത്! ഇന്റെ കുലത്തിന്റെയും നിണത്തിന്റെയും വേരുകള്' എന്ന ശൂർപ്പണഖയുടെ വാക്കുകളിൽ മാതൃത്വത്തിന്റെ തീവ്രവേദനകൾ മുഴങ്ങുന്നു.

ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ പ്രതിസന്ധി ലിംഗവർഗഘടകങ്ങളിൽ എങ്ങനെയാണു സ്വാധീനത ചെലുത്തുന്നതെന്നും വ്യക്തിയുടെ വിശ്വാസങ്ങളും രതികാമനയും അധീശവർഗ ത്തിന്റെ കാപട്യവും സ്ത്രീത്വത്തെ എങ്ങനെയാണു വിലയിരുത്തുന്നതെന്നും സാറാജോസഫ് രചനകളിലൂടെ അന്വേഷിക്കുന്നു. ലിംഗനീതിയും രാഷ്ട്രനീതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം 'തായ്കുലം' അപഗ്രഥനവിധേയമാക്കുന്നു. ശൂർപ്പണഖയുടെ ഗോത്രത്തിന്റെ സദാചാരമൂല്യങ്ങളല്ല രാമന്റെ ഗോത്രത്തിനുള്ളത്. സ്ത്രീയുടെമേൽ കർശനമായ നിയന്ത്രണാധികാരങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്തുന്ന സ്വഭാവം അവളുടെ ഗോത്രത്തിലില്ല. ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തു പോകാനും ഇഷ്ടമുള്ള പുരുഷനെ തിര

ISSN: 2582 - 2594

ഞ്ഞെടുക്കാനുമുള്ള സമ്പൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം അവളുടെ ഗോത്രം നൽകുന്നുണ്ട്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചുവളരുന്ന അവൾ അതിന്റെ ആഘോഷമായാണ് രാമനോടു പ്രണയാഭ്യർത്ഥന നടത്തുന്നത്. എന്നാൽ രാമന്റെ ഗോത്രത്തിൽ സ്ത്രീക്ക് ഇത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളൊന്നും അനുവദിച്ചു നൽകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ പ്രണയാഭ്യർത്ഥന അക്ഷന്തവ്യമായ ധിക്കാരവും പുരുഷാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെ സദാചാരമൂല്യങ്ങളോടുള്ള വെല്ലുവിളിയുമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനുള്ള ശിക്ഷയായിട്ടാണ് അംഗച്ഛേദം അരങ്ങേറുന്നത്.

സ്ത്രൈണലൈംഗികതയെക്കുറിച്ച് പിതൃകേന്ദ്രീകൃത അധികാരവ്യവസ്ഥകൾക്കുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകളും പ്രധാനമാണ്. സ്ത്രീയുടെ ലൈംഗികത സാമൂഹികവ്യവസ്ഥകൾക്കു ഭീഷണിയാണെന്നും അത് അശുദ്ധവും സ്ത്രീക്കു നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്തതുമാണെന്നും തന്മൂലം അതു നിയന്ത്രണവിധേയമാക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് പുരുഷാധിപത്യവ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനശിലയാണ്. ഈ വിശ്വാസമാണ് പുരുഷാധിപത്യസമൂഹങ്ങളിൽ സ്ത്രീയുടെ ഭഗശിശ്നം ഛേദിക്കുന്ന ആചാരങ്ങൾക്കു പിന്നിലുള്ളത്. 'ഭഗശിശ്നവും യോനിച്ചുണ്ടുകളും ചെത്തിക്കളയുന്നതും സംഭോഗം സ്ത്രീകൾക്കു വേദനയുള്ളതും വിഷമകരവുമാക്കുന്നു. സ്ത്രൈണലൈംഗികതയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെയോ അടിച്ചമർത്തുന്നതിന്റെയോ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഇത്തരം ക്രൂരപീഡനങ്ങൾ സ്ത്രീയുടെ ശരീരത്തിൻമേൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടത്'' (അയിഷ എ. ഇമാം 2003:32). ശൂർപ്പണഖയുടെ മേൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടതും ഈ അധികാരത്തിന്റെ മർദ്ദനരീതികൾ തന്നെയാണ്. അതേസമയം ലൈംഗികതയെ പ്രകൃതിയുടെ സ്വാഭാവികതയായിക്കണ്ട് അംഗീകരിക്കുന്ന രീതിയാണ് ശൂർപ്പണഖയുടെ ഗോത്രത്തിനുള്ളത്. 'മണ്ണ് മരത്തോടും മരം ഉരുവോടും ഉരു മനിതനോടും ഇതമായി ഇനിപ്പായി വാഴണ തെണ്ടകവനത്തിൽ ആയുധം കില്ലണ മറ്റാര് എവിടന്ന്ള്ളോര്? മരം തളിർക്കേണ്ടത് കാമംകൊണ്ട്. കാട് പൂക്കുന്നതും കടല് ഉര്കണതും കാമംകൊണ്ട്. പെണ്ണിന്റെ കാമത്തിൽ തെറ്റ്കുറ്റം ചാർത്തിയാല് കാമിനിയായ മണ്ണിനാവിന! അകം പെരുത്ത് തിരുത്തം കെട്ട് ഒക്കെയും കെടുതി! നമ്മുടെ കാനകത്തില് ഇത് ചിതമല്ല. മറ്റാര്ടെ മനത് വേറെ, നമ്മടെ മനത് വേറെ' എന്നുള്ള പ്രകൃത്യധിഷ്ഠിതമായ അവബോധത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് തനിക്കു നേരിട്ട അവമാനത്തെപ്പറ്റി ശൂർപ്പണഖ ചിന്തിക്കുന്നത്. ''മനക്കാതൽ കൊണ്ട് മൊലകള് പൂത്തുലഞ്ഞ് മുന്നില് ചെന്നപ്പോ ചതീലവര് വാളൂരി. ആരും ഇന്നോളം ഇത്തരം കുറ്റമം ചെയ്തിട്ടില്ല. തായ്മേനി തരിശാക്കാൻ രാവണപ്പെരുമാള് വാളെടുത്തിട്ടില്ല. പെണ്ണിന്റെ വടിവും കോലോം കെടുത്തി ഇന്റെ കുലത്തിലാരും വീരനായിട്ടില്ല.'' (പേജ് 36)

പരിസ്ഥിതിയോടു സമരസപ്പെടുന്ന കീഴാളജനതയുടെ ജീവിതം ശക്തമായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു ഈ കൃതിയിൽ. പഞ്ചവടിയിലെ ചെമ്പകവനങ്ങളുടെ ഗന്ധത്തിൽ മതിമറന്ന് നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ കാടിനോട് ഇണചേർന്ന ശൂർപ്പണഖ, അംഗഭംഗത്താൽ അപമാനിതയായി പ്രകൃതിയിൽനിന്നു സ്വയം തിരസ്കൃതയായി നടക്കുന്ന രംഗം ഹൃദയസ്പർശിയായ ഒരു മുഹൂർത്തമാണ്. ഗോദാവരിയുടെ കണ്ണാടിയിൽ മുഖം നോക്കാൻ ഭയന്ന് നദീതീരം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു നടക്കുന്ന ശൂർപ്പണഖയുടെ വലിയ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുവന്നു. ''തായ്മടി മീതെ മകളുപോലെ ഈ ഗോതാപുരീടെ തടത്തിൽ ഞാനൊറങ്ങിയിന്നു. ഇപ്പോ ഉള്ളം കലങ്ങി വഴിവിട്ട് മാറി

അകലെയാണ്. എന്നാലും ഇന്റെ മാററുത്ത് ഒഴുക്യ ചോരകൊണ്ട് ഗോതപുരി ചോന്ന് കലങ്ങി മറിയണത് ഞാൻ തിരിച്ചറിയണ്ണ്..." (പേജ് - 39).

'തായ്കുലം' ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടത് അതിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ സവിശേഷതമൂലമാണ്. സ്ത്രീപക്ഷവീക്ഷണത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും അതിൽനിന്ന് ഒരു പടികൂടി മുന്നോട്ടുപോവുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഭാഷയിലെ സ്ത്രീസാന്നിദ്ധ്യമില്ലായ്മയും സ്ത്രീവിരുദ്ധപ്രവണതയും കണക്കിലെടുത്ത് ഭാഷയ്ക്കുള്ളിൽക്കൂടി ഒരു സ്ത്രീവിമോചനസമരം സാദ്ധ്യമാകുന്നതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഭാഷയെപ്പോലും സ്ത്രീയുടെ അവകാശബോധത്തിന്റെ അടയാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കുന്ന സ്ത്രീകളും ദളിതരുമുൾപ്പെടുന്ന കീഴാളജനത സ്വന്തം ഭാഷയും മൂല്യബോധവും എഴുത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ ബഹുസ്വരതയെ തമസ്കരിക്കുന്ന മുഖ്യധാരാ എഴുത്തിന്റെ പുരുഷാധിപത്യസ്വഭാവം വെളിപ്പെടുന്നു.

കീഴാളവർഗത്തിന് വ്യത്യസ്തവും സവിശേഷവുമായ ഒരു ഭാഷ പ്രദാനംചെയ്യുകവഴി അവരുടെ സ്വത്വത്തിന്റെ ശക്തമായ ആവിഷ്കാരം 'തായ്കുലം' എന്ന കഥയിലുണ്ട്. കഥാകാരിതന്നെ പറയുന്നു: 'ഭാഷയുടെ മുകളിലുള്ള ആധിപത്യം നാം തിരിച്ചറിയുന്നു. രാമായണമഹാഭാരതാദിപുരാണങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് സ്ത്രീക്ക് ഉച്ചരിക്കാൻ അനുവാദമില്ലാത്ത ഭാഷകൂടിയാണ്. രാമന്റെ ഭാഷതന്നെ രാമനാൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സ്ത്രീ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതില്ല എന്ന തോന്നലാണ് ഒരു ഭാഷാവ്യതിയാനം കണ്ടെത്താൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഇപ്പോഴുള്ള മലയാളം എന്നു പറഞ്ഞാൽ എൺപതു ശതമാനത്തിലധികം സംസ്കൃതപദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളുമൊക്കെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതു രാമന്റെ ഭാഷയുമാണ്. അതുപേക്ഷിച്ചിട്ടാണ് ശൂർപ്പണഖയ്ക്ക് ഒരു ഭാഷ അതായത് സംസ്കൃതാധിപത്യത്തിന് വഴങ്ങാത്തൊരു ഭാഷ-കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിനും മണിപ്രവാളത്തിനും ലീലാതിലകത്തിനുമൊക്കെ മുൻപുള്ള രാമചരിതം പോലുള്ള കാവ്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷയിൽനിന്ന് ശൂർപ്പണഖയുടെ വാക്കുകൾ കണ്ടെടുത്തത്.' (സാറാ ജോസഫ് 2003:64)

ഭാഷയുടെ ശാസ്ത്രത്തെ തിരിച്ചറിയുന്ന സൂക്ഷ്മമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രബോധം ഈ വാക്കുകളിൽ ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്നു. കഥാന്ത്യത്തിലെ ശൂർപ്പണഖയുടെ പൊട്ടിച്ചിരി രാമന്റെ നേരെയുള്ള തുറന്ന പരിഹാസമാണ്. 'രാവണപ്പെരുമാള് യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടതറിഞ്ഞു തളർന്നുപോയ ശൂർപ്പണഖ ഏറെ നേരത്തെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കുശേഷം ചോദിച്ചു: ചീത?' രഹസ്യംപോലെ പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ അയോമുഖി പറഞ്ഞു: "അവരവള്ടെ മൂക്കും മൊലേം അരിഞ്ഞില്യാ. രാവണപ്പെരുമാളുടെ പൂങ്കാവനത്തിൽ അഴ്ചും പയന്നും നാള് കഴിച്ചേന് കനലാഴി കൂട്ടി അതില് ചാടാൻ പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു ശൂർപ്പണഖ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കാട് ഞെട്ടിയുണർന്നു. കൈകൾ പിന്നാക്കം കുത്തി, കൈകൾ പുറകിലേക്കെറിഞ്ഞ്, തോളുകൾ കുലുക്കി ശൂർപ്പണഖ ഉച്ചത്തിലുച്ചത്തിൽ ചിരിക്കാൻ തുടങ്ങി." (പേജ് - 40)

സീതയോടു തനിക്കുള്ള സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾ എടുത്തുപറഞ്ഞാണ് രാമൻ ശൂർപ്പണഖയുടെ പ്രണയാഭ്യർത്ഥന നിരസിക്കുന്നത്. മരണംവരെ ഏകപത്നീവ്രതത്തിലുറച്ചുനിന്ന ഇന്നും ആദർശവത്കരിക്കപ്പെട്ട ഭർത്തൃബിംബമായി അവരോധിക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, രാമൻ പത്നിയായ സീതയോടു കാണിച്ച നീതികേടുകൾ സമൂഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽനിന്നു പുരുഷാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതി ഒളിപ്പിച്ചുവയ്ക്കുന്നു. യുദ്ധം ജയിച്ചശേഷം രാമൻ സീതയോടു പറ

ഞ്ഞത്, നിന്നെ വീണ്ടെടുക്കാനല്ല പുകൾപെറ്റ എന്റെ വംശത്തിനേറ്റ പോരായ്മയും അപവാദവും അകറ്റുന്നതിനാണ് ഞാൻ യുദ്ധംചെയ്തത് എന്നാണ്. രാവണന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ നെടുനാൾ പാർത്തു എന്ന കാരണത്താൽ സീതയെ സ്വീകരിക്കാൻ രാമൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഒടുവിൽ അഗ്നി പ്രവേശം ചെയ്ത് ചാരിത്രശുദ്ധി തെളിയിച്ചശേഷമാണ് സീതയെ സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായത്. അപ്പോൾ സ്നേഹം, പ്രണയം, ഏകപത്നീവ്രതം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം പുരുഷാധിപത്യത്തിന് തരംപോലെ വിനിയോഗിക്കാവുന്ന കള്ളനാണയങ്ങളാണെന്നും യഥാർത്ഥത്തിൽ കീഴാളവർഗസ്ത്രീയായാലും മേലാളവർഗസ്ത്രീയായാലും അവളെ അടിമപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് അതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ തിരിച്ചറിവാണ് ശൂർപ്പണഖയുടെ പൊട്ടിച്ചിരിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

സ്ത്രീപക്ഷവായനയിൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന പ്രശസ്ത ആഖ്യാനങ്ങളിലെ പുരുഷകേന്ദ്രീകരണം, കീഴാളവിരോധം, സ്ത്രൈണചിത്രണത്തിലെ അഭാവങ്ങൾ എന്നിവയുടെ അടയാളപ്പെടുത്തലാണ് 'തായ്കുലം' നിർവ്വഹിക്കുന്ന ധർമ്മം. ലിംഗകല്പനയെ സംബന്ധിച്ച സുപ്രധാന നിരീക്ഷണങ്ങൾ പലതുമുൾക്കൊള്ളുന്ന സ്ത്രീപക്ഷ-ദളിത്-പാരിസ്ഥിതികരചനയാണ് തായ്കുലം. വിവേചനം നിലനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിക്കെതിരെയുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ അവശ്യം സംഭവിക്കേണ്ട പീഡിതവിഭാഗങ്ങളുടെ വിശാലമായ ഐക്യത്തെ ഈ കഥ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നു. സാറാജോസഫിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രബോധം ഭാഷയിലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളുടെ പുനരാഖ്യാനത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. തികച്ചും മൗലികവും മൂല്യവത്തുമായ ഒരു ഭാഷയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ സ്ത്രീയുടെയും കീഴാളജനതയുടെയും മാത്രമല്ല, കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ട നമ്മുടെ ഭാഷയുടെയും സ്വത്വപുനർനിർമ്മിതിയും പ്രതിരോധവുമായി 'തായ്കുലം' മാറുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അയേഷ എ. ഇമാം. മുസ്ലീംസ്ത്രീകളും വലതുപക്ഷലൈംഗികതയും. പച്ചക്കുതിര ലക്കം 1, പുസ്തകം 2, കോട്ടയം ഡി.സി. ബുക്സ്, 2003 പ്രിന്റ്
2. ചന്ദ്രിക സി.എസ്. കേരളത്തിലെ സ്ത്രീമുന്നേറ്റങ്ങളുടെ ചരിത്രം, തൃശ്ശൂർ. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, 1992 പ്രിന്റ്
3. ജയകൃഷ്ണൻ എൻ. (എഡി.) ഫെമിനിസം, തിരുവനന്തപുരം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2000 പ്രിന്റ്
4. ജോർജ് സി.ജെ. ആധുനികാനന്തരസാഹിത്യസമീപനങ്ങൾ, തൃശ്ശൂർ ബുക്ക് വേം,. 1996 പ്രിന്റ്
5. സച്ചിദാനന്ദൻ, പാപത്തറ, (മുടിത്തെയ്യങ്ങൾ – അവതാരിക), തൃശ്ശൂർ കറന്റ് ബുക്സ്, 1993 പ്രിന്റ്
6. സാറാ ജോസഫ്, പാപത്തറ, തൃശ്ശൂർ, കറന്റ് ബുക്സ് 1993, പ്രിന്റ്
7. സാറാ ജോസഫ്, എഴുത്ത് ഭാഷയിലെ സമരമാണ്. (അഭിമുഖം) പച്ചക്കുതിര, ലക്കം 2, പുസ്തകം 2, കോട്ടയം ഡി.സി.ബുക്സ്, 2003
8. സാറാ ജോസഫ്, നിലാവ് അറിയുന്നു, തൃശ്ശൂർ, കറന്റ് ബുക്സ്, 1994 പ്രിന്റ്.

WOMEN STUDIES

Effect of Morningness – Eveningness Chronotypes on Grip Strength in College Women Shuttle Badminton Players

Dr. Anilkumar N.
Associate Professor & Head of the Department Physical Education,
Dr. B.R. Ambedkar Memorial
Government Arts and Science College,
Balussery, Kozhikode
E-mail: anilkumarcoach@gmail.com

Prof. (Dr.) Vinu Bhaskar
Professor & Head of the Department Physical Education,
Govt. T.D. Medial College,
Alappuzha,
E-mail: vinubhaskar@gmail.com

Abstract

The primary objective of this study was to examine the influence of chronotype ("Morningness" and "Eveningness" types) on right-hand grip strength (R), left-hand grip strength (L), and average grip strength (AVG). To achieve this aim, sixteen (n=16) female shuttle badminton team members, all pursuing undergraduate studies in Bachelor of Technology programs, were selected as participants. The instruments utilized for data collection included the Morningness-Eveningness Questionnaire (Horne & Östberg, 1976) to assess chronotype, and an electronic hand dynamometer to measure grip strength. Following the determination of chronotype, measurements of right-hand grip strength (R), left-hand grip strength (L), and average grip strength (AVG) were recorded. Statistical analysis using ANOVA revealed significant differences in right-hand grip strength (R) between chronotype groups. However, no significant differences were observed in left-hand grip strength (L) or average grip strength (AVG) across chronotype categories, as confirmed by post-hoc tests.

Keywords: M-Type, E- Type, Chrono type, Grip strength.

Introduction

Achieving excellence in their chosen sport is the primary goal of elite athletes. The drive to win, the desire for success, and the ambition to surpass existing performance limits are critical characteristics associated with attaining elite status. Athletes must consistently strive to reach and maintain peak performance levels to remain competitive at the highest level. In field sports, contemporary players are required to move more rapidly, anticipate actions more effectively, exhibit superior technical and tactical skills, and sustain high levels of effort for longer durations compared to their predecessors. The commitment demanded of clubs, coaches, and athletes in the pursuit of perfection necessitates substantial investments of time and financial resources, particularly as the margin between victory and defeat becomes increasingly narrow. Consequently, the foundations for training and competition must be rooted in objective, evidence-based approaches rather than relying solely on subjective assessments of athlete performance or traditional coaching practices passed down through generations.

Materials and Methods

Participants

Sixteen (n=16) female college shuttle badminton players, selected to represent their institution in intercollegiate tournaments, participated in this study. The participants were students from an engineering college in Thiruvananthapuram. The age of the subjects ranged from 20 to 25 years, with a mean age of 22.5 ± 2.69 years. Data were collected during a ten-day coaching camp organized for the team.

Instrumentation

Morningness-Eveningness questionnaire (MEQ)

The Morningness-Eveningness Questionnaire (MEQ), developed by Horne and Östberg (1976), is designed to evaluate an individual's habitual wake-up and bedtimes, self-reported preferred times for physical and mental activity, and subjective alertness. The MEQ consists of nineteen items, utilizing Likert-type responses, with four answer choices provided for each question. Based on the total score, individuals are categorized into one of five chronotypes: definite morning type (DMT), moderate morning type (MMT), intermediate type (IT), moderate evening type (MET), and definite evening type (DET). For several items, a time-scale format is used, divided into 15-minute intervals over a seven-hour period. Total scores range from 16 to 86. Scores between 70 and 86 indicate a definite

morning type (DMT), scores between 59 and 69 indicate a moderate morning type (MMT), scores between 42 and 58 indicate an intermediate type (IT), scores between 31 and 41 indicate a moderate evening type (MET), and scores between 16 and 30 indicate a definite evening type (DET). Time scale responses are rated from 1 to 5, progressing from high eveningness to high morningness.

Electronics hand dynamometer (Model No EH101).

The participants' physical strength was assessed using a static arm pull test with an electronic hand dynamometer (Model No. EH101). During testing, the dynamometer handle was adjusted so that each participant's forearms were flexed at 90 degrees, with the upper arms positioned vertically, parallel to, and adjacent to the torso. Participants were instructed to stand upright with legs straight, back straight, and feet flat on the ground. Each participant grasped the sides of the handlebar connected to the load cell and was required to exert an upward and vertical force within the sagittal plane. Force generation was isolated to the arms, and shoulder movement was minimized. Participants were instructed to gradually pull the handle with maximum effort, avoiding jerky movements, for a duration of up to 30 seconds. Strength measurements were displayed on the dynamometer in kilograms (kg). To ensure accuracy, the test was conducted three times for each participant, and the average of the three trials was calculated.

Results and Discussion

The dependent variables — right-hand grip strength (R), left-hand grip strength (L), and average grip strength (AVG) — were measured across four different chronotype categories: definite morning type (DMT), moderate morning type (MMT), moderate evening type (MET), and intermediate type (IT).

The results are summarized as follows: For the definite morning type (DMT), the mean right-hand grip strength was 29.27 kg (SD = 2.005), and the mean left-hand grip strength was 25.55 kg (SD = 2.382). For the moderate morning type (MMT), the mean right-hand grip strength was 25.57 kg (SD = 3.553), and the mean left-hand grip strength was 24.87 kg (SD = 5.268). For the moderate evening type (MET), the mean right-hand grip strength was 27.78 kg (SD = 4.403), and the mean left-hand grip strength was 26.04 kg (SD = 3.986). For the intermediate type (IT), the mean right-hand grip strength was 27.61 kg (SD = 3.816), and the mean left-hand grip strength was 26.25 kg (SD = 4.197).

Regarding the average grip strength (AVG), the definite morning type showed a mean value of 27.41 kg (SD = 2.10), the moderate morning type recorded a mean

 ISSN: 2582 - 2594

Table 1 Descriptive statistics were computed for the dependent variables — right-hand grip strength, left-hand grip strength, and average grip strength — in relation to the participants' Morningness-Eveningness (M and E) types.

		N	Mean	Std. Deviation	Std. Error
Grip (R)	Definitely Morning	11	29.27	2.005	0.604
	Moderate Morning	23	25.57	3.553	0.741
	Moderate Evening	54	27.78	4.403	0.599
	Intermediate	88	27.61	3.816	0.407
	Total	176	27.50	3.955	0.298
Grip (L)	Definitely Morning	11	25.55	2.382	0.718
	Moderate Morning	23	24.87	5.268	1.099
	Moderate Evening	54	26.04	3.986	0.542
	Intermediate	88	26.25	4.197	0.447
	Total	176	25.96	4.194	0.316
Grip AVG	Definitely Morning	11	27.4091	2.09545	0.63180
	Moderate Morning	23	25.2174	3.83414	0.79947
	Moderate Evening	54	26.9074	3.91306	0.53250
	Intermediate	88	26.9318	3.74717	0.39945
	Total	176	26.7301	3.75190	0.28281

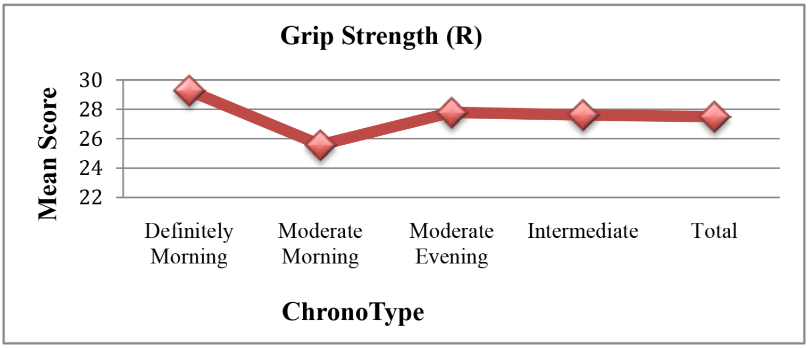

Fig.1 Marginal Mean score of grip Strength right hand in relationship with circadian

of 25.22 kg (SD = 3.83), the moderate evening type had a mean of 26.91 kg (SD = 3.91), and the intermediate type showed a mean of 26.93 kg (SD = 3.75).

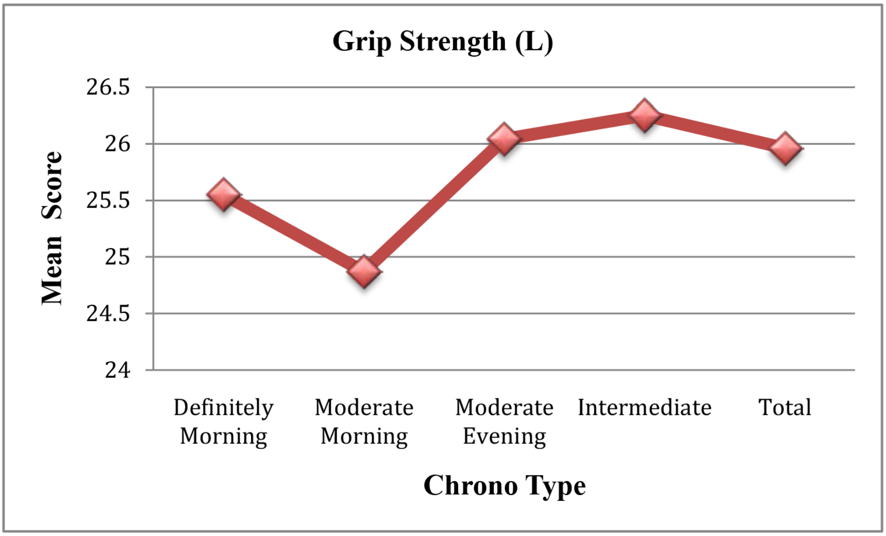

Fig.2 Marginal Mean score of Grip Strength Left in relationship with circadian rhythm.

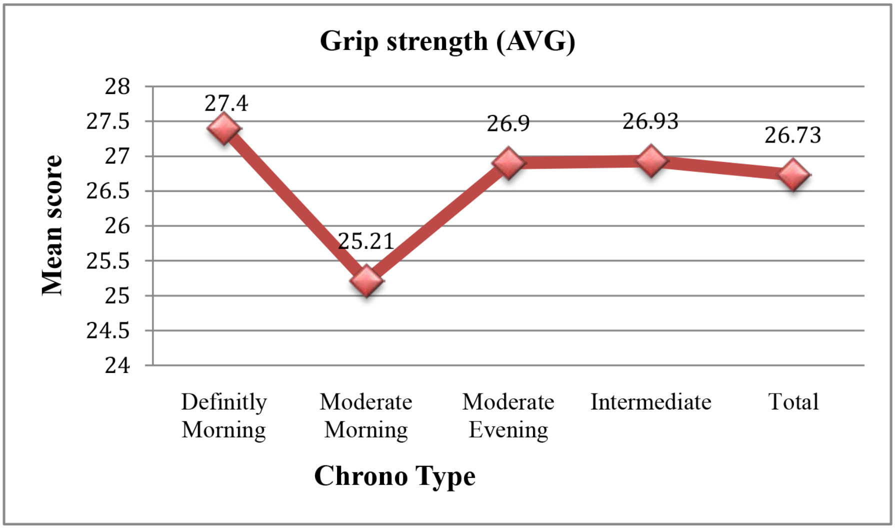

Fig.3 Marginal Mean score of Average Grip Strength Right and Left in relationship with circadian rhythm.

ISSN: 2582 - 2594

Table 2 An analysis of variance (ANOVA) was conducted to examine differences in right-hand grip strength, left-hand grip strength, and average grip strength (combined right and left hand) across different chronotype categories (Morningness-Eveningness types).

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Grip (R)	Between Groups	125.969	3	41.990	2.765	.044
	Within Groups	2612.031	172	15.186		
	Total	2738.000	175			
Grip (L)	Between Groups	36.960	3	12.320	.697	.555
	Within Groups	3041.762	172	17.685		
	Total	3078.722	175			
Grip AVG	Between Groups	62.980	3	20.993	1.504	.215
	Within Groups	2400.450	172	13.956		
	Total	2463.430	175			
***> p.05 (2.25)**						

An analysis of variance (ANOVA) was conducted to determine whether significant differences existed among the dependent variables — right-hand grip strength (R), left-hand grip strength (L), and average grip strength (AVG) — across the four chronotype categories: definite morning type (DMT), moderate morning type (MMT), moderate evening type (MET), and intermediate type (IT). As shown in Table 2, a significant difference was observed in right-hand grip strength (R) between chronotype groups (F = 2.765, p = 0.044). However, no significant differences were found for left-hand grip strength (L) or average grip strength (AVG), and thus, the null hypothesis of no difference among the means of the four chronotype groups can be accepted for these variables at the 5% significance level. Consequently, post hoc analysis was performed only for the right-hand grip strength

(R), as no significant differences were detected for left-hand grip strength (L) or average grip strength (AVG).

Table 3 Pair wise comparisons on estimated marginal means of grip strength variable right

Dependent Variable	(I) CR Type	(J) CR Type	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
Grip (R)	Definitely Morning	Moderate Morning	3.708*	1.429	.010
		Moderate Evening	1.495	1.289	.248
		Intermediate	1.659	1.246	.185
	Moderate Morning	Definitely Morning	-3.708*	1.429	.010
		Moderate Evening	-2.213*	.970	.024
		Intermediate	-2.048*	.913	.026
	Moderate Evening	Definitely Morning	-1.495	1.289	.248
		Moderate Morning	2.213*	.970	.024
		Intermediate	.164	.674	.808
	Intermediate	Definitely Morning	-1.659	1.246	.185
		Moderate Morning	2.048*	.913	.026
		Moderate Evening	-.164	.674	.808

*. The mean difference is significant at the 0.05 level.

The pairwise comparisons presented in Table 3 revealed that right-hand grip strength (R) showed a significant difference between the definite morning type (DMT) and the moderate morning type (MMT), with a mean difference (MD) of 3.708. No significant differences were found between DMT and the other chronotype groups. The results also indicated that the moderate morning type (MMT) differed

significantly from both the moderate evening type (MET) (MD = -2.213) and the intermediate type (IT) (MD = -2.048). However, no significant differences were observed between the intermediate type (IT) and either the definite morning type (DMT) or the moderate evening type (MET).

Conclusions

Chronotype influences various sensory-motor, psychomotor, perceptual, and cognitive functions (Winget et al., 1985). Inter-individual differences in circadian rhythmicity have been linked to factors such as age, gender, social conditions, and lifestyle choices (Vink et al., 2001). However, individual preferences for either morning (M-type) or evening (E-type) chronotype are considered major contributors to these inter-individual variations (Vink et al., 2001; Ellis et al., 2009). More specifically, humans display considerable variation in how they organize their activities within the 24-hour cycle, with the most evident differences being the preferred times for waking, sleeping, and engaging in various activities (Roenneberg et al., 2007). Chronotype can be seen as a continuum between two extremes: at one end, the M-type, who is easily awakened early in the morning and is more alert in the morning than in the evening (Vink et al., 2001; Cavallera and Giudici, 2008); and at the other end, the E-type, who is more alert at night and prefers to sleep later in the morning (Vink et al., 2001; Cavallera and Giudici, 2008). However, many individuals fall near the middle of the spectrum and are classified as neither-type (NT) (Vink et al., 2001; Cavallera and Giudici, 2008). The present study highlights the significant influence of chronotype on the grip strength (R), grip strength (L), and average grip strength (AVG) of the college women's shuttle badminton team. A thorough analysis of the data revealed that chronotype significantly influenced right-hand grip strength (R), but had no significant effect on left-hand grip strength (L) or average grip strength (AVG). These findings align with studies such as Reilly et al. (1997), which observed diurnal peaks in isometric strength of the knee extensors at the end of the morning and late afternoon/early evening. Similarly, Colquhoun (1972) noted that tasks requiring fine motor control (e.g., hand steadiness and balance) are typically better performed in the morning, when arousal levels are lower but closer to the optimum for performance. Conroy and O'Brien (1974) also found that complex performance tasks, including mental arithmetic and short-term memory, tend to peak during the early morning hours rather than in the evening. Success in sports is determined by numerous factors, including both mental and physical components, motor skills, age, national status, physiology, psychology, training levels, genetic factors, and injury risk. Women's

sports performance, specifically, is influenced by movement-oriented behaviours that are underpinned by biological rhythms. These rhythms, which fluctuate periodically, have a significant impact on sports performance. As sports events take place at various times of the day, the findings from this study suggest that chronotype may be influenced by the timing of sports competitions or training sessions. Understanding the impact of chronotype on performance at different times of the day could offer valuable insights for coaches and athletes in optimizing training and competition strategies.

References

1. Bhattacharjee A, Chakraborty A.(2025) The Prevalence of Morningness-Eveningness in University-level Students of North-East India: Impact on their Sleep Physiology and Metabolic Processes. Chronobiol Int. 2:1-24.
2. Castelli L, Galasso L, Mulè A, Ciorciari A, Esposito F, Roveda E, Montaruli A. (2023) Physical Activity and Morningness: A helpful combination in improving the sleep quality of active Italian university students. Chronobiol Int. 40(8):1028-1038.
3. Cavallera and Giudici (2008). Morningness and Eveningness Personality: A Survey in Literature from 1995 up till 2006. Personality and Individual Differences 44 (1), 3–21.
4. Colquhoun (1972). The binding of labelled Tetrodotoxin to Nonmyelinated Nerve Fibres. The Journal of Physiology, 227(1), 95-126.
5. Conroy and O’Brien (1974). “The Relation between Classical and Cooperative Models for Drug Action.” Drug receptors. Palgrave, London, 1973. 149-182.
6. Gorgol-Waleriańczyk J, Waleriańczyk W, Flett GL.(2025) Morningness-Eveningness and Mental Health: Initial evidence of the moderating roles of Mattering and Anti-mattering. Chronobiol Int. 42(2):213-224.
7. Hasan MM, Jankowski KS, Khan MHA.(2022) Morningness-Eveningness preference and shift in Chronotype during COVID-19 as predictors of Mood and Well-being in University Students. Pers Individ. Dif.191:111581.
8. Kanagarajan K, Gou K, Antinora C, Buyukkurt A, Crescenzi O, Beaulieu S, Storch KF, Mantere O.(2018) Morningness-Eveningness Questionnaire in Bipolar Disorder. Psychiatry Res. 2018 Apr;262:102-107.
9. Klaus-Karwisch S, Merkle A, Werner S, Ruf L, Woll A, Härtel S, Altmann S. (2023) Sprint and Jump Performances of Female Athletes are enhanced in the evening but not associated with Individual Chronotype. Chronobiol Int. 2023 Oct 3;40(10):1427-1434.
10. Martín-López J, Sedliak M, Valadés D, Muñoz A, Buffet-García J, García-Oviedo R, Rodríguez-Aragón M, Pérez-López A, López-Samanes Á.(2022) Impact of time-of-day and Chronotype on Neuromuscular Performance in Semi-professional Female Volleyball Players. Chronobiol Int. 39(7):1006-1014.

ISSN: 2582 - 2594

11. Miyazaki R, Ando H, Hamasaki T, Higuchi Y, Oshita K, Tashiro T, Sakane N. (2018) Development and initial validation of the Morningness-Eveningness Exercise Preference Questionnaire (MEEPQ) in Japanese university students. PLoS One. 18;13(7):e0200870.
12. Montaruli A, Castelli L, Mulè A, Scurati R, Esposito F, Galasso L, Roveda E. (2021) Biological Rhythm and Chronotype: New Perspectives in Health. Biomolecules. 24;11(4):487.
13. Nicholson L, Mullan B, Liddelow C.(2022) Investigating the role of Morningness/Eveningness in Physical Activity Engagement. Health Psychol Behav. Med.10(1):1003-1019.
14. Oshita K, Ishihara Y, Seike K, Myotsuzono R.(2024) Associations of Body Composition with Physical Activity, Nutritional Intake Status, and Chronotype among Female University Students in Japan. J Physiol Anthropol.9;43(1):13.
15. Reilly et al. (1997). Diurnal variation in temperature, mental and physical performance, and tasks specifically related to football (soccer). Chronobiology international 24 (3), 507–519.
16. Roenneberg et al. (2007). Entrainment of the human circadian clock. In: Cold Spring Harbor symposia on quantitative biology. Vol. 72. Cold Spring Harbor Laboratory Press, pp.293–299
17. Rosi A, Lotti S, Vitale M, Pagliai G, Madarena MP, Bonaccio M, Esposito S, Ferraris C, Guglielmetti M, Angelino D, Martini D, Dinu M.(2022) Association between Chronotype, Sleep Pattern, and Eating Behaviours in a Group of Italian Adults. Int J Food Sci Nutr. 73(7):981-988.
18. Taillard J, Sagaspe P, Philip P, Bioulac S.(2021) Sleep timing, Chronotype and Social Jetlag: Impact on Cognitive Abilities and Psychiatric Disorders. Biochem Pharmacol. Sep;191:114438.
19. Thomas JM, Kern PA, Bush HM, Robbins SJ, Black WS, Pendergast JS, Clasey JL.(2025) Exploring the Role of Sex in the Association of late Chronotype on Cardiorespiratory Fitness. Physiol Rep.12(3):e15924.
20. Tonetti L, Natale V.(2019) Discrimination between extreme Chronotypes using the full and reduced version of the Morningness-Eveningness Questionnaire. Chronobiol Int. 2019 Feb;36(2):181-187.
21. Vink et al. (2001). Genetic Analysis of Morningness and Eveningness. Chronobiology international 18 (5), 809–822.
22. Winget et al. (1985). Circadian rhythms and Athletic Performance. Medicine & Science in Sports & Exercise.

WOMEN STUDIES

The Politics of Purity: Denial of Female Identity and Sexuality

Dr. Meera Baby R
Associate Professor
Department of English
Govt. Arts College
Thiruvananthapuram
E-mail: meera.baby.r@gmail.com

Abstract

The female body has long been regarded as an object. On her is vengeance fulfilled and victory celebrated. However, the idea of female sexuality is still considered a taboo in most parts of the world resulting in a constant denial of female identity. The patriarchal society's definition of a woman comes with the tag of honour and modesty. Such hegemonic interpretation of the moral codes does not acknowledge women as being humans with sexual instincts and desires. Moreover the twin concepts of modesty and honour have also been engraved deeply into our collective psyche by centuries of patriarchal indoctrination. Instead of ensuring equality and equity among its members, most human societies take great pains to enforce these celebrated notions that result in the physical and psychological breakdown of the victim. Unfortunately, this happens in societies that have vehemently fought for and welcomed the progressive notions of equality, justice, feminism, and democracy. The paper offers a feminist reading of the glorified violence prescribed and promoted by the 'civilized' human societies in its mission to curb female sexuality and to ensure the permanence of the twin virtues of modesty and honour.

Keywords: identity, modesty, honour, female sexuality, patriarchy, feminism

ISSN: 2582 - 2594

Violence in no form can be condoned and yet, it mostly is. We rant and rave about terrorists, murderers, rapists, child molesters, and abusive husbands and in-laws so often and with such intense passion that we forget or tend to condone the violence inflicted by our loved ones who in many cases are far worse than all the rest put together. The wounds on the female body and mind gifted by ourselves, our families or ethnic communities in the name of long-cherished values are no less revolting. This is a direct by-product of the patriarchal suppression of the female identity.

The 'othering' of women and the objectification of the female body is not fresh news. It has existed for centuries and has vehemently been critiqued by the multiple waves of feminism. In the introduction to her celebrated work *The Second Sex*, Simone de Beauvoir made the poignant observation: "He is the Subject; he is the Absolute. She is the Other" (26). Such othering discriminates women in social spaces, denying them even of their voice to express choice, desire or dissent. Caught in the interstices of inequality, many women are left mute; destined to silently suffer the sanctioned violence in patriarchal societies.

The UN General Assembly in its *Declaration on the Elimination of Violence against Women* defines the term 'violence against women' as "any act of gender-based violence that results in, or is likely to result in, physical, sexual or psychological harm or suffering to women, including threats of such acts, coercion or arbitrary deprivation of liberty, whether occurring in public or in private life" (3). Ironically, many acts of violence against women are not even considered by the society as a violation of the above definition simply because they exist to perform the threefold function of protecting modesty, preserving honour, and curbing the 'undesirable' thoughts and feelings of the womenfolk.

Modesty, honour, and sexuality are three key concepts engraved deeply into our collective psyche by the patriarchal culture. Most human societies take (and in the process give) great pains to enforce on its members the 'venerated' notions of modesty and honour. Sexuality, on the other hand, has long been considered an inappropriate topic that when applied to women, is regarded downright a sin. Here, it should be remembered that the female body has always been objectified in almost all patriarchal cultures. The male gaze views women as erotic objects that exist for male sexual gratification, thereby dehumanizing and devaluating them into just body parts as opposed to whole persons with free will and autonomy. This is an awful state of existence wherein the triad of modesty, honour, and (denied) sexuality together form a deadlock that fashion entirely new definitions to torture.

Among the many definitions of modesty listed in the Cambridge Dictionary is the one identifying it as a feminine quality of dressing or behaviour that ensures that no sexual interest is aroused in the onlooker. Though the dictionary classifies the definition as being old-fashioned, many societies insist on holding fast to it and to preserve such immaculate modesty they resort to practices which often tend to be sadistic in implementation. Out of modesty, the female population is asked to behave; to keep to themselves, not to get too friendly with men, and to be ashamed of their bodies and sexuality.

A divorcee and mother of two was gang raped in a moving car and thrown out of it not so long ago in our country. She was an educated woman, employed in an MNC, and was out one February night in 2012 to relax over a drink with her friends at a nightclub. She was neither drunk nor did she ask to be raped. And yet when she was gang raped, the society refused to see her as a victim. People branded her immodest saying that she had brought it upon herself. Commenting on the Kolkata Park Street rape case, Lakshmi Chaudhry quotes a fine upstanding citizen's view that if a woman goes to a night club, consumes alcohol, and flirts with men; then she deserves what has happened to her. Even the law was uncooperative and the then Chief Minister of West Bengal called her a liar. It was only after a long battle that her case was even registered.

This is the unfortunate but true fate of women who dare to think that they are equal to men. Commenting on the Delhi gang rape and murder case of 2012 that shook the nation, the then Maharashtra MLA Abu Azmi is quoted by Mukherjee and Shinde in *The Times of India* article as saying that rape instances are bound to be higher in the urban culture where skimpily dressed women are out with their boyfriends late into the night. According to him, in rural areas, women dress properly and are mostly confined to their homes thereby saving themselves from being raped. It is a sad state of affairs that an elected representative of the free and equal citizens of India holds such a view. If such observations were true, what about the cases of modestly clad women being violated even in the confines of their own homes?

The aforementioned view presupposes that those who keep to themselves are safe from any kind of sexual violence. Unfortunately, that is not the case. They are targeted more simply because they mostly tend to be insecure introverts or in other words; easy prey. That we hear only a few instances of incestuous or custodial rape cases does not mean that they do not happen frequently. Haderlie identifies the cultural practice of victim blaming that condemn the victim rather than the

 ISSN: 2582 - 2594

perpetrator as the chief reason behind the low number of cases being reported. She further argues that since in India a family's honour is regarded as being coterminous with the daughter's purity, instances of rape are hushed thereby denying the victim her right to justice.

Moving on to the human body; it is a beautiful thing and yet we are taught to be ashamed of it. It is generally considered immodest to love or flaunt one's body except along aesthetic lines. Women experience the stigma more acutely due to the intersectionality of gender and moral taboos. The female body, in its identity as the other, has constantly been portrayed as impure resulting in practices like period shaming. Menstruation, which was once celebrated in cultures that practiced fertility rites has become a tool to subjugate the female spirit. Commenting on the topic, McHugh identifies cultural attitudes as the operating force behind the secrecy and silence of women regarding menstruation; resulting in the birth of menstrual shame.

Acknowledging the fact that promoting menstrual talk is the only viable form of resistance, our state has vehemently challenged the menstrual taboos and period shaming. Rejecting the negative cultural images of the female body as being diseased, deficient or imperfect; positive menstrual conversations have contributed to the gradual effacement of the period stigma. The Kerala society has begun to realise that it is a pitiable tradition wherein women are made to believe that they are impure when they are menstruating. Nevertheless, there still are people who refuse to unlearn and relearn in this regard. Menstruation is nothing but the periodic discharge of blood and endometrium (the inner lining of the uterus). In pregnancy, when the ovum gets fertilized, this lining nourishes the embryo. So, logically speaking, this fluid is a source of life for the embryo. Far from being impure, it has the capability to give and sustain life. Yet it is deemed as a violation of the feminine code of conduct to regard menstruation as something normal and not as the time of month when one is 'impure.'

When it comes to honour, our culture is driven by an insane obsession. Strangely enough it is practised on the human and more specifically the female body. In a land of honour killings, the fixation on virginity however is limited to women. When a match is made, it is always the girl's virginity that is questioned. In the twenty first century progressive India, as reported by TNN, a prominent South Indian actress was subjected to severe social censure and charged with no less than 23 cases when in an interview she commented on pre-marital sex and virginity with the observation that no educated person will insist on the virginity of his bride.

The Arab writer and social commentator, Sana Al Khayat is quoted by Mehri and Sills as relating the concept of virginity with that of control. She states that if a girl is a virgin then she will not be able to compare her husband's sexual prowess with that of other men. Since experience enhances sexual knowledge, it will make her stronger and more powerful in the gendered discourse. The patriarchal hegemony refuses to accept women in control of the discursive power play of sexuality. Consequently, attempts to curb female sexuality are almost always made in terms of the necessity to safeguard virginity. This scenario is not exclusive to the Middle East. As stated in the Department of Health & Social Care's "Hymenoplasty: Background Paper," 89% of respondents in a UK study had undergone hymenoplasty to escape the social stigma of not being regarded as a virgin. Expulsion from their families and fear of honour killings were the most recurrent reasons for opting the procedure.

Yet another procedure that demands attention is female circumcision. It is defined by the World Health Organization (WHO) as all procedures that result in the partial or total removal of the external female genitalia or cause any other injury to the female genital organs for non-medical reasons. This is yet another form of torture performed on the female body in the name of upholding honour and tradition. It is practised as a cultural ritual by ethnic groups in many countries in Africa, some in Asia, the Middle East, and within immigrant communities in other parts of the world.

Female genital mutilation is typically carried out, with or without anaesthesia, by a traditional circumciser using a knife or razor. As explained by the WHO, the practice involves one or more of an array of procedures that range from the removal of all or part of the clitoris and clitoral hood, all or part of the clitoris and inner labia, to the most severe form (infibulation): all or part of the inner and outer labia and the fusion of the wound. In this last procedure, which the WHO calls Type III FGM, a small hole is left for the passage of urine and menstrual blood, and the wound is opened up for intercourse and childbirth. The procedure contributes to recurrent infections, chronic pain, infertility, epidermoid cysts, and complications during childbirth and fatal bleeding.

The practice, though classified as an act of violence against women by the UN General Assembly's *Declaration on the Elimination of Violence against Women*, is an ethnic marker. Rooted in gender inequality, it is supported by both women and men in countries that practise it; particularly by the women, who see it as a source of honour and authority, and an essential part of raising a daughter well. The circumcised girls' mothers are allowed to become members of the Council

ISSN: 2582 - 2594

of Entering, a position of some authority, which is yet another reason to support the practice. To engrave the necessity of the procedure further into the psyche of the community, the women who refuse to undergo the procedure are often made outcast, declared unmarriageable, and mostly left with no means of livelihood other than prostitution.

Such atrocities are still perpetrated in the name of preserving modesty and defending honour. This posits the questions: Whose modesty and whose honour? Who defines modesty and honour, and why are they gender specific? Blaming a rape victim of being immodest or losing her honour or that of her family is as ridiculous as blaming the tsunami victims for bringing the calamity upon themselves. History testifies that in most cultures vengeance is fulfilled and victory is celebrated on the body of the female. But the war casualties extend way beyond known and recorded battles. The society turns a blind eye towards the violence committed in the crusade to rescue modesty and honour as such acts are classified not as acts of brutality but as indispensable measures to ensure time-honoured social norms.

Unfortunately, these norms that vehemently uphold modesty and honour stay passive on the topic of female sexuality. The female body has long been regarded as an object to appease the male libido. However, the idea of female sexuality is still considered a taboo in most parts of the world. The patriarchal society's definition of women does not acknowledge them as human beings with sexual instincts and desires. Though sex is a primal instinct, the suppression of female sexual urges has been a mainstay of patriarchal discourses.

History has witnessed cultures that have resorted to chastity belts and cages designed for the purpose of preserving chastity. Curiously enough, these chastity guards were believed not only to protect the wearer from being raped but also to curb sexual urges. Even in the West, where prenuptial coitus and one-night stands are perceived to be quite common, the idea of female sexuality openly discussed on public platforms is frowned upon by the guardians of tradition and morality. This is a direct outcome of the patriarchal society's hegemonic interpellation of female sexual identity. As observed by Mulvey, "Women's desire is subjected to her image as bearer of the bleeding wound" (7). The society that objectifies women regulates their sexuality by confining it within the bounds of reproduction.

Obviously, such unjust forms of social censure are sure to evoke stiff defiance. Feminist theory, since its inception, has toiled to disrupt the capillaries modes of patriarchal hegemony still existing in modern societies. The history of feminist

resistance against the denial of female sexuality has been proclaimed by many brave voices. In the opening chapter of her revolutionary work *My Secret Garden: Women's Sexual Fantasies*, Nancy Friday recalls the response of a former lover of hers who mid-sex asks her to tell him what she was thinking about. Friday says, "As I'd never stopped to think before doing anything to him in bed (we were that sure of our spontaneity and response), I didn't stop to edit my thoughts. I told him what I'd been thinking. He got out of bed, put on his pants and went home" (6). The lover's response typifies the puritanical attitude of the society to female sexuality.

The scenario has not changed much down the ages. The scene from the acclaimed 2021 movie *The Great Indian Kitchen* where the wife asks for some foreplay is a case in point. She is immediately slut-shamed by her husband who is appalled by the fact that his wife is knowledgeable about sexual acts. He is the product of a society that condones a man who sleeps around but will never miss the chance to censure a woman if she even thinks about anything along sexual lines. If a man has many sexual partners then he is admired for being virile; if a woman (who the constitution and the law say is his equal) tries to take a leaf out of his book, then she is branded a slut. Strange are the ways of liberty, equality and fraternity.

Following the success of *My Secret Garden*, Friday brought out many more works on female sexual fantasies. She gave a platform for women to air their most cherished and secret fantasies. Though most contributions were made anonymously, Friday's works are punctuated with the relief women the world over have felt in knowing that they are not alone in fashioning and resorting to sexual fantasies whether it be to pass an otherwise lazy afternoon or even during coitus. Many contributors have had a very strict upbringing and have been taught to abstain from sex and sexual fantasies. Their sexual curiosity was constantly curbed forcing them to suppress their basic instinct. Resultantly, even after they grew up, got married (or not) and began to have regular sexual intercourse, they continued to stifle their sexual fantasies for fear of being branded promiscuous.

If this is the scenario in the liberal West, what can be said about our nation? Though India is famed as being the land of the *Kama Sutra*, which is a celebrated treatise on eroticism, sexuality, and the art of living a happy and fulfilling life; female sexual fantasies are still looked down upon. A woman's sex life beyond wedlock is regarded not only as a taboo but also an unpardonable sin. To save our girls from such abhorrent fate, Sube Singh Samain, the leader of the social council Khap Panchayat for the state of Haryana (quoted in Rizwan) came up with the brilliant plan that girls should be married off at the age of 16 so that they have their

husbands to fulfil their sexual needs, and hence do not need to go elsewhere to satisfy their sexual urges.

This is a highly alarming suggestion that promotes child marriage as a countermeasure to bridle sexual urges in teenage girls. We pride ourselves in being a nation that respects women. We are the ever ardent worshippers of female goddesses. But is it respect and consideration to deny someone their right to equality or to stifle their instincts and feelings in the name of outdated definitions of decorum and honour? Feminist theory is oriented at disrupting the established hegemony of such oppression. The tendency to brand women immodest when they try to assert their presence in the discourse of power or to acquire shame resilience is just an interpellative strategy to safeguard the interests of the patriarchal society.

Thanks to the popular media, this awareness is on the rise but it is yet to percolate to the grassroots level. Only a collective and persistent effort can exorcise the physical and psychological demons of female suppression disguised as reasonable societal norms. Notions of modesty and honour are perhaps a part of our world; but they are just one part. They should not be permitted to rule our world or be our world. The stifling of female identity and sexuality in the name of modesty or honour cannot be condoned by any definition. More efforts to raise awareness in this regard and to help women overcome internalized sexism are imperative for women to live truly free lives as the rightful citizens of a democratic world.

Works Cited

Beauvoir, Simone de. *The Second Sex*. Vintage eBook, 2011, Uberty, https://uberty.org/wp-content/uploads/2015/09/1949_simone-de-beauvoir-the-second-sex.pdf. PDF file.

Chaudhry, Lakshmi. "The Kolkata Rape Case: She Was Just Asking for It!" *First Post*, Network18, 16 Feb. 2012, https://www.firstpost.com/living/the-kolkata-rape-case-she-was-just-asking-for-it-215689.html. Accessed 07 June 2025.

Department of Health & Social Care. "Hymenoplasty: Background Paper." *GOV.UK*, 23 Dec. 2021, https://www.gov.uk/government/publications/expert-panel-on-hymenoplasty/hymenoplasty-background-paper. Accessed 22 June 2025.

"Female Genital Mutilation." *World Health Organization*, 31 Jan. 2025, https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/female-genital-mutilation. Accessed 05 June 2025.

Friday, Nancy. *My Secret Garden: Women's Sexual Fantasies*. Quartet Books, 1998.

Haderlie, Chloe. "Sexual Assault against Women in India." *Ballard Brief*, Dec. 2017, https://ballardbrief.byu.edu/issue-briefs/sexual-assault-against-women-in-india. Accessed 21 June 2025.

McHugh, Maureen C. "Menstrual Shame: Exploring the Role of 'Menstrual Moaning'." *The*

Palgrave Handbook of Critical Menstruation Studies, edited by Chris Bobel et al., Palgrave Macmillan, 2020, pp. 409–422. DOI:10.1007/978-981-15-0614-7_32. Accessed 21 June 2025.

Mehri, Najlaa Abou, and Linda Sills. "The Virginity Industry." *BBC News*. 24 April 2010, http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/8641099.stm. Accessed 04 June 2025.

"Modesty." *Cambridge Dictionary,* Cambridge University Press, https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/modesty. Accessed 06 June 2025.

Mukherjee, Meghana, and Srishti Ghosh Shinde. "How Dare…?" *The Times of India*, 07 Nov. 2016, https://timesofindia.indiatimes.com/city/how-dare-/articleshow/55263852.cms. Accessed 06 June 2025.

Mulvey, Laura. "Visual Pleasure and Narrative Cinema." *Screen,* Vol. 6, no. 3, 1975, pp. 6-18. Internet Archive, https://archive.org/details/Screen_Volume_16_Issue_3/mode/2up. Accessed 21 June 2025.

Rizwan, Sahil. "18 Comments Glorifying Rape That Have Been Broadcast in India."*BuzzFeed*. 04 March. 2015, https://www.buzzfeed.com/sahilrizwan/the-r-word. Accessed 07 June 2025

The Great Indian Kitchen. Directed by Geo Baby, performances by Suraj Venjaramood and Nimisha Sajayan. Mankind Cinemas, Symmetry Cinemas, and Cinema Cooks, 2021.

TNN. "Khusboo's Comment on Virginity Irks SC." *The Times of India*, 20 Jan. 2010, https://timesofindia.indiatimes.com/india/khusboos-comment-on-virginity-irks-sc/articleshowprint/5477756.cms. Accessed 04 June 2025

United Nations General Assembly. *Declaration on the Elimination of Violence against Women*. United Nations, 23 Feb. 1994. file:///C:/Users/user/Desktop/A_RES_48_104-EN.pdf, PDF download.

ISSN: 2582 - 2594

WOMEN STUDIES

उषा प्रियंवदा के उपन्यासों में स्त्री-इतिहास

डॉ संध्या ई एन
(Dr. Sandhya E.N)
Assistant Professor
Department of Hindi
क्राइस्ट कॉलेज ऑटोनॉमस (Christ College autonomous)
इरिंजालकुडा, (Irinjalakuda)
E-mail: sandya847@gmail.com

सारांश:

इतिहास गवाह है कि सामाजिक हो या सांस्कृतिक इतिहास में नारी को पर्याप्त स्थान नहीं मिला है। तथाकथित इतिहास में उपेक्षित स्त्री इतिहास को ढूंढ निकालने का दायित्व स्त्रियों ने अपने कंधों पर ले लिया। स्त्री-शाक्तीकरण एवं स्त्री-जागरण के संदर्भ में नारियों ने अपना इतिहास रचने की आवश्यकता पर ध्यान दिया। स्त्री मुक्ति एवं स्त्री वाद के उद्भव इस संदर्भ में हुआ है और साहित्य में भी 20वीं सदी के अन्तिम दौर पर स्त्री लेखन या स्त्री विमर्श के रूप में स्थान प्राप्त किया। साहित्य के अन्य विधाओं में से उपन्यास इसलिए ही महत्वपूर्ण है कि जीवन को समग्रता के साथ प्रस्तुत करने का ताकत इसमें निहित है। स्त्री लेखिकाओं ने अपने उपन्यासों के द्‌वारा तत्कालीन स्त्री समाज के इतिहास ही प्रस्तुत करने की कोशिश की है। इस संदर्भ में हिंदी के महान लेखिका उषा प्रियंवदा के उपन्यासों को हम देख सकते हैं। उनके तीन उपन्यासों में समाज के विभिन्न स्तर के स्त्रियों के जीवन के ज़रिए तत्कालीन समाज के स्त्री-इतिहास को ही प्रस्तुत करने का प्रयास हुआ है। सुषमा, राधिका,

अनुका तीनों पात्र विभिन्न समय के सामाजिक, सांस्कृतिक, आर्थिक परिवेश में स्त्री जीवन को दर्शाया गया है। शिक्षा के जरिए जीवन में आगे बढ़नेवाली नायिकाएं पुरुषवर्चस्ववादी समाज में स्त्री किस प्रकार अपना अस्तित्व बनाए रखता है,इसका उदाहरण है। अपनी मृदुल भावनाओं को छोड़कर जीवन की व्यावहारिक पक्ष पर अपनी अस्मिता ढूंढने वाली स्त्री की खोज उपन्यासों में व्यक्त होता है। जीवन में नई दिशा ले जाने वाली स्त्रियों की ताकत भी उपन्यासों में प्रस्तुत है। उपन्यासों में स्त्री का आत्मसंघर्ष, अकेलापन स्त्री के प्रति समाज के दृष्टिकोण आदि पर चर्चा हुई है ।समय-समय में स्त्री जीवन में होने वाले क्रमिक विकास को इन उपन्यासों में देख सकते हैं।

बीजशब्द - स्त्री - इतिहास - अस्मिता संघर्ष - आत्म सम्मान - आत्म निर्भरता

धरती पर रहनेवाले सभी जीव-जन्तुओं का अपना इतिहास होता है। सामान्यतया मानव इतिहास में युद्ध, विनाश, जय-पराजय आदि को ही प्रमुख स्थान मिला है। इनमें भी काफी तौर पर पुरुष-केन्द्रित इतिहास ही मिला है। इतिहास में स्थान न मिलनेवालों में स्त्री एवं दलित शामिल हैं।

इतिहास के पन्ने पलटने पर राजाओं की वीर गाथाएँ मिलती है, अपवाद के रूप में एकाध आरतों की भी। लेकिन जन सामान्य की जीवन-गाथाएँ, उनकी आकांक्षाएँ, संघर्ष आदि कहीं नहीं देख सकते। कुसुम त्रिपाठी के शब्दों में "हमारे मानव समाज के इतिहास में हमेशा जन इतिहास को उपेक्षित किया गया है, इसी जन इतिहास में नारी इतिहास भी शामिल है, जिसे सामंतवादी बुर्जुआ इतिहासकारों ने अपने लेखन में जगह नहीं दी। इतिहास के पन्नों से नारियों का ज़िक्र तक अदृश्य कर दिया गया, जिन गिनी चुनी नारियों का ज़िक्र इतिहास में किया जाता है, वे इतनी सशक्त थी कि उन्हें इतिहास के पन्नों से हटाना मुश्किल था, इसलिए उन्हें इतिहास में थोड़ी बहुत जगह मिली, पर उस तरह नहीं, जिस तरह पुरुष - महापुरुषों को मिली है, उन्हें महिमामंडित किया जाता है।"[1] नारियों का इतिहास प्रस्तुत करना इसलिए ही अपना दायित्व मानकर स्त्री-लेखिकाओं ने अपना इतिहास प्रस्तुत करने की कोशिश की है। नारियों ने उपेक्षितों का इतिहास लिखना शुरू किया एवं इतिहास के पन्नो में अदृश्य औरतों को प्रकाश में लाने का प्रयास किया है।

स्त्री जागरण एवं शाक्तीकरण के संदर्भ में स्त्रियों ने अपने इतिहास की आवश्यकता पर ध्यान दिया। इतिहास की धाराओं में स्त्री-जीवन का इतिहास ढूँढ निकालने का प्रयास नहीं हुआ था, उसकी ओर उपेक्षा की भावना ही रही थी। "कुछ राजखराने की स्त्रियों अथवा प्राचीनकाल में प्रसिद्धि प्राप्त स्त्रियों अथवा, राजनीतिक आन्दोलनों से जुडी कुछ गिनी-चुनी स्त्रियों को छोड दें तो अन्य स्त्रियों को शामिल करने का प्रयत्न इतिहास लेखन में दिखाई नहीं देता।"[2] इसलिए ही अपने इतिहास रचने का प्रयास नारियों की ओर से हुआ है।

इतिहास चाहे वह सामाजिक हो या साहित्यिक इसमें नारी को पर्याप्त स्थान नहीं मिला है। साहित्येतिहास में भी उनकी उपेक्षा की है। डॉ. सुमन राजे के शब्दों में "इतिहास के परिप्रेक्ष्य में जब हम स्वयं को देखते है तो हमारा स्वयं अत्यन्त लघु हो जाता है। विराट इतिहास में हमारा अस्तित्व ठीक ठीक एक बिन्दु के बराबर तो नहीं।''[3] इसलिए महिला लेखिकाओं की भूमिका ढूँढ निकालने का दायित्व नारी इतिहासकारों ने निभाया है। हिन्दी साहित्येतिहास के संदर्भ में लिखा हुआ 'हिन्दी साहित्य का आधा इतिहास' इसका एक उदाहरण है। आधा इतिहास की लेखिका सुमन राजे के शब्दों पर ध्यान दीजिए "वैसे तो स्त्रियों के साथ अन्याय होता आया है, और कब तक होता रहेगा, कहा नहीं जा सकता। उन सबसे लडना मेरे लिए संभव नहीं, इसलिए मैं ने फैसला किया कि अन्याय के विरुद्ध यह लडाई साहित्येतिहास के भीतर रखूँगी, यह मानते हुए कि हर लडाई हमें आत्मसाक्षात्कार की ओर भी ले जाती है, ले जाएगी।[4]" इससे इतिहास लेखन की ज़रूरत स्पष्ट होती है और स्त्रियाँ उस ज़रूरत की पूर्ति के लिए संघर्ष करती रही।

समाज में नारी अस्मिता को बनाये रखने के लिए अपनी स्थिति पर सोचना एवं आवाज़ उठाना ही अनिवार्य बन जाता है। स्त्री मुक्ति के लिए स्त्रीवाद का उद्भव इस संदर्भ में हुआ है। परिवार एवं समाज में स्त्रियों के साथ होनेवाले अन्याय पर विचार होने लगा। पश्चिम में उभरे स्त्री आन्दोलन एवं स्त्री विमर्श का प्रभाव भारत पर पड़ा। "पश्चिम में नारी-मुक्ति आन्दोलन की शुरूआत सन् 1920 में समान अधिकार के मुद्दे को लेकर हुई जो बाद में नौकरी के क्षेत्र में, घरेलू कार्यकलापों में, कानूनी संबन्धों में और सांस्कृतिक प्रथाओं के साथ-साथ मूलभूत लैंगिक समानता के एक आमूल परिवर्तनवादी आन्दोलन के रूप में उभरकर आई।''[5] नारी मुक्ति आन्दोलन 1960 के समय सशक्त रूप धारण किया। आर्थिक, राजनीतिक सांस्कृतिक धरातल पर

स्त्री की समस्याएँ देखने लगी। इस संदर्भ में सीमोन द बोउवार, बेट्टी फ्रेडन, जर्मेन ग्रियर आदि स्त्रीवादी विचारकों का लेखन महत्वपूर्ण हो जाता है। उत्तर संरचनावाद की चर्चा के दौरान स्त्रीवाद की चर्चा ज़ोरों पर पहुँचने लगी।

हिन्दी साहित्य में बीसवीं सदी के अन्तिम दौर में स्त्रीवादी लेखन स्त्री-विमर्श के रूप में स्थान प्राप्त किया है। महिला रचनाकारों ने स्त्री को केन्द्र में रखकर स्त्री जीवन की समस्याओं को यथार्थ के धरातल पर प्रस्तुत करने का प्रयास किया है। महिला लेखन के बारे में रोहिणी अग्रवाल कहती है "स्त्री-लेखन स्त्री की आकांक्षाओं का दर्पण है, वह मुक्त स्त्री के प्रारूप को प्रस्तुत नहीं करता। स्त्री मानस के तलघट को बिना किसी छेडछाड के सामने रखता है जहाँ व्यवस्था के विरोध में उफनती हुंकारों के साथ व्यवस्था में परित्राण पाने की बेचारगियाँ भी है, भेड की तरह जिबह होने की यंत्रणा भी है, भेडिया बनकर दूसरों को लील जाने की कुटिलाताएँ भी हैं। इसे मानवीय दुर्बलताओं की नैसर्गिक अभिव्यक्ति कहिए या अन्तर्विरोधों का। स्त्री लेखन पारम्परिक 'माइंडसेट' से लडने की कोशिश में परम्परा और 'माइंडसेट' दोनों की ताकत को एक ठोस सामाजिक मानसिक सच्चाई और चुनौती के रूप में सतह पर लाता है।"[6] महिला लेखन में नारी मन की समस्त भावों को परखकर, उसकी अभिव्यक्ति देने के साथ परंपराबद्ध मान्यताओं से मुक्त कराने का प्रयास भी होता है।

साहित्यिक विधाओं में उपन्यास इसलिए ही महत्वपूर्ण है कि इसमें समग्रता के साथ जीवन यथार्थ का चित्रण होता है। हिन्दी उपन्यास के क्षेत्र में अनेक महिला लेखिकाएँ है जो नारी जीवन के सभी पक्षों को सच्चाई के साथ प्रस्तुत करती हैं। स्त्री जीवन के विभिन्न पडाओं की अभिव्यक्ति के ज़रिए समकालीन उपन्यास तत्कालीन स्त्री की सामाजिक सांस्कृतिक पहचान होती है, उपन्यासों के पन्नों से इतिहास की ओर उन स्त्री पात्रों को ले जा सकता है। स्त्री के अन्तः सघर्ष सामाजिक धरातल पर उनकी प्रगति इन तत्वों की अभिव्यक्ति उषा प्रियंवदा के उपन्यासों में हुई है। उषाप्रियंवदा के उपन्यास नारी जीवन की त्रासद स्थितियों का बयान है। उन्होंने यथार्थ के धरातल पर स्त्री मन की अनुभूतियो को अंकित किया है। उनके उपन्यास 'पचपन खम्भे लाल दीवारें' (सुषमा). 'रुकोगी नहींराधिका' (राधिका), एवं 'शेषयात्रा' (अनुका) हमें स्त्री चेतना के विकास के भिन्न पडाओं से परिचय कराते हैं।

ISSN: 2582 - 2594

उषा प्रियंवदा का पहला उपन्यास है 'पचपन खम्भे लाल दीवारें'। इसका प्रकाशन 1961 में हुआ है। तत्कालीन समाज की शिक्षा प्राप्त नौकरीपेशा युवतियों की जीवन समस्याओं का चित्रण इस उपन्यास में हुआ है। आर्थिक स्तर पर आत्मनिर्भर होने पर भी स्त्री होने के कारण उपन्यास के मुख्य पात्र सुषमा को स्वतंत्र रूप से जीवन बिता नहीं सकती है। सुषमा जो है अपना परिवार का भार अपने कंधों पर रखनेवाली है। परिवार के प्रति दायित्व निभाने में सुषमा सफल हो जाती है और समाज में मान्यता भी मिलती है। फिर भी प्रेम विवाह आदि से वंचित हो जाती है। नील नामक युवक से प्रेम तथा विवाह की आशा होती है लेकिन सामाजिक एवं पारिवारिक समस्याओं के कारण सब कुछ छोड़ देना पडता है। सुषमा तत्कालीन समाज की नोकरीपेशा युवतियां का प्रतिनिधि है जो अपने पारिवारिक दायित्व के बीच वैवाहिक जीवन त्याग कर देता है।

उपन्यास की नायिका सुषमा जीवन के सभी क्षेत्रों मे स्वतंत्रता चाहती है। लेकिन हर तरफ से परेशानियाँ ही मिली। कॉलेज की प्राध्यापिका, वार्डन इन पदों की गरिमा है, फिर भी सुषमा आपको अधूरा, अकेली महसूस करती है। आर्थिक सुरक्षा के बावजूद पारिवारिक बोझ उठानेवाली युवति के रूप में अपने स्वप्न एवं आकांक्षाएँ बलि देनेवाली सुषमा से समाज के अनेक युवतियों का परिचय मिलता है। परिवार की रक्षा करनेवाली सुषमा स्त्रियों की आत्मनिर्भरता की ओर भी संकेत देती है। परिवार के लिए जो कुछ करती है, मन लगाकर ही करती है। सुषमा का कथन है "अगर में सबसे बडा लडका होती, तो क्या न करती? उसी तरह में अब भी करती हूँ। इन लोगों के लिए कुछ करके मन में बड़ा संतोष सा होता है।"[7] इन वाक्यों में आत्मनिर्भर सुषमा का आत्मविश्वास एवं प्यार झलकती है। ये तो अपने परिवार को संभालनेवाली सक्षम स्त्री का प्यार भरा शब्द है। सुषमा परिवर्तित परिवेश में अपने पैरों पर खडे होनेवाली युवति की प्रतिनिधि है। सुषमा तो शादी करना चाहती है पर नहीं कर पाती है। परिवार उसके लिए प्रतिबन्ध बन जाता है, माँ भी। अपने को संभालते हुए सुषमा कहती है - "जीवन में बहुत महत्वपूर्ण काम सिर्फ विवाह तो नहीं।"8 आर्थिक संकट के कारण ही सुषमा के परिवार उसकी शादी नहीं कर पाती है। समाज में ऐसे भी अनेक स्त्रियाँ है जो अपनी कामनाओं को त्यागकर दूसरों की खुशी के लिए खड़ी हो जाती है। जीवन की रफ्तार में अकेलापन का अनुभव करनेवाली स्त्रियों की कहानी भी है 'पचपन खम्भे लाल दीवारें, घर की ज़िम्मेदारीयों

के बीच अपनी इच्छाओं से दूर रहनेवाली सुषमा का आत्मसंघर्ष स्त्रियो के अंतरंग की पहचान ही है। उषा प्रियंवदा के शब्दों में "सुषमा को प्रेमी नहीं चाहिए था, उसे पति की आकांक्षा भी न थी। पर कभी-कभी उसका मन न जाने क्यों डूबने लगता। अपने परिवार का सारा बोझ अपने ऊपर लिए सुषमा काँपने लगती तब वह चाह उठती कि दो बाँहें उसे भी सहारा देने को हो, इस नीरवता में कुछ अस्फुट शब्द उसे भी संबोधन करें"[9] इन शब्दो में सुषमा के आत्मसंघर्ष, अकेलापन व्यक्त हो जाता है। उसकी स्थिति की पहचान और उस स्थिति में सहभागिता लेनेवाले कोई नहीं है।

स्त्री-मानस की आकाक्षा एवं खुलकर जीने की कामना भी सुषमा में दिखाई पडती है। सुषमा नील के साथ घूमने फिरने लगी तो सारे लोग उस पर बातें टिप्पणी देने लगी। सारी विषमताओं के बीच अकेली पडी सुषमा इन परिस्थितियों से लड़ने की कोशिश की। सुषमा अपनी सहेली मीनाक्षी से कहती है "मैं अपना काम ठीक करती हूँ. मुझसे किसी की शिकायत नहीं है. फिर मेरे व्यक्तिगत जीवन में किसी को दखल देने का क्या हक है,"[10] अकेली रहनेवाली स्त्रियों पर समाज की जो बुरी मानसिकता है इसकी ओर यहाँ सकेत है। समाज एवं परिवार की विषम परिस्थितियो से थकी हारी सुषमा नील को अपने जीवन से अनमने मन के साथ दूर कर देती है। सुषमा, अपने आपको इन प्राचीरों में बन्द करने के लिए विवश होती है। सुषमा नील से कहती है-''नौ साल से मैं इस कॉलेज में हूँ नील, पर यहाँ लोग किसी को जीने नहीं देते। इसलिए मैं तुमसे कह रही थी कि मेरी ज़िन्दगी खत्म हो चुकी है। मैं केवल साधन हूँ। मेरी भावना का कोई स्थान नही। विवाह करके परिवार को निराधार छोड देना मेरे लिए संभव नहीं। मैं ने अपने को ऐसी जिन्दगी के लिए ढाल दिया है। तुम जाओगे तो मैं फिर अपने को उन्ही प्राचीरों में बन्दी कर लूँगी।"[11], सुषमा के शब्दो में अपनी परिस्थितियों का दबाव और सामाजिक मानदण्डो से हुई निराशा प्रकट होती है। नारी को 'व्यक्ति' के रूप में नहीं, 'वस्तु' के रूप में देखने की क्रूर मानसिकता भी यहाँ स्पष्ट है। स्त्री-मन की आकुलताओं का मार्मिक चित्रण सुषमा के जरिए उषा प्रियंवदा ने किया है। जीवन के प्रति निराशा सुषमा में देख सकती है। अपने भविष्य के बारे में सुषमा सहेली मीनाक्षी से कहती है "आज से सोलह साल बाद तुम अपनी बेटी को लेकर इस कॉलेज में आओ, तब भी तुम मुझे पाओगी। कॉलेज के पचपन खभों की तरह स्थिर अचल।"[12] अपनी अपरिवर्तित जिन्दगी में ऊब गयी स्त्री की निराशा इन वाक्यों में प्रकट होती है।। उपन्यास के अन्त में नील

 ISSN: 2582 - 2594

के विदेश जाने का समाचार पाकर सुषमा एयर्पोट जाने के लिए टैक्सी मंगवाती है लेकिन अन्तिम क्षण में अपना साहस छोड देती है। जीवन में कोई निर्णय लेने के लिए असमर्थ युवति होकर सुषमा खड़ी होती है। उषा प्रियंवदा के इस उपन्यास में सुषमा तत्कालीन समाजे की स्त्रियों का प्रतिनिधित्व करती है जो संघर्षो के बीच भी आत्मनिर्भरता के लिए प्रयत्न करती है। प्रतिकूल परिवेश में अपनी आकांक्षाओं को खो देनेवाली सुषमा अपने परिवार की प्रतीक्षा बन जाती है।

सुषमा के द्वारा लेखिका तत्कालीन समाज में स्त्री की जो स्थिति है, उसका यथार्थ प्रस्तुत करती है। सुषमा स्वतंत्र जीवन जीना चाहती थी, साथ पारिवारिक जीवन भी। इन दोनों के लिए वह कठिन संघर्ष करती थी, पर मकसद तक नहीं पहुंच पाती है। शिक्षित सुषमा नौकरी करती है, परिवार का भार संभालती है, फिर भी अपने को वह संभाल नहीं पाती। ऐसे प्रतिबन्धों में जकडी स्त्री का चित्र उपन्यास प्रस्तुत करता है।

'रुकोगी नहीं राधीका' उषा प्रियंवदा का दूसरा उपन्यास है। 1967 में इसका प्रकाशन हुआ है। इस उपन्यास में स्त्री का सशक्त चेहरा सामने आती है। 'पचपन खम्भे लाल दीवारें' की सुषमा सामाजिक विधि निषेधों के आगे अपनी आकांक्षाएँ त्याग देती है। इससे भिन्न तेवर के साथ 'रुकेगी नहीं राधिका' की नायिका अपने में स्वतंत्र दिखाई पडता है। विदेशी शिक्षा एवं संपर्क से मज़बूत राधिका अपनी इच्छा के आगे अन्यों को ठुकराने लगती है। अकेले जीने की ताकत भी उसमे है। राधिका ऐसी लडकियों का प्रतिनिधि है जो अपनी इच्छा के अनुसार जीवन बिताने में सक्षम है। राधिका आत्मविश्वास भरी लडकी है, कहीं भी परपराबद्ध नहीं। अपने पिता की इच्छा के विरुद्ध भी राधिका पढाई के लिए अमरिका चली जाती है। विदेश में जाकर पढना तत्कालीन समाज के विद्यार्थियों के लिए स्वप्न की बात होती, उसे मूर्त रूप देने की चाह में अपने विदेशी मित्र डैन के साथ राधिका अमरिका चली जाती है। पिता की दूसरी शादी से एकदम विचलित राधिका डैन के सलाह-मशविरा ग्रहण करके अमरिका चली जाती है। वहाँ का जीवन उसे आत्मनिर्भर बना देता है।

तत्कालीन भारतीय सामाजिक सांस्कृतिक परिवेश को दिखाने का प्रयत्न लेखिका करती हैं। उसके लिए राधिका के साथ की पुरुष पात्रों को प्रस्तुत करती है। उनमें अक्षय, मनीश, बड'दा, डैन आदि प्रमुख है। पाश्चात्य समाज जीवन और सोच विचार

कितना खुला एवं सुलझा है; इसे लेखिका डैन के जरिए दिखा देती है। डैन का कथन है- "मैं तुम्हें रिजक्ट नहीं कर रहा हूँ। मुक्त कर रहा हूँ। तुम्हें अपने साथ चलने के लिए इस कारण नहीं कहता, क्योंकि तुमने कभी, एक क्षण के लिए भी प्यार नहीं किया। राधिका, तुम मुझमें अपना पिता ढूँढ रही थी, वह पिता जिसे त्रास देने के लिए तुम मेरे नाथ चली आई थी। पर में ने तुम्हारे पिता की जगह स्थापित नहीं होना चाहा, मैं तो स्वतंत्र व्यक्तित्व हूँ। तुमसे कहना भी चाहता हूँ कि तुम बड़े होने की चेष्टा करो और जीवन से भागो नहीं, उसे दोनों हाथ फैलाकर ग्रहण करो डैन मे विवेक और तर्कबुद्धि है, संयम और खुला मन है।''[13] जिसके द्वारा वह अपने में सिमटी राधिका की मानसिकता का संशोधन करता है। अक्षय भारतीय परम्परागत समाज का प्रतिनिधि पात्र है. खुला मन नहीं है। उपन्यास में अक्षय सोचता है ''चाहे भारत कितना उन्नत क्यों न हो गया हो सामाजिक परिवेश अभी उतना नहीं बदला, बदलने में अर्धशति तो बीतेगी ही"[14] राधिका को खुले मन स्वीकार नहीं कर पाता है। उपन्यास कहता है "सच तो यह है कि वह भुला नहीं सकता कि एक वर्ष तक राधिका उस पत्रकार की पत्नी बनकर रह चुकी है।, खुल्लम-खुल्ला, और उसके बाद दो वर्षों में जाने कितने वह खुलकर राधिका से नहीं पूछ सकता। पर बाद में जब भी राधीका का कोई पूर्व-परिचित मिलेगा, तो अक्षय को संदेह के दश विकल कर देगे! वेसे ही जैसे मनीश और राधिका का सहज, खुला मैत्रीपूर्ण आचरण देखकर प्राय अक्षय के मन में यह विचार आ जाता है कि क्या मनीश भी राधिका का प्रेमी रह चुका है?"[15] स्त्री पुरुष सबन्ध के प्रति समाज के दृष्टिकोण मे कोई बदलाव नहीं आया है। बदलते स्त्री पुरुष सबन्धों को अपराध के रूप में देखने की मानसिकता की ओर यहाँ संकेत है। मनीश तो विदेशी संपर्क में आए चालाक भारतीय युवा वर्ग का प्रतिनिधित्व करता है। उसमें आदर्श की जगह स्वार्थ अधिक है, हर कहीं अपना लाभ ढूँढता है। इन सब से अलग होकर अपनी सुविधा में मात्र ध्यान देता बड'दा है, जिसे बहिन के जीवन से कोई सारोकार नहीं है। उपन्यास बताता है "उसने अपने परिवार के दोनों पुरुषों पापा और बड़'दा को घोर व्यक्तिवादी, कुछ हदों तक स्वार्थी महत्वाकाक्षी पाया था। स्त्रियों का आदर करते थे, उन्हें स्वतंत्रता भी देते थे पर वहीं तक उनके द्वारा निर्मित सीमा-रखा न लांघी जाए।''[16] संयुक्त समाज में अपनी अस्मिता का संघर्ष राधिका जारी रखती है, इस यथार्थ का अंकन उपन्यास करता है।

अपने जीवन को अपने इच्छानुसार मोड़ने की हिम्मत राधिका में है। राधिका

ISSN: 2582 - 2594

अपनी जिन्दगी अन्य किसी के अनुसार जीना पसन्द नहीं करती, और लडकियों को अपने में स्वतंत्र एवं चरित्र में पूर्ण विकास की कामना करती है। माता-पिता से अलग रहनेवाली राधिका पर विदेशी सभ्यता का आरोप लगाता है तो राधिका अपना विचार इस प्रकार प्रकट करती है "तभी तो हमारे यहाँ कितनी लडकियों का चरित्र पूर्णता विकसित हो पाता है? माता पिता अपने ही विचारों को उन पर थोपते रहते हैं। रहा मेरा सवाल, मैं स्वेच्छापूर्ण जीवन की इतनी आदी हो गई हूँ कि विघ्न सह नहीं पाती।"[17] जीवन के प्रति राधिका का दृष्टिकोण इन वाक्यों में प्रकट हुआ है। खुलकर जीने का सोच एवं उसके लिए कदम रखने की हिम्मत राधिका में है। बदलते परिवेश के अनुरूप स्त्री के सोच विचार में आया बदलाव भी राधिका के जरिए प्रकट होता है। विदेश से लौटी राधिका को कई सवालों का सामना करना पड़ा। बदलते स्त्री-पुरुष संबन्ध पर परंपरागत समाज की दृष्टि सीधी नहीं थी, नहीं है। बचपन की सहेली रमा के मन में राधिका और डैन के सबन्ध के बारे में जानने की जिज्ञासा है। रमा के प्रश्नों का उत्तर राधिका इस प्रकार देती है "कोई संबन्ध था ही नहीं। न मैं कोई संबन्ध करने गई थी। मैं पढने गई थी. डिग्री लेकर लौट आई।"[18] अपने ऊपर किये गये आरोपों के लिए जवाब देने का ताकत राधिका में देख सकते हैं। उपन्यास में विद्या नामक पात्र है जो राधिका की विमाता है। प्रौढ गम्बीर नारी विद्या अपनी जिम्मेदारियाँ निभाने में सक्षम है। फिर भी अकेलापन की गहराईयों में डूबकर उसने मृत्यू को स्वीकार किया। विद्या की मौत के बाद राधिका को पापा से जुडने का मौका मिला, फिर भी वह मनीष के पास जाने का निर्णय लेती है।

उषा प्रियंवदा इस उपन्यास में तत्कालीन समाज में अपनी अस्मिता के लिए संघर्ष करती स्त्री को दिखाती है। राधिका के द्वंद्वों को लेखिका ने बड़ी सूक्ष्मता से अंकन किया है। अपने जीवन को नयी दृष्टि से देखनेवाली युवति के जरिए स्त्री-ज़ीवन की एक नयी दिशा हमारे सामने प्रस्तुत होती है।

'शेषयात्रा' उषा प्रियंवदा का तीसरा उपन्यास है। इसमें वैवाहिक जीवन की त्रासद समस्याओं से संघर्ष करनेवाली नायिका की बेबसी है और उसमें आस्था, शक्ति एवं सर्जनात्मकता से भरकर उसकी आत्मशक्ति एवं आत्मनिर्भरता उजागर करने का प्रयास भी है। उपन्यास में पुरुष के अत्याचार से मुक्त होकर स्वावलम्ब होनेवाली नायिका है। समाज में ऐसी अनेक स्त्रियाँ है जो विवाह के बाद जीवन में कटु अनुभवों से जूझती है, अकेली हो जाती है। निरालम्ब युवतियों का प्रतीक बनकर उपन्यास की

केन्द्र पात्र अनुका आती है। उसकी सरलता, निरीहता को उसकी मूर्खता और बेवकूफी समझकर डॉ प्रणव उससे शादी करता है। अन्य स्त्रियों के साथ संबन्ध शादी के बाद भी प्रणव जारी रखता है। अनु अपने पति को ईश्वर के समान आदर करती है और प्यार करती हैं। अनुका को दुख में धकेल कर प्रणव ने चन्द्रिका नामक युवति को जीवन साथी बना दिया। अनु अपनी जीवनयात्रा में अकेली हो जाती है। अपने मन को संभालने में भी असमर्थ हो जाती है। यह तो उपन्यास के पूर्वार्द्ध की बात है। उत्तरार्द्ध में ऐसी अनुका हमारे सामने आती है जो पुनः शिक्षित होकर डाक्टर बन जाती है. आर्थिक दृष्टि से आत्मनिर्भर होती है और दूसरा विवाह करके अपने जीवन की सारी खुशियों वापस लाती है। वैवाहिक जीवन में स्त्रियों को कई प्रकार की समस्याओं का सामना करना पडता है। अनुका पुरुष के स्वार्थ का शिकार बनकर जीने के लिए अभिशत्त अनेक स्त्रियों का प्रतिनिधि होता है। स्वाभिमान नष्ट होकर जीवन के अंधेरे में अपने को खो देनेवाली स्त्रियों की श्रेणी में अनुका नहीं आती है। पहले तो वह प्रणव के लिए कुछ भी सहने को तैयार होती है। लेकिन बाद में अपने व्यक्तित्व पर भरोसा करके जीवन में बहुत कुछ प्राप्त करती है। मृदुल भावनाओं को छोडकर जीवन की व्यावहारिक पक्ष पर बल देती है। अकेलापन से हार न मानकर जीवन को नयी दिशा की ओर ले जाने की ताकत भी अनुका में दिखाई देती है।

उपन्यास के उत्तरार्द्ध में पति के अभाव में अपने में छिपी आत्मशक्ति को ढूँढ लेती है और यथार्थ का सामना करती है। अनुका बनाई गई स्त्री है, इसलिए पति को परमेश्वर मानती है। पति से अलग होकर जीना, विधवा होना उसकी कल्पना के बाहर की बात थी। इसलिए वह प्रणव के पैरो पड़ती है। अनु प्रणव से कहती है- "मैं कुछ नहीं माँगूँगी। सच, मैं बिल्कुल दिक्कत दिए विना रह लूँगी। मोटर, बंगला, मुझे कुछ नहीं चाहिए। जो आप देगे, वह सिर-माथे पर। बस आप मुझे अपने साथ रख ले, मुझे अलग न करें। कितने लोग यो ही निभाते आए है, में पैरों पड़ती हूँ" 19 बनाई गयी स्त्री सारे दरवाजे बन्द होने पर अपनी शक्ति की पहचान करने को मजबूर होती है। अनुका भी यही करती है। अनुका यथार्थ का सामना करने का निर्णय लेती है और संघर्ष शुरू करती है।

उपन्यास में दिव्या नामक पात्र है जो अनुका की बचपन की सहेली है जिसके माध्यम से लेखिका ने पढ़ी-लिखी, आत्मनिर्भर, जीवन के प्रति व्यावहारिक दृष्टिकोण रखनेवाली युवति का परिचय दिया है। दिव्या की सहायता से ही अनुका जीवन में

 ISSN: 2582 - 2594

विजय हासिल की है। अनुका को हीनताबोध से बाहर निकालने में दिव्या की भूमिका ध्यान देने योग्य है। दिव्या अनुका से कहती है "तुम बेपढी हो? हाईस्कूल इंटर में फस्ट डिविज़न मेरा आया था? मेरिट लिस्ट में मैं थी? तुम कब तक अपने को घटाती रहोगी। तुम्हें अवसर मिलता तो तुम भी डॉक्टर हो सकती थीं। अनु तुमसे किसी चीज़ की कमी नहीं है। माई गॉड, वुमन, अपने को देखो तो जरा।"[20] इस प्रकार दिव्या ने अनुका में आत्मसम्मान भरने का प्रयास किया। ज़िन्दगी को अपनी इच्छानुसार बदलने की हिम्मत और निश्चयात्मकता से अनुका मेडिकल कॉलेज में एडमिशन पाकर नोबेल प्राइज विजेता के रिसर्च टीम में डॉक्टर के रूप में स्थान पाती है।

उषा प्रियंवदा ने इस उपन्यास में स्त्री-जीवन की विडंबनाओं को गहराई तक प्रस्तुत करके इससे मुक्ति का रास्ता भी खोल दिया है। दीपांकर से विवाह करने का निर्णय सोच समझकर ही अनुका लेती है। जीवन में पति-पत्नी संबन्ध आपस में पूरक है। बराबरी का सोच अनुका में होता है "अगर दीपांकर इस सबन्ध के लिए उत्सुक है तो वह भी निर्णय ले चुकी है, अब पीछे हटने का सवाल नहीं उठता। दीपांकर उसे हर तरह से सुखी रखने की कोशिश करेगा, वह जानती थी। वह अपने लिए महत्वाकांक्षी नहीं था, पर अनु को वह कभी कोई निर्णय लेने से नहीं रोकेगा। यह होगी बराबर की साझेदारी, न कोई बडा. न छोटा, न सुपीरियर, न इन्फीरियर"[21] स्त्री-पुरुष संबन्चो मे समानता की आकांक्षा इन वाक्यों में झलकती है। लेखिका ने अनुका के ज़रिए एक साधारण भोलीबाली लडकी का परिचय दिया साथ ही साथ अनुका का सशक्त आत्मनिर्भर चित्र भी खींचा। तत्कालीन समाज का परिचय एवं शिक्षा प्राप्त करके समाज की मुख्यधारा में पुरुषों के साथ चलनेवाली स्त्रियों का परिचय भी उपन्यास देता है। अनुका नामक युवति को केन्द्र पात्र बनाकर अपने समाज में संघर्ष करनेवाली स्त्रियों को आवाज़ देने का प्रयत्न किया गया है। नयी दिशा की ओर चलनेवाली नारी जीवन गाथा भी उपन्यास में अंकित है।

उषा प्रियंवदा के तीन उपन्यासों में विभिन्न समय के सामाजिक, सांस्कृतिक आर्थिक परिवेश में स्त्री जीवन की चर्चा की है। वास्तव में ये स्त्री मन की आकाक्षाओं के शब्द चित्र है। समय-समय में स्त्री जीवन में होनेवाले क्रमिक विकास को इन उपन्यासो में देख सकते है। महिला लेखिकाएँ स्त्री इतिहास को प्रस्तुत करके इतिहास में अपनी जगह ढूँढ लेने का प्रयास करती है। सुषमा, राधिका, अनु-तीनों पात्र जीवन

में विभिन्न प्रकार की समस्याओं से गुजरती है। सुषमा राधिका और अनुका के जरिए लेखिका तत्कालीन समय के नारी जीवन के विकास को अंकित करने का प्रयास किया गया है। परिवेशों में जो भिन्नता है. वह मात्र संरचना पक्ष को मौलिक बनाने के लिए है। इसके साथ इन तीन उपन्यासों में स्त्री का आत्मसघर्ष, अकेलापन, स्त्री के प्रति समाज के दृष्टिकोण आदि पर भी प्रकाश डाला गया है। शिक्षा नौकरी प्राप्त सुषमा का आत्मसंघर्ष, विदेश से वापस आयी राधिका का व्यक्तित्व, डॉक्टर अनुका में बदली अनु की आत्मनिर्भरता ये तो स्त्री-इतिहास के पन्नों पर अपना स्थान प्राप्त करते हैं।

सदर्भ:

1. कुसुम त्रिपाठी - औरत, इतिहास रचा है तुमने - कल्याणी शिक्षा परिषद् -नई दिल्ली सं - 2010 -पृ. सं. 15,16
2. कुसुम त्रिपाठी -औरत, इतिहास रचा है तुमने--कल्याणी शिक्षा परिषद् -नई दिल्ली सं - 2010 - भूमिका से
3. डॉ. सुमन राजे -हिन्दी साहित्य का आधा इतिहास - भारतीय ज्ञानपीठ सं - 2004- पृ. सं. 7
4. वही, वही, पृ. सं. 11
5. डॉ. शोभा निंबालकर पवार- हिन्दी कहानी और नारी विमर्श - मानसी पब्लिकेशन्स नई दिल्ली, सं - 2009- पृ. सं. 21
6. रोहिणी अग्रवाल- स्त्री लेखनः स्वप्न और संकल्प- राजकमल प्रकाशन नई दिल्ली, सं 2011- भूमिका से
7. उषा प्रियंवदा -पचपन खम्भे लाल दीवारें - राजकमल प्रकाशन प्रा.लि नई दिल्ली, सं 1987- पृ. सं. 11
8. वही, वही, पृ. सं. 10
9. वही, वही. पृ. सं. 26
10. वही, वही, पृ. सं. 500
11. वही, वही, पृ. सं. 56-57
12. वही, वही, पृ. सं. 100
13. उषा प्रियंवदा रुकोगी नहीं राधिका - राजकमल प्रकाशन प्रा.लि नई दिल्ली. सं 1984 पृ. स. 29-30
14. वही, वही, पृ. स.41
15. वही. वही, पृ. सं.92
16. वही, वही, पृ.सं. 52
17. वहीं, वही, पृ सं. 13
18. वहीं, वही, पृ.सं. 64
19. उषा प्रियंवदी- शेषयात्रा - राजकमल प्रकाशन प्रा.लि नई दिल्ली, सं 1984 पृ.सं 63

ISSN: 2582 - 2594

20. वही, वही, पृ. सं. 73-74
21. वही वही पृ. सं. 129

सदर्भ ग्रन्थ सूचि :

पचपन खम्भे लाल दीवारें-उषा प्रियंवदा -राजकमल प्रकाशन प्रा.लि नई दिल्ली, सं 1987

रुकोगी नहीं राधिका- उषा प्रियंवदा -राजकमल प्रकाशन प्रा.लि नई दिल्ली. सं 1984

शेषयात्रा - उषा प्रियंवदा - राजकमल प्रकाशन प्रा.लि नई दिल्ली, सं 1984

सहायक ग्रन्थ सूचि :

1. कुसुम त्रिपाठी - औरत, इतिहास रचा है तुमने - कल्याणी शिक्षा परिषद् -नई दिल्ली सं - 2010
2. कुसुम त्रिपाठी -औरत, इतिहास रचा है तुमने- -कल्याणी शिक्षा परिषद् -नई दिल्ली सं - 2010
3. डॉ. सुमन राजे -हिन्दी साहित्य का आधा इतिहास - भारतीय ज्ञानपीठ सं - 2004
4. डॉ. शोभा निंबालकर पवार- हिन्दी कहानी और नारी विमर्श -. मानसी पब्लिकेशन्स नई दिल्ली, सं - 2009
5. रोहिणी अग्रवाल- स्त्री लेखनः स्वप्न और संकल्प- -राजकमल प्रकाशन नई दिल्ली, सं 2011

SCIENCE

Synthesis and structural analysis of novel para-aminobenzoic acid derivative

R. Minitha[1], G. Sreekala[2], J.B. Bhagyasree[3], J. Prabha[4], M. Jasmin[5]
[1]Government Polytechnic College, Ezhukone, Kollam
[2]Department of Chemistry, BJM Government College, Chavara, Kollam
[3,4,5]Government College, Attingal
E-mail address: minithabalan1@gmail.com

Abstract

Para-aminobenzoic acid derivative has been developed by one step reaction pathway by condensing with dimedone using solvothermal method. The enol form of diketone namely dimedone existed in the reaction medium and reacts with para-aminobenzoic acid. Single crystal X-ray diffraction technique is used to ascertain the molecular structure. The molecule crystallizes in the Orthorhombic, Pbca space group, with eight molecules per unit cell and with a= 13.8759(17), b= 13.1125(16), c=15.7472(14), α, β, ϒ= 90°. The intensity data were collected with CuKa radiation with λ = 0.71073 Å.

Keywords: Para-aminobenzoic acid, Dimedone, Condensation, Solvothermal, Molecular structure, Hydrogen bonding

1. Introduction

Para-aminobenzoic acid (PABA) is a well-known amino acid molecule in biochemistry, medicinal chemistry and with many industrial applications[1]. Although there are two recognized polymorphs of PABA, the system is not well-established[2].

PABA is synthesized and utilized as a substrate for the synthesis of folic acid in many bacterial species, yeasts and plants, i.e., playing a crucial role in this metabolic pathway. This compound belongs to the vitamins B group (vitamin B_x or B_{10})[3]. Its derivatives have potential applications as acetylcholinesterase inhibitors, ribosomal elongation, diuretics, cholinesterase inhibitors for the treatment of alzheimers disease and important substrate for the synthesis of various biological scaffolds[4-9]. The majority of biomolecules produced to date have required time-consuming and costly processes, therefore methods for single-step synthesis which maximize chemical reaction efficiency while obviating the need for lengthy separation and purification processes are of interest. Thus, over the past 10 years, there has been a lot of research focused on the development of small molecule-based pharmacophores that require straightforward synthesis and separation processes. Green chemistry standards also indicate that there has been a trend in recent years for the organic metamorphosis.

Para-aminobenzoic acid derivative of dimedone has been synthesized and characterized in this study. Physico-chemical method, such as elemental analysis was used to characterize the new compound. To determine the molecular structure, single crystal X-ray diffraction was studied.

2. Experimental

2.1 Materials

Para-aminobenzoic acid (Nice) and dimedone (Astron) for synthesis were obtained commercially and were used without further purification. Organic solvents were used as received.

2.2 Synthesis of PABA-DMN

The following procedure was used to synthesize PABA-DMN: After dissolving 10 mmol (1.37 g) of para-aminobenzoic acid in 20 ml of ethanol, 10 mmol (1.40 g) of dimedone in 20 ml of ethanol was added to the initial solution, which was stirred for 15 minutes. The mixture was then refluxed for 1 hour. An orange solution was obtained. The solution was kept for 24 hr. The resulting orange precipitate was filtered through Whatman No.1 filter paper, washed with cold ethanol, and then dried in a desiccator. Following its recrystallization from acetic acid, pale orange crystals of PABA-DMN were produced for X-ray diffraction analysis.

2.3 X-ray crystallography

Utilizing graphite monochromated MoKα (λ=0.71073Å) radiation with a Bruker axs kappa apex2 CCD diffractometer, crystallographic data were obtained. Apex2/SAINT for cell refinement, SAINT/XPREP for data reduction, and Apex2 for data collecting were utilized[10]. Structure solution and refinement was carried out by SIR92 and SHELXL-2014[11-12]. Using a riding model, all non-hydrogen atoms were refined and geometrically fixed. Molecular graphics employed were ORTEP3 and Mercury 3.3.

3. Results and discussion

A new organic molecule, PABA-DMN was synthesized by reacting para-aminobenzoic acid and dimedone (Scheme 1) in ethanol. The reaction was carried out at room temperature and yield was around 90%. The new molecule formed as an orange coloured solid was highly stable, non-hygroscopic and melts at 270°C. The expected Schiff base is not formed via condensation reaction while a new molecule is formed. The diketone, dimedone in ethanol existed as enol form and the enol form reacted with amino group of para-aminobenzoic acid.

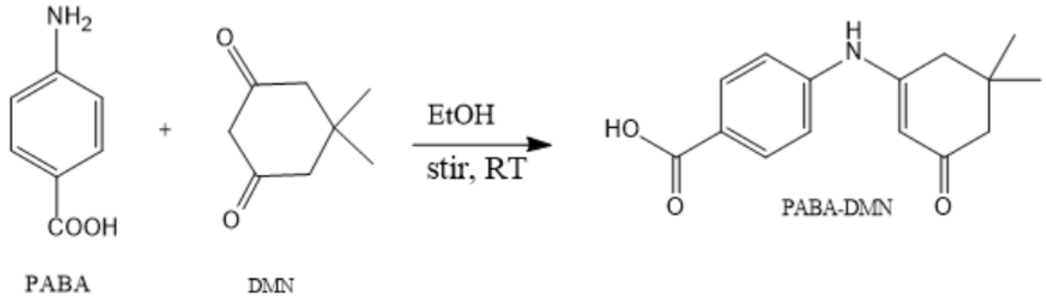

Scheme 1: Formation of PABA-DMN

Figure 1. Synthesis of PABA-DMN

Figure 2. Recrystallized form of PABA-DMN

ISSN: 2582 - 2594

3.1 Analytical data

The analytical data and physical characteristics of PABA-DMN molecule (Table 1) indicates that the molecular formula as, $C_{15}H_{18}NO_3$. The compound is insoluble in non-polar solvents but is soluble in most of the polar solvents like DMF, acetic acid, chloroform, etc.

Table 1. Analytical data of PABA-DMN

Molecular formula	Colour	Yield (%)	M.p. (°C)	Elemental analysis (%) found (calculated)		
				C	H	N
$C_{15}H_{18}NO_3$	Orange	90	270	69.44 (69.23)	6.91 (6.92)	5.52 (5.38)

3.2 Spectral analysis

UV-Vis spectrum of PABA-DMN is recorded in DMSO. It gives high energy absorption at 217 nm is due to π→π* transition of C=O and C=N. The absorption band at 255 nm is assigned to n→π* transition of C=N. The main stretching frequencies of the FT-IR spectrum of the PABA-DMN are tabulated in Table 2. The FT-IR spectrum of HCAAP shows strong bands at 1680 and 1639 cm^{-1}. The band at 1680 cm^{-1} is assigned to υ(C=O) of the carboxylic group in para-amino benzoic acid. The C=O present at dimedone moiety gives stretching vibrations at 1639cm^{-1}. Weak absorption at 1559 cm^{-1} is due to C=C vibrations of dimedone. A broad absorption band at 3429 cm^{-1}, indicating hydrogen bond due to carboxylic OH and NH present in PABA-DMN. A narrow band at 3064 cm^{-1}, indicating aromatic rings. A narrow band at 2905 cm^{-1}, showing aliphatic compounds. ^{1}H-NMR spectrum of the compound was carried out in d_6 – DMSO at room temperature using TMS as an internal standard. PABA-DMN shows peaks between 6.963 - 7.965 ppm which are attributable to the aromatic protons, peaks at 11.585 ppm and 14 ppm which are attributable to the acidic OH proton and NH proton respectively. The free methyl protons were observed at 2.5 ppm. Methylene protons give peak at 3.4 ppm.

Table 2. Selected infrared spectral assignments of PABA-DMN

Selected infrared bands	Assignments
3429	Hydrogen bonded υ(O-H) and υ(N-H)
3064	Aromatic υ(C-H)
2905	Aliphatic υ(C-H)
1680	Carboxylic υ(C=O)
1639	Dimedone υ(C=O)
1559	Dimedone C=C

3.3 The molecular structure

Single crystals were grown from acetic acid solutions and were analyzed by X-ray diffraction. A translucent orange block-like crystals of molecular formula $C_{15}H_{18}NO_3$ and approximate dimensions 0.400 x 0.300 x 0.200 mm was used for the X-ray crystallographic analysis. The X-ray intensity data were measured (λ = 0.71073 Å). The total exposure time was 3 hours. The frames were integrated with the Bruker SAINT software package using a narrow-frame algorithm. The integration of the data using a triclinic unit cell yielded a total of 22218 reflections to a maximum θ angle of 28.656^{o} (0.75 Å resolution). The final cell constants and volume below are based upon the refinement of the XYZ-centroids of 3646 reflections above 20 σ(I) with 2.975° < θ < 28.656°. Crystal structure of PABA is reported earlier is used for the structural comparison of new compound synthesized from dimedone[13].

PABA-DMN belongs to Orthorhombic system with Pbca space group. An ORTEP view of the PABA-DMN, with the atom numbering scheme is shown in Figure 3. The structure refinement parameters and crystal data are presented in Table 3. There are eight molecules per unit cell. Important bond lengths and bond angles are tabulated in Tables 4 and 5. The molecules are associated through intermolecular hydrogen bonding and molecular topology is given in Figure 4. Hydrogen bonding is a non-covalent interaction which play an important role in cell packing and supramolecular association in the synthesized compound. The stability of the compound in solid state also influenced by hydrogen bonding.

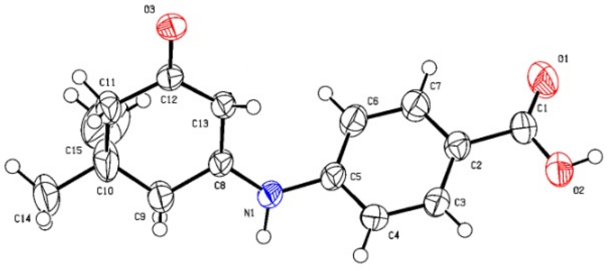

Figure 3. ORTEP of PABA-DMN

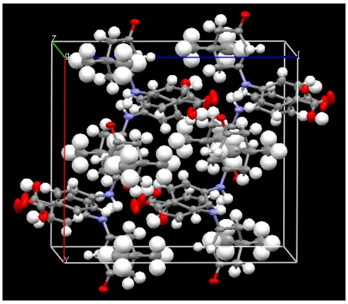

Figure 4. Packing and hydrogen bonding in PABA-DMN

ISSN: 2582 - 2594

Table 3. Crystal data and structure refinement for PABA-DMN

Empirical formula	$C_{15}H_{18}NO_3$
Formula weight	260.3
Temperature	296(2) K
Wavelength	0.71073 A
Crystal system	Orthorhombic
Space group	Pbca
Unit cell dimensions	a = 13.8759(17) A
	b = 13.1125(16) A
	c = 15.7472(14) A
	alpha = 90 deg.
	beta = 90 deg.
	gamma = 90 deg.
Volume	2865.2(6) A^3
Z	8
Calculated density	1.207 Mg/m^3
Absorption coefficient	0.084 mm^-1
F(000)	1112
Crystal size	0.400 x 0.300 x 0.200 mm
Theta range for data collection	2.975 to 28.656 deg.
Limiting indices	-18<=h<=18, -17<=k<=17, -21<=l<=12
Reflections collected / unique	22218 / 3646 [R(int) = 0.0472]
Completeness to theta = 25.242	99.40%
Absorption correction	Semi-empirical from equivalents
Max. and min. transmission	0.983 and 0.967
Refinement method	Full-matrix least-squares on F^2
Data / restraints / parameters	3646 / 0 / 179
Goodness-of-fit on F^2	1.016
Final R indices [I>2sigma(I)]	R1=0.0875, wR2 = 0.2592
R indices (all data)	R1 = 0.1314, wR2 = 0.3092
Extinction coefficient	n/a
Largest diff. peak and hole	1.322 and -0.652 e.A^-3

Table 4. Bond lengths [Å] for PABA-DMN

C(1)-O(1)	1.198(4)	C(8)-C(13)	1.365(3)
C(1)-O(2)	1.307(4)	C(8)-C(9)	1.493(4)
C(1)-C(2)	1.477(4)	C(9)-C(10)	1.424(5)
C(2)-C(7)	1.375(4)	C(10)-C(11)	1.443(5)
C(2)-C(3)	1.378(4)	C(10)-C(14)	1.487(5)
C(3)-C(4)	1.385(4)	C(10)-C(15)	1.695(10)
C(4)-C(5)	1.374(4)	C(11)-C(12)	1.488(4)
C(5)-C(6)	1.372(4)	C(12)-O(3)	1.251(3)
C(5)-N(1)	1.416(4)	C(12)-C(13)	1.396(3)
C(6)-C(7)	1.380(4)	N(1)-H(1N)	0.97(4)
C(8)-N(1)	1.333(3)	O(2)-H(2)	0.82

Table 5. Bond angles [°] for PABA-DMN

O(1)-C(1)-O(2)	122.5(3)	C(10)-C(9)-C(8)	116.1(3)
O(1)-C(1)-C(2)	123.9(3)	C(9)-C(10)-C(11)	117.4(4)
O(2)-C(1)-C(2)	113.6(3)	C(9)-C(10)-C(14)	116.0(4)
C(7)-C(2)-C(3)	119.3(3)	C(11)-C(10)-C(14)	115.1(3)
C(7)-C(2)-C(1)	118.4(3)	C(9)-C(10)-C(15)	100.6(5)
C(3)-C(2)-C(1)	122.3(3)	C(11)-C(10)-C(15)	100.2(4)
C(4)-C(3)-C(2)	120.6(3)	C(14)-C(10)-C(15)	103.7(5)
C(5)-C(4)-C(3)	119.4(3)	C(10)-C(11)-C(12)	116.8(3)
C(6)-C(5)-C(4)	120.4(3)	O(3)-C(12)-C(13)	122.2(2)
C(6)-C(5)-N(1)	121.8(3)	O(3)-C(12)-C(11)	117.7(2)
C(4)-C(5)-N(1)	117.7(3)	C(13)-C(12)-C(11)	120.1(2)
C(5)-C(6)-C(7)	119.9(3)	C(8)-C(13)-C(12)	120.7(3)
C(2)-C(7)-C(6)	120.4(3)	C(8)-N(1)-C(5)	127.1(2)
N(1)-C(8)-C(13)	124.6(3)	C(8)-N(1)-H(1N)	118(2)
N(1)-C(8)-C(9)	114.3(2)	C(5)-N(1)-H(1N)	115(2)
C(13)-C(8)-C(9)	121.0(2)	C(1)-O(2)-H(2)	109.5

4. Conclusions

ISSN: 2582 - 2594

Through one-step, economical, facile synthesis, we have synthesized a new compound from para-aminobenzoic acid and dimedone. Condensation of para-aminobenzoic acid and dimedone in a molar ratio of 1:1 in ethanol solvent resulted in the formation of a new β-enaminone. This compound is non-hygroscopic, insoluble in common organic solvents and soluble in acetic acid, dimethylformamide and dimethylsulphoxide respectively. Analytical data confirm the formation of a new compound which is further confirmed from single crystal X-ray diffraction study. compound crystallized in orthorhombic system with Pbca space group. Para-aminobenzoic acid is a pharmacophore hence its new derivative must be a new candidate against pathogenic microorganisms and finds applications in biomedical field.

Acknowledgments

The authors are grateful to, Department of Chemistry, BJM Govt. College for providing lab facility and SAIF Cochin for single crystal X-ray diffraction data.

Conflict of Interest

Declare that there are no conflicts of interest or financial interests between the authors.

References

1. S.I. Akberova; (2002); New Biological Properties of p-Aminobenzoic Acid; Biol. Bull.; 29; 390–393.
2. S. Gracin; A.C. Rasmuson; (2004); Polymorphism and Crystallization of p-Aminobenzoic Acid; Cryst. Growth Des.; 4(5); 1013–1023.
3. C.W. Tabor; M.V. Freeman; J. Baily; P.E. Smith; (1951); Studies on the metabolism of para-aminobenzoic acid; J. Pharmacol. Exp. Ther.; 102; 98-102.
4. J. Correa-Basurto; I.V. Alcántara; L.M. Espinoza-Fonseca; J.G. Trujillo-Ferrara; (2005); p–Aminobenzoic acid derivatives as acetylcholinesterase inhibitors; Eur. J. Med. Chem.; 40(7); 732–735.
5. T. Katoh; H. Suga; (2020); Ribosomal Elongation of Aminobenzoic Acid Derivatives; J. Am. Chem. Soc.; 142(39); 16518–16522.
6. P.W. Feit; (1971); Aminobenzoic acid diuretics. 2. 4-Substituted-3-amino-5-sulfamoylbenzoic acid derivatives; J. Med. Chem.; 14(5); 432–439.
7. S.K. Shrivastava; S.K. Sinha; P. Srivastava; P.N. Tripathi; P. Sharma; M.K. Tripathi;

A. Tripathi; P.K. Choubey; D.K. Waiker; L.M. Aggarwal; M. Dixit; S.C. Kheruka; S. Gambhir; S. Shankar; R.K. Srivastava; (2019); Design and development of novel p-aminobenzoic acid derivatives as potential cholinesterase inhibitors for the treatment of Alzheimer’s disease; Bioorg. Chem.; 82; 211–223.

8. Z.U. Nisa; A. Tashfeen; (2020); para-Aminobenzoic Acid-A Substrate of Immense Significance; Mini-Rev. Org. Chem.; 17(6); 686–700.
9. A. Kluczyk; T. Popek; T. Kiyota; P. de Macedo; P. Stefanowicz; C. Lazar; Y. Konishi; (2002); Drug Evolution: p-Aminobenzoic Acid as a Building Block; Curr. Med. Chem.; 9(21); 1871–1892.
10. Bruker; (2004); APEX2, XPREP and SAINT-Plus. Bruker AXS Inc., Madison, Wisconsin, USA.
11. G.M. Sheldrick; (1997); SHELXS-97 Program for the Solution of Crystal Structures; University of Gottingen; Gottingen; Germany.
12. L.J. Farrugia; (2012); J. Appl. Cryst.; 45; 849–854.
13. T.F. Lai; R.E. Marsh; (1967); The crystal structure of p-aminobenzoic acid; Acta Cryst.; 22; 885–89.

 ISSN: 2582 - 2594

INDIAN ECONOMY

Risk and Return Analysis of Equity-Based Mutual Funds in India

Sabu George,
Assistant Professor of Commerce,
Panampilly Memorial Govt. College Chalakudy,
E-mail: sabugeorge2205@gmail.com

Dr. Sajikumar K B,
Associate Professor of Commerce,
Panampilly Memorial Govt. College Chalakudy,
E-mail: drsajikumarkb@gmail.com

George Sabu,
M.Com Student, Panampilly Memorial Govt. College Chalakudy,
E-mail: georgesabuapril10@gmail.com

Abstract

This study evaluates the risk and return characteristics of equity-based mutual funds in India, covering large-cap, mid-cap, and small-cap funds under both direct and regular growth plans. Significant variations in Assets Under Management (AUM), performance, and risk levels are observed across different fund categories. Large-cap funds like ICICI Prudential Bluechip Fund and SBI Blue Chip Fund provide stability and investor confidence, while Nippon India Large Cap Fund delivers superior risk-adjusted returns. Mid-cap funds such as HDFC Mid-Cap Opportunities Fund and Kotak Emerging Equity Fund offer long-term growth with moderate risk, whereas Motilal Oswal Midcap Fund excels in risk-adjusted performance. Small-cap funds are highly volatile, with Quant Small Cap Fund showing strong long-term gains but high market sensitivity. Franklin India Smaller Companies Fund and Invesco India Smallcap Fund stand out for superior risk-adjusted returns. Investors seeking stability should opt for funds with lower Beta and high Sharpe Ratios, while aggressive investors can consider high-volatility funds for potential higher returns. A diversified investment strategy—balancing stable and high-growth funds—can optimize risk-adjusted returns and mitigate market fluctuations.

Keywords: Risk-Adjusted Returns, Asset Under Management, Mutual Fund Performance, Investment Strategies.

Introduction

Mutual funds are a popular investment vehicle in India that allow small and medium investors to participate in the financial market through professionally managed investment (Rokade,2021). Equity-based mutual funds, in particular, provide investors with exposure to stock markets, offering opportunities for capital appreciation. These funds pool money from multiple investors to invest in a diversified portfolio of equities, reducing individual investment risk. One of the key reasons for investing in mutual funds is diversification, which helps mitigate risks by spreading investments across various sectors and asset classes. Additionally, mutual funds offer professional fund management, where experienced portfolio managers analyze market trends and select stocks with the potential for high returns. Investors also benefit from liquidity, as mutual fund units can be easily bought and sold based on market conditions. Furthermore, equity-linked savings schemes (ELSS) provide tax benefits under Section 80C of the Income Tax Act, making them a tax-efficient investment option (Panigrahi et.al, 2020). Another advantage is cost-effectiveness, as mutual funds have relatively lower transaction costs and expense ratios compared to direct stock investments. Over the long term, equity-based mutual funds have historically delivered higher returns compared to traditional savings instruments like fixed deposits. The power of compounding further enhances wealth accumulation when investments are held for extended periods. Given these advantages, mutual funds remain an attractive option for investors seeking sustainable and long-term financial growth.

Research Problem

The Indian equity-based mutual fund market has grown significantly, attracting investors with diverse risk appetites and return expectations. However, variations in Asset Under Management (AUM) across different funds indicate differences in investor confidence and market performance. Assessing the risk and return profiles of these funds is crucial for understanding their financial viability and stability. The following research questions are relevant in this context.

1. How does the Asset Under Management (AUM) of different equity-based mutual funds in India vary, and what factors influence these variations?

2. What are the risk and return characteristics of equity-based mutual funds in India, and how do they compare across different fund categories?

3. How can investors assess the suitability of equity-based mutual funds based on their individual risk tolerance and return expectations?

 ISSN: 2582 - 2594

Objectives

1. Analyse the Asset Under Management of different Equity based mutual funds in India.

2. Evaluate the risk and return of Equity based funds in India.

3. Identify the suitability of funds from risk return perspective of investors.

Research Methodology

This study adopts a quantitative research design using secondary data from AMFI, NSE, and SEBI. It analyzes based equity mutual funds in India, focusing on Asset Under Management (AUM), returns over different time periods, and risk measures such as Standard Deviation, Beta, Sharpe Ratio, Jensen's Alpha, and Treynor's Ratio. The study is limited to equity based mutual funds, relying on historical data. Ethical considerations include data transparency, accuracy, and proper citation of sources to ensure objective analysis.

Review of Literature

Mutual fund performance evaluation remains a significant research area, with recent studies focusing on risk-return metrics and economic conditions. Boricha and Alpa (2024) analyzed equity mutual funds from 2019 to 2021, finding a positive relationship between risk and return. Subramanyam (2024) applied style-exposure analysis to large-cap mutual funds, identifying consistent market outperformance. Srinivasan (2023) compared five mutual fund schemes between 2019 and 2022, reporting that over 60% outperformed the market. Umesh (2023) examined risk-return relationships in private and public-sector mutual funds, concluding that fund performance varied based on investment strategies. Biswas (2022) explored the mutual fund industry's role in economic growth, while Sharma (2020) analyzed debt mutual funds, recommending statistical measures for consistent selection.

Venkatesh and Revathi (2020) assessed Indian equity mutual funds over five years using Sharpe, Treynor, and Jensen's alpha, providing insights for informed investment. Choudhary et al. (2020) studied debt mutual funds, emphasizing parameters like average maturity and yield to maturity. Nielsen and Vassalou (2004) proposed modifications to the Sharpe ratio and Jensen's alpha in a continuous-time model, highlighting volatility's impact on fund rankings. Vyšniauskas and Rutkauskas (2014) examined Lithuanian mutual funds, emphasizing benchmarking

against indices to assess management fees' worth. Ling et al. (2022) investigated asset allocation during economic downturns, applying the CAPM model to analyze alpha, beta, and Sharpe ratios across asset classes.

Indian mutual fund studies have also provided key insights. Tiwari (2024) analyzed Nippon Mutual Fund schemes, finding that only one fund outperformed industry averages. Mishra and Mohapatra (2021) compared pension funds, reporting that TATA Mutual Fund outperformed its peers. Prajapati and Patel (2012) evaluated Indian mutual funds using risk-return measures, noting positive returns from 2007 to 2011. Tripathy (2004) analyzed 31 tax-planning schemes (1994–2002), concluding fund managers failed to generate excess market returns. Marudhadurai (2016) traced the mutual fund sector's evolution in India, reporting significant growth in assets under management. These studies collectively highlight the importance of fund selection, market conditions, and portfolio management strategies in mutual fund performance.

Analysis of Mutual Funds

Table 1 : Equity Large Cap -Direct Growth Plan Fund

Scheme Name	AuM (Cr)	Return				Risk				
		1Y	2Y	3Y	5Y	SD	Beta	Sharpe Ratio	Jenson's Alpha	Treynor's Ratio
DSP Top 100 Equity Fund.	4,504.42	19%	24%	16%	15%	12.78	0.87	0.71	4.18	0.10
Nippon India Large Cap Fund.	35,699.99	14%	25%	19%	20%	13.98	0.97	0.94	6.41	0.13
Baroda BNP Paribas Large Cap Fund.	2,421.44	14%	23%	16%	18%	13.46	0.93	0.73	4.26	0.10
ICICI Prudential Bluechip Fund.	63,264.30	13%	23%	17%	19%	12.65	0.88	0.77	4.52	0.11
Invesco India Large cap Fund.	1,323.92	15%	25%	14%	18%	13.83	0.95	0.61	2.86	0.09
Bandhan Large Cap Fund.	1,768.88	12%	23%	13%	17%	13.60	0.94	0.58	2.59	0.08
Kotak Bluechip Fund.	9,410.93	14%	20%	14%	17%	13.43	0.93	0.56	1.98	0.08
Edelweiss Large Cap Fund.	1,109.74	13%	22%	15%	18%	13.41	0.93	0.64	3.04	0.09
JM Large Cap Fund	480.41	7%	21%	15%	18%	14.60	1.00	0.64	3.79	0.09
Canara Robeco Bluechip Equity Fund.	14,799.00	15%	21%	14%	18%	13.15	0.93	0.56	2.27	0.08
Taurus Large Cap Fund.	49.02	10%	21%	13%	14%	15.39	1.03	0.54	2.68	0.08
HDFC Large Cap Fund.	35,974.91	9%	21%	16%	18%	13.51	0.93	0.75	4.59	0.11
Aditya Birla Sun Life Frontline Equity Fund.	28,786.04	12%	20%	14%	17%	13.20	0.92	0.55	1.83	0.08

ISSN: 2582 - 2594

SBI Blue Chip Fund.	49,682.86	13%	18%	14%	17%	12.58	0.88	0.51	1.60	0.07
HSBC Large Cap Fund.	1,905.84	12%	22%	13%	16%	14.55	1.01	0.53	1.70	0.08
Groww Large Cap Fund.	124.60	8%	18%	13%	14%	14.16	0.98	0.51	1.47	0.07
Franklin India Bluechip Fund	7,682.65	12%	19%	11%	16%	13.14	0.89	0.41	1.01	0.06
Mahindra Manulife Large Cap Fund.	588.74	12%	20%	13%	17%	13.64	0.95	0.50	1.17	0.07
Tata Large Cap Fund.	2,414.91	11%	20%	13%	17%	13.71	0.95	0.53	1.62	0.08
Mirae Asset Large Cap Fund.	38,751.62	11%	17%	11%	15%	13.22	0.92	0.37	-0.56	0.05
Union Large cap Fund.	436.97	7%	17%	11%	15%	13.78	0.97	0.36	-0.35	0.05
LIC MF Large Cap Fund.	1,448.12	13%	17%	10%	14%	13.82	0.96	0.29	-1.67	0.04
Axis Bluechip Fund.	33,126.83	12%	18%	9%	13%	13.08	0.90	0.18	-2.63	0.03
UTI Large Cap Fund.	12,616.62	12%	18%	11%	16%	12.84	0.89	0.29	-1.18	0.04
PGIM India Large Cap Fund.	586.80	9%	16%	11%	14%	13.13	0.91	0.36	-0.69	0.05

Source -Data compiled by researcher

Asset Under Management (AuM) Analysis

AuM reflects a fund's scale and investor confidence. ICICI Prudential Bluechip Fund (₹63,264.30 Cr) leads, followed by SBI Blue Chip Fund (₹49,682.86 Cr) and HDFC Large Cap Fund (₹35,974.91 Cr), attracting substantial investments due to strong performance and brand trust. Mirae Asset Large Cap Fund (₹38,751.62 Cr) and Nippon India Large Cap Fund (₹35,699.99 Cr) also hold significant assets. In contrast, Union Large Cap Fund (₹436.97 Cr) and JM Large Cap Fund (₹480.41 Cr) have lower AuM, possibly due to lower investor awareness or recent inception. Higher AuM funds offer stability and liquidity but may struggle to outperform benchmarks due to limited flexibility in large-cap stock selection.

Returns Analysis

Fund performance varies across timeframes. DSP Top 100 Equity Fund (19%) leads in 1-year returns, followed by Invesco India Large Cap Fund (15%) and Canara Robeco Bluechip Equity Fund (15%). Over 5 years, Nippon India Large Cap Fund (20%) and ICICI Prudential Bluechip Fund (19%) perform consistently well, reflecting strong management. Axis Bluechip Fund (9%) and PGIM India Large Cap Fund (9%) underperform over 3 and 5 years, possibly due to conservative strategies or sectoral downturns.

Risk Analysis

Risk evaluation ensures return sustainability. Standard deviation (SD) shows volatility, with HDFC Large Cap Fund (13.51) and JM Large Cap Fund (14.60) exhibiting higher risk. Beta, indicating market sensitivity, is highest for Taurus Large Cap Fund (1.03) and JM Large Cap Fund (1.00), suggesting higher exposure, while ICICI Prudential Bluechip Fund (0.88) and DSP Top 100 Equity Fund (0.87) offer lower risk. Sharpe Ratio, measuring risk-adjusted returns, favors Nippon India Large Cap Fund (0.94) and ICICI Prudential Bluechip Fund (0.77). Jensen's Alpha, assessing excess returns, ranks Nippon India Large Cap Fund (6.41) and ICICI Prudential Bluechip Fund (4.52) highest, while Axis Bluechip Fund (-2.63) and LIC MF Large Cap Fund (-1.67) underperform. Treynor's Ratio aligns, with Nippon India Large Cap Fund (0.13) ranking highest.

Table 2 : Equity Large Cap -Regular Plan Fund

Scheme Name	AuM (Cr)	Return				Risk				
		1Y	2Y	3Y	5Y	SD	Beta	Sharpe Ratio	Jension's Alpha	Treynor's Ratio
DSP Top 100 Equity Fund.	4,504.42	18%	23%	16%	14%	12.77	0.85	0.64	2.88	0.10
Nippon India Large Cap Fund.	35,699.99	13%	24%	18%	19%	13.98	0.97	0.88	5.55	0.13
Baroda BNP Paribas Large Cap Fund.	2,421.44	12%	21%	14%	16%	13.46	0.93	0.64	3.08	0.09
ICICI Prudential Bluechip Fund.	63,264.30	12%	22%	16%	18%	12.65	0.88	0.72	3.92	0.10
Taurus Large Cap Fund.	49.02	10%	20%	13%	14%	15.39	1.02	0.54	1.90	0.08
Kotak Bluechip Fund.	9,410.93	13%	19%	13%	16%	13.43	0.93	0.47	0.76	0.07
Bandhan Large Cap Fund.	1,768.88	11%	21%	12%	16%	13.60	0.92	0.49	0.83	0.07
JM Large Cap Fund.	480.41	5%	20%	14%	17%	14.60	0.99	0.57	2.17	0.08
Invesco India Large cap Fund.	1,323.92	13%	23%	12%	16%	13.82	0.95	0.51	1.43	0.07
Canara Robeco Bluechip Equity Fund.	14,799.00	14%	20%	12%	16%	13.14	0.91	0.47	0.45	0.07
HDFC Large Cap Fund.	35,974.91	8%	20%	16%	17%	13.51	2.02	0.71	12.76	0.05
Aditya Birla Sun Life Frontline Equity Fund.	28,786.04	12%	19%	13%	16%	13.20	0.92	0.50	1.16	0.07
Tata Large Cap Fund.	2,414.91	10%	19%	12%	16%	13.71	0.95	0.45	0.60	0.07
Edelweiss Large Cap Fund.	1,109.74	11%	20%	13%	16%	13.40	0.93	0.52	1.50	0.08

ISSN: 2582 - 2594

SBI Blue Chip Fund.	49,682.86	12%	17%	13%	16%	12.58	0.88	0.46	-0.29	0.07
HSBC Large Cap Fund.	1,905.84	11%	21%	12%	15%	14.55	1.01	0.46	0.76	0.07
Groww Large Cap Fund.	124.60	6%	17%	11%	12%	14.16	0.98	0.42	0.12	0.06
Franklin India Bluechip Fund.	7,682.65	11%	18%	10%	15%	13.14	0.89	0.34	0.19	0.05
Mahindra Manulife Large Cap Fund.	588.74	11%	18%	11%	15%	13.64	0.95	0.37	-0.61	0.05
Mirae Asset Large Cap Fund - Regular.	38,751.62	10%	16%	10%	14%	13.22	0.92	0.29	-1.57	0.04
Union Large cap Fund.	436.97	6%	16%	10%	15%	13.77	0.95	0.31	-1.71	0.04
LIC MF Large Cap Fund.	1,448.12	12%	16%	9%	12%	13.82	0.96	0.21	-2.79	0.03
Axis Bluechip Fund.	33,126.83	11%	17%	8%	12%	13.08	0.88	0.11	-4.09	0.02
UTI Large Cap Fund.	12,616.62	11%	17%	10%	15%	12.84	0.87	0.23	-2.56	0.03
PGIM India Large Cap Fund.	586.80	8%	14%	10%	12%	13.13	0.90	0.24	-2.19	0.04

Source-Data compiled by researcher

Assets Under Management (AuM) Analysis

Funds with the highest AuM indicate strong investor confidence and stability. ICICI Prudential Bluechip Fund (₹63,264 Cr.), SBI Blue Chip Fund (₹49,682 Cr.), HDFC Large Cap Fund (₹35,974 Cr.), and Nippon India Large Cap Fund (₹35,699 Cr.) lead in this category. Their strong track record and risk-adjusted returns attract significant investments. In contrast, smaller funds like Union Large Cap Fund (₹436 Cr.), Groww Large Cap Fund (₹124 Cr.) and JM Large Cap Fund (₹480 Cr.) suggest limited investor participation or a newer market presence. While they offer growth potential, they also pose higher volatility and liquidity risks.

Return Analysis

Over one year, DSP Top 100 Equity Fund (18%) and Nippon India Large Cap Fund (13%) delivered the highest returns. Over five years, Nippon India Large Cap Fund (19%) and ICICI Prudential Bluechip Fund (18%) have consistently outperformed. Lower 1-year returns in Union Large Cap Fund and Groww Large Cap Fund (6-7%) indicate underperformance or short-term setbacks. Investors seeking stability should prioritize funds that perform well across multiple timeframes rather than focusing on short-term gains.

Risk Analysis

Risk is crucial in fund selection. Higher standard deviation (SD) implies greater volatility, with Taurus Large Cap Fund (15.39), JM Large Cap Fund (14.60), and HSBC Large Cap Fund (14.55) being the most volatile. More stable funds include ICICI Prudential Bluechip Fund (12.65) and SBI Blue Chip Fund (12.58). Beta measures sensitivity to market fluctuations—Taurus Large Cap Fund (1.02) and HSBC Large Cap Fund (1.01) are highly volatile, while Axis Bluechip Fund (0.88), Franklin India Bluechip Fund (0.89), and UTI Large Cap Fund (0.87) offer stability.

The Sharpe Ratio assesses risk-adjusted returns, with Nippon India Large Cap Fund (0.88), DSP Top 100 Equity Fund (0.64), and ICICI Prudential Bluechip Fund (0.72) ranking highest. Axis Bluechip Fund (0.11) and LIC MF Large Cap Fund (0.21) have weaker risk-adjusted returns. Jensen's Alpha measures fund manager performance—HDFC Large Cap Fund (12.76), Nippon India Large Cap Fund (5.55), and ICICI Prudential Bluechip Fund (3.92) excel, while Axis Bluechip Fund (-4.09) and LIC MF Large Cap Fund (-2.79) underperform. Treynor's Ratio, which evaluates return per unit of market risk, favors DSP Top 100 Equity Fund (0.10) and Nippon India Large Cap Fund (0.13), while Axis Bluechip Fund (0.02) and UTI Large Cap Fund (0.03) lag.

Table 3 : Equity Mid Cap Fund -Direct Plan

Scheme Name	AuM (Cr)	Return				Risk				
		1Y	2Y	3Y	5Y	SD	Beta	Sharpe Ratio	Jen-sion's Alpha	Treynor's Ratio
Invesco India Mid Cap Fund.	6,149.96	24%	35%	22%	26%	14.81	0.89	1.16	12.25	0.19
Edelweiss Mid Cap Fund.	8,666.49	24%	36%	24%	28%	15.89	0.94	1.14	3.98	0.19
Motilal Oswal Midcap Fund.	26,421.09	31%	40%	30%	29%	15.75	0.82	1.60	12.92	0.31
Sundaram Mid Cap Fund.	12,619.32	19%	34%	23%	22%	14.97	0.89	1.13	3.53	0.19
Franklin India Prima Fund	12,570.21	20%	32%	21%	22%	14.91	0.89	1.02	2.41	0.17
Kotak Emerging Equity Fund.	53,078.98	22%	30%	21%	25%	14.00	0.82	1.10	3.03	0.19
LIC MF Mid cap Fund.	326.63	20%	31%	18%	21%	15.61	0.93	0.79	-1.63	0.13
HSBC Mid Cap Fund.	12,416.26	18%	32%	21%	22%	15.29	0.90	1.17	4.37	0.20
Baroda BNP Paribas Mid Cap Fund.	2,186.47	17%	29%	20%	24%	14.58	0.86	1.01	1.74	0.17
Aditya Birla Sun Life Midcap Fund.	5,911.27	14%	28%	16%	21%	14.80	0.88	0.73	-2.43	0.12
Axis Midcap Fund.	30,828.75	20%	27%	16%	21%	13.78	0.85	0.77	5.84	0.12

ISSN: 2582 - 2594

HDFC Mid-Cap Opportunities Fund.	77,967.21	16%	33%	25%	27%	14.92	0.88	1.28	5.86	0.22
Nippon India Growth Fund.	35,277.81	16%	34%	23%	27%	15.39	0.92	1.16	3.98	0.19
DSP Midcap Fund.	19,296.70	15%	27%	15%	18%	14.19	0.84	0.76	-1.85	0.13
Mahindra Manulife Mid Cap Fund.	3,529.04	15%	35%	22%	27%	16.07	0.96	1.07	2.79	0.18
Tata Mid Cap Growth Fund.	4,529.49	13%	31%	20%	23%	15.27	0.91	0.89	-0.02	0.15
ICICI Prudential MidCap Fund.	6,339.07	14%	28%	19%	23%	15.48	0.92	0.86	-0.38	0.15
UTI Mid Cap Fund.	11,996.94	12%	24%	16%	23%	14.21	0.84	0.73	-1.68	0.12
SBI Magnum Midcap Fund.	21,818.37	16%	27%	18%	25%	13.20	0.76	0.88	0.24	0.15
Mirae Asset Midcap Fund.	16,693.99	8%	25%	17%	25%	14.43	0.86	0.86	-0.43	0.15
Quant Mid Cap Fund.	8,891.20	7%	28%	23%	32%	18.08	1.01	0.94	1.87	0.17
PGIM India Midcap Opportunities Fund.	11,284.53	13%	19%	12%	27%	14.06	0.82	0.52	-5.03	0.09
Taurus Mid Cap Fund.	126.57	0%	22%	16%	20%	17.74	1.03	0.64	-4.15	0.11

Source-Data compiled by researcher

Assets Under Management (AuM) Analysis

Funds with the highest AuM indicate strong investor confidence and stability. HDFC Mid-Cap Opportunities Fund (₹77,967 Cr.), Kotak Emerging Equity Fund (₹53,078 Cr.), and Nippon India Growth Fund (₹35,277 Cr.) dominate the mid-cap space, attracting investments due to consistent returns and brand trust. Axis Midcap Fund (₹30,828 Cr.), Motilal Oswal Midcap Fund (₹26,421 Cr.), and SBI Magnum Midcap Fund (₹21,818 Cr.) also hold significant market share. Conversely, smaller funds like Taurus Mid Cap Fund (₹126 Cr.), LIC MF Mid Cap Fund (₹326 Cr.), and Mahindra Manulife Mid Cap Fund (₹3,529 Cr.) suggest a newer presence or limited investor participation. While smaller funds offer growth potential, they also carry higher volatility and liquidity risks.

Return Analysis

Mid-cap funds offer high growth potential, with returns varying across timeframes. Over one year, Motilal Oswal Midcap Fund (31%), Invesco India Mid Cap Fund (24%), and Edelweiss Mid Cap Fund (24%) outperformed peers. Over three and five years, Motilal Oswal Midcap Fund (30%, 29%), Kotak Emerging Equity Fund (21%, 25%), and Nippon India Growth Fund (23%, 27%) showed strong growth. Underperformers include Quant Mid Cap Fund (7%), PGIM India Midcap Opportunities Fund (13%), and UTI Mid Cap Fund (12%). Notably, Taurus Mid Cap Fund had a 0% one-year return, indicating weak short-term performance.

Risk Analysis

Mid-cap funds are more volatile than large-cap funds, with risk measured through Standard Deviation (SD) and Beta. The most volatile funds by SD include Quant Mid Cap Fund (18.08), Taurus Mid Cap Fund (17.74), and Mahindra Manulife Mid Cap Fund (16.07). More stable funds include SBI Magnum Midcap Fund (13.20), Axis Midcap Fund (13.78), and Kotak Emerging Equity Fund (14.00). Beta values show market sensitivity, with Taurus Mid Cap Fund (1.03) and Quant Mid Cap Fund (1.01) being the most reactive, while SBI Magnum Midcap Fund (0.76) and DSP Midcap Fund (0.84) offer better stability.

The Sharpe Ratio measures risk-adjusted returns, with Motilal Oswal Midcap Fund (1.60), HDFC Mid-Cap Opportunities Fund (1.28), and HSBC Mid Cap Fund (1.17) ranking highest. Weaker performers include Aditya Birla Sun Life Midcap Fund (0.73) and PGIM India Midcap Opportunities Fund (0.52). Jensen's Alpha highlights Motilal Oswal Midcap Fund (12.92) and Invesco India Mid Cap Fund (12.25) as top performers, while PGIM India Midcap Opportunities Fund (-5.03) and Taurus Mid Cap Fund (-4.15) underperformed. Treynor's Ratio reinforces Motilal Oswal Midcap Fund (0.31) and HDFC Mid-Cap Opportunities Fund (0.22) as efficient risk-adjusted options, with PGIM India Midcap Opportunities Fund (0.09) and Taurus Mid Cap Fund (0.11) lagging.

Table 4 : Equity Mid Cap Fund -Regular Plan

Scheme Name	AuM (Cr)	Return				Risk				
		1Y	2Y	3Y	5Y	SD	Beta	Sharpe Ratio	Jension's Alpha	Treynor's Ratio
Invesco India Mid Cap Fund.	6,149.96	23%	33%	21%	24%	14.81	0.90	1.07	10.20	0.18
Edelweiss Mid Cap Fund.	8,666.49	22%	34%	22%	26%	15.89	0.94	1.05	2.52	0.18
Motilal Oswal Midcap Fund.	26,421.09	30%	38%	28%	28%	15.75	0.82	1.53	11.80	0.29
Sundaram Mid Cap Fund.	12,619.32	18%	32%	22%	21%	14.97	0.89	1.08	2.66	0.18
Franklin India Prima Fund.	12,570.21	19%	31%	20%	21%	14.91	0.89	0.96	1.58	0.16
HDFC Mid-Cap Opportunities Fund.	77,967.21	15%	32%	24%	26%	14.91	0.88	1.24	5.18	0.21
Nippon India Growth Fund.	35,277.81	15%	33%	22%	26%	15.39	0.92	1.11	3.19	0.18

ISSN: 2582 - 2594

LIC MF Mid cap Fund.	326.63	19%	30%	17%	20%	15.62	0.93	0.73	-2.51	0.12
Baroda BNP Paribas Mid Cap Fund.	2,186.47	15%	27%	18%	22%	14.58	0.86	0.91	0.24	0.15
Aditya Birla Sun Life Midcap Fund.	5,911.27	13%	27%	15%	20%	14.80	0.88	0.67	-3.29	0.11
Axis Midcap Fund.	30,828.75	19%	26%	15%	20%	13.78	0.86	0.69	4.05	0.11
DSP Midcap Fund.	19,296.70	14%	26%	14%	17%	14.19	0.84	0.69	-2.81	0.12
Kotak Emerging Equity Fund.	53,078.98	21%	28%	19%	23%	14.00	0.82	1.02	1.86	0.17
Mahindra Manulife Mid Cap Fund.	3,529.04	13%	33%	21%	25%	16.07	0.96	0.97	1.21	0.16
HSBC Mid Cap Fund.	12,416.26	17%	31%	20%	20%	15.28	0.90	1.10	3.28	0.19
Tata Mid Cap Growth Fund.	4,529.49	11%	29%	18%	22%	15.27	0.91	0.81	-1.23	0.14
ICICI Prudential MidCap Fund.	6,339.07	13%	27%	18%	22%	15.48	0.92	0.81	-1.27	0.14
SBI Magnum Midcap Fund.	21,818.37	15%	26%	17%	24%	13.20	0.73	0.81	6.91	0.15
Mirae Asset Midcap Fund.	16,693.99	7%	24%	16%	23%	14.43	0.86	0.78	-1.58	0.13
UTI Mid Cap Fund.	11,996.94	11%	23%	15%	21%	14.21	0.84	0.67	-2.62	0.11
Quant Mid Cap Fund.	8,891.20	6%	27%	21%	30%	18.06	1.01	0.85	0.27	0.15
PGIM India Midcap Opportunities Fund.	11,284.53	12%	18%	11%	25%	14.07	0.82	0.42	-6.43	0.07
Taurus Mid Cap Fund.	126.57	0%	22%	16%	20%	17.74	1.03	0.62	-4.51	0.11

Asset Under Management) AuM (Analysis

AuM reflects investor confidence and fund stability. HDFC Mid-Cap Opportunities Fund (₹77,967 Cr) leads, followed by Kotak Emerging Equity Fund (₹53,078 Cr) and Nippon India Growth Fund (₹35,277 Cr), indicating strong investor trust. In contrast, Taurus Mid Cap Fund (₹126 Cr) and LIC MF Mid Cap Fund (₹326 Cr) manage lower AuM, suggesting niche participation. This trend is consistent across direct and regular plans, with lower AuM funds indicating limited investor interest.

Return Analysis

Returns measure performance over different periods (1Y, 2Y, 3Y, 5Y). Motilal Oswal Midcap Fund leads with a 1Y return (31% direct, 30% regular), while Quant

Mid Cap Fund (32% direct, 30% regular) excels over 5 years. However, Taurus Mid Cap Fund (0% 1Y return) underperformed, reflecting weak stock selection or market challenges. Regular plans yield slightly lower returns due to higher expenses.

Risk Analysis

Mid-cap funds carry higher volatility than large caps. Quant Mid Cap Fund (SD: 18.08 direct, 18.06 regular) and Taurus Mid Cap Fund (SD: 17.74) show the highest volatility, while SBI Magnum Midcap Fund (SD: 13.20) is more stable. Beta, measuring market sensitivity, is highest in Quant (1.01) and Taurus (1.03), while SBI Magnum (0.76 direct, 0.73 regular) is less volatile.

Sharpe Ratio, indicating risk-adjusted returns, is highest in Motilal Oswal Midcap Fund (1.60 direct, 1.53 regular). Jensen's Alpha, measuring excess returns, also favors Motilal Oswal (12.92 direct, 11.80 regular). Treynor's Ratio, assessing return per unit of risk, confirms its superior risk-adjusted performance (0.31 direct, 0.29 regular).

Table : 5 Equity Small Cap Direct Plan Growth Fund

Scheme Name	AuM (Cr)	Return				Risk				
		1Y	2Y	3Y	5Y	SD	Beta	Sharpe Ratio	Jension's Alpha	Treynor's Ratio
Franklin India Smaller Companies Fund.	14,068.69	9%	33%	23%	27%	14.96	0.78	1.13	5.83	0.22
Invesco India Smallcap Fund.	6,298.05	21%	36%	24%	29%	15.13	0.81	1.19	7.09	0.22
Edelweiss Small Cap Fund.	4,428.21	13%	30%	21%	30%	14.73	0.77	1.03	3.63	0.20
Nippon India Small Cap Fund.	61,973.76	11%	33%	23%	32%	15.91	0.85	1.14	5.33	0.21
LIC MF Small Cap Fund.	464.52	20%	32%	21%	27%	16.32	0.83	1.03	4.35	0.20
Kotak Small Cap Fund.	17,777.85	14%	27%	17%	28%	12.85	0.67	0.89	1.47	0.17
Bank of India Small Cap Fund.	1,658.26	14%	32%	20%	33%	15.47	0.81	0.98	3.14	0.19
Axis Small Cap Fund.	24,758.17	12%	26%	18%	25%	12.93	0.67	1.00	2.95	0.19

ISSN: 2582 - 2594

Sundaram Small Cap Fund.	3,401.44	9%	29%	18%	26%	14.54	0.76	0.87	1.22	0.17
HSBC Small Cap Fund.	17,385.84	9%	30%	20%	28%	16.02	0.85	1.03	3.85	0.19
Union Small Cap Fund.	1,684.72	6%	26%	17%	25%	15.55	0.83	0.86	2.31	0.16
DSP Small Cap Fund.	16,633.53	10%	28%	18%	27%	15.06	0.81	0.94	3.18	0.17
Tata Small Cap Fund.	9,699.24	15%	28%	22%	29%	14.93	0.76	1.14	5.65	0.22
Canara Robeco Small Cap Fund.	12,543.87	9%	25%	17%	30%	14.78	0.78	0.94	2.18	0.18
ICICI Prudential Smallcap Fund.	8,257.98	7%	25%	19%	26%	13.61	0.71	0.91	1.84	0.18
SBI Small Cap Fund.	33,496.05	11%	22%	17%	25%	12.90	0.68	0.93	2.81	0.18
Aditya Birla Sun Life Small cap Fund.	5,100.07	6%	25%	14%	21%	15.24	0.83	0.68	-0.83	0.12
HDFC Small Cap Fund.	33,893.14	5%	28%	20%	27%	15.42	0.84	0.97	3.69	0.18
Quant Small Cap Fund.	26,670.21	3%	31%	22%	42%	19.30	1.00	0.95	3.41	0.18

Source-Data compiled by researcher

Asset Under Management (AuM) Analysis

AuM reflects investor confidence, liquidity, and operational efficiency. Nippon India Small Cap Fund leads with ₹61,973.76 Cr, indicating strong trust but potential liquidity challenges in small-cap stocks. HDFC Small Cap Fund (₹33,893.14 Cr) and SBI Small Cap Fund (₹33,496.05 Cr) also hold substantial AuM. LIC MF Small Cap Fund (₹464.52 Cr) has the lowest, likely due to limited investor penetration. Mid-sized funds like Kotak Small Cap (₹17,777.85 Cr) and Axis Small Cap (₹24,758.17 Cr) offer diverse opportunities. Large AuM funds benefit from economies of scale but may face liquidity constraints.

Returns Analysis

Performance varies across timeframes. In 1 year, Invesco India Smallcap (21%), LIC MF Small Cap (20%), and Tata Small Cap (15%) led, while Quant Small Cap (3%) and HDFC Small Cap (5%) lagged, likely due to market volatility. Over 5 years, Quant Small Cap Fund (42%) delivered the highest long-term returns, reflecting strong capital appreciation.

Risk Analysis

Risk factors include standard deviation (SD), beta, Sharpe ratio, Jensen's Alpha, and Treynor's Ratio. Quant Small Cap Fund (SD: 19.30) is the most volatile. Kotak Small Cap and Axis Small Cap (Beta: 0.67) are least sensitive to market swings. Invesco India Smallcap (Sharpe: 1.19) offers the best risk-adjusted returns. Tata Small Cap (Jensen's Alpha: 5.65) and Franklin India Smaller Companies Fund (5.83) outperform market expectations, while Aditya Birla Sun Life Small Cap (-0.83) underperforms. Franklin India Smaller Companies Fund (Treynor's Ratio: 0.22) ranks highest in risk-adjusted returns. Low-beta, high Sharpe, and strong Alpha funds like Franklin India Smaller Companies and Invesco India Smallcap suit moderate-risk investors, while high-beta funds like Quant Small Cap are better for aggressive investors seeking high returns despite volatility.

Table 6 : Equity Small Cap Regular Plan

Scheme Name	AuM (Cr)	Return				Risk				
		1Y	2Y	3Y	5Y	SD	Beta	Sharpe Ratio	Jension's Alpha	Treynor's Ratio
Franklin India Smaller Companies Fund.	14,068.69	9%	32%	22%	26%	14.96	0.78	1.07	4.98	0.21
Invesco India Smallcap Fund.	6,298.05	19%	34%	22%	27%	15.14	0.84	1.09	11.26	0.20
Edelweiss Small Cap Fund.	4,428.21	11%	28%	19%	28%	14.73	0.77	0.92	2.05	0.18
Nippon India Small Cap Fund.	61,973.76	10%	31%	22%	31%	15.91	0.85	1.08	4.48	0.20
LIC MF Small Cap Fund.	464.52	18%	31%	20%	26%	16.32	0.83	0.97	3.36	0.19
Kotak Small Cap Fund.	17,777.85	12%	25%	15%	26%	12.85	0.67	0.79	0.20	0.15
Sundaram Small Cap Fund.	3,401.44	8%	27%	17%	24%	14.54	0.76	0.79	0.07	0.15
Bank of India Small Cap Fund.	1,658.26	12%	30%	18%	31%	15.47	0.81	0.88	1.58	0.17
Axis Small Cap Fund.	24,758.17	11%	25%	17%	23%	12.93	0.67	0.91	1.72	0.17
HSBC Small Cap Fund.	17,385.84	8%	29%	19%	27%	16.02	0.85	0.96	2.82	0.18
Union Small Cap Fund.	1,684.72	5%	25%	15%	24%	15.56	0.85	0.79	7.04	0.15
DSP Small Cap Fund.	16,633.53	9%	27%	17%	26%	15.06	0.81	0.88	1.55	0.16
Tata Small Cap Fund.	9,699.24	13%	26%	20%	27%	14.93	0.76	1.03	4.01	0.20

ISSN: 2582 - 2594

ICICI Prudential Smallcap Fund.	8,257.98	6%	24%	17%	24%	13.61	0.71	0.82	0.65	0.16
Canara Robeco Small Cap Fund.	12,543.87	8%	23%	16%	28%	14.80	0.78	0.84	0.75	0.16
SBI Small Cap Fund.	33,496.05	10%	21%	16%	23%	12.90	0.71	0.85	6.57	0.16
Aditya Birla Sun Life Small cap Fund.	5,100.07	5%	24%	13%	20%	15.24	0.88	0.61	3.84	0.11
HDFC Small Cap Fund.	33,893.14	4%	27%	19%	26%	15.42	1.66	0.91	8.79	0.08
Quant Small Cap Fund.	26,670.21	2%	30%	21%	40%	19.30	1.00	0.89	2.21	0.17

Source-Data compiled by researcher

Assets Under Management (AuM) Analysis

AuM reflects investor confidence, fund stability, and liquidity. Nippon India Small Cap Fund leads with ₹61,973.76 Cr, showcasing strong investor trust. Large AuM enhances stability but can challenge capital deployment in small caps. LIC MF Small Cap Fund (₹464.52 Cr) has the lowest AuM, indicating a newer fund or limited traction. Mid-sized funds like Kotak Small Cap (₹17,777.85 Cr) and HDFC Small Cap (₹33,893.14 Cr) show strong investor interest. AuM influences liquidity, economies of scale, and management strategy, making it a key evaluation factor.

Returns Analysis

Returns vary across funds and timeframes. Over 1 year, Invesco India Smallcap (19%) and LIC MF Small Cap (18%) led, while Quant Small Cap (2%) and HDFC Small Cap (4%) lagged, possibly due to volatility or rebalancing. Over 5 years, Quant Small Cap (40%) had the highest return, followed by Nippon India Small Cap (31%), reflecting strong long-term performance.

Risk Analysis

Risk metrics include standard deviation (SD), beta, Sharpe ratio, Jensen's Alpha, and Treynor's Ratio. Quant Small Cap (SD: 19.30) is the most volatile, while Kotak Small Cap (Beta: 0.67) is the least sensitive to market swings. Franklin India Smaller Companies (Sharpe: 1.07) offers the best risk-adjusted returns. HDFC Small Cap (Jensen's Alpha: 8.79) outperforms market expectations, while Franklin India Smaller Companies (Treynor's Ratio: 0.21) ranks highest in risk-adjusted performance. Low-beta, high Sharpe ratio funds like Franklin India Smaller Companies and Kotak Small Cap suit conservative investors, while high-beta funds like Quant Small Cap and HDFC Small Cap appeal to high-risk investors.

Findings and Suggestions to Investors

1. Equity Large Cap-Direct Growth Plan Funds

The analysis of large-cap mutual funds highlights key insights into AuM, returns, and risk factors. ICICI Prudential Bluechip Fund leads in AuM, reflecting strong investor confidence, followed by SBI Blue Chip Fund and HDFC Large Cap Fund. These funds benefit from stability and liquidity but may face challenges in outperforming benchmarks due to their size. In terms of performance, DSP Top 100 Equity Fund delivered the highest 1-year returns, while Nippon India Large Cap Fund and ICICI Prudential Bluechip Fund showed strong long-term growth over 5 years. Risk analysis reveals that JM Large Cap Fund and HDFC Large Cap Fund exhibit higher volatility, whereas ICICI Prudential Bluechip Fund and DSP Top 100 Equity Fund have lower beta, making them less sensitive to market fluctuations. Nippon India Large Cap Fund leads in risk-adjusted returns, as indicated by its highest Sharpe Ratio, Jensen's Alpha, and Treynor's Ratio, while Axis Bluechip Fund and LIC MF Large Cap Fund underperformed relative to market expectations.

Investors should select funds based on their risk appetite and investment goals. If you are a conservative investor seeking stability, you may prefer the ICICI Prudential Bluechip Fund or the DSP Top 100 Equity Fund, as these funds exhibit lower market sensitivity and consistent performance. Those looking for higher returns with moderate risk can consider Nippon India Large Cap Fund, which has demonstrated superior risk-adjusted performance. Investors with a higher risk tolerance may explore funds with higher volatility, such as HDFC Large Cap Fund or JM Large Cap Fund, but should be mindful of market fluctuations. Caution is advised when investing in underperforming funds like Axis Bluechip Fund and LIC MF Large Cap Fund, as their negative alpha suggests struggles in generating excess returns. A diversified approach, blending stable and high-growth funds, can help optimize risk-adjusted returns.

2. Equity Large Cap -Regular Growth Plan Funds

The analysis of Large Cap mutual funds highlights key trends in Assets Under Management (AuM), returns, and risk metrics. Funds with high AuM, such as ICICI Prudential Bluechip Fund and SBI Blue Chip Fund, attract significant investor confidence and provide stability, while smaller funds like Union Large Cap Fund and Groww Large Cap Fund may offer higher growth potential but come with liquidity and volatility risks. In terms of returns, DSP Top 100 Equity Fund and Nippon India Large Cap Fund have demonstrated strong short-term and long-

 ISSN: 2582 - 2594

term performance, whereas some funds, such as Union Large Cap Fund, have underperformed. Risk analysis further shows that high standard deviation and Beta values, as seen in Taurus Large Cap Fund and HSBC Large Cap Fund, indicate greater volatility, making them riskier. Conversely, Axis Bluechip Fund and UTI Large Cap Fund provide more stability but offer lower risk-adjusted returns. Sharpe Ratio and Jensen's Alpha highlight that funds like Nippon India Large Cap Fund and ICICI Prudential Bluechip Fund have provided superior returns relative to risk, while Axis Bluechip Fund and LIC MF Large Cap Fund have underperformed.

For investors, those seeking stability should consider large and established funds like ICICI Prudential Bluechip Fund and SBI Blue Chip Fund, which have shown lower volatility and consistent performance. Growth-oriented investors can focus on Nippon India Large Cap Fund and DSP Top 100 Equity Fund, which have delivered high returns across different timeframes. Risk-averse investors may prefer funds with lower Beta, such as Axis Bluechip Fund, but should be mindful of their lower Sharpe and Treynor ratios. Strategic investment decisions should go beyond raw returns and incorporate risk-adjusted performance indicators to ensure optimal portfolio choices. Additionally, a diversified approach—balancing high-AuM funds for stability with selective lower-AuM funds for growth—can help manage risk effectively. Lastly, investors should prioritize long-term performance over short-term gains and monitor underperforming funds with negative Alpha before making investment decisions.

3. Equity Mid Cap Fund -Direct Plan

The analysis of mid-cap mutual funds highlights key trends in Assets Under Management (AuM), returns, and risk metrics. Funds with high AuM, such as HDFC Mid-Cap Opportunities Fund and Kotak Emerging Equity Fund, indicate strong investor confidence and stability, whereas smaller funds like Taurus Mid Cap Fund and LIC MF Mid Cap Fund face liquidity and volatility concerns. In terms of returns, Motilal Oswal Midcap Fund and Invesco India Mid Cap Fund have consistently outperformed across multiple timeframes, while Quant Mid Cap Fund and PGIM India Midcap Opportunities Fund have lagged. Risk assessment shows that funds with higher Standard Deviation and Beta, such as Taurus Mid Cap Fund and Quant Mid Cap Fund, exhibit greater volatility, making them riskier options. Conversely, SBI Magnum Midcap Fund and Axis Midcap Fund have lower volatility, providing more stability. Risk-adjusted performance indicators, including Sharpe Ratio and Jensen's Alpha, highlight that Motilal Oswal Midcap Fund and

HDFC Mid-Cap Opportunities Fund have delivered superior returns, while funds with negative Alpha, like PGIM India Midcap Opportunities Fund and Taurus Mid Cap Fund, indicate underperformance.

Investors seeking stability should focus on funds with high AuM and lower volatility, such as HDFC Mid-Cap Opportunities Fund and Kotak Emerging Equity Fund, which offer strong long-term growth. Growth-oriented investors can consider Motilal Oswal Midcap Fund and Invesco India Mid Cap Fund, which have shown consistent outperformance. Risk-averse investors should prioritize funds with lower Beta, such as SBI Magnum Midcap Fund and DSP Midcap Fund, as they provide relative stability in volatile markets. Investors should also evaluate risk-adjusted returns through Sharpe Ratio and Treynor's Ratio to ensure optimal investment choices. A diversified approach—balancing high-AuM stable funds with selective high-growth mid-cap funds—can help manage risks effectively. Finally, funds with negative Alpha, such as PGIM India Midcap Opportunities Fund and Taurus Mid Cap Fund, should be monitored closely, as they have underperformed market expectations.

4. Equity Mid Cap Fund -Regular Plan

The analysis of mid-cap mutual funds highlights key trends in AuM, returns, and risk factors across direct and regular plans. Funds with high AuM, such as HDFC Mid-Cap Opportunities Fund and Kotak Emerging Equity Fund, indicate strong investor confidence and stability, while smaller funds like Taurus Mid Cap Fund and LIC MF Mid Cap Fund suggest lower investor participation. In terms of returns, Motilal Oswal Midcap Fund stands out with the highest 1-year performance, while Quant Mid Cap Fund delivers superior long-term returns despite its volatility. Risk assessment reveals that Quant Mid Cap Fund and Taurus Mid Cap Fund exhibit the highest volatility and market sensitivity, making them riskier investments. Conversely, SBI Magnum Midcap Fund has lower Standard Deviation and Beta, indicating stability. Risk-adjusted performance metrics, including Sharpe Ratio, Jensen's Alpha, and Treynor's Ratio, confirm that Motilal Oswal Midcap Fund is the best performer, demonstrating strong active management and return efficiency.

For investors, those seeking stability should prioritize funds with high AuM and lower volatility, such as HDFC Mid-Cap Opportunities Fund and SBI Magnum Midcap Fund, which offer consistent returns with reduced risk. Growth-oriented investors willing to tolerate higher volatility can consider Motilal Oswal Midcap Fund and Quant Mid Cap Fund, which have shown strong returns over both short

ISSN: 2582 - 2594

and long-term periods. Risk-averse investors should opt for funds with lower Beta, such as SBI Magnum Midcap Fund, to minimize exposure to market fluctuations. Additionally, investors should carefully evaluate the cost difference between direct and regular plans, as direct plans tend to provide slightly higher returns due to lower expense ratios. A well-diversified approach—balancing high-AuM stable funds with select high-growth options—can help manage risk while optimizing returns.

5. Equity Small Cap Direct Plan Growth Fund

The analysis of small-cap mutual funds reveals distinct trends in AuM, returns, and risk factors, which are crucial for investment decisions. Nippon India Small Cap Fund holds the highest AuM, reflecting strong investor confidence, while LIC MF Small Cap Fund has the lowest, suggesting limited investor participation or recent inception. Short-term performance leaders include Invesco India Smallcap Fund and LIC MF Small Cap Fund, while Quant Small Cap Fund dominates long-term returns despite its high volatility. Risk analysis indicates that Quant Small Cap Fund exhibits the highest standard deviation, making it highly volatile, whereas Kotak Small Cap Fund and Axis Small Cap Fund demonstrate lower market sensitivity. Funds like Franklin India Smaller Companies Fund and Tata Small Cap Fund show strong active management, as indicated by high Jensen's Alpha, while Aditya Birla Sun Life Small Cap Fund underperforms. The Sharpe and Treynor's Ratios confirm that funds like Franklin India Smaller Companies Fund and Invesco India Smallcap Fund provide superior risk-adjusted returns.

Conservative investors seeking stability should consider funds with lower Beta and high Sharpe Ratios, such as Franklin India Smaller Companies Fund and Invesco India Smallcap Fund, which provide strong risk-adjusted returns. Those with a higher risk appetite can explore high-volatility funds like Quant Small Cap Fund, which has demonstrated exceptional long-term performance despite short-term fluctuations. Investors should also be mindful of the liquidity challenges associated with high-AuM funds in the small-cap segment, as they may face difficulties in executing large trades efficiently. A balanced approach—diversifying across stable and high-growth funds—can help optimize risk-adjusted returns while ensuring portfolio resilience against market fluctuations.

6. Equity Small Cap Regular Plan Growth Fund

The analysis of small-cap mutual funds highlights key trends in AuM, returns, and risk metrics, crucial for investment decision-making. Nippon India Small Cap Fund, with the highest AuM, signifies strong investor confidence and fund stability,

while LIC MF Small Cap Fund has the lowest AuM, indicating lower investor participation. Performance analysis shows that Invesco India Smallcap Fund and LIC MF Small Cap Fund led short-term returns, while Quant Small Cap Fund demonstrated exceptional long-term growth. However, risk assessment reveals significant variations, with Quant Small Cap Fund exhibiting the highest volatility, making it suitable for aggressive investors. Conversely, Kotak Small Cap Fund has the lowest Beta, providing stability. Franklin India Smaller Companies Fund stands out for its superior risk-adjusted returns, as indicated by its highest Sharpe and Treynor's Ratios. Meanwhile, HDFC Small Cap Fund boasts the highest Jensen's Alpha, reflecting strong fund management despite its high Beta.

The conservative investors, seeking stability should consider funds like Franklin India Smaller Companies Fund and Kotak Small Cap Fund, which offer lower volatility and better risk-adjusted returns. Meanwhile, aggressive investors looking for high growth potential can opt for Quant Small Cap Fund or HDFC Small Cap Fund, given their strong long-term performance despite higher volatility. Investors should also be mindful of the liquidity challenges associated with high-AuM funds in the small-cap segment, as they may face difficulties in executing large trades. A diversified approach, blending stable and high-growth funds, can help optimize returns while mitigating risks associated with market fluctuations.

Bibliography

Rokade, D. (2021). A Study on the Growth of Mutual Funds in India © 2021 JETIR March 2021, Volume 8, Issue 3 www.jetir.org (ISSN-2349-5162)

Panigrahi, C., Mistry, M.K., Shukla, R., & Gupta, A. (2020). A Study on Performance Evaluation of Equity Linked Saving Schemes (ELSS) of Mutual Funds. NMIMS JOURNAL OF ECONOMICS AND PUBLIC POLICY Volume V • Issue 1 • January 2020

Biswas, S. (2022). The financial industry and economic growth: The role of mutual funds. Journal of Finance and Economics, 12(3), 45-60.

Boricha, H. J., & Alpa, J. (2024). Performance evaluation of selected equity schemes of mutual fund in India. International Journal of Business and Finance, 18(2), 33-47.

Choudhary, I. R., Nigam, P., & Sayyed, A. (2020). Performance analysis of Indian mutual fund schemes-a comparative study. International Journal for Research in Applied Science & Engineering Technology, 8, 1017-1022.

Ling, Y., Jiang, Z., & Liu, S. Optimal asset allocation model during the economic recession.

Mishra, S., & Mohapatra, A. D. (2021). Performance of pension fund of selected asset management companies in India: A critical analysis. Indian Journal of Finance and

Investment, 14(1), 22-39.

Nielsen, L. T., & Vassalou, M. (2004). Sharpe ratios and alphas in continuous time. Journal of Financial and Quantitative Analysis, 39(1).

Prajapati, K. P., & Patel, M. K. (2012). Comparative study on performance evaluation of mutual fund schemes of Indian companies. Researchers World, 3(3), 47-59.

Srinivasan, R. (2023). Performance evaluation of equity mutual funds in India. Journal of Investment Research, 11(2), 71-88.

Subramanyam, P. (2024). A study on analysis of performance of selected equity index mutual funds. International Journal of Management, 15(3), 142-156.

Tiwari, A. P. (2024). Assessing the performance of various equity schemes: A study of the Nippon Mutual Fund. Journal of International Economics, 15(1), 1-17.

Tripathy, N. P. (2004). An empirical analysis on performance evaluation of mutual funds in India: A study on equity linked saving schemes. The ICFAI Journal of Applied Finance, 10(7), 36-55.

Umesh, R. (2023). Risk-return analysis of mutual fund schemes: A comparative study. Indian Journal of Financial Markets, 20(1), 59-74.

Venkatesh, P., & Revathi, D. S. (2020). A study on performance analysis of selected mutual fund schemes in India. Solid State Technology, 63(2S).

EDUCATIONAL STUDIES

Impact of Early Specialisation on Junior Track and Field Athletes

Dr. Augustine N J
Associate Professor,
Govt. Arts and Science College
Ambalapuzha, Kerala
E-mail: adwinaugustine@gmail.com

Sujith Babu S
Assistant Professor,
Govt. Arts and Science College
Ollur, Kerala

Arjun O N
Assistant Professor,
Govt. College of Physical Education,
Kozhikode, Kerala

Abstract

The purpose of the present study was to investigate the impact of early specialization on continuous participation of Junior Track and Field athletes in Kerala. Participants were ex junior Track and Field athletes from Kerala (N = 300, 150 boys and 150 girls) who have won medals minimum at the state level Athletics Championship. For collection of required data the investigators administered the self made questionnaire. For the purpose of analysis and interpretation of data descriptive statistics were used. The result of the study shows that early specialization in one particular event among junior Track and Field athletes leads to early sport dropout rather than yielding positive output.

Key words:- Drop out, Withdrawal, Junior athlete, Early specialization

 ISSN: 2582 - 2594

Inroduction

"Many programs are promoting children to begin structured sports involvement at an advanced age, to concentrate in just one sport from a relatively early age and to engage in a large volume of training for this sport on a year round basis. This approach has been commonly termed as Early Specialization". Wiersma,(2000), J Fraser Thomas et.al, (2008). Recent trends in junior sports development programs still promote early talent detection, early specialization, eclecticism and institutionalization. (Weirsma, 2000; Cote, et.al, 2009; Capranica & Millard – Staffard, 2011; De Crook, 2011). "With scholarships, professional contracts and sporting goods industry stakeholders, children specialize in one sport earlier and earlier". (Malina, 2010). This trend is because of the widespread belief of coaches, sports management professionals, athletes and parents that the best way to promote athletic talents is to engage one in any sport at an early age and make them practice the particular sport all the time (Malina, 2010). "Labelling young kids as promising youngsters, prodigies and talents, naturally perpetuates their specialization and puts more pressure and expectation and often results in more dropout than elite performance". (Wiersma, 2000; Gullich and Emrich,2006; Wall and Cote, 2007; Fraser Thomas et.al, 2008). As noted by Malina (2010), the widespread belief in early sport specialization has its roots in perceived effectiveness of USSR and Eastern European talent development programs. This idea was then spread around the world by popular media, carving the belief of the coaches and other sports management groups who are concerned with youth sports development. As a result youth sports became more professionalised with early involvement and early specialization.

Recent literature underlines the developmental disadvantages and dangers associated with early specialization more strongly than ever. Researchers pointed out as many ill effects connected with early specialization and increased volume of early deliberate practice. (Wiersma, 2000; Malina, 2010). The most frequently cited risks associated with early specialization includes (i) limitation in overall development (ii) Higher injury prevalence (iii) increased dropout rates and (iv) disinterest in continuation of sports activity (Gould, Udry, Tuffey & Loehr, 1996; Baker, 2003; Wall & Cote, 2007; Baker et.al, 2009; Malina, 2010). Moreover the physical costs associated with early specialization are deliberately high. The athletes who specialized early in their sport suffer from more injuries and they are particularly prone to overuse injuries (Malina, 2010; Baker 2003). Finally athletes

who started specialized training earlier in one sport often experience more stress, negative performance evaluation, overtraining and lack of social support. As a result they are more prone to burnout or dropout from further sports participation. (Gould et.al, 1996; Baker, 2003; Weirsma, 2000; Malina, 2010). It is found that early specialisation is apt for a sport like gymnastics in which elite performance is yielded by an athlete at an early age. But for a sport like Athletics in which elite performance is always achieved by an athlete in his or her late twenties, early specialisation is found to be a curse rather than that of a blessing.

Methods And Materials

This is a longitudinal study focussing on the impact of early specialization on junior Track and Field athletes, who have started specialised Athletics training at an early age. Moreover the present study evaluates whether early sport specialisation promotes smooth transfer of junior athletes from junior to the elite senior level or early sport specialisation leads to early sport dropout.

Participants

The participants selected for the study were junior track and field athletes from Kerala state who quit Athletics after achieving a podium finish minimum at the State Athletics Championship during the period 1990-2014. The lists of participants were selected after the careful analysis of the records and results collected from the websites and office of Kerala state Athletics Association and Director of Public Instruction Kerala. The subjects were 300 dropouts (150 male and 150 female) were Ex Junior Track and Field athletes.

Inclusion and Exclusion Criteria

Participants for the present study were recruited based on the following inclusion criteria –

i. Junior Track and Field athletes who quit competitive Athletics after achieving a podium finish at least at the State level Athletics championship.

ii. The age of the dropouts fixed at the 13-19 years range at the time of their withdrawal from competitive Athletics.

iii. Only athletes who hail from Kerala state were selected for the study.

ISSN: 2582 - 2594

iv. Final criteria was fixing the period selected for the study, i.e, 1990-2014. The junior athletes who dropped out during this time period were included in the study.

The dropped out athletes who didn't fulfill the above criteria were excluded from the present study.

Methods Used For Collection of Data

The survey method adopting a self made questionnaire was used to gather the appropriate data from ex junior track and field athletes from Kerala State. The investigator made a personal contact with the subjects through telephonic conversation to fix an appointment with them for a face to face interview to obtain the relevant data. The investigator wanted to collect the data from the respondents with a face to face interview which may fetch maximum involvement of the respondents and thus availing relevant information regarding the impact of early specialization on early sports dropout.

Methods Used For Analyzing the Data

For the purpose of analysis and interpretation of data descriptive statistics were used. The data obtained from the questionnaire survey from the respondents were carefully classified and tabulated for the statistical analysis. Frequency and percentage were computed to find out the mean age at which the athletes started their specialized Athletics training and the mean years of active involvement

ANALYSIS OF DATA

Table No. 01 indicates the Mean age of sub sample and total sample with respect to the age at which the dropout athletes started the specialized Athletics training.

TABLE No. 01

	BOYS	GIRLS	COMBINED
MEAN AGE	10.95	11.92	11.43

Source: Primary Survey Data 2019

From table No.01 it is very evident that the mean age of dropout athletes who started the specialized Athletics training among dropout boys are lower than that of the girls. The table also reveals that the mean age at which the dropout athletes began their specialized coaching in Track and Field among boys, girls and combined group stood at below 12 years, which clearly indicate the early specialization of the dropout athletes. It is also very clear from the table that boys started specialized training earlier than the girls

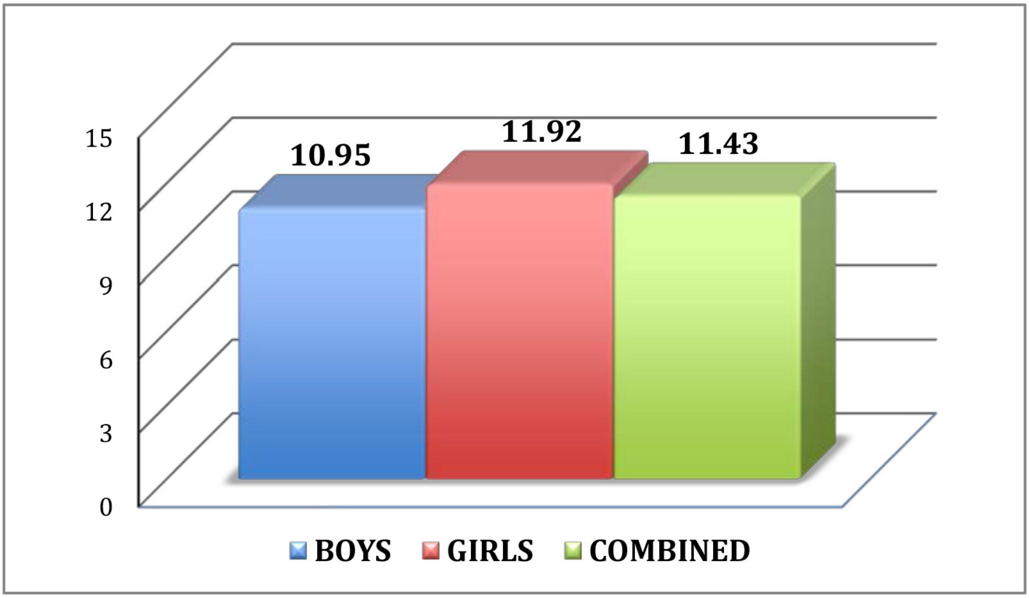

Figure No. 01 exhibits the Graphical representation of Mean age with respect to the age at which the dropouts started the specialized Athletics coaching.

Table No. 02 exhibits the Mean years of active involvement of sub sample and total sample in competitive Athletics

	BOYS	GIRLS	COMBINED
Mean years of active involvement	**5.29**	**6.02**	**5.65**

Source: Primary Survey Data 2019

ISSN: 2582 - 2594

Table No. 02 tells us about the average year of active involvement of dropout athletes before they put an end to their athletics career, after they began their specialized coaching in Track and Field events. From the table it is very clear that the dropout girl athletes had a longer stay compared to their male counterparts. This indicates that the boys dropout faster than that of girls from competitive Athletics.

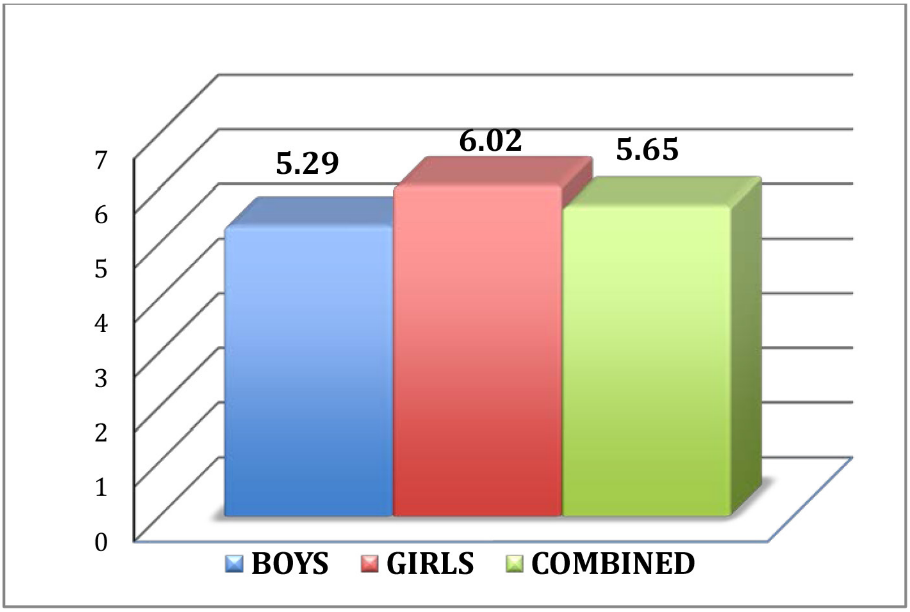

Figure No.02 shows the Graphical representation of Mean year with respect to the years of active involvement of total sample and sub samples in competitive Athletics.

Table No. 03 illustrates the Mean dropout age of total sample and subsample

CATEGORY	MEAN DROPOUT AGE
BOYS	16.29
GIRLS	17.75
COMBINED	17.02

Source: Primary Survey Data 2019

Table No. 03 illustrates a clear picture about the dropout age of athletes who have terminated their athletics career. It is evident from the table that the mean dropout age of the dropout boys is lower than that of the girl dropouts. Among boys the dropout is highest when they are at the earlier part of 16 years of age and among girls dropout is highest when the girls are at the later part of 17 years of age. This data clearly reveals the fact that the male athletes dropout earlier than female athletes

Graphical representation of Mean dropout age of total sample and subsamples are depicted in figure No. 3

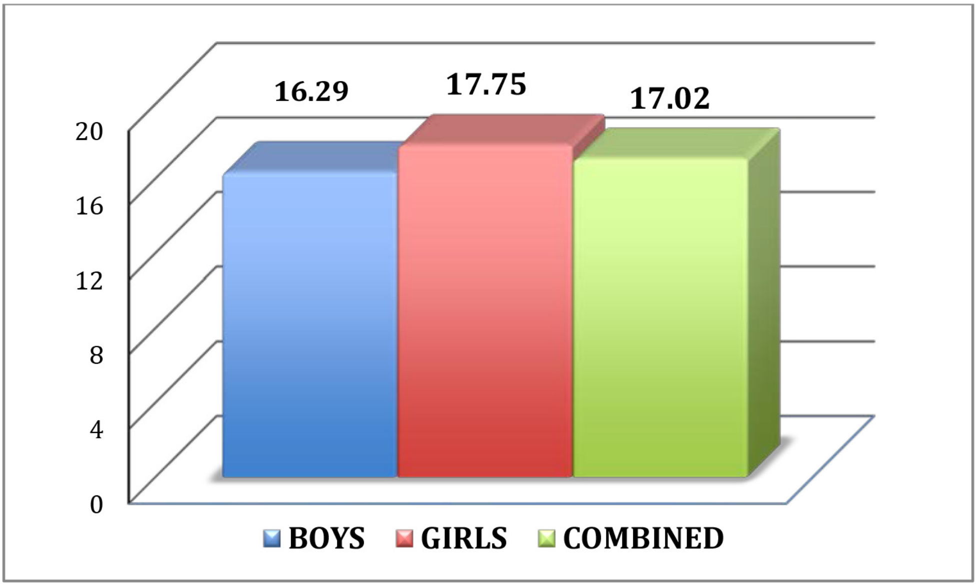

FIGURE No. 3

Findings and Conclusion

Based on the analysis of the data the following findings and conclusion can be drawn.

- The mean age at which the boys began their specialized training in Athletics events is 10.95 years and among girls it is 11.92; which clearly indicates early specialization among junior Track and Field athletes in Kerala.

ISSN: 2582 - 2594

- Boys began specialized Athletics training in a particular event earlier than the girls.
- The mean years of active involvement in competitive Athletics among boys is found to be 5.29 while among girls it is 6.02 years.
- The analysis of the data shows that among the boys the dropout rate is highest when they are usually in the beginning of 16 years and among girls the dropout rate is highest when the girls are in the latter half of 17 years of age.

Conclusion

As per the analysis of the results of the study it is concluded that early specialization in one particular event among junior Track and Field athletes leads to early sport dropout rather than yielding positive output.

References

1. I. Eliasson and A. Johansson (2020), The Disengagement process among young Athletes when withdrawing from Sport: A new research approach. International Review for the Sociology of Sport. (1-21 pages)
2. E. Enoksen, (2011), Dropout rate and Dropout reasons among promising Norwegian Track and Field athletes. Scandanavian sports studies Forum, Vol. 2, Page: 19-43
3. Bennie, A and O'Connor, D (2006) Athletic transition: A Qualitative Investigation of Elite Track and Field participation in the years following high school. Change transformation in Education; Vol. 9, Page: 59-68
4. Olga, M; et.al; (2006) Dropout reasons in Young Spanish Athletes: Relationship to gender, Type of Sport and level of Competition. Journal of Sport Behavior, Vol.29. Issue 3.
5. Cervello, E, Escarti, A, Guzman, J; (2007) Youth Sport Dropout from the Achievement Goal Theory. Bicothema, Vol:19, page 65-71.
6. Abdul Rahiman, H, et.al; (2017) The Reasons for dropout in Hongkong school Athletes. Health Psychology Research Vol. 5
7. Vella, Stewart A; Cliff Dylan P; Okley, Anthoney D. (2014.) Socio Ecological predictors of participation and Dropout in organized Sports during childhood. International Journal of behavioural Nutritional and Physical Activity. Vol. 22, Page: 21-30.
8. Wattie, Nick; et.al; (2014). Relative age, Related participation and Dropout trends in German Youth Sports Clubs. European Journal of Sports Science. Vol. 14, Page: S213-S220.
9. Maureen R Weiss and Linda M Petlichkoff (2006). Children's Motivation for Participation in and Withdrawal from Sports. Identifying the missing links. Pediatric Exercise Science. Vol. 1, Page: 195-211.

10. J. Fraser Thomas, Jean Cote and Janice Deakin (2008). Understanding Dropout and Prolonged Engagement in Adolescent competitive Sports. Psychology of Sport and Exercise. Vol. 9, Page: 645-662.
11. J. Butcher, K.J Linder, David P Johns; (2002). Withdrawal from Competitive Youth Sports: A retrospective 10 year Study. Journal of Sports Behavior. 25:2 Page: 145-62.
12. Nache, Catalin M, et.al; (2005) Predicting Dropout in Male Youth Soccer using the Theory of Planned Behavior. Scandanavian Journal of Medicine, Science and Sports. Vol.15, Page: 188-197.
13. Christoph Rotttensteiner, et.al; (2013). Personal Reasons for Withdrawal from team sports and the influence of significant others among Youth Athletes. International Journal of Sports Science and coaching. Vol. 8, page: 19-32
14. Lindner, K.J., Johns, D.P. and Butcher, J.(1991), Factors in Withdrawal from Youth Sport: A Proposed Model, Journal of Sport Behavior, Vol. 14(1), page: 3-18.
15. Augustini, M. and Trabal, P.,(1999), A Case Study of Withdrawal from French Boxing, International Review for the Sociology of Sport. Vol. 34(1), Page: 69-74.
16. Weinberg, R.S. and Gould, D., Burnout and Overtraining (2010), Foundations of Sport and Exercise Psychology, 5th edn., Human Kinetics, Champaign, IL, 493-513.
17. Barnett, N.P., Smoll, F.L. and Smith, R.E. (1992), Effects of Enhancing Coach-Athlete Relationships on Youth Sport Attrition, Sport Psychologist, Vol. 6(2), page: 111-127.
18. Martin, D.E. (1997), Interscholastic Sport Participation: Reasons for Maintaining or Terminating Participation, Journal of Sport Behavior, vol. 20(1), page: 94-104.
19. Jayaprakash (2010), An Investigation in to the Dropout in Youth Sports in Kerala. Ph.D thesis. Submitted to the Kannur university.
20. Barnett, N.P., Smoll, F.L. and Smith, R.E. (1992), Effects of Enhancing Coach-Athlete Relationships on Youth Sport Attrition, Sport Psychologist, Vol. 6(2), page: 111-127.
21. Johns, D.P., Lindner, K.J. and Wolko, K.,(1990), Understanding Attrition in Female Competitive Gymnastics: Applying Social Exchange Theory, Sociology of Sport Journal, vol. 7, page: 54-171.
22. Burton, D. and Martens, R. (1986), Pinned by Their Own Goals: An Exploratory Investigation Into Why Kids DropOut of Wrestling, Journal of Sport Psychology, vol. 8(3), page: 183-197.
23. C. Rottenstainer et.al (2013), Personal reasons for withdrawal from team sports and the influence of significant others among young athletes. International Journal of Sports Science and Coaching. 8(1) Page 19-32.

 ISSN: 2582 - 2594

EDUCATIONAL STUDIES

കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള കുടിയേറ്റത്തിന്റെ പാറ്റേണുകളും സ്വാധീനങ്ങളും: ഒരു വിശകലനം

ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ പി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
ഗണിതശാസ്ത്ര വിഭാഗം
ഐ എ എസ് ഇ തൃശ്ശൂർ
E-mail: umenon6@gmail.com

സംഗ്രഹം:

പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ പ്രവണതകളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള കുടിയേറ്റത്തിന്റെ മാതൃകകളും പ്രത്യാഘാതങ്ങളും ഈ പ്രബന്ധം പരിശോധിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചലനാത്മകത, കുടിയേറ്റ തീരുമാനങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ, അക്കാദമിക്, കരിയർ ഫലങ്ങളിലെ തുടർന്നുള്ള ഫലങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ദത്തങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, കുടിയേറ്റ പാറ്റേണുകൾ കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ എങ്ങനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകാൻ ഈ പഠനം ലക്ഷ്യമിടുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം, വിദ്യാർത്ഥി കുടിയേറ്റം, പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റം, അന്തർദേശീയ കുടിയേറ്റം, വിദ്യാഭ്യാസ അഭിലാഷങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ, ഗുണനിലവാരപരമായ വിദ്യാഭ്യാസം, സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ, നഗര-ഗ്രാമ വ്യത്യാസം, വിദ്യാഭ്യാസ നയം.

ആമുഖം

വിദ്യാഭ്യാസ അഭിലാഷങ്ങൾ മുതൽ സാമ്പത്തിക അവസരങ്ങൾ വരെയുള്ള വിവിധ ഘടകങ്ങളാൽ സ്വാധീനിക്കപ്പെട്ട ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള കുടിയേറ്റം കേരളത്തിൽ ഒരു സുപ്രധാന പ്രതിഭാസമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രബന്ധം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിലെ പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ഇരട്ട പ്രവണതകളെ പര്യവേക്ഷണം

ചെയ്യുന്നു, ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പിന്നിലെ പ്രേരകശക്തികളെയും അവയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെയും ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന പ്രോഗ്രാമുകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന നിരവധി സർവകലാശാലകളും കോളേജുകളും കേരളത്തിന്റെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയ്ക്ക് അഭിമാനമായുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവേശനം വിപുലീകരിക്കുന്നതിൽ സംസ്ഥാനം കാര്യമായ പുരോഗതി കൈവരിച്ചു, എന്നിട്ടും അസമത്വം നിലനിൽക്കുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് വിദൂര പ്രദേശങ്ങളിൽ.

കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനം നിരവധി പൊതു സർവ്വകലാശാലകളും കോളേജുകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഇവ ആർക്കും സൗകര്യപ്രദവും സാമ്പത്തികമായും കൈവരിക്കാവുന്നതുമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രധാന പൊതു സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയിൽ ചിലത്: കേരള സർവ്വകലാശാല: 1937-ൽ സ്ഥാപിതമായ ഇത് സംസ്ഥാനത്തെ ഏറ്റവും പഴയ സർവ്വകലാശാലകളിലൊന്നാണ്, വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ ബിരുദ, ബിരുദാനന്തര, ഡോക്ടറൽ പ്രോഗ്രാമുകളുടെ വിപുലമായ ശ്രേണി വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കൊച്ചിൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി ഓഫ് സയൻസ് ആൻഡ് ടെക്നോളജി (കുസാറ്റ്): 1971-ൽ സ്ഥാപിതമായ കുസാറ്റ്, സയൻസ്, ടെക്നോളജി, എഞ്ചിനീയറിംഗ് വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവയ്ക്ക് ഊന്നൽ നൽകിയതിന് പേരുകേട്ടതാണ്. ഗവേഷണ സംരംഭങ്ങൾക്കും വ്യവസായവുമായുള്ള സഹകരണത്തിനും ഇത് അറിയപ്പെടുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധി സർവ്വകലാശാല: കോട്ടയത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ സർവ്വകലാശാല 1983 ൽ സ്ഥാപിതമായി, കല, ശാസ്ത്രം, വാണിജ്യം, സാമൂഹിക ശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ പ്രോഗ്രാമുകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല: 1968-ൽ സ്ഥാപിതമായ ഇത് കേരളത്തിന്റെ വടക്കൻ ഭാഗങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും കല, ശാസ്ത്രം, പ്രൊഫഷണൽ പഠനങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിരവധി പ്രോഗ്രാമുകൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു.

പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പുറമേ, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയ്ക്ക് സംഭാവന നൽകുന്ന സ്വകാര്യ സർവ്വകലാശാലകളും കോളേജുകളും കേരളത്തിൽ വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു: അമൃത വിശ്വ വിദ്യാപീഠം: അമൃതപുരിയിലും കോയമ്പത്തൂരിലും മറ്റ് സ്ഥലങ്ങളിലും കാമ്പസുകളുള്ള, ഗവേഷണത്തിനും ഇന്റർ ഡിസിപ്ലിനറി പഠനത്തിനും ഊന്നൽ നൽകുന്ന ഒരു മൾട്ടി-കാമ്പസ് സർവകലാശാല. മണിപ്പാൽ അക്കാദമി ഓഫ് ഹയർ എജ്യുക്കേഷൻ (MAHE), എഞ്ചിനീയറിംഗ്, മാനേജ്മെന്റ്, ഹെൽത്ത്കെയർ തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ വൈവിധ്യമാർന്ന പ്രോഗ്രാമുകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കേരള സ്റ്റേറ്റ് കൗൺസിൽ ഫോർ സയൻസ്, ടെക്നോളജി ആൻഡ് എൻവയോൺമെന്റ് (KSCSTE): സംസ്ഥാനത്തുടനീളമുള്ള ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ ഗവേഷണ വികസന സംരംഭങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നു.

ഈ അടുത്ത കാലത്തായി വിദേശ സർവകലാശാലകളുടെ ഓഫ് ക്യാമ്പസ് സെന്ററുകളും, സ്വകാര്യ സർവകലാശാലകളും തുടങ്ങാൻ കേരളം സർക്കാർ തീരുമാനമെടുത്തിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം അതിന്റെ ഗുണമേന്മയിലും ഉൾക്കൊള്ളലിലും കാര്യമായ പുരോഗതി കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുടിയേറ്റം, ശിക്ഷണത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരം, മേഖലാതല അസമത്വങ്ങൾ എന്നിവ പരിഹരിക്കേണ്ട പ്രധാന വിഷയങ്ങളായി തുടരുന്നു. ഈ രംഗത്ത് സമഗ്രമായ പഠനങ്ങളും നയപരമായ ഇടപെടലുകളും ആവശ്യമാണ്.

 ISSN: 2582 - 2594

വളർച്ചയും വികസനവും

ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും വൈവിധ്യത്തിലും കേരളം ഗണ്യമായ വളർച്ച കൈവരിച്ചു. പുതിയ സർവ്വകലാശാലകളും കോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നത് സംസ്ഥാനത്തുടനീളം, പ്രത്യേകിച്ച് വിദൂരവും താഴ്ന്നതുമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രവേശനം വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പാഠ്യപദ്ധതി പരമ്പരാഗതമായ അച്ചടക്കങ്ങളെയും വളർന്നുവരുന്ന മേഖലകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന വിപുലമായ പരിപാടികൾ ഉൾപ്പെടുത്തി വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. തൊഴിൽ വിപണിയുടെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനായി, ഇൻഫർമേഷൻ ടെക്നോളജി, ബയോടെക്നോളജി, പരിസ്ഥിതി ശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ സ്ഥാപനങ്ങൾ പുതിയ പ്രോഗ്രാമുകൾ അവതരിപ്പിച്ചു.

കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ ഗവേഷണത്തിനും നവീകരണത്തിനും ഊന്നൽ വർധിച്ചുവരികയാണ്. കുസാറ്റ്, അമൃത വിശ്വ വിദ്യാപീഠം തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഗവേഷണ സംരംഭങ്ങൾക്കും വ്യവസായവുമായുള്ള സഹകരണത്തിനും പേരുകേട്ടതാണ്. ഗവേഷണ കേന്ദ്രങ്ങളും ഫണ്ടിംഗ് അവസരങ്ങളും വിപുലീകരിച്ചു, അക്കാദമിക് അന്വേഷണത്തിന്റെയും സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെയും സംസ്കാരത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ എൻറോൾമെന്റ് ക്രമാനുഗതമായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, സ്ത്രീ പങ്കാളിത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ വർധനവുണ്ടായി. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉയർന്ന സാക്ഷരതാ നിരക്കും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള ഊന്നലും ഈ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായിട്ടുണ്ട്, എന്നിരുന്നാലും എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും, പ്രത്യേകിച്ച് പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സമുദായങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവർക്ക് തുല്യമായ പ്രവേശനം ഉറപ്പാക്കുന്നതിൽ വെല്ലുവിളികൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്.

ഗുണനിലവാരവും അക്രഡിറ്റേഷനും

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതും അക്രഡിറ്റേഷൻ നിലവാരം നിലനിർത്തുന്നതും നിരന്തരമായ വെല്ലുവിളികളാണ്. ദേശീയ അന്തർദേശീയ അക്രഡിറ്റേഷൻ ആവശ്യകതകൾ നിറവേറ്റുന്നതിനായി അക്കാദമിക് നിലവാരം, ഫാക്കൽറ്റി യോഗ്യതകൾ, അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ എന്നിവ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സംയോജനം ഒരു പ്രധാന പ്രവണതയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. അധ്യാപനത്തിനും പഠനത്തിനും ഭരണനിർവ്വഹണത്തിനുമായി സ്ഥാപനങ്ങൾ ഡിജിറ്റൽ ടൂളുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നു, വിദ്യാഭ്യാസ അനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വിഭവങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം വിപുലീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, നഗര-ഗ്രാമ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാങ്കേതിക പ്രവേശനത്തിലും അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളിലും അസമത്വങ്ങളുണ്ട്.

അന്താരാഷ്ട്രവൽക്കരണവും സഹകരണവും

കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടുതൽ അന്താരാഷ്ട്ര സഹകരണവും പങ്കാളിത്തവും തേടുന്നു. അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാർത്ഥികളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും ആഗോള ഗവേഷണ സംരംഭങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അക്കാദമിക് പ്രശസ്തി വർധിപ്പിക്കുകയും സാംസ്കാരിക കൈമാറ്റം വളർത്തുകയും ചെയ്യുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

തൊഴിലവസരങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിനായി അക്കാദമിക് പ്രോഗ്രാമുകളെ വ്യവസായ ആവശ്യങ്ങളുമായി വിന്യസിക്കുന്നതിന് ഊന്നൽ വർധിച്ചുവരികയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളെ തൊഴിൽ വിപണിയിലേക്ക് മികച്ച രീതിയിൽ തയ്യാറാക്കുന്നതിനായി സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇന്റേൺഷിപ്പുകൾ, നൈപുണ്യ വികസന പരിപാടികൾ, വ്യവസായ പങ്കാളിത്തം എന്നിവ സംയോജിപ്പിക്കുന്നു.

ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം

ഉൾക്കൊള്ളൽ ഉറപ്പാക്കലും വിദ്യാഭ്യാസപരമായ അസമത്വങ്ങൾ പരിഹരിക്കലും നിർണായക ലക്ഷ്യങ്ങളായി തുടരുന്നു. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ തുല്യത കൈവരിക്കുന്നതിന് ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളും സാമ്പത്തികമായി പിന്നാക്കം നിൽക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളും ഉൾപ്പെടെ, പ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്ത ഗ്രൂപ്പുകളെ പിന്തുണയ്ക്കാൻ ലക്ഷ്യമിട്ടുള്ള നയങ്ങളും പരിപാടികളും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

അക്കാദമിക മികവ്, വളർച്ച, നൂതനത്വം എന്നിവയോടുള്ള ശക്തമായ പ്രതിബദ്ധതയാണ് കേരളത്തിന്റെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. വൈവിധ്യമാർന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും പരിപാടികളും ഉപയോഗിച്ച്, മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ ആവശ്യങ്ങൾക്കും ആഗോള പ്രവണതകൾക്കും മറുപടിയായി സംസ്ഥാനം വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള വെല്ലുവിളികളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതും ഭാവിയിലെ അവസരങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും കേരളത്തിലെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരവും പ്രവേശനക്ഷമതയും നിലനിർത്തുന്നതിനും മുന്നേറുന്നതിനും പ്രധാനമാണ്.

കുടിയേറ്റ പ്രവണതകൾ

കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ അവസരങ്ങൾക്കായി വിദേശത്തേക്ക് കാര്യമായി കുടിയേറുന്നുണ്ട്. സമീപകാല പ്രവണതകൾ പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ കുടിയേറ്റങ്ങളിൽ വർദ്ധനവ് കാണിക്കുന്നു, വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ അഭിലാഷങ്ങളും സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളും സ്വാധീനിക്കുന്നു.

പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റം അഥവാ ഇൻട്രാ-സ്റ്റേറ്റ് മൈഗ്രേഷൻ, ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനായി വിദ്യാർത്ഥികൾ അവരുടെ ജന്മ ജില്ലകളിൽ നിന്ന് കേരളത്തിനുള്ളിലെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് മാറുന്നത് ഉൾപ്പെടുന്നു. സവിശേഷമായ കോഴ്സുകൾ, മെച്ചപ്പെട്ട സൗകര്യങ്ങൾ, ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ വിവിധ ഘടകങ്ങളാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ നയിക്കുന്നു.

സവിശേഷമായ പ്രോഗ്രാമുകളിലേക്കും മികച്ച അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളിലേക്കും പ്ര

വേശനത്തിനായി ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി, കോഴിക്കോട് തുടങ്ങിയ നഗര കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്ക് പതിവായി കുടിയേറുന്നു. സർവ്വകലാശാലകളും പ്രത്യേക കോളേജുകളും ഉൾപ്പെടെ കേരളത്തിലെ പല പ്രമുഖ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ഈ നഗരങ്ങൾ ആതിഥേയത്വം വഹിക്കുന്നു. നഗര-ഗ്രാമീണ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ വിഭവങ്ങളിലും അവസരങ്ങളിലും കാര്യമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. ഈ അസമത്വം പലപ്പോഴും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വിശാലമായ കോഴ്സുകളും സൗകര്യങ്ങളും പ്രവേശനം നേടാൻ കഴിയുന്ന നഗരങ്ങളിലേക്ക് മാറാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ

നിർദ്ദിഷ്ട അക്കാദമിക് പ്രോഗ്രാമുകളുടെ ലഭ്യത, വിപുലമായ ഗവേഷണ സൗകര്യങ്ങൾ, നഗര കേന്ദ്രങ്ങളിലെ പാഠ്യേതര പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവ വികസിത പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ ആകർഷിക്കുന്നു. ആധുനിക ലൈബ്രറികൾ, ലബോറട്ടറികൾ, ഹോസ്റ്റൽ താമസസൗകര്യങ്ങൾ എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള മെച്ചപ്പെട്ട അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളാണ് വിദ്യാർത്ഥികളെ നഗര സ്ഥാപനങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ.

ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളും നഗര സ്ഥാപനങ്ങളിലെ മികച്ച അക്കാദമിക് ഫലങ്ങളും സ്ഥലം മാറ്റാനുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ തീരുമാനങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കുന്നു. മികച്ച വിഭവങ്ങളിലേക്കും അവസരങ്ങളിലേക്കും ഉള്ള പ്രവേശനം കാരണം പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റം പലപ്പോഴും മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ ഫലങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഇത് വർദ്ധിച്ച ജീവിതച്ചെലവുകൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വീട്ടിൽ നിന്ന് മാറിത്താമസിക്കുന്ന വെല്ലുവിളികൾക്കും കാരണമാകും. നഗരങ്ങളിലെ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് വർദ്ധിച്ച എൻറോൾമെന്റ് അനുഭവപ്പെടുകയും വിഭവവിഹിതം, അടിസ്ഥാന സൗകര്യ ആവശ്യങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരം നിലനിർത്തൽ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വെല്ലുവിളികൾ നേരിടേണ്ടിവരികയും ചെയ്യും. വൈവിധ്യമാർന്ന വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് നഗര സ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുമ്പോൾ, ഗ്രാമീണമേഖലകളിൽ വൈദഗ്ധ്യമുള്ള വ്യക്തികളുടെ അഭാവം നേരിടേണ്ടി വന്നേക്കാം, ഇത് പ്രാദേശിക വികസനത്തെയും സാമ്പത്തിക വളർച്ചയെയും ബാധിക്കും.

അന്താരാഷ്ട്ര കുടിയേറ്റ പ്രവണതകൾ

കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ വിദേശത്ത് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനെയാണ് അന്താരാഷ്ട്ര കുടിയേറ്റം എന്നുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഈ പ്രവണത ആഗോളസമ്പർക്കവും വിപുലമായ അക്കാദമിക് അവസരങ്ങളും തേടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിശാലമായ ചലനത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ്, യുണൈറ്റഡ് കിംഗ്ഡം, ഓസ്ട്രേലിയ, കാനഡ, യൂറോപ്പ് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങൾ പതിവായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഈ പ്രദേശങ്ങൾ അവരുടെ അഭിമാനകരമായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും വൈവിധ്യമാർന്ന അക്കാദമിക് പ്രോഗ്രാമുകൾക്കും പേരുകേട്ടതാണ്. പ്രാദേശികമായി ലഭ്യമല്ലാത്ത പ്രത്യേക പ്രോഗ്രാമുകൾക്കായുള്ള ആഗ്രഹം, ആഗോള അക്കാദമിക് നിലവാരത്തിലേക്കുള്ള സമ്പർക്കം, അന്താരാഷ്ട്ര തൊഴിൽ വിപണികളിലെ മികച്ച തൊഴിൽസാധ്യതകൾ എന്നിവ പ്രധാന പ്രചോദനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

അന്താരാഷ്ട്ര കുടിയേറ്റത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ

അന്തർദേശീയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രശസ്തിയും അവയുടെ വിപുലമായ ഗവേഷണ അവസരങ്ങളും ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം തേടുന്ന കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികളെ ആകർഷിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനും അന്തർദേശീയ വീക്ഷണങ്ങൾ നേടാനുമുള്ള അവസരം നിരവധി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരു പ്രധാന ആകർഷണമാണ്.

അന്താരാഷ്ട്ര ബിരുദങ്ങൾക്ക് കരിയർ സാധ്യതകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ആഗോള തൊഴിൽ വിപണികളിലേക്ക് പ്രവേശനം നൽകാനും കഴിയും, ഇത് അന്തർദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ആകർഷകമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ആക്കി മാറ്റുന്നു.

അന്തർദ്ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മൂല്യവത്തായ ആഗോളസമ്പർക്കവും വിപുലമായ കഴിവുകളും നൽകുന്നു, അവരുടെ തൊഴിൽ സാധ്യതയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സാംസ്കാരിക ക്രമീകരണം, സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ, കുടുംബത്തിൽ നിന്നുള്ള അകലം തുടങ്ങിയ വെല്ലുവിളികളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒഴുക്ക് പ്രാദേശിക തൊഴിലാളികളിൽ നൈപുണ്യ വിടവ് സൃഷ്ടിക്കും. എന്നിരുന്നാലും, മടങ്ങിവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ പലപ്പോഴും കേരളത്തിന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയ്ക്കും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും പ്രയോജനകരമാകുന്ന പുതിയ കഴിവുകളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും കൊണ്ടുവരുന്നു. വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ കാരണം കുടുംബങ്ങൾക്ക് വൈകാരികവും സാമ്പത്തികവുമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം-അനുബന്ധ ചെലവുകളും കുടുംബ ചലനാത്മകതയിലേക്കുള്ള ക്രമീകരണങ്ങളും.

പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ താരതമ്യ വിശകലനം

പ്രധാനമായും സംസ്ഥാനത്തിനകത്തുള്ള മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസ വിഭവങ്ങളും അവസരങ്ങളും തേടലാണ് ഇതിന് പ്രേരണയായിരിക്കുന്നത്. മെച്ചപ്പെടുത്തിയ അക്കാദമിക് പ്രകടനവും പ്രത്യേക പ്രോഗ്രാമുകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനവും ഉൾപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങളിൽ ചിലവ്, പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വെല്ലുവിളികൾ ഉൾപ്പെട്ടേക്കാം. ആഗോള സമ്പർക്കം, ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം, മെച്ചപ്പെട്ട തൊഴിൽ സാധ്യതകൾ എന്നിവയ്ക്കായുള്ള ആഗ്രഹമാണ് ഇതിന് പ്രേരകശക്തി. മെച്ചപ്പെട്ട തൊഴിലവസരവും ആഗോള കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഉൾപ്പെടുന്ന ഫലങ്ങളിൽ ഉയർന്ന ചെലവുകളും സാംസ്കാരിക വെല്ലുവിളികളും ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇത് നഗരവിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വികസനത്തിന് സംഭാവന നൽകുകയും പ്രാദേശിക അസമത്വങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ഇത് നഗര-ഗ്രാമ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിഭജനം വർദ്ധിപ്പിക്കും. കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആഗോള ഇടപഴകൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അന്തർദേശീയ സഹകരണത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. സാമ്പത്തിക ആഘാതത്തിൽ സാധ്യതയുള്ള പണമയയ്ക്കലും വൈദഗ്ധ്യമുള്ള പ്രൊഫഷണലുകളുടെ തിരിച്ചുവരവും ഉൾപ്പെടുന്നു, എന്നാൽ ഇത് പ്രാദേശിക സ്ഥാപനങ്ങൾ ആഗോളതലത്തിൽ മത്സരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണ മേഖലയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളിലുള്ള നിക്ഷേപം പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആവശ്യകത കുറയ്ക്കുകയും സംസ്ഥാനത്തുടനീളമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ അവ

ISSN: 2582 - 2594

സരങ്ങൾ സന്തുലിതമാക്കുകയും ചെയ്യും. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥി ജനസംഖ്യ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനും ഗുണനിലവാരമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നിലനിർത്തുന്നതിനും നഗരസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് മതിയായ പിന്തുണ ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉറപ്പാക്കേണ്ടതാണ്.

അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാഭ്യാസം പിന്തുടരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാരം ലഘൂകരിക്കുന്നതിന് സ്കോളർഷിപ്പുകളും സാമ്പത്തികസഹായവും നൽകുന്നു. അന്താരാഷ്ട്ര പഠനങ്ങളിൽ നിന്ന് മടങ്ങിവരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ ആഗോള അനുഭവങ്ങൾ പ്രാദേശിക തൊഴിൽ വിപണിയിൽ സമന്വയിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതിന് കരിയർ സേവനങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള കുടിയേറ്റം, പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചലനാത്മകതയുടെ ചലനാത്മക സ്വഭാവത്തെയും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ ഭൂപ്രകൃതിയിൽ അതിന്റെ സ്വാധീനത്തെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രവണതകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്, നയരൂപകർത്താക്കൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മൂല്യവത്തായ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകുന്നു, സമതുലിതമായ വിദ്യാഭ്യാസ വികസനത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുകയും ആഗോള എക്സ്പോഷറിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ പരമാവധിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തന്ത്രങ്ങളുടെ ആവശ്യകത ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നു.

വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുമായുള്ള അഭിമുഖങ്ങൾ വൈവിധ്യമാർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളും പുതിയ സാംസ്കാരിക സന്ദർഭങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നതിലെ വെല്ലുവിളികളും എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. ഈ അനുഭവങ്ങൾ പലപ്പോഴും മെച്ചപ്പെട്ട തൊഴിൽ അവസരങ്ങളിലേക്കും ആഗോള നെറ്റ്‌വർക്കുകളിലേക്കും നയിക്കുന്നു. അന്തർദേശീയ കുടിയേറ്റം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മൂല്യവത്തായ ആഗോള കാഴ്ചപ്പാടുകളും കഴിവുകളും നൽകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സാംസ്കാരിക ക്രമീകരണം, സാമ്പത്തിക ബാധ്യതകൾ തുടങ്ങിയ വെല്ലുവിളികളും ഇത് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ തിരിച്ചുവരവ് കേരളത്തിലെ തൊഴിലാളികൾക്ക് പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകളും വൈദഗ്ധ്യവും കൊണ്ടുവരും.

പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള കുടിയേറ്റം കേരളത്തിന് കാര്യമായ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളെയും വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളെയും കുടുംബങ്ങളെയും വിശാലമായ സമൂഹത്തെയും ബാധിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുടിയേറ്റം കേരളത്തിന്റെ സമൂഹത്തിന്റെയും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെയും വിവിധ വശങ്ങളെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ സമഗ്രമായ വീക്ഷണം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രബന്ധം, സ്വാധീനങ്ങളെ പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യുന്നു.

പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റം പലപ്പോഴും നഗരപ്രദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളുടെ ആവശ്യകത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ വികസനം, നിലവിലുള്ള സൗകര്യങ്ങളുടെ വിപുലീകരണം, പാർപ്പിടം, ഗതാഗതം തുടങ്ങിയ അനുബന്ധ സേവനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കൽ എന്നിവയിലൂടെ ഇത് പ്രാദേശിക സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കും.

വിദ്യാർത്ഥികൾ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്ന് നഗരങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറുമ്പോൾ, ഗ്രാമീണ മേഖലകളിൽ കഴിവുകളുടെയും സാമ്പത്തിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും ചോർച്ച അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. ഇത് പ്രാദേശിക അസമത്വങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പ്രാദേശിക സാമ്പത്തിക വികസനത്തെ

ബാധിക്കുകയും സംസ്ഥാനത്തിനുള്ളിലെ അസമമായ വളർച്ചയ്ക്ക് സംഭാവന നൽകുകയും ചെയ്യും.

പ്രാദേശികമായി കുടിയേറുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്ക്, താമസം, ഗതാഗതം, മറ്റ് ജീവിതച്ചെലവ് എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അധിക ചിലവുകൾ ഉണ്ട്. ഈ സാമ്പത്തിക ഭാരം കുടുംബസ്രോതസ്സുകളെ, പ്രത്യേകിച്ച് താഴ്ന്നവരുമാനമുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽ ബുദ്ധിമുട്ട് ഉണ്ടാക്കും. വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, സാമ്പത്തിക ആഘാതം കൂടുതൽ പ്രകടമാണ്. ട്യൂഷൻ ഫീസ്, ജീവിതച്ചെലവ്, യാത്രാചെലവുകൾ, കറൻസി വിനിമയ നിരക്കുകൾ എന്നിവ കുടുംബങ്ങൾക്ക് കാര്യമായ സാമ്പത്തിക വെല്ലുവിളികൾ സൃഷ്ടിക്കും. സ്കോളർഷിപ്പുകൾ, സാമ്പത്തിക സഹായം, പണമയയ്ക്കൽ എന്നിവ ഈ ചെലവുകൾ ലഘൂകരിക്കുന്നതിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ പലപ്പോഴും പഠന ഇടവേളകളിൽ മാത്രം ജോലി ചെയ്ത് അവരുടെ കുടുംബങ്ങളിലേക്ക് പണമയയ്ക്കുന്നു. ഗാർഹിക വരുമാനം വർധിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെയും പ്രാദേശിക ബിസിനസുകളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിലൂടെയും ഈ പണമയയ്ക്കലുകൾക്ക് പ്രാദേശിക സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് നല്ല സംഭാവന നൽകാൻ കഴിയും. മടങ്ങിയെത്തുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രാദേശിക തൊഴിൽ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന പുതിയ കഴിവുകൾ, അറിവുകൾ, ആഗോള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എന്നിവ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും. ഇത് കേരളത്തിന്റെ തൊഴിൽ വിപണിയിൽ നവീകരണത്തിനും സംരംഭകത്വത്തിനും മത്സരക്ഷമതയ്ക്കും കാരണമാകും.

സാമൂഹിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ

പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റത്തിന് നഗര-ഗ്രാമ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാമൂഹിക വിഭജനം ഉയർത്തിക്കാട്ടാൻ കഴിയും. നഗരങ്ങളിലേക്ക് മാറുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ പുതിയ സാമൂഹിക ചുറ്റുപാടുകളോടും സാംസ്കാരിക സാഹചര്യങ്ങളോടും പൊരുത്തപ്പെടുന്നതിൽ പലപ്പോഴും വെല്ലുവിളികൾ നേരിടുന്നു, ഇത് അവരുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള ക്ഷേമത്തെയും അക്കാദമിക് പ്രകടനത്തെയും ബാധിക്കും.

വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ വൈവിധ്യമാർന്ന സംസ്കാരങ്ങളോടും സാമൂഹിക രീതികളോടും സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നു. ഈ ആഗോള വീക്ഷണം അവരുടെ വ്യക്തിത്വ വികസനത്തെ സമ്പന്നമാക്കുകയും അവർ കേരളത്തിലേക്ക് മടങ്ങുമ്പോൾ സാംസ്കാരിക വിനിമയത്തിന് സംഭാവന നൽകുകയും ചെയ്യും.

കുട്ടികളിൽ നിന്നുള്ള ശാരീരിക വേർപിരിയൽ കാരണം കുടുംബങ്ങൾക്ക് വൈകാരിക പിരിമുറുക്കം അനുഭവപ്പെടാം, പ്രത്യേകിച്ചും വിദ്യാർത്ഥികൾ അന്തർദേശീയമായി കുടിയേറുമ്പോൾ. ഇത് കുടുംബബന്ധങ്ങളെയും ചലനാത്മകതയെയും ബാധിക്കും. കുടുംബങ്ങൾ പലപ്പോഴും വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സാമ്പത്തികവും വൈകാരികവുമായ സഹായം നൽകുന്ന പിന്തുണാ സംവിധാനമായി മാറുന്നു. അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാഭ്യാസം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ കുടുംബങ്ങളുടെ പങ്കാളിത്തം കുടുംബബന്ധങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തും, മാത്രമല്ല കുടുംബാംഗങ്ങളുടെ മേൽ അധിക ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

ISSN: 2582 - 2594

വിദ്യാഭ്യാസ അഭിലാഷങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും

ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുടിയേറ്റം, കുടുംബങ്ങളിലും സമൂഹങ്ങളിലും ഉള്ള വിദ്യാഭ്യാസ നേട്ടത്തിലും തൊഴിൽ വിജയത്തിലും ഉയർന്ന ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ ഇടയാക്കും. ഇത് സംസ്ഥാനത്തുടനീളമുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരത്തിലും അഭിലാഷങ്ങളിലും പുരോഗതി കൈവരിക്കും. നഗരപ്രദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സാന്നിധ്യവും അവരുടെ മടങ്ങിവരവും പുതിയ ആശയങ്ങൾ, സമ്പ്രദായങ്ങൾ, നെറ്റ്‌വർക്കുകൾ എന്നിവ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പ്രാദേശിക സമൂഹങ്ങളെ സ്വാധീനിക്കും. ഇത് സാമൂഹിക വികസനത്തിനും സാമൂഹിക ഇടപെടലിനും സംഭാവന നൽകും.

വിദേശത്ത് പഠിച്ച വിദ്യാർത്ഥികൾ പലപ്പോഴും ആഗോള സംസ്കാരങ്ങളെയും സമ്പ്രദായങ്ങളെയും കുറിച്ച് കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ സാംസ്കാരിക വൈദഗ്ധ്യത്തിന് കൂടുതൽ അന്താരാഷ്ട്ര സഹകരണവും സാംസ്കാരിക ഇടപെടലുകളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലൂടെ കേരളത്തിന് പ്രയോജനം ലഭിക്കും. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ കുടിയേറ്റം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും ഉയർന്ന സാമൂഹിക ചലനത്തിന് സംഭാവന നൽകും. വിപുലമായ കഴിവുകളും യോഗ്യതകളും നേടുന്നതിലൂടെ, വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മികച്ച തൊഴിലവസരങ്ങൾ ആർജിക്കാനും സാമൂഹിക പുരോഗതിക്ക് സംഭാവന നൽകാനും കഴിയും.

പ്രാദേശിക അസമത്വങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിന്, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങളും അവസരങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ നയങ്ങൾ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണം. ഇത് പ്രാദേശിക കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആവശ്യകത കുറയ്ക്കുകയും സമതുലിതമായ പ്രാദേശിക വികസനം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രാദേശികമായും അന്തർദേശീയമായും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സാമ്പത്തിക സഹായം വിപുലീകരിക്കുന്നത് കുടുംബങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക ഭാരം ലഘൂകരിക്കാനും വിദ്യാഭ്യാസം പ്രാപ്യമാണെന്ന് ഉറപ്പാക്കാനും കഴിയും.

കൗൺസിലിംഗ്, കരിയർ ഗൈഡൻസ്, സാമ്പത്തിക ആസൂത്രണം എന്നിവ പോലെ പ്രാദേശികമായും അന്തർദേശീയമായും കുടിയേറുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള പിന്തുണാ സേവനങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നത്, അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പൊരുത്തപ്പെടാനും വിജയിക്കാനും അവരെ സഹായിക്കും. വിദ്യാർത്ഥി കുടിയേറ്റത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും വൈകാരികവുമായ വെല്ലുവിളികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന കുടുംബങ്ങൾക്ക് വിഭവങ്ങളും പിന്തുണയും നൽകുന്നത് കുടുംബത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും സമ്മർദ്ദം കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യും.

നയപരമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും ശുപാർശകളും

വിദ്യാർത്ഥി കുടിയേറ്റത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന നിലവിലെ നയങ്ങൾ പ്രാദേശികവും അന്തർദേശീയവുമായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള പിന്തുണ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കണം. ഗ്രാമീണമേഖലയിലെ അടിസ്ഥാന സൗകര്യങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുക, അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് സാമ്പത്തിക സഹായം നൽകുക എന്നിവയും പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

സംസ്ഥാനത്തുടനീളം ഗുണമേന്മയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് തുല്യമായ പ്രവേശനം ഉറപ്പാ

ക്കുകയും ആഗോള സമ്പർക്കത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിന്, കുടിയേറ്റ പ്രവണതകളെ ഫലപ്രദമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളും നയരൂപീകരണ നിർമാതാക്കളും വികസിപ്പിക്കണം. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര കുടിയേറ്റം വിദ്യാർത്ഥികൾ, കുടുംബങ്ങൾ, വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ, ആതിഥേയ രാജ്യങ്ങൾ എന്നിവയെ വ്യത്യസ്തമായ വെല്ലുവിളികളിലേക്ക് നയിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒറ്റപ്പെട്ട അനുഭവം കുറയ്ക്കുന്നതിനും അവരുടെ സംയോജന പ്രക്രിയ സുഗമമാക്കുന്നതിനും ഫലപ്രദമായ പിന്തുണാ സംവിധാനങ്ങളും നയങ്ങളും വികസിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം അതീവ പ്രധാനമാണ്.

ഗാർഹിക വിദ്യാർത്ഥികളെ അപേക്ഷിച്ച് അന്തർദ്ദേശീയ വിദ്യാർത്ഥികൾ പലപ്പോഴും ഉയർന്ന ട്യൂഷൻ ഫീസ് അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഇത് ഗണ്യമായ സാമ്പത്തിക ബാധ്യതയാണ്, പ്രത്യേകിച്ച് ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ. ട്യൂഷനു പുറമേ, താമസം, ഭക്ഷണം, ഗതാഗതം, ആരോഗ്യ ഇൻഷുറൻസ് എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള ജീവിതച്ചെലവുകൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ വഹിക്കണം. ആതിഥേയ രാജ്യത്തെയും നഗരത്തെയും ആശ്രയിച്ച് ഈ ചെലവുകൾ വ്യാപകമായി വ്യത്യാസപ്പെടാം.

വിനിമയ നിരക്കിലെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ വിദ്യാഭ്യാസച്ചെലവിനെയും ജീവിതച്ചെലവിനെയും ബാധിക്കും, ഇത് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവരുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും ബജറ്റും സാമ്പത്തികം ഫലപ്രദമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതും ബുദ്ധിമുട്ടാക്കുന്നു.

പല സ്ഥാപനങ്ങളും സ്കോളർഷിപ്പുകളും സാമ്പത്തിക സഹായങ്ങളും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുമ്പോൾ, മത്സരം തീവ്രമായിരിക്കും. കൂടാതെ, എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അവരുടെ ചെലവുകൾ വഹിക്കുന്നതിന് മതിയായ ധനസഹായ അവസരങ്ങളിലേക്ക് പ്രവേശനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല.

വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനങ്ങളിലെ വ്യത്യാസങ്ങൾ

അന്തർദേശീയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വ്യത്യസ്ത അധ്യാപന രീതികളും അക്കാദമിക് പ്രതീക്ഷകളും നേരിടേണ്ടി വന്നേക്കാം-അത് തരണം ചെയ്യൽ വെല്ലുവിളിയാകും. പുതിയ പാഠ്യപദ്ധതികളോടും വിലയിരുത്തൽ ശൈലികളോടും പൊരുത്തപ്പെടുന്നത് അക്കാദമിക് പ്രകടനത്തെ ബാധിക്കും. മാതൃഭാഷയല്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കുന്നവർ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിദേശ ഭാഷയിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഭാഷാ വൈദഗ്ധ്യത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നേക്കാം, ഇത് പ്രഭാഷണങ്ങൾ, പൂർത്തിയാക്കുക, ചർച്ചകളിൽ പങ്കെടുക്കുക എന്നിവയെ ബാധിക്കും.

ഒരു പുതിയ സാംസ്കാരിക അന്തരീക്ഷവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നത് വെല്ലുവിളി നിറഞ്ഞതാണ്. സാമൂഹിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ, സമ്പ്രദായങ്ങൾ, ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയിലെ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയോ സംസ്കാരത്തെ ഞെട്ടിക്കുന്നതോ ആയ വികാരങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചേക്കാം.

ഒരു പുതിയ രാജ്യത്ത് സോഷ്യൽ നെറ്റ്‌വർക്കുകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതും സുഹൃത്തുക്കളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഗൃഹാതുരത്വം അനുഭവപ്പെടുകയും വ്യത്യസ്ത പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള സമപ്രായക്കാരുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ പാടുപെടുകയും ചെയ്യാം.

ISSN: 2582 - 2594

വൈകാരികവും മാനസികവുമായ വെല്ലുവിളികൾ

ഒരു പുതിയ അക്കാദമികവും സാമൂഹികവുമായ അന്തരീക്ഷവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്നതിന്റെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ, സമ്മർദ്ദവും ഉത്കണ്ഠയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇടയാക്കും. കുടുംബത്തിലും പരിചിതമായ പിന്തുണാ സംവിധാനങ്ങളിലും നിന്നുള്ള ദൂരത ഈ വികാരങ്ങളെ തീവ്രമാക്കാം. അന്തർദേശീയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് മാനസികാരോഗ്യ സേവനങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം നാവിഗേറ്റ് ചെയ്യാൻ സങ്കീർണ്ണമാകാമെങ്കിലും, ചിലപ്പോൾ അവർക്ക് കളങ്കം ഭയപ്പെടാനോ, സഹായം തേടുന്നതിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനോ സാധ്യതയുണ്ട്. കുടുംബത്തെയും പരിചിതമായ ചുറ്റുപാടുകളെയും വിട്ടുനിൽക്കുന്നത് ഗൃഹാതുരത്വം ഉണർത്താനിടയാക്കുകയും, ഇത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വൈകാരിക ക്ഷേമത്തെയും ആകെ അക്കാദമിക് പ്രകടനത്തെയും പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കാനിടയാക്കുകയും ചെയ്യാം.

നിയമപരവും ഭരണപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ

നാവിഗേറ്റിംഗ് വിസയും ഇമിഗ്രേഷൻ നിയന്ത്രണങ്ങളും സങ്കീർണ്ണവും സമയമെടുക്കുന്നതുമാണ്. പോളിസികളിലോ വിസ നിലയിലോ ഉള്ള മാറ്റങ്ങൾ ആതിഥേയ രാജ്യത്ത് താമസിക്കാനും പഠിക്കാനുമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവിനെ ബാധിക്കും. വർക്ക് പെർമിറ്റുകളിലും തൊഴിലവസരങ്ങളിലും ഉള്ള നിയന്ത്രണങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠനകാലത്ത് വരുമാനം നേടാനും തൊഴിൽ പരിചയം നേടാനുമുള്ള കഴിവിനെ പരിമിതപ്പെടുത്തും.

അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രാദേശിക നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും പാലിക്കണം, അത് അവരുടെ മാതൃരാജ്യത്തിൽ നിന്ന് കാര്യമായി വ്യത്യാസപ്പെട്ടേക്കാം. നിയമപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിന് ഈ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുകയും പാലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് നിർണായകമാണ്. അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവർ നൽകുന്ന പിന്തുണയുടെ തലത്തിൽ സ്ഥാപനങ്ങൾ വ്യത്യാസപ്പെടാം. വിദ്യാർത്ഥികളെ അവരുടെ പുതിയ പരിതസ്ഥിതിയുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ സഹായിക്കുന്നതിന് സമഗ്രമായ ഓറിയന്റേഷനും ഇന്റഗ്രേഷൻ പ്രോഗ്രാമുകളും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ട്യൂട്ടറിംഗ്, ഭാഷാ സഹായം എന്നിവ പോലുള്ള അക്കാദമിക് പിന്തുണാ സേവനങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം, അക്കാദമികമായി വിജയിക്കാനുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കഴിവിനെ വളരെയധികം സ്വാധീനിക്കും.

സാംസ്കാരിക വ്യത്യാസങ്ങളെ ബഹുമാനിക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു 'ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അന്തരീക്ഷം' സ്ഥാപനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കണം. ജീവനക്കാർക്ക് സാംസ്കാരിക പരിശീലനം നൽകുന്നതും പിന്തുണ നൽകുന്ന കാമ്പസ് കമ്മ്യൂണിറ്റിയെ വളർത്തുന്നതും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

അന്തർദ്ദേശീയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പ്രാദേശിക കമ്മ്യൂണിറ്റിയുമായി ഇടപഴകാൻ പരിമിതമായ അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം, ഇത് അവരുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള അനുഭവത്തെയും ആതിഥേയ സമൂഹത്തിലേക്കുള്ള സംയോജനത്തെയും ബാധിക്കും. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള അന്താരാഷ്ട്ര കുടിയേറ്റം സാമ്പത്തികവും അക്കാദമികവുമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ മുതൽ വൈകാരികവും നിയമപരവുമായ ആശങ്കകൾ വരെ നിരവധി വെല്ലുവിളികൾ അവതരിപ്പിക്കു

ന്നു. ഈ വെല്ലുവിളികളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിന് വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ, കുടുംബങ്ങൾ, നയരൂപകർത്താക്കൾ എന്നിവരിൽ നിന്നുള്ള പിന്തുണ ഉൾപ്പെടുന്ന സമഗ്രമായ സമീപനം ആവശ്യമാണ്. അത്യാവശ്യമായ സഹായവും വിഭവങ്ങളും നൽകുന്നതിലൂടെ, ഈ തടസ്സങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാനും അവരുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസ അനുഭവം മെച്ചപ്പെടുത്താനും അന്താരാഷ്ട്ര വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കാനും സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കഴിയും.

കുടിയേറാനുള്ള വ്യത്യസ്ത പ്രേരണകൾ

സെന്റർ ഫോർ പബ്ലിക് പോളിസി റിസർച്ചിന്റെ (സിപിപിആർ) യൂത്ത് ലീഡർഷിപ്പ് ഫെല്ലോഷിപ്പിന്റെ (വൈഎൽഎഫ്) ഭാഗമായി 104 വിദ്യാർത്ഥി കുടിയേറ്റക്കാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി 2023ൽ നടത്തിയ "കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള യുവജന കുടിയേറ്റം" എന്ന പഠനം ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് പിന്നിലെ വൈവിധ്യമാർന്ന മാതൃകകളിലേക്കും പ്രചോദനങ്ങളിലേക്കും വെളിച്ചം വീശുന്നു. കുടിയേറ്റം ചെയ്യാനുള്ള പ്രേരണ, രണ്ട് ലിംഗക്കാരുടെ കുടിയേറ്റ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം, കുടുംബ വരുമാന നിലവാരത്തിന്റെ പങ്ക്, യുവാക്കളെ ഈ തീരുമാനം എടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന അഭിലാഷങ്ങൾ, കുടിയേറ്റം വ്യക്തിയിൽ ചെലുത്തുന്ന ആഘാതം തുടങ്ങിയ വശങ്ങൾ ഈ ഭാഗം പ്രത്യേകമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. സർവേയിലൂടെ വിശകലനം ചെയ്ത ഈ ഘടകങ്ങളും പ്രവണതകളും ഓരോന്നും കേരളത്തിലെ യുവാക്കളുടെ മാനസികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും കുടിയേറ്റം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലൂടെ അവർ വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ഉൾക്കാഴ്ച നൽകുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥി കുടിയേറ്റക്കാരുടെ പ്രചോദനത്തിന്റെ 45% വിദ്യാഭ്യാസ ആവശ്യങ്ങൾക്കപ്പുറമാണെന്ന് വിവരങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു; അവർ വിദ്യാഭ്യാസം കുടിയേറ്റത്തിനുള്ള വഴിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ 45% സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ, കുടിയേറ്റം ചെയ്യാനുള്ള പ്രേരണകളിൽ ലിംഗ വ്യത്യാസം വെളിപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിൽ നിന്നുള്ള ഭൂരിഭാഗം സ്ത്രീ വിദ്യാർത്ഥികളും (78%) ഉൾച്ചേർക്കൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന, മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതശൈലി പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന, സാമൂഹിക അവഹേളനങ്ങളിൽ നിന്നും സ്റ്റീരിയോടൈപ്പുകളിൽ നിന്നും മുക്തമായ ഒരു സമൂഹം തേടി കുടിയേറാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഇത്തരം കണ്ടെത്തലുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് യുവതീ യുവാക്കൾ കുടിയേറ്റത്തെ വ്യക്തിപരമായ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള ഒരു യാത്രയായി മാത്രമല്ല, സമത്വവും അവസരവും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന കൂടുതൽ ലിബറൽ ക്രമീകരണത്തിലേക്കുള്ള വഴിയായാണ് കാണുന്നത്. പാലക്കാട് സ്വദേശിനിയും നിലവിൽ യുകെയിൽ താമസിക്കുന്നതുമായ രമ്യ (പേര് മാറ്റി) പറഞ്ഞു, "കേരളത്തിൽ വളർന്നതിനാൽ, പരിമിതമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ഒതുങ്ങുന്നതായി എനിക്ക് തോന്നി. എന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ എന്നെപ്പോലുള്ള പെൺകുട്ടികളുടെ പരമ്പരാഗത പ്രതീക്ഷകളെ മറികടക്കുന്നു. എന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നതിന് വിദേശത്ത് കൂടുതൽ തുറന്ന മനസ്സുള്ള സമൂഹങ്ങൾ പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യാൻ ഇത് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചു, കാരണം സാമൂഹിക പ്രതീക്ഷകൾ എന്റെ തീരുമാനത്തിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി".

മറുവശത്ത്, അനുയോജ്യമായ തൊഴിൽ അവസരങ്ങളുടെ അഭാവം, സംസ്ഥാനത്തെ യോഗ്യതകൾ, കഴിവുകൾ, ശമ്പളം എന്നിവ തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേട് തുടങ്ങിയ കാരണങ്ങളാൽ

യുവാക്കൾ കൂടുതൽ ചായ്‌വ് കാണിക്കുന്നു. കുടിയേറ്റം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ 48% പുരുഷന്മാർ (നേരത്തെ 45% വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കുടിയേറാത്തവർ) ജീവിതശൈലിയും സാമൂഹിക സ്വാതന്ത്ര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വശങ്ങളും പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്ന് പഠനം കാണിക്കുന്നു. ഈ വ്യത്യാസം ലിംഗഭേദങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള വ്യത്യസ്ത അഭിലാഷങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, ശാക്തീകരണത്തിനും മാറ്റത്തിനുമുള്ള ഒരു വേദിയായി കുടിയേറ്റത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകൾക്ക്.

കുടിയേറ്റം ചെയ്യാനുള്ള തീരുമാനത്തിലെ വരുമാന ആഘാതം

പഠനമനുസരിച്ച്, പ്രതികരിച്ചവരിൽ 60% പേരും വാർഷിക വരുമാനം 5 ലക്ഷം രൂപയിൽ താഴെയാണ്. പരിമിതമായ സാമ്പത്തിക സ്രോതസ്സുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, പ്രധാനമായും ബാങ്ക് ലോണുകളുടെ ലഭ്യതയും ട്രാവൽ ഏജൻസികൾ നൽകുന്ന വാതിൽപ്പുറ സേവനങ്ങളുടെ സൗകര്യവും കാരണം പല വ്യക്തികൾക്കും ഇപ്പോഴും ഈ നീക്കം നടത്താൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഒരാൾക്ക് 8 ലക്ഷം മുതൽ 35–45 ലക്ഷം രൂപ വരെയാണ് ഇവർ വിദ്യാഭ്യാസ വായ്പ നൽകുന്നത്. 2022 സെപ്റ്റംബർ 7-ന് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ലേഖനത്തിൽ, സംസ്ഥാനതല ബാങ്കേഴ്സ് കോൺഫറൻസ് (എസ്എൽബിസി) പ്രകാരം കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ വായ്പകളിൽ വർധനയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മൊത്തം കുടിശ്ശിക തുക 2019 മാർച്ചിൽ 9,841 കോടി രൂപയിൽ നിന്ന് 11,061 രൂപയായി ഉയർന്നുവെന്നും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തു.

പ്രതികരിച്ചവരിൽ 41% പേരും തീരുമാനമെടുക്കൽ പ്രക്രിയയിൽ തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങൾ വഹിച്ച നിർണായക പങ്കിനെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതായി വിവരങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു. കുടുംബങ്ങൾ, സ്വന്തം സാമ്പത്തിക പരിമിതികൾ പരിഗണിക്കാതെ, കാര്യമായ അപകടസാധ്യതകൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ തയ്യാറാവുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ പ്രവണതയും ഇത് കാണിച്ചു. കുടുംബ വാർഷിക വരുമാനത്തിൽ 5 ലക്ഷം രൂപയിൽ താഴെയുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരിൽ 56% പേരും കുടിയേറ്റ തീരുമാനങ്ങളിൽ തങ്ങളുടെ കുടുംബത്തെ പ്രധാന സ്വാധീനമായി തിരിച്ചറിയുന്നു. മക്കളുടെ കുടിയേറ്റ അഭിലാഷങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നതിനായി അവർ പലപ്പോഴും സ്വത്ത് പണയപ്പെടുത്തുകയും വലിയ വായ്പകൾ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പിന്തുണ വൈകാരികവും സാമ്പത്തികവുമാണ്, കുടുംബബന്ധങ്ങൾ കുടിയേറ്റ പ്രക്രിയയെ എത്രത്തോളം നയിക്കുകയും സുഗമമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് ഇത് കാണിക്കുന്നു.

നമ്മൾ ഇവിടെ നിന്ന് എവിടെ പോകും?

ഒരു സംസ്ഥാനമെന്ന നിലയിലും സമൂഹമെന്ന നിലയിലും കേരളത്തിന് അന്തർലീനമായ മറ്റ് ഘടകങ്ങൾക്കൊപ്പം സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങൾ, സാമ്പത്തിക ഘടകങ്ങൾ, നിലവിലെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം, ജീവിതശൈലി എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ, വിവിധ വീക്ഷണകോണുകളിൽ നിന്നുള്ള ചർച്ചയ്ക്ക് അർഹമായ ഒരു ബഹുമുഖ വിഷയമാണ് കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥി കുടിയേറ്റം. തികച്ചും യാദൃശ്ചികത എന്നതിലുപരി ആവർത്തിച്ചുള്ള പ്രതിഭാസമെന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം അടിവരയിടുന്ന, വൈവിധ്യമാർന്ന പാറ്റേണുകൾ, ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ, അഭിലാഷങ്ങൾ എന്നിവയാൽ കുടിയേറ്റ പ്രക്രിയയെ സ്വാധീനിക്കുന്നുവെന്ന്

കുറച്ച് ഉറപ്പോടെ നമുക്ക് ഉറപ്പിക്കാം. സാമ്പത്തിക വളർച്ച നിലനിർത്തുന്നതിന്, പ്രത്യേകിച്ച് കേരളത്തിലെ പ്രായമായ ജനസംഖ്യയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, അതിവേഗം വർധിച്ചുവരുന്ന കുടിയേറ്റ ചക്രത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. അവസരങ്ങളുടെ അഭാവമോ പ്രദേശത്തെ നിലവിലെ അവസ്ഥയോടുള്ള അതൃപ്തിയോ കാരണം മാത്രമല്ല, വ്യക്തികൾ അവരുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളാലും അഭിലാഷങ്ങളാലും നയിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു അന്തരീക്ഷം വളർത്തിയെടുക്കുന്നത് നിർണായകമാണ്.

വിദേശ സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ബിരുദങ്ങൾക്ക് തുല്യത നൽകുന്നതിനുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമായി നടപ്പാക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഇതിലൂടെ അന്തർദ്ദേശീയ തലത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടെ യോഗ്യത പ്രാദേശിക തൊഴിലവസരങ്ങൾക്കും ഉയർന്ന പഠന സാധ്യതകൾക്കും അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതായി ഉറപ്പാക്കാം. വിവിധ രാജ്യങ്ങൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസ സംവിധാനങ്ങൾക്കുമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ പരിഗണിച്ചുള്ള തുല്യതാ നിർണയം സുതാര്യമായും പ്രമാണാധിഷ്ഠിതവുമാകണം. തുല്യത ഉറപ്പാക്കുന്നതിനായി പ്രത്യേക യോഗ്യതാ മൂല്യനിർണയ പരീക്ഷകൾ, സർട്ടിഫിക്കറ്റ് സ്ഥിരീകരണ പ്രക്രിയകൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ വിദേശ ബിരുദധാരികൾക്ക് തങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യതകളെ സമാനമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടാനുള്ള മികച്ച അവസരം ലഭിക്കും. അതോടൊപ്പം, ഈ നടപടികൾ യുക്തിസഹവും അധ്യാപന നിലവാരത്തിനും പ്രായോഗിക പരിജ്ഞാനത്തിനും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതുമായിരിക്കണം.

ഉപസംഹാരം

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുടിയേറ്റ പാറ്റേണുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലൂടെ വിദ്യാഭ്യാസ സാധ്യതകളുടെ ലഭ്യതയും ഗുണനിലവാരവും വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്താനാകും. വിവിധ മേഖലകളിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റ പ്രവണതകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, പ്രാദേശികവും ആഗോളതലത്തിലും കേരളം കൂടുതൽ മത്സരക്ഷമമായ വിദ്യാഭ്യാസ അവസരങ്ങൾ നൽകുന്നതിനായി നയപരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി വിദേശ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സാമ്പത്തിക ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ, സാംസ്കാരിക ഒറ്റപ്പെടൽ, ഭാഷാപ്രശ്നങ്ങൾ, മാനസികാരോഗ്യ വെല്ലുവിളികൾ എന്നിവ നേരിടേണ്ടി വരുന്നു. ഇവയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അനുയോജ്യമായ പിന്തുണാ സംവിധാനങ്ങൾ ഒരുക്കുന്നതിനും ഗവേഷണത്തിന്റെ പങ്ക് അതിവിശേഷമാണ്.

വിവിധ ശൈത്യസമയങ്ങളിൽ വിദേശത്ത് പഠിക്കുന്ന മലയാളി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായി സർക്കാർ സഹായം ഉറപ്പാക്കുന്ന നടപടികൾ പരിഗണിക്കണം. കുടിയേറ്റം മൂലമുള്ള ബ്രെയിൻ ഡ്രെയ്ൻ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനായി കേരളത്തിൽ തന്നെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ആകർഷകമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. കേരളത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസ ആവശ്യങ്ങൾ പൂരിപ്പിക്കുന്നതിനായി നയരൂപീകരണത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായ പഠനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അതിനാൽ, വിദ്യാഭ്യാസ ശാസ്ത്രജ്ഞരും നയരൂപീകരണ നിർമാതാക്കളും ചേർന്ന് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുടിയേറ്റ പാറ്റേണുകൾ പഠിച്ച് ഫലപ്രദമായ വിദ്യാഭ്യാസ നയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തണം.

ISSN: 2582 - 2594

References:

1. Bodycott, P. (2009). Choosing between Campus-Based and Distance Education: An Examination of the Motivations and Outcomes of International Students. International Journal of Educational Research, 48(3), 180-191.
2. Chen, L. H., & Zimitat, C. (2005). International Students' Experiences of Study in Australia: An Analysis of the Social and Economic Impacts. International Journal of Educational Management, 19(6), 411-424.
3. Kumar, V. (2013). Higher Education in Kerala: A Study of the Patterns of Enrollment and Migration. Journal of Educational Planning and Administration, 27(1), 45-60.
4. Kumar, R. (2021). Local and International Migration Trends Among Students in Kerala: A Comparative Analysis. Journal of South Asian Education and Development, 4(1), 75-88.
5. Mazzarol, T., & Soutar, G. N. (2002). "Push-pull" Theory of International Student Destination Choice. International Journal of Educational Management, 16(2), 82-90.
6. Perkins, R., & Neumayer, E. (2014). Geographies of Educational Mobilities: Exploring the Uneven Flows of International Students. Theoretical and Empirical Researches in Urban Management, 7(2), 9-30.
7. Sengupta, A., & Acharya, S. (2018). Migration for Higher Education in India: An Overview. Economic and Political Weekly, 53(19), 12-14.

ENVIRONMENTAL STUDIES

समकालीन हिंदी साहित्य में पर्यावरण चेतना का विकास

"Development of environmental consciousness in contemporary Hindi literature"

रतीष वी. सी
सहायक प्रोफसर
हिंदी विभाग
क्रॉइस्ट कॉलेज (स्वायत)
इरिंजालकुडा,
E-mail: rethishvc33@gmail.com

सारांश

आज का युग तेजी रफ़तार में आगे बढ़ रहा है। औद्योकीकरण और शहरीकरण ने पूरे पृथ्वी का नक्शा बदल दिया है। प्राकृतिक आपदाएँ भी बढ़ती आ रही है, इसका असर पूरी पृथ्वी को झेलना पड़ रहा है। यह सदी औद्योगिक और तकनीकी विकास का युग है, परंतु इस विकास ने हमारे पर्यावरण पर गहरी चोट पहुंचाई है। वनों की अनियंत्रित कटाई, जल प्रदूषण, वायु प्रदूषण, भूमि का क्षरण, जलवायु परिवर्तन, और जीव-जंतुओं के प्राकृतिक आवासों का विनाश आज के प्रमुख पर्यावरणीय संकट हैं। ऐसे में साहित्यकारों ने इस गंभीर स्थिति को अपने लेखन में मुखरता से प्रस्तुत किया है। उनके अंतर्मन से प्रकृति के प्रति सजगता एवं श्रद्धा का भाव बढ़ा इसी के फलस्वरूप हिंदी साहित्य में भी पर्यावरणीय संकट को लेकर गहरी चिंता और इसके प्रति लोगों

ISSN: 2582 - 2594

में जागरूकता लाने का कार्य साहित्यिक लेखन से संपन्न हुआ। समकालीन हिंदी साहित्य इस दिशा में अत्यधिक महत्वपूर्ण भूमिका निभा रहा है।

साहित्य और पर्यावरण: पर्यावरण संकट को लेकर समकालीन हिंदी साहित्य में भी उल्लेखनीय योगदान देखने को मिलता है। लेखकों ने अपनी कृतियों से प्रकृति का सौंदर्य, पर्यावरण की पीड़ा और मानव के साथ उसके गहरे संबंधों का वर्णन किया है। पर्यावरण चेतना की आवश्यकता और इसके प्रति लोगों को जागरूक बनाने में साहित्य की भूमिका बढ़ी।कुँवर नारायण, लक्ष्मीनारायण पयोधि, एस. हारनोट की कहानी 'एक नदी तड़पती है', रोहिणी अग्रवाल की आलोचना समकालीन हिंदी उपन्यास और पारिस्थितिकीय संकट इनके लेखन में पर्यावरणीय संतुलन की आवश्यकता और प्रकृति के प्रति मानवीय दृष्टिकोण की झलक मिलती है।

मुख्यशब्द: चेतना- जागृति, मर्यादा- सीमा, पर्यावरण संकट, प्रकृतिपरक कर्तव्य एवं दायित्व, पुर्नजागरण।

प्रस्तावना

पर्यावरणीय संकट की गंभीरता: औद्योगिकीकरण और शहरीकरण के विस्तार ने प्राकृतिक संसाधनों पर दबाव बढ़ा दिया है। लोग प्रकृति का शोषण करकर उसकी चरम सीमा तक पहुंचने का कार्य कर रहे हैं। लोग प्रकृति से एक हत तक नाइन्साफी कर रहे हैं। जलवायु परिवर्तन के कारण कई क्षेत्र प्राकृतिक आपदाओं, जैसे कि सूखापन, बाढ़, भूस्खलन आदि का सामना कर रहे हैं। पारिस्थितिकी असंतुलन का प्रभाव मानव और पशुजगत के जीवन के सभी क्षेत्रों पर पड़ रहा है। कई वनस्पतियाँ लुप्त होती जा रही है।पर्यावरण का क्षरण, जैव विविधता का संकट, और जलवायु परिवर्तन से संबंधित गंभीर प्रभाव साहित्यकारों की चिंता का विषय बन गए हैं। वे इस विषय पर गहन चिंतन करते आ रहे हैं। इस गंभीर विषय का

आगामी परिणाम से जनता को अवगत कराने का प्रयास लेखन द्वारा वे करते आ रहे हैं।

विभिन्न कवियों के कविता पक्ष को आधार बनाकर समकालीन पर्यावरण परिप्रेक्ष्य के संदर्भ में आलोचना पर आधारित निष्कर्ष पर पहुंचने का प्रयास किया गया है। कुँवर नारायण की कविता 'एक वृक्ष की हत्या' कविता संदर्भ में हमें देखने को मिलता है कि पेड़ पर्यावरणीय संतुलन समाज और संस्कृति का प्रतीक है, समाज की नींव प्रकृति पर आधारित है, इसी समाज का उत्थान प्रकृति के हर संतुलित स्थिति पर आश्रित है।

एक वृक्ष की हत्या

"अबकी घर लौटा तो देखा वह नहीं था–
वही बूढ़ा चौकीदार वृक्ष
जो हमेशा मिलता था घर के दरवाज़े पर तैनात।
पुराने चमड़े का बना उसका शरीर
वही सख़्त जान
झुर्रियोंदार खुरदुरा तना मैला-कुचैला,
राइफ़िल-सी एक सूखी डाल,
एक पगड़ी फूल पत्तीदार,
पाँवों में फटा-पुराना जूता
चरमराता लेकिन अक्खड़ बल-बूता
धूप में बारिश में
गर्मी में सर्दी में
हमेशा चौकन्ना
अपनी ख़ाकी वर्दी में"[1]

 ISSN: 2582 - 2594

प्रस्तु पंक्तियों में कवि कुँवर नारायण ने वृक्ष को एक चौकीदार के रूप में प्रस्तुत किया है, जो हमारे घर, समाज, और पर्यावरण की रक्षा करता है। कविता के माध्यम से, वह उस वृक्ष की अनुपस्थिति का दुःख प्रकट कर रहे हैं, जिसे उन्होंने अपने घर के दरवाजे पर एक सशक्त पहरेदार की तरह हमेशा खड़ा पाया था। कवि ने इस वृक्ष को एक बूढ़े लेकिन ताकतवर और अडिग चौकीदार के रूप में वर्णित किया है, जो हर मौसम में चौकन्ना और सजग खड़ा रहता है। इस वृक्ष का अस्तित्व केवल पर्यावरणीय संतुलन बनाए रखने तक सीमित नहीं है, बल्कि यह समाज और संस्कृति का भी प्रतीक है, जो हमें बाहरी खतरों से, जैसे लुटेरों, कायरों और पर्यावरण प्रदूषण से सुरक्षा प्रदान करता है।

आग की पंक्तियों में
"दूर से ही ललकारता, "कौन?"
मैं जवाब देता, "दोस्त!"
और पल भर को बैठ जाता
उसकी ठंडी छाँव में
दरअसल, शुरू से ही था हमारे अंदेशों में
कहीं एक जानी दुश्मन
कि घर को बचाना है लुटेरों से
शहर को बचाना है नादिरों से
देश को बचाना है देश के दुश्मनों से
बचाना है–
नदियों को नाला हो जाने से
हवा को धुआँ हो जाने से
खाने को ज़हर हो जाने से :
बचाना है–जंगल को मरुस्थल हो जाने से,
बचाना है–मनुष्य को जंगल हो जाने से।"[1]

कवि यहाँ पर्यावरण संरक्षण का संदेश देते हुए कह रहे हैं कि अगर हमने समय रहते अपने जंगलों, नदियों, और हवा की सुरक्षा नहीं की तो इसका दुष्प्रभाव न केवल हमारे पर्यावरण पर बल्कि मानवता पर भी पड़ेगा। अंततः, यह कविता वृक्षों की अहमियत और उनके संरक्षण का आह्वान करती है ताकि हमारी दुनिया प्राकृतिक रूप से जीवित और सुरक्षित रह सके।

अगले संदर्भ में कवि लक्ष्मीनारायण पयोधि ने अपने कविता को 'जंगल' नामक शीर्षक देकर सभी जीव-जंतुओं का मूलाधार जंगल के संरक्षण की ओर संकेत किया है। जंगल है तो आनेवाली पीढ़ी सुरक्षित है, देखा जाए तो आजकल कई वन्य जीवों का वंशनाश होता दिखाई दे रहा है, कई जानवर जंगल से उतरकर शहर, गाँव की ओर आते देखने को मिलता है इनमें जंगली हाथी, मोर, बंदर आदि शामिल है । इन जीवन का संरक्षण गंभीरता से सोचनेवाली बात है, मानव द्वारा जंगल पर होन वाले अनियितंत्र शोषण ही इस समस्या का मुख्य जड़ है। सरकार को इस विषय पर सोचने का समय बीत चुका है। जल्द ही कुछ नये प्रावधान इसपर लागू करना अनिवार्य है। कविता की पंक्तियों के संदर्भ में,

जंगल

"बादलों का प्यार जंगल
आदमी का यार जंगल
फूल-फल देता सभी कुछ
कर रहा उपकार जंगल
मूक है, सहता इसी से
दुश्मनों के वार जंगल"

कविता में जंगल की सुंदरता और उसकी विविधता को भी दर्शाया गया है, जैसे कि टेसू के फूलों के खिलने पर उसका अंगार की तरह दहकना। लेकिन, कारखानों के धुएँ से जंगल की हालत खराब हो रही है, और अगर इसी तरह जंगलों का विनाश होता रहा, तो वह एक दिन मरुस्थल बन जाएगा।

जब कभी टेसू खिले तो
दहकता अंगार जंगल

ISSN: 2582 - 2594

कारख़ानों के धुएँ से
पड़ गया बीमार जंगल
इस तरह कटता रहा तो
जाएगा बन थार जंगल
आदमी की पाशविकता
भोगने को तैयार जंगल”

कवि जंगल को मानव की निर्दयता का शिकार बताते हुए, उसे बचाने का आह्वान करते हैं। यह कविता पर्यावरण संरक्षण और प्राकृतिक संसाधनों के विवेकपूर्ण उपयोग की आवश्यकता पर जोर देती है ताकि जंगल और उसकी सुंदरता को भविष्य के लिए सुरक्षित रखा जा सके।

समकालीन दौर में उपन्यास के जैसे प्रकृति विमर्श को लेकर कहानी भी आगे की ओर अग्रसर है।एस. आर हारनोट की कहानी ‘एक नदी तड़पती है’ में विकास के नाम पर बाँधों के निर्माण एवं उससे लोगों के विस्थापन के साथ ही साथ एक नदी के तड़प कर मरने की व्यथा दिखाई गई है। किस प्रकार कम्पनी के बड़े बाबुओं और नेताओं ने आधुनिक यंत्रों के साथ नदी पर बेरहम आक्रमण शुरू कर दिया और नदी तड़प- तड़प कर मरने लगी। कहानी में कथाकार लिखते हैं - “नदी धीरे- धीरे कई मीलो तक घाटियों में जैसे स्थिर व जड़ हो गई थी।

नदी गायब है। एस आर हरनोट कहानी के संदर्भ सभी जानते थे कि प्रधान और विधायक से लेकर ऊपर तक कोई उनकी मदद नहीं करेगा क्योंकि जिस कंपनी को वह काम मिला था वह बहुत बड़ी कंपनी थी जिसने अरबों रुपए इस योजना के लिए लगा दिए थे। उन्हें इससे कोई मतलब न था कि उनके काम से नदी गायब हो रही है, या जंगल नष्ट हो रहे हैं या गाँव की ज़मीन धँस रही है या गरीबी की रोजी-रोटी छीनी जा रही है।

यहाँ खुद कानून ही इस प्रकृति शोषण के लिए प्रोत्साहित कर रहा है, यहाँ स्वार्थपूर्ति की आकांक्षाओं को लेकर वे अंधे होकर अपने देश समाज का बली चढ़ाने खुद तुले हुए हैं।

कहानी मे प्रधान, विधायक, मुख्यमंत्री कोई भी गाँववालों साथ नही थे वे कंपनी

के बलबूत में उनकी मेहमानवाज़ी के लिए उतावले थे।

ग्रामीण जनता आक्रोश में आ गये तो वे अपने पर काबू नही कर पाये देवता के भरोसे पर वे रथ लेकर पुलिसकर्मियों के खिलाफ़ निकले लेकिन उसका नतीजा वेदनाजक हुआ पुलिस ने गोलियां चलायी। पूजारी, दो युवक मारे गये। गाँव के लोग रक्षा के लिए भागे, लेकिन पुलिस ने लाठियों से उन्हें मारा अंत में गाँववाले रथ लेकर गाँव पहुंचे,,,।

देवता पर विश्वास टूट गया, देवता की शक्ति पर अविश्वास करने लगे। लेकिन अंत में पुलिसवाले, कंपनी के लोग अपनी लड़ाई की जीत का जश्न मनाने के बाद सो गये।, दूसरे दिन उनकी जगह पर टूटी बोतलें, फटी वर्दी, कटे बकरे के सिर बरामद हुए। जब पुलिस ने गोलियाँ चलायी तो वही परम शतिजाती देवता लोगों की पीठ पर भाग खड़ा हुआ था।

लेकिन अगले ही दिन यह समाचार सुखियों में था कि उस रात इस हादसे के शिकार हुए ग्रामीणों ने रात को शराब और माँस के उत्सव में मदहोश हुए पुलिस व कंपनी के लोगों पर धावा बोल दिया था और सुबह तक उनका वहाँ कोई नामोनिशान नहीं था।मौका-ए-वारदात से महज कुछ बंदूकें, दस-बीस लाठियां, दर्जनों शराब की टूटी हुई बोतलें, बकरों के कटे सिर बौर उधड़ी खाले और फटी हुई वर्दियों के टुकडे बरामद हुए थे। शायद जिस देवता को पुलिस के आंतक ने भगोड़ा बना दिया था वहीं ग्रामीणों में सामूहिक रूप से प्रकट हो गया था और ग्रामजनों ने अपने आक्रोश से शासन की दमनकारी शक्तियों को तहस-नहस कर दिया था।

प्रस्तत संदर्भ मे प्रकृति का शोषण करने वाले ऊँचे अधिकारियों को भी अपने घुटने टेकने पड़े। गाँववालों की अपनी ज़मीन, नदी के ऊपर आस्था की उम्मीदे थी वे फिर से फूल उठी। चाहे जितने भी औद्योकीकरण क्यों न हो पहले इस व्यवस्था की प्रवृति के परिणाम पर विचार डालना मुख्य बात है। नदी को जिस तर उन्होंने सुरंग के सहारे उसकी दिशा बदलकर उसके उस्तित्व पर खिलवाड़ उसी प्रकार उसका परिणाम भी भयानक रूप से उमड़कर बाहर आ गया।

““प्रकृति पर मनुष्य की विजय को लेकर ज़्यादा खुश होने की जरूरत नहीं, क्योंकि ऐसी हर जीत हमसे बदला लेती है। पहली बार हमे वही परिणाम मिलता है जो हमने चाहा था, लेकिन दूसरी और तीसरी दफा इसके ‘अप्रत्याशित प्रभाव दिखाई

ISSN: 2582 - 2594

पड़ते हैं जो पहली बार के प्रत्याशित प्रभाव का प्रायः निषेध करते हैं।"

"विज्ञान, प्रौद्योगिकी और सूचना तकनीक के जरिए मनुष्य जिस तेजी से लंबी और ऊँची छलांग लगाते हुए लगातार दूरियाँ तय कर रहा है, और उसी अनुपात में प्रकृति के साथ अ-प्राकृतिक मुठभेड़ करते हुए जिन उपलब्धियों पर इतरा रहा है वही वेश बदल कर विभीषिका और त्रासदी के रूप में कब उसके सामने आ जाएँ, वह नहीं जानता।"

निष्कर्ष

समकालीन हिंदी साहित्य ने पर्यावरणीय मुद्दों पर आम जनमानस को जागरूक करने का कार्य किया है।साहित्यिक रचनाएँ पर्यावरण संरक्षण का संदेश देने के साथ-साथ प्रकृति के प्रति संवेदनशीलता विकसित करती हैं। साहित्यकारों के माध्यम से पर्यावरणीय चेतना का विस्तार और सामाजिक प्रभाव बढ़ाने के प्रयास में वे अग्रसर है।समकालीन हिंदी साहित्य में पर्यावरण चेतना का विकास और उसकी प्रासंगिकता।हिंदी साहित्य के माध्यम से पर्यावरण चेतना का प्रचार-प्रसार, जो समाज को जागरूक और संवेदनशील बनाने में सहायक है। भविष्य की संभावनाएँ और समाज में सकारात्मक बदलाव के लिए साहित्य की भूमिका।

संदर्भ सूचि

1. कुँवर नारायण, प्रतिनिधि कविताएँ (पृष्ठ 207) राजकमल प्रकाशन 2008
2. लक्ष्मी नारायण पयोधि, दुर्वा भाग 2 (पृष्ठ 28) प्रकाशन एन.सी.आर.टी संस्करण 2022
3. एस.आर.हारनोट की कहानी 'एक नदी तड़पती है', पर्यावरणीय चेतना की कहानियाँ संपादन डॉ. उषा रानी राँव
4. रोहिणी अग्रवाल की आलोचना, समकालीन हिंदी उपन्यास और पारिस्थितिकीय संकट आगे

PANEL OF EXTERNAL PEER REVIEWERS

Dr. Raheena K.K.
Professor of English
Govt. Arts and Science College for Women
Malappuram

Dr. Sudheerkumar P.
Associate Professor of History
SNGS College, Pattambi

Dr. Dimpi V. Divakaran
Associate Professor of Political Science
Maharaja's College
Ernakulam

Dr. R. Sharmila
Assistant Professor of Philosophy
SSUS, Kalady

Dr. Sreevidhya V.
Associate Professor of History
Govt. College, Malappuram

Dr. T.A. Anand
Associate Professor of Hindi
Govt. Arts & Science College
Calicut

Dr. Seena Thomachan
Associate Professor of Chemistry
Sreerama Govt. Polytechnic College,
Thriprayar

Dr. Gangadevi M.
Assistant Professor of Malayalam
Govt. College for Women
Thiruvananthapuram

Dr. Shereena Rani G.B.
Assistant Professor of Malayalam
University College
Thiruvananthapuram

Dr. Dhanya P.D.
Assistant Professor of Malayalam
K.K.T.M. Govt. College
Pullut

Dr. Kumar J.
Assistant Professor of Malayalam
Maharaja's College, Ernakulam
Research Guide
University of Kerala

Dr. V.T. Jayaram
Senior Lecturer in IFIC
District Institute of Education and Training
(DIET)
Palakkad P.O., Anakkara – 679 551

 ISSN: 2582 - 2594

Vol. 8 No. 2 July 2025 ISSN 2582-2594

www. akgct.org

Printed and published by **Dr. Muhammed Rafeeq T** and owned by **Association of Kerala Government College Teachers** and printed at KT Digital House, Mukkam, Kerala and published at AKGCT Bhavan, Panavila Jn., Thiruvananthapuram - 695014, Kerala.

Ph: 04171 - 2329900, E-mail: akgctresearchjournal@gmail.com

Web: www. akgct.org